

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

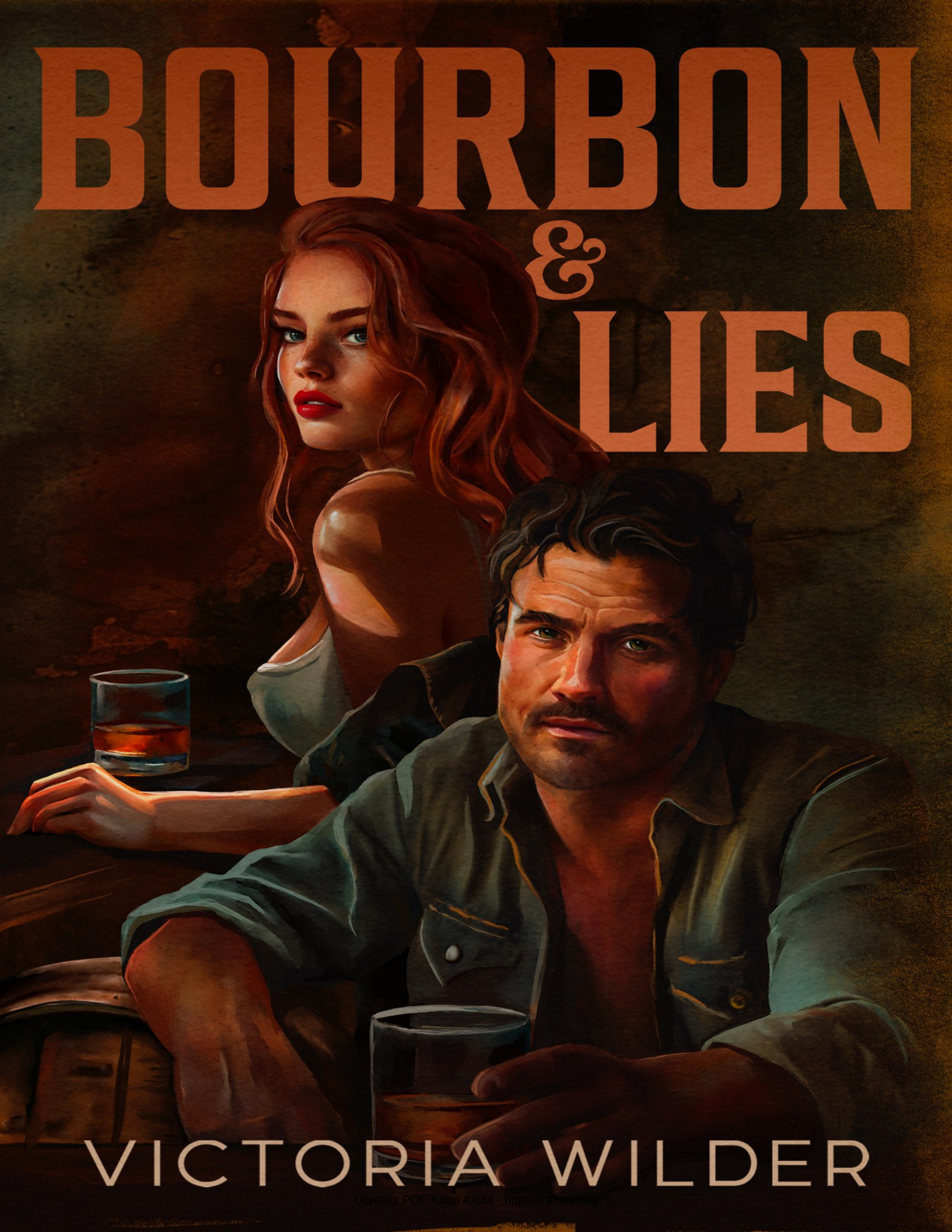
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOURBON & LIES

VICTORIA WILDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bourbon ve YALANLAR

Bourbon ÇOCUKLARI Serisi

Birinci Kitap

VICTORIA Wilder

NiceGirlNaughtyEdits tarafından düzenlendi

Kapak illüstrasyonları: Loni Carr, The Whiskey Ginger

Kapak tasarımı: Echo Grayce, Wildheart Graphics Düzelti:

Amy Pritt

Copyright © 2023 by Victoria Wilder

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır.

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

İçindekiler

[Bourbon ve Yalanlar hakkında
bir not Bourbon'un Kuralları](#)

[Bölüm 1](#)

[5 yıl sonra.](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Sonsöz](#)

[Bourbon ve Sırlar](#)

[Teşekkür Ayrıca yazan:](#)

[Victoria Wilder Yazar](#)

[Hakkında](#)

Bu, kendilerini kurtaracak kadar cesur olan kadınlar için. Hayatınızı değiştiren bir şey ya da büyük hissettiren küçük bir an olması fark etmez. Kovboyun gelip sizi kurtarmasını beklemenize gerek yoktu. Bunu kendi başınıza yaptınız.

Ancak, hala seksi bir "kovboy "un sizi ödüllendirmesini umuyorsanız, o zaman Grant Foxx'un sizi ödüllendirene kadar dublörünüz olmasına izin verin...

Bourbon & YALANLAR hakkında bir not

Bu hikaye bir kurgu eseri olsa da, içine dalmadan önce bilmeniz gereken bazı ağır konular var.

Her şeyden önce, bu hikayenin büyük bir kısmı WIT- SEC veya Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Federal Tanık Koruma Programı etrafında dönüyor. Bu tamamen bu programın bir yorumudur. Ben ya da tanıdığım hiç kimse bu programın bir parçası olmadı, bu yüzden bu hikayeyi kurgu olarak nitelendirdiğimde gerçekten ciddiylim.

Aşağıda, spoiler veya kinaye olması amaçlanmayan, ancak belirli yönleri üzücü bulmanız durumunda bir uyarı niteliğinde olan potansiyel tetikleyicilerin bir listesi bulunmaktadır: Sayfalarda şiddet ve ölüm, açıklayıcı kan, esaretin tartışılması, kadınlara yönelik şiddet, silahlı şiddet, bir hayvana yönelik şiddet, ölen ebeveynler ve aile hakkında tartışma, cinsel saldırıya atıf, yamyamlık tartışması, cinayet tartışması, TSSB ile uğraşan ana karakterler, kaba dil ve açık kapı seks sahneleri.

Bourbon'un KURALLARI

Her burbon viskidir, ancak her viski burbon değildir. Bourbonun burbon olarak adlandırılması için kurallar vardır.

1. Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiş olmalıdır
2. Püre en az %51 mısır olmalıdır
3. Yeni, kömürleşmiş meşe fiçılarda en az iki yıl bekletilmelidir
4. Viski fiçıya 125 prooftan yüksek giremez
5. Su dışında hiçbir şey eklenemez ve sadece gerektiğinde kanıtı azaltmak için

Fiasco, Kentucky'de, orada yapılan burbonla gevşek bir şekilde ilgili olan bir kural daha vardır: **Asla bir Foxx kardeşe aşık olma.**

Bölüm 1

Hibe

"YAPMA," diye dişlerimin arasından haykırdım.

Ve bir an için, kısa bir süre için, beni dinleyebileceğini düşündüm. Ama çağrı gelir gelmez olay yerine ilk onun geleceğini biliyordum. Sadece bir saatten az süredir çalışıyor olması önemli değildi. Onu buradaki herkesten daha iyi tanıyordum. Konum merkeze bildirilir bildirilmez olay yerine doğru yola çıkacaktı. İstihbarat doğrudu. Toplanan kanıtlar, uyuşturucu şebekesinden insan kaçakçılığına geçiş yapan kanıtlarla eşleşiyordu. Özellikle de kadın.

Eski tütün fabrikasının iki mil kuzeyindeki bir komşusu arayıp mülkün açık artırmada satıldığını hatırlamadığını söylemişti ama bütün hafta sonu orada bir hareketlilik vardı. Öyle ki atları ürkmüş ve bir zamanlar en sevdikleri otlaktan uzak durmuşlar. Tütün tarlasının yanındaki aynı mera.

Ayağa kalktığımda telsizim çatırdıyor, masamda oyalanıyor ve cevabını duymayı bekliyorum.

"Sormuyorum, Foxx. İçeri giriyorum. Bir hareket var ve az önce bir çığlık ya da yalvarma duydum. Bu olası bir sebep."

"Lanet olsun," diye bağıryorum. "Siktiğimin umursamazları." Oflayarak ofisimden çıktım ve çıkışa doğru çukura girdim. "Del, ekibini hemen o çiftliğe gönder," diye bağıryorum amirime. "Çevrede nasıl olur da başka devriye olmaz?" Karakoldaki herkes

bu çağrının farkında. Fiasco nüfusuna göre küçük bir kasaba ama çok fazla arazisi var. Buralarda olay yerine hemen birden fazla aracın gitmesini gerektirecek çok fazla şey olmuyor. Ama ne söylediğimi düşünmüyorum. Tepki veriyorum ve hareket etmeye çalışıyorum. Hızlı. "Şu anda olay yerinde sadece Fiona ve lanet olası bir çaylak var."

Del'in kaşları saç çizgisine çarptı. Söylediğim anda batırdım. *Fiona*. Memur Delaney olmalıydı. Fiona *değil*. Onu ilkokuldan beri tanıyor olmamın bir önemi yoktu; bu adamların yarısından fazlası bizimle birlikte okula gitmişti. Ama bu konuşmayı sonra düşüneceğim. Mesele teğmenime küfrediyor olmam ya da olay yerine ilk ben çağrılmadığım için kızgın olmam değil. K-9 birimini ben yönetiyorum. Şehirdeki herhangi bir uyuşturucu vakasında Julep ve ben devriye ekibinden önce olay yerine gideriz. Ama şu anda desteğe ihtiyaçları var. Eğer bu çeteyle ilgiliyse, kontrol edemeyecekleri bir şeye doğru gidiyorlar demektir.

Dilimi kıvrıp ıslık çalarak garaj bölmesinden geçip ekip arabama doğru koşuyorum. Julep saniyeler içinde yanımda, tırnakları beton zeminde şaklıyor. "Çalışma zamanı, Jules."

Arka yolcu kapısını açtığımda koltuğuna atlıyor. Koyu kahverengi başını hızlıca okşuyorum, yeleğini emniyet kemerine bağlıyorum ve yola koyuluyorum. İstasyondan bir mil uzaktayken telsiz kanallarımın sesi yükselmeye başlıyor, yoldaki diğer polis memurlarının telsizleri güncelleme yapıyor.

"Merkez, sekiz dakika uzaklıktayız."

Çok uzun. Ve Fiona'dan hiçbir şey duymadım. Göstergedeki saate bakıyorum. En son cevap vereli dört dakika olmuş ve o zamandan beri hiçbir şey yok. *Lanet olsun*.

"Merkez." Sesi telsizden geliyor ve direksiyonu tutuşum gevşiyor. "Tütün fabrikası bir fare kadar sessiz." Ama daha nefesimi veremediği telsizden sesini tekrar duyuyorum. Sinirlerimi geren parazitlerle birlikte soluk soluğa bir fısıltı. "Merkez-"

Julep arka koltuktan kısa bir havlama sesi çıkarıyor. "Ona gidiyoruz, kızım."

Julep bu sabah Fiona'nın karnını yirmi dakika boyunca okşadı. Son altı aydır bu şekilde. Ondan önce de Fiona'nın her gece dışarı çıkmadan önce onu fazladan seveceğini hissediyordum.

Uzakta tütün çiftliğini görebiliyorum. Ana yola çıkmadan önce sirenlerimi kapatıyorum ama ışıklarımı açık tutuyorum, özellikle de artık hava karardığı için. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ve sirenlerin durumu daha da kötüleştirmesi isteyeceğim son şey.

"Memur Delaney, duyuyor musunuz?" Merkez tekrar cevap verir. "Beş dakikadan daha az bir sürede üç birim var. K-9 birimi de iki dakikadan az kaldı."

"Ateş edildi. Ateş edildi," diye bir sonraki çağrı geliyor ve kalbim küt küt atarken telefonu kapatıyorum.

Arka planda, merkez tüm birimleri dönmekte olduğum terk edilmiş tütün fabrikasına çağırıyor. Motoru durdurup saniyeler sonra arabamdan çıkıyorum. Julep'i arkada bırakmayı tercih ediyorum, çünkü ateş açılması K-9'un tehlike geçene kadar yerinde kalması anlamına geliyor. Çatışmada yardımcı olmayacak ama vücut dilimi okudu ve telsizden Fiona'ninkini duydu, bu yüzden silahımı ve el fenerimi sessizce çıkarırken onu arka koltukta hırlayarak bırakıyorum. Değirmene yaklaştığımda kapılar ardına kadar açıldı ve kurumuş tütün yapraklarının kalıntıları hâlâ aralıklı olarak kırıntılardan sarkıyordu. Mekânın ortasında eski ve paslanmış, unutulmuş makineler duruyor. Bunun ötesi boş.

En az yüz metre ötede, çiftlik arazisinin kenarındaki büyükçe bir barakadan boğuk sesler ve iki el silah sesi daha geliyor. Aynı uzun yoldan gelen iki ekip arabasının siren seslerini duyuyorum. Gıcırdayan lastikler garaj yoluna giriyor ve saniyeler sonra ekip arabalarından biri yanımdan geçip doğrudan kulübeye doğru uçuyor.

O iyi. Kulübeye giren polislere doğru koşarken kendi kendime "yerini söyledi" diyorum. Ra- dio'mu arabada bıraktığım için emin olamıyorum ama tam yerini biliyorlar. *O iyi olacak. O eğitilmiş, deneyimli bir memur.*

Kulübenin kapısına ulaştığımda, fenerimi kaldırmış ve silahımın horozunu indirmiş bir halde nefes nefese kaldığımda, karşımdaki durum hiç de kontrollü değildi. "Tanrım," diye mırıldanıyorum yaklaşırken. En yeni çaylak Lee, kemerinden turnike yapmaya çalışan başka bir memurun önünde yerde kanlar içinde yatıyor.

Yardım etmek için durmuyorum.

Fiona.

"Mills, Delaney nerede?" Kulübenin diğer tarafındaki çift kapıya yaklaşıp soruyorum. Önümde küçük kan izleri gördüğümde bir el feneri uzakta sallanıyor.

Mills arkamdan bağıyor, "Del izleri takip ediyor. Biz geldiğimizde burada başka kimse yoktu."

İşte o zaman Mills'in telsizinden duydum. Del telsizden merkeze. "Bir memur daha yaralandı. Sağlık görevlilerine ihtiyacım var. *Hemen.*"

Düşünmüyorum. Tüm eğitimim -diz tepkilerini ve duyguların yönlendirdiği eylemleri geçersiz kılmak için gerekli olan dikkat-rüzgarda parçalara ayrılıyor. Koşuyorum. Aradaki el fenerinin hareket etmediği yeri takip ediyor, son sürat ona doğru koşuyorum. Kırık bir çitin yanından geçtiğimde, işte o zaman onların dış hatlarını seçebiliyorum.

Del çimlerin üzerinde hareketsiz duran bir bedenin üzerine çömelmiş. Göğsüm acıyla inerken gözlerim kısılıyor. "Hayır." Del'in yanından geçip diğer tarafına koşuyorum ve onu Del'den uzaklaştırıp kollarıma alıyorum. Kıpırdamayan bedenine doğru bağıırken hatırlamadığım gözyaşları yüzümü ıslatıyor: "Hayır bebeğim, ne oldu? Siktir. Siktir. Hayır."

Onu babasının kollarından alıp kendi kollarıma atmış olmam umurumda değil. Fiona Delaney ile olan ilişkimin iş arkadaşları, arkadaşlar ve hatta sadece fiziksel olduğu gibi saçma bir fikrin çok ötesine geçtiğini tüm kartlarıma göstermiş olmam umurumda değil. Aynı kelimeleri tekrarlayıp durmam umurumda değil. "Seni seviyorum. Benim yüzümden ölemezsin, beni duyuyor musun?"

Yaralandığı yeri görmek için geri çekiliyorum, kan kollarımı ve altımdaki zemini kaplarken boynundaki küçük yarık artık zar zor atıyor. Kanamayı durdurmak için avucumu yaraya bastırıyorum. Üniformasının gömleğinin düğmeleri yeleğinden aşağıya kadar açılmış ve yan tarafında bir parça ıslaklık var.

Onu kendime doğru çevirdiğimde, Del'in gözyaşlarıyla çizilmiş yüzü acıyla kısıldı ve mırıldandı: "Tanrım, Fiona. Bebeğim benim." İkimiz de tel örgülere takılmış gibi parçalanmış derisine bakıyoruz.

Onu daha sıkı tuttuğumda vücudu kollarımda ağırlaşıyor. "Dayan, Fi. Sadece dayan."

Nefes almadığını biliyorum ama gitmesine izin veremem. "O öldü, Grant."

5 yıl sonra.

Bölüm 2

LANEY

"SADECE GEREKLİ OLDUĞUNDA YALAN SÖYLERİN."

Ellerime bakıyorum. Bale terlikleri, nefret etmeye başladığım soluk pembe bir ojeyle renklendirilmiş tırnaklarımı süslüyor. Tırnak etlerim sinirlerimin bir sonucu; yeni ısırılmış ve koparılmış. Aylardır "doğru" olanı görmezden geliyordum.

"Artık bir yalancı da olabilirim," diye mırıldanarak başımı sallıyorum.

Sinirliyim ve bu enerji sinirlerimi öfke ve alaycılığa doğru yönlendiriyor. Kazandıran bir kombinasyon. Nereye gittiğimizi ya da ne kadar süreceğini bilmiyorum. Kesin olan tek şey arkamda bıraktığım karmaşa. Derin bir nefes alıyorum. *Zor şeyler yapabilirsin.*

Açılan pencerenin sesi, radyoda mırıldanan Johnny Cash'in düşük kabadayılığını bastırıyor.

"Seninle gurur duyardı." Bunu söylerken nefes verme şekli, cesaretlendirici veya nazik sözlerin tipik olarak sunduğu bir şey olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Bir "değeri" teselli etme ihtiyacının onun iş kolunda olağan bir durum olduğunu tahmin ediyorum. Ama belki de bu onun güçlü yanı değildir. Kamyonun kabininden onu incelediğimde, direksiyonu sıkıca kavrayışının ve yüzünün yan tarafını kaşımalarının onu anlatıp anlatmadığını söylemek için çok karanlık. Beni sarmaldan kurtarmak için mi böyle davranıyor, yoksa benim gibi insanlara böyle şeyler söylemeye alışık değil mi? Babamı profesyonel olarak tanıyor olabilir ama onu bir baba olarak tanımadığı kesin.

Babam bana düzenli olarak ne kadar gurur duyduğunu söylerdi; onun hatırlatmasına ihtiyacım yok. Ona ülser vermekten başka bir şey yapmadığım zamanlarda bile. Kaç iş de ğ i ş t i r i s e m de ğ i ş t i r e y i m , birinin sonunda hep "doğru olanı bulacaksın evlat" derdi. Eve ağlayarak geldiğimde ve ona tam olarak nedenini söylemediğimde bile, her zaman "o çocuk seni asla hak etmedi" derdi. Ne oldu ğ u önemli değildi, bana her zaman her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Bir yolunu bulacağımı söylerdi. *"Zor şeyleri başatabilirsin, Laney. Bunu asla unutma. Sen bir Shaw'sın."*

Ama şu anda babam hayal kırıklığına uğrardı. Ve kızardı. Yoluma bir canavar çıktığı için kızardı. Hayatını birilerine, özellikle de sevdiklerine zarar vermesini engellemeye çalışarak geçirdiği türden bir canavara. Dönüştüğüm şey onu hayal kırıklığına uğrattı. Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum. Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Ajan-"

Sözümü kesti. "Sadece Bea. Bana Bea demeye alış."

"Güzel. Bea. Bana babamın bu durum hakkında ne düşünmüş olabileceğini söylemene ihtiyacım yok. Bu beni kazanmayacak. Ben senin tarafındayım. Kendime kızgınım ..." Sızlanıyorum. "Hayır, biliyor musun? Şu anda pek çok şeye kızgınım. Kendime-" Orada bu kadar uzun süre kalmamın nedeni için başımı sallıyorum. "O canavara var oldu ğ u için, insanlara zarar verdiği ve hayatımı altüst ettiği için kızgınım. Ama babam burada olsaydı nasıl hissedeceğini çok iyi biliyorum."

Bana gergin bir gülümseme veriyor. "Bunların hiçbirini istemediğini biliyorum ve bir hayatın vardı-"

Cümlesini bitirmesini engelleyen küçük bir kahkaha atarak başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Hayatım en derin dibe vurmuş ortasındaydı. Bir hayatım vardı. Sonunda inşa etmekten gurur duyduğum bir hayat ve ben onu lekeledim. Yanlış şeyi yapmamı haklı gösterdim. Belki de o canavar benim cezamdı. Evrenin bu kadar acımasız oldu ğ u düşüncesi beni ürpertiyor. Bazı kötü kararlar verdim ama bunu hak etmedim. Kurbanı da bunu hak etmemişti. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, burnumun kenarını çimdikliyorum. Donuk ve zonklayıcı olan baş ağrım, sağ gözümün arkasında daha bıçak gibi bir ağrıya dönüştü. *Harika, eğlenceye bir de migren eklendi.*

Yirmi dört saatten uzun süredir uyanık olduğum için duygusalım ve mantıklı düşünemiyorum. Damarlarımda dolaşan ve beni bu kâbusun içine iten adrenalinin etkisi geçti. Sadece uykuya ihtiyacım var.

"Ben her zaman içgüdülerimi dinlemişimdir, Laney. O da bana bu yer değiştirmenin sessiz kalması ve resmi kanallardan uzak tutulması gerektiğini söylüyor."

Bakışlarım tekrar ona kayıyor. Tüm bunların arasında tanıdık bir yüz gördüğüm için rahatlamış hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Keşke beni bu durumdan kurtaran babam olsaydı.

"O gece kurtardığınız kadın yaşadıklarını asla unutmayacak. Bunu unutma."

"Biliyorum." O kadının çığlık atarak bana doğru koştuğunu ve yardıma benzer herhangi bir şey için yalvardığını düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. En başta orada hiç bulunmamalıyım. Asla bir kahraman olmak istemedim. Babama yakın hissetmek istedim. Seçilmek istedim.

Ama beni meraklandırıyor. "İçgüdülerin sana doğru gelmeyen ne söylüyor?"

"Yetmiş iki saatten fazla oldu ve hiçbir şey olmadı. Birileri ABD Marshall Servisi'ni devreye sokacak kadar zeki çünkü bir şeyler doğru değil." Bana baktığında profilini inceliyor ve söylemediği şeylerin satır aralarını okumaya çalışıyorum. Başını sallıyor, sanki bana gerçekten söylemek istediği şeyden vazgeçiyormuş gibi. "Buldukları kanıtlara bakılırsa, senin ve kurbanın yerinizin değiştirilmesine gerek yok." Bir an duraklıyor, sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ona bir isim verdiremediler ve onu sistemde bulamıyorlar."

Onu düşününce boynumdaki tüyler diken diken oluyor. Üzerimde başka birinin ağırlığıyla koşarken ciğerlerimin nasıl yandığını hâlâ hissedebiliyorum.

"İsim yok. Sadece kısmi parmak izleri var ve bu da onu hiçbir sistemde kimseyle ilişkilendirmiyor. Kredi geçmişi ya da para izi yok. Sabıka kaydı yok. Ama kurbanlarının yaralarındaki tutarlılık-" diye sözünü kesti. "Riskinin sınırlı olduğundan emin olana kadar gözlerden uzak olmanı sağlayacağım. En azından *bunu* babana borçluyum."

Karanfilli sigarasını yakıyor ve ben de ekşi sakız paketimi çıkarıyorum - ayılarım.

Babamla olan ilişkisinin ayrıntılarını bilmiyorum ama babam saygın bir federal ajandı ve ona iyilik borcu olan pek çok insan bıraktığına dair bir his var içimde. Tüm bunların dışında beni şaşırtan bu kısım değil. Nereye gittiğime dair bir belge istememesi. Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum.

Derin bir nefes alamıyormuşum gibi göğsüme bir ağırlık çöküyor. Ona bağırarak ve tüm bunların doğru olmadığını söylemek istiyorum. Doğru şeyi yaptığım için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum ki bu hiç adil değil. Ve her ne kadar bıraktığım karmaşayla uğraşmayacağım için rahatlamış olsam da, ortadan kaybolmak istemiyorum.

Onları geri getiren şeyleri görmek için orada olmadığımı anıları hatırlamak daha zor olacaktı - Bryant Park'ta çimlerin üzerinde battaniyeler, High Line'da dolaşmak, Çin Mahallesi'nde yolumuzu yemek. Yanımda bir şeyler getirme şansım bile olmadı.

"Renk sana yakışmış," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Vizörü aşağı çekip aynayı açıyorum. Farklı görünüyorum.

Hâlâ ben, ama bir bakıma daha yaşlı. Başkalarına benzemeye, bir kalıba girmeye ya da bir erkeğin ilgisini çekmeye çalışan bir kadın gibi değilim. Kendine güvenen biri gibi görünüyorum. Saçlarımın yetişkinliğim boyunca koruduğum platin sarısı yerine or-ge-kızılı tonda olması *hoşuma* gidiyor.

Yeniden yeni biriyim ve onu henüz tanımıyorum. Ama tanıyacağım. Eninde sonunda. Dürüst olmak gerekirse, dönüştüğüm kişiyi tanıyamadım. Uzun zamandır, belki de babamı kaybetmeden önce bile böyle hissediyordum.

"İlk adın sende kalabilir." Karanfilini dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve torpido gözünden fermuarlı bir bez torba çıkararak bana doğru eğiliyor. "Yeni bir sosyal güvenlik, ehliyet ve pasaport var..."

İsmimi düşünürken diğerlerini unutuyorum. Babam bana Laney derdi ama yıllardır bu lakabı kullanmamıştım. Beni bu isimle tanıyan hayatta sadece bir kişi var ve onu bir daha asla görmek istemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Phillip'le ne yaptığımı düşündüğümde hissettiğim tiksintiyle nefes almaya çalışıyorum. Coney Island'dan Laney'i silmeye ve Manhattan'dan Eleanor Shaw olarak uyum sağlamaya çalışarak çok zaman geçirdim. Artık o insanlardan hiçbiri değilim.

-Ne Coney Adası Laney ne de Manhattan Eleanor. Yüksek profilli etkinlikler, sosyete düğünleri ve hizmet verdiğim zengin müşteriler bir yaşam tarzı oluşturmamı sağladı, ancak bu bir yaşam gibi hissettirmiyordu. Mümkün olduğunca isim yapmak, materyalist olmak gibi geliyordu ve bir süre sonra çok çalışmayı mutlulukla karıştırmak kolaydı.

Bir rahatlama hissiyle, lamine edilmiş kağıt parçalarına göz gezdiriyorum. Hâlâ her şeyi sindirebilmiş değilim ve bu beni vuracak.

Her şey içime işlediğinde bir yük treni gibi. Duygularımın bu yüzden darmadağın olduğunu bilecek kadar akıllıyım - uykusuzluk ve son derece travmatik bir olay insana bunu yapar. Ama karanlık otoyolun bulanıklaşmasını izlerken, aldığım kötü kararları siliyor ve beni gelecek olana hazırlıyor. Eğer Colorado'dan Laney Young bir yalan olmak zorundaysa, o zaman ona doğru eğilirim.

Sonunda uyuyabilmem Batı Virginia'ya kadar sürdü. Gözlerimin kapanması ile tartışma seslerinin onları tekrar açması arasında sadece beş dakika varmış gibi geliyor. Gösterge panelindeki saate odaklanırken gözlerimdeki bulanıklığı sildim. Beş dakika daha çok altı saat gibiydi. Araba sıcak, yapış yapış, sanki klima bir süreden fazla kapalı kalmış gibi. *Ajan Harper nerede?*

Emniyet kemerimi çözüp pencereden park ettiğimiz yere bakıyorum. Dağ ya da okyanus yok. Görebildiğim kadarıyla her şey dümdüz görünüyor. Daha önce sadece suya yakın yerlerde ve bir şehirde yaşadım. Ama burada ne şehir manzarası ne de kuytu parklar var. Gökdelenler ya da herhangi bir ışık kirliliği yok, sadece önümdeki devasa çiftlik evi var.

Kamyonetin kapısını açtığımda, nem sanki bir paravan kapıdan içeri girmişim gibi tenime çarpıyor. Giyinik olan her şeyin altında, özellikle de spor sütyenimin bandının hemen altında ve ensemde bir ter tabakası oluşmaya başladı bile.

Doğu Yakası Ağustos'ta acımasız olabilir, ancak Haziran'ın sadece ilk haftasıydı ve bu on iki saatlik yolculuk beni yazın ölü sıcağına doğru hızlı bir şekilde ileri sarmış gibi hissettirdi.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, sıkışan sıcaklığı dışarı atmak için saçlarımı kaldırıyorum. Derin derin nefes alarak, nerede **o l d u ğ u m a** ya da gecenin bir yarısı bu kadar sıcak olmanın ne kadar sinir bozucu olduğuna dair endişeli düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ve sonra aklıma geliyor: koku. Sanki bir fırından gelen koku havaya nüfuz ederken, hafif bir esinti içeri girmiş gibi. Ekmek mayası gibi, keskin bir tatlılıkla birlikte bir parça çikolata taşıyor. Tuzlu havanın lezzeti ya da gelgitli bir bataklığın keskin kokusu değil. Bu çok daha iyi. *Belki de okyanusu özlemeyeceğim.* Bu lezzetli ve davetkâr bir kokuydu.

Şu anda bu kadar güzel kokan her şey gündüz de güzel olmalı. "Kahretsin," diyorum kendi kendime önümde duran şeye bakarken. Zenginlik, Gold Coast ya da East Hampton kıyılarında görebileceğiniz bir şeye benziyor. Bakımlı çimenlik ve peyzaj, sanki her bir çalı ve ağaç onurlandırılmak ve yerinden oynatılmak isteniyormuş gibi aydınlatılmıştır. Siyah çerçeveli pencereler beyaz dış cephe kaplamasıyla kontrast oluşturuyor.

Siyah metal çatı modern çiftlik evi tarzına sahip. Sadeliği öne çıkaran türden bir ev, ancak "sadeliğin" gerçekten ne kadar pahalı olabileceğini biliyorum. Bu durumda çiftlik evi, bir çiftlikteki gerçek bir ev değil, bir tasarım seçimi idi. Sahipleriyle tanışmadan bile burada çiftlik sakinlerinin yaşamadığını biliyorum.

Cırcır böceklerinin cıvıltısı ya da ağaçları hışırdatan rüzgârın uğultusu yok denecek kadar az. Sessiz ve sakin. Gece geç saatlerde ya da sabahın erken saatlerindeki o huzur, kolayca güvenlikle karıştırılabilir. Burada güvende olacak mıyım? Tek bir sokak lambası ya da yanan bir komşu verandası yok. Ufuk boyunca uzanan ve manzaranın kenarlarını karanlık gökyüzüne doğru kirleten alaca gül rengi bir ton yok. Her şey siyah ve çeşitli boyutlarda yıldızlarla benekli.

Bir adamın derin sesi yükseliyor ve başım sesin geldiği yöne doğru savruluyor. Ses tonu beni park halindeki kamyonun etrafında dolaştırdı. "Bea, sen sadece duymak istediklerini duyuyorsun. Sana hayır dedim. Neden Grant'in değil de benim kapımdasın?"

Bu tartışmanın büyük olasılıkla benimle ilgili olduğunu bilmek roket bilimi değil. Bunu kendi bildiği gibi yaptığını söyledi ama ben nereye gidersem gideyim hoş karşılanacağımdan emin olmak için önceden telefon edeceğini düşünmüştüm.

"Nedenini biliyorsun. Ve Ace, burada sormuyorum," diyor Ajan Harper'ın sesi titreyerek.

Merdivenlerin dibinde, izlerimde duruyorum. Kim bu adam?

"Yani beni tehdit mi ediyorsun?" diyor adam beni fark ettiği anda. İki kez baktı. Gümüşü çizgiler taşıyan koyu renk saçları geriye taranmış ve kısa kesilmiş. Ama dikkatimi çeken yanaklarındaki ve çenesindeki uyumlu kırışıklıklar ya da kendini tutuş şekli değil. Gecenin bir yarısı olması ve takım elbise pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz yakalı bir gömlek giymesi. *Kesinlikle bir çiftçi değil.* Ellerini dar kalçalarına dayıyor, verandadaki tavana bakıyor ve yanaklarını şişirerek bir nefes üflüyor. Başını tekrar aşağı eğip gözlerini benimkilere çevirdiğinde, "Tanrım, Bea. Lanet olası bir çocuk gibi görünüyor."

Belki onun için. Ama ben yirmi dokuz yaşında çok hayat gördüm.

Bea bana dönüyor ve gülümseyerek gümüş karanfil kutusunu çıkarıyor. Sigarasını yakıp bir nefes çektiğinde, yavaş ve ılık esintiyle birlikte ağzından ve arkasından dumanlar yükseliyor. "Birkaç gece önce bir canavarı durdurdu, Ace. O bir çocuk değil, bunu sana garanti edebilirim."

İlk defa yaptığım şey hakkında iyi hissediyorum. İki gündür ilk kez belirsizlik içinde boğuluyormuş gibi hissetmiyorum.

Ağzı neredeyse özür diler gibi sempatik bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu bana babamın ona pek de iyi olmayan bir haber vereceğini bildiğinde nasıl gülümsediğini hatırlatıyor.

Ajan Harper'a yan gözle bakar. "Bu saçmalığı bırakmalısın, Bea."

"Kapa çeneni, Ace," diye karşılık verir. "Burada iyi miyiz?"

"Del burada olduğunu biliyor mu?"

Ona hızlı bir "hayır" tiki veriyor.

Ace derin bir nefes alır ve tutar. "Ne kadar sürecek?"

Harper merdivenlerden iniyor. "Bu eninde sonunda ona bağlı olacak. Ama şimdilik, onun tehlikeden uzak olduğunu garanti edene kadar."

Gözlerini benden ayırmadan soruyor: "Onun burada olması bizi tehlikeye atıyor mu? Bir ömür boyu yetecek kadar kötü şey yaşadık. Ve Lincoln'ın çocukları var-"

"Onun güvendiğim bir yerde ve güvenmediğim insanlardan uzakta olmasını istiyorum" diyerek sözünü kesiyor.

Tehlikede olup olmadığı sorusuna cevap vermemesini özlemiyorum.

Ona sırtıyor. "Yani şimdi o kategoriye mi giriyorum? O güven çemberine mi?"

"Bu gerçekten çok küçük, Ace. Bunu biliyorsun." İsteksiz bir ses tonuyla, "Ayrıca, bu sana borçlu olacağım anlamına geliyor. Bu tür para birimlerini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Fiasco'nun birini saklamak için gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne fiyaskosu?" Sözünü kestim. Beni az önce geldiğimden daha kötü bir şeyin içine düşürmese iyi olur, tabii bu mümkünse.

"Bir kadının gece geç saatlerde evinizde olması duyulmamış bir şey değil." Kaşlarını kaldırıyor, adamın kolunu okşarken ima devam ediyor. "Elinden geleni yap. Burada dedikoduların nasıl işlediğini biliyorum, bu yüzden onu gerçeğe benzeyen her şeyden uzak tutun."

"O zaman gerçeğin ne olduğunu bilemeyeceğimi varsayıyorum?"

Harper göz göze geldik. "Sana ne derse o." Bana göz kırpmıyor.

Benimle ne yapacağını ölçüp biçiyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Ağırlığını değiştiriyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum, sözsüz bir şekilde ona korkmadığımı söylüyorum. Yine sırtarak başını sallıyor ve sağ elini uzatıyor. "Atticus Foxx. Bana Ace diyebilirsin."

Yalanı hatırlamam birkaç saniyemi aldı. "Laney. Genç. Laney Young," diye kekeliyorum elini tutarken.

Teslimat sırasında kaşları çatılır.

Evet, bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Bana ait olmayan bir ismi söyleme konusunda daha iyi olmalıyım. Sorun şu ki, ben bir yalancı değilim. Olduğum onca şey arasında -bir fırsatçı, umutlu bir romantik, bir dolandırıcı- hiç yalancı olmadım. Şimdiye kadar.

"Pekala o zaman, Laney Young. Fiasco, Kentucky'ye hoş geldiniz."

Bölüm 3

LANEY

"Burada emin ellerdesin Laney," diye araya giriyor Harper.

Gülmek istemiyorum ama gülüyorum. Artık birine güvenmem gerektiğini düşünmek komik ve sinir bozucu. Bunu yapmıştım - birine güvenmiştim, içgüdülerime güvenmiştim ve bakın beni nereye getirdi.

Gözlerimi Ace'e çeviriyorum, o da karşılık olarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. En azından bu saçmalık için ağzını açmıyor. O da bunların hiçbirini planlamamıştı. Gecenin bir yarısı kapısında belireceğimi de planlamamıştı.

Burası bir sığınak değil. Burada gizli saklı bir şey yok. Paradan gelmiyorum ama pahalılığın neye benzediğini biliyorum. Son birkaç yılımı Manhattan'daki en zengin ailelere ve yakın çevrelere uyum sağlamaya çalışarak geçirdim. Modern, dağınıklıktan uzak, derin, erkeksi renkler ve tamamlayıcı detaylarla güçlendirilmiş. Kapılardaki ve yukarıdaki aydınlatmalardaki fırçalanmış altın ve mat siyah metal armatürlerden, zeminleri oluşturan hafif lekeli ahşabın düzenine, geniş fuayeye ve yayılan merdivene kadar. Burası devlet tarafından finanse edilen bir rehabilitasyon merkezi ya da bütçesi olan bir topluluk değil.

Ajan Harper telefonuna bir mesaj yazarken cevabımı görmezden geliyor ve bana etrafa bakmam için birkaç saniye veriyor. Burası sıcak bir yer gibi gelmemeli ama öyle.

Dışarıdaki nemli hava tenimi sarıp sarmalayıp çikolatalı kruvasan kokarken, burası serinlikten birkaç derece daha soğuk ve

Bir erkek kolonyasının hafif kokusunu taşıyor. Topraksı, odunsu bir şey, Harper'ın karanfilleri yerine purolardan gelen bir miktar tütün. Bunu daha çok sevdim. Endişeli ev sahibimi parmaklarının arasına bir puro almış, sert ve karanlık bir şey yudumlarken hayal ediyorum.

"Brülörün," diyor Harper cebinden çıkararak. "Sosyal medyaya benzeyen her şeyden uzak dur. Yemek ya da trend dans hareketleri hakkında videolar paylaşma. Eğer tuhaf bir şey hissedersen bana mesaj at. Önce *bana*, sonra da tereddüt etme. Ace'i bul. Eğer gerçekten acil bir durum varsa, 911'i ara."

Telefona bakarken, dikkatinin nasıl tepki verdiğime odaklandığını hissedebiliyorum. "Ne söylemiyorsun?"

"Güvendiğim insanlardan oluşan çok küçük bir çevrem var. Ace ve ailesi de bu çemberin içinde. Ve bu kasabadaki seçkin birkaç kişi burada güvende olmanızı sağlayacaktır." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bunu atlatacaksın, Laney. Ve ben de diğer tarafa geçmeni sağlayacağım." Ace'e tekrar baktığımda kollarını kavuşturmuş, olan biteni izliyordu. O perspektiften nasıl göründüğümü merak ediyorum. Yeni bir başlangıç gibi geliyor ama geçici bir başlangıç.

Görüş alanımı takip ediyor. "Akıllı biri ve markanıza gerçek bir değer katabilir. Onu uzak tutun, ona bir iş verin ve ben de onun kaosunu buradan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım."

Ace boğazını temizler. "Tehlikeli bir şeyin kokusunu alırsan, o gitmiştir, Bea. Ailem burada. Kardeşlerim. Yeğenlerim. Ve hatta huysuz yaşlı büyükbabam bile."

"Siktir git, Atticus," diye koridorun sonundan yavaş, güneyli bir ses geliyor. Beni ürküttü. Burada başka birinin olmasını beklemiyordum.

Ace daha yüksek sesle konuşmadan önce nefesinin altında "lanet olsun" diye mırıldanıyor. "Griz, bu kulak misafiri olunacak türden bir konuşma değil."

Uğursuz ama komik ses cevap verir: "Yalnız yaşıyormuş gibi bağırın sizlersiniz. Ve çok iyi biliyorsunuz ki burası sizin olduğu kadar benim de evim." Uzun koridorun köşesinde, beyaz ve gümüş rengi saçları olan bir adam kemerli girişin karşısında duruyor. Uzun boylu ve zayıf, dudaklarını gizleyen kalın, beyazdan çok gümüş rengi bir bıyığı var. Birbirlerine benziyorlar. İki kez bakmanıza neden olacak şekilde yakışıklılar. "İşini bir kahvaltılık büfesi gibi sunduğunda, kendime yardım edeceğim." Ağzının kenarı yukarı kalkıyor, yanağı hareket ediyor, böylece derisi kırışıyor.

gözleri. "Şimdi" -dikkatini bana yöneltti- "kim bu güzel şey?"

Aynı anda Atticus "Yatağına dön Griz" derken Ajan Harper "Tanrım" diye homurdanır.

Ama onları görmezden gelip cevap veriyorum, "Ben bir şey değilim. Ama bana güzel dediğiniz için teşekkür ederim."

Gözleri benimkilerle buluşurken çenesi aşağı eğiliyor. "Saygısızlık etmek istememiştim sevgilim. Bir daha böyle bir hata yapmayacağımdan emin olabilirsin." Griz iki elinde birer yudum koyu karamel renkli likörle dolu iki küçük kristal bardakla bize doğru yürüyor. Dikkatini Ajan Harper'a yöneltiyor. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi başın belada gibi görünüyor, Beatrice."

Kendi kendine gülümsüyor. "Biliyorsun Griz," diyor nefes verirken.

Varışımın yarattığı endişe bir anda yok oluyor. Bu üçü arasında muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceğim geçmiş, merakımı ateşlemenin yanı sıra sinirlerimi de yatıştırıyor.

Griz almam için bir bardak uzattı. "Seni doğru düzgün karşılayamadığımız için bize hakkını helal etmelisin, hayatım." Kadehi aldığında kendi kadehini benimkiyle tokuşturuyor ve yudumluyor.

Yanık meşenin hafif kokusu, ısırik dilime çarptığı anda burnuma çarpıyor. Boğazımın arkasına fırladığı anda yudumlamam gerektiğini biliyordum. Nefesimi kesiyor ve beni ateş gibi hissettiren bir öksürüğe zorluyor. Kendime gelmeye çalışırken gözlerim sulanıyor. Yirmili yaşlarının çoğunu alkol doldurarak geçirmiş biri için acemice bir hareket.

Ace, "Bu sefer yutmadan önce dilini kaplamasına izin ver," diyor. Yanaklarım bu yönlendirme karşısında ısınıyor ve dediğini yapıyorum. "Göğsündeki ısınmayı hissediyor musun?"

Evet anlamında başımı sallıyorum. Bu yudumla daha iyi bir sıcaklık hissediyorum. "Biz buna Kentucky kucaklaşması diyoruz."

Griz söze giriyor, "Ve işte bu, bu sabah içtiğim yüz yıllık yıldönümü partisi. O fıçıyı o kadar zaman içinde deneyen sadece ikinci kişisiniz."

"Vay canına. Teşekkür ederim." Hiç de kibar olmayan öksürüklerim yüzünden sulanan gözümün kenarını sildim.

Griz hayal kırıklığıyla torununa bakıyor. Sonra gözleri diğer tarafındaki Ajan Harper'a kayıyor. "Kim olduğumuzu bilmiyor mu?"

Ace cevap veriyor: "Sanki buraya turneye falan gelmiş gibi konuşuyorsun. Bunun özel bir mesele olduğunun farkındasınız ve tekrar söylüyorum, eğer işitme cihazlarınızı takmadıysanız, rahatsız ediyorsunuz."

Yere bakıp oradaki ambleme bakıyorum. *Lanetleneneğim.*

Griz önündeki havaya vuruyor. "Kapa çeneni, Ace."

Ace'in oflayıp puflamasına bakınca gülümsememi engellemek zor oluyor. "Beni dışarı çıkar, Laney," diye araya giriyor Ajan Harper.

"Her zamanki gibi bir zevkti Beatrice," diye sesleniyor Griz arkamızdan. Cevap vermiyor ama geldiğimiz yoldan geri dönerken Ace'e son bir kez bakıp başını sallıyor.

Onu sessizce arabaya kadar götürüyorum, sonra bagajdan eşyalarımı alıyorum. "Onlar iyi adamlar. Hepsi" diyor, arabayı çalıştırıyor ve camı indiriyor. Bir karanfil daha yakıyor, bir nefes çekiyor ve nefes verirken "Güvendesin Laney" diyor. Yüzüme bakarak ona inandığımı gösteren bir şey arıyor. "Yaşamaya çalış. İyileşmeye çalış. Ve söylediklerimi unutma."

Başımı salladım. "Mesaj at. Ace'i bul. 911'i ara. Tamamdır."

Gülümsüyor. "Dinlediğine sevindim. Ama babanı kastetmiştim. Seninle çok gurur duyardı."

Kamyonet uzun araba yolunda kaybolurken tozun kalkışını izlemekten mi yoksa onun haklı olduğunu bildiğimden mi bilmiyorum ama hıçkırıklarımı tutarken gözlerim doluyor. O kadar çok duygu içimde dönüp dururken bile içime doğdu. *Bu benim yeni hayatım.* Boynumu tırmalayan ve dökülmekle tehdit eden duyguların geri kalanını yutuyorum. *Şimdi değil.* Daha sonra dağılabilirim.

Orada durup arka lambaların küçülmesini izlerken, havadaki nem tenimi yalarken sessizlik kulaklarıma oyunlar oynuyor. Saçımı kaldırıyorum ve boynuma yapışmasını engelleyecek kadar yüksekte düğümlüyorum. *Şimdi ne olacak?* Saatlerce arabada oturmaktan belim ağrıyor ve yorgunluk bana çok sert vuruyor.

Arkamdan gelen ayak sesleri henüz uyuyamayacağımı hatırlamama yetecek kadar beni uyarıyor. "Arazide, buradayken senin diyebileceğin boş bir kulübemiz var." Ace'in sesi ön verandadan geliyor. "Ama saat sabahın üçünü geçti ve önce orayı senin için temizlemem gerekecek. Seni tam olarak beklemiyordum."

"Şu anda hemen hemen her yerde uyuyabilirim," diye şaka yapıyorum.

Gülümsemiyor, sadece başını sallıyor. "Eşyalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bullseyes kaplı kırmızı çantayı tutuyorum. Ağzına kadar bile dolu değil. Ama bir haftalık iç çamaşırı, deodorant, biraz siyah likit eyeliner, rimel ve yeni saç rengimle iyi bir ton gibi görünen parlak kırmızı bir dudak var. Rengi ikinci kez tahmin etmedim; istediğimi seçtim. Ayrıca bir paket ekşi jelibon aldım ama çoğunu zaten yemiştim. Bir diş fırçası ve bir saç maşası. Görünüşe göre acelem vardı, bunlar benim ihtiyaçlarımdı. Eninde sonunda fazladan kıyafet bulacağım.

"Hepsi bu mu?"

"Gitmeden önce toparlanamadım." Koridorun sonundaki kemerli geçitten geçince, paslanmaz çelik endüstriyel aletlerle dolu, tonozlu tavanların etrafına serpiştirilmiş gömme ışıklarla alçak bir şekilde aydınlatılmış, steroidler üzerinde bir mutfak var.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Burada kaç kişi yaşıyor?"

Odanın etkileyici büyüklüğü ve tarzı karşısında verdiğim ani tepki onu eğlendirmişe benziyor. Elektrikli çaydanlığı çalıştırarak, "Ana evde sadece Griz ve ben varız," diyor. Duraklıyor, ağzı bir köşeye çarpıyor. "Ama kardeşlerim buradan çok uzakta değil. Ve sık sık buraya gelirler. İşle ilgili pek çok şeye ev sahipliği yapıyorum. Ekiplerimle mutlu saatler." Etrafına bakınıyor. "Alan gerekliydi."

Geniş ada tezgâhına doğru ilerleyerek sekiz kişilik sıranın sonundaki koltuğu seçiyorum. "Çok büyük." Boğazımı temizliyorum ve tüm arazinin karanlıkta bile bir düğün için nasıl mükemmel bir mekan gibi görüldüğünü düşünüyorum. "Kalmama evet dediğiniz için teşekkür ederim."

Kaynar suyu iki bardağa döküyor, her birine bir poşet çay koyuyor. Bana dudak bükerek gülümsüyor ve "Seninle pek ilgisi olmayan, daha çok Bea ile ilgili bir tartışmaya kulak misafiri olmuşsun" diyor. Bakışları önündeki dumanı tüten fincana kayıyor. "Herhangi bir soruna yol açmadığın sürece başımızın üstünde yerin var Laney. İhtiyacın olduğu sürece. Her ne kadar yabancıları mülkümde ya da işimde sevmesem de, bana daha sonra isteyebileceğim bir iyilik kazandıracaksa bir istisna yapabilirim."

Kupasından bir yudum alırken saate bakışı bana da aynısını yaptırıyor. Ve yorgunluk, o derin yorgunluk, bir gelgit dalgası karşısında ayağa kalkmaya çalışıyormuşum gibi üzerime çöküyor. Günlerce uyuyabilirim. Uzuvarım yorgun ve ağrıyor ve zihnim aşırı sabitleme ve aşırı düşünmeden bir mola verebilir. İşte o zaman aniden uyumak için gergin hissediyorum. Yeni ve yalnız bir yerde olmak.

"Hazır olduğunda seni bekleyen bir işim olacak. Çok çalışıyoruz ve meşgulüz ama burası harika bir yer. Kendini toparlamak için birkaç gün ayır. Burası büyük bir şehir değil, bu yüzden buraya alışman çok uzun sürmez."

Bu öneriye başımı salladığımda gözlerini boynuma kaydırıyor.

Çılgılık atıp ona yardım etmem için yalvarırken yüzeye çıkan küçük kesiklere dokundum. Tırnakları tutabildiği her şeye tutunuyordu. Bana zarar vermek için değildi. Histeri ve panikti. Yakın zamanda hafızamdan silebileceğimi sanmadığım bir gecenin tek görünür izleri.

"Bakmak istememiştim." Tezgâha yaslanarak ayağa kalktı. "Ayrıntıları bilmiyorum ama bahse girecek olsaydım, paramı sana yatırırdım Laney. Sana saygıdan başka bir şey duymuyorum."

Kupaya bakıyorum ve filtreyi pek sevmediğim için, özellikle de şu anda, soruyorum: "Saygı kazanılmaz mı? Öyle demezler mi?" "Hayır, burada değil. Saygımı yitirdiğim bir sürü insan var ama insanlar bunu benimle kazanmak zorunda değiller." Ses tonundaki samimiyet beni asla hayal kırıklığına uğratmak ya da onu kaybetmek istemememe neden oluyor. İçimden bir ses Atticus Foxx'un saygısını kazanmanın Fiyasko'da çok işe yarayacağını söylüyor.

"Ben yatmaya gidiyorum. Bu katta, kilerin hemen diğer tarafında bir misafir süiti var. Koridorun sonunda. İhtiyacınız olan her şeyi alabilirsiniz, ben de yarın arazide tam bir tur atmanızı sağlayacağım."

Başıyla iyi geceler dileyerek yanımdan geçti.

"Bu kulağa..." Başımı sallıyorum ve onun gittiği yere doğru dönerken gülümsüyorum. "Toprak dediğinde...?"

Gülümsüyor ve mırıldanıyor, "Lanet Bea." Derin bir nefes alıyor, nefes verirken hayal kırıklığıyla, "Bu kadın ardında sorulardan başka bir şey bırakmamayı seviyor. Foxx Bourbon'dasın. Bu, içki fabrikasını, kooperatifi ve raf depolarını içeriyor ve hepsi bu arazide gerçekleşiyor. Burası aynı zamanda benim evim. Ve şey"-bana göz kırparak havayı yumuşattı-"görünüşe göre artık senin de evin."

Eğer büyük şehirlerde barmenlik yapıyorsanız ve halk sadece happy-hour içkilerine değil, pahalı içkilere de para harcamaktan hoşlanıyorsa, Foxx Bourbon dökmüşsünüzdür. Birkaç şeyde iyiyim, birkaçında da olağanüstü. Barmenlik düştü

sınırsız bütçeli etkinlikler planlamaya başlamadan önce istisnai kategoriye giriyordu. Foxx Bourbon yeni çıkan bir marka değil ya da sadece belirli yerlerde popüler değil. Hayır, eğer viski, viski ve burbon arasındaki farkı biliyorsanız, Foxx ismini duymuşsunuzdur.

Bourbon Country'nin kalbine yeni bir isim ve temiz bir sayfa ile geldim. Ve her nedense Ace buraya evim dediğinde omuzlarım gevşiyor, saklandığım şeyin ağırlığı uzun zamandır hissetmediğim kadar hafıflıyor.

Bölüm 4

LANEY

Vücudum sarsılarak uyanıyor ve kalın yorgana ve serin odaya rağmen rahat edemiyorum. Endişe beni her yirmi dakikada bir uyandırıyor.

Migrenim sakinleşti ama yorgunluk beni rahat uyutmuyor. Aynı görüntüleri farklı açılardan tekrar tekrar görmeye devam ediyorum: parçalanmış et ve damlamayı durdurmamayan kan. O sırada tam olarak neyden kaçtığımızı bilmiyordum ama bir iz bırakmıştık. Durdurmak için yeterli zaman yoktu. Gözlerimi her kapattığımda hızım sabit bir döngüdeydi. Devlet tarafından görevlendirilen terapistin bana yazdığı reçeteli ilaçları şehirden çıkarken doldurmak istemedim. Şimdi bu kararımın pişmanlık duyuyorum. Yatağın altından battaniyeyi çekip omuzlarıma atıyorum ve çift kanatlı kapıdan verandaya çıkıyorum. Serin parkeden mavi arduvaza geçiş, çıplak ayaklarımın altında hoş bir sıcaklık yaratıyor. Başımı arkaya doğru eğip o şeker tozlu kokuyu derin derin içime çekiyorum. Gökyüzü yeni yeni dönmeye başlıyor, şeftali ve sarının en soluk tonları bölüme boyanmış-yeryüzünü gökyüzünden ayıran çizgi.

Atların otlakları sol tarafta, bu kadar erken saatte dışarıda atlar olsa bile onları uzaktan bir benekten daha büyük bir şey olarak göremeyeceğim kadar uzakta. Çimlere inen basamaklar sabahın çiyiyle kayganlaşmış ama ben onu ayak parmaklarımda hissetmek istiyorum. Çıplak ayakla yürüdüğümü hatırladığım sadece birkaç zaman var.

Evdeki çimler; ana çimenlikteki konserler ya da Central Park'taki tembel güneş günü piknikleri sırasında. Bunlar planlar ve bir hafta sonu desti- nasyonuydu. Bu, tüm bunlarla tam bir tezat oluşturuyor. Tipik bir sabah işe gidiş gelişinin betonundan, taksilerinden ve tüten ızgaralarından sessiz bir değişim. Burası uyuduğum yerden birkaç adım ötede. Ace'in aşırı abartılı arka bahçesi.

Hızlı bir ıslık ve ardından alçak, derin bir sesle "Vay canına kızım," kafam o kadar hızlı dönüyor ki kırbaçlanma ihtimalim var. Üstesinden gelmem gereken şeyler listesine bunu da ekleyin. Birinin at sırtında yukarı çıkması için çok erken görünüyor, ama yine de Fiasco, Kentucky'de insanların ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de bu tamamen normaldir.

Kısa bir ıslık sesinden sonra bir köpek aniden ortaya çıkıyor ve atlı sürücünün yanında koşmaya başlıyor. Yavrunun koyu kahverengi kafası, beyaz-gri benekli vücudunun geri kalanıyla uyumsuz. Bir futbol sahası kadar uzaktaki küçük tepciğe tırmanırken her saniye daha da yaklaşan atın ve binicisinin hızına ayak uyduruyor. Vücudu kare şeklinde ve bana doğru yönelmişken dizginleri çekiyor ve anında durma noktasına geliyor. Bu Griz ya da Ace değil. Hayır, bu adam daha iri yarı, onlardan daha genç ama benden daha yaşlı. Kızgın görünüyor, sanki yoluna çıktığım için ona rahatsızlık veriyormuşum gibi. İçeri kaçmak istesem bile, dikkatini bana verdiğinden, beni takip edecek türden bir adam olduğunu hissediyorum. Sormayacak ama büyük olasılıkla şu soruya yanıt isteyecek türden: *Sen de kimsin?* Ve yalan söylemek zorunda kalacağım çünkü şu anda olduğum şey bu. Bir yalancıyım.

Ama kaçmayacağım. Hala anlamaya çalışıyor olsam bile Laney'nin bu yeni halinin tam olarak kim olduğunu bilmesem de, onun kaçıp giden bir kadın olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden daha dik duruyorum. Gözleri üzerimde gezinirken sessiz yargılamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yargılama. Ben de aynısını yapıyorum.

Gençken izlediğim bir film vardı, ne zaman oynasa izlerdim. İlk izlediğimde bir western olduğunu düşünmüştüm. Rogan adında bir kanun kaçağıyla hesaplaşan bir kadınla başlıyor. Kadın, az önce talep ettiği röntgen gösterisini alacağına inanmasına izin veriyor, ancak eteğini çözerken bir hançer çıkarıyor ve mükemmel bir nişanla doğrudan kalbine fırlatıyor. Kendini yeniden işaretler. Ve evinden topallayarak çıkarken, uzakta hayatının aşkını at sırtında görür. Adam onun atını sürmesini bekler.

gün batımı. Onun yanında olmak için oradaydı ama kendisini kurtarması için ona ihtiyacı yoktu. Bunu kendi başına gayet iyi yaptı. Bu hep aklımda kalmıştır.

Böyle bir erkek fikri hep hoşuma gitmiştir. Erkekliğini kanıtlamak için bir kadına patronluk taslamaya ya da günü kurtarmaya ihtiyaç duymayan seksi bir feminist. Kadına güvenen ve onu kurtarmak zorunda kalmadan kendi işlerini halletmesine izin veren, ancak ihtiyacı olduğunda yanında olan biri. Böyle bir erkek bulamadığıma eminim.

Tüm bunların en can alıcı noktası ise filmin bir western olmadığı ortaya çıktı. Film, aşk romanlarındaki hikayeler gibi bir maceraya zorlanan münzevi bir yazar hakkında bir 80'ler romantik komedisiydi. Sonunda bir baş belasına dönüşerek kendini şaşırtıyor. Kız kardeşini kurtarır, erkeği elde eder ve kendi hikayesinin kahramanı olur. *Bu filmi hep sevmişimdir.*

Bu o film değil. Bu kovboyun uzaktan ne kadar fantezi gibi görüldüğünü düşünsem de, bana yaklaştıkça yüzündeki çatık kaşlar daha da belirginleşiyor. Mutlu değil. Kim olduğundan tam olarak emin değilim ama tahmin etmem gerekirse Ace ona hoş geldin mesajı vermemiş. Atını oturduğum yerden en fazla elli adım kadar yavaşlatıyor ama köpeği durmuyor.

Gözleri aşağıya kayıyor ve hemen üzerimde büyük boy bir tişörtten başka bir şey olmadığını, bacaklarımın ve ayaklarımın çıplak olduğunu hatırlıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, o beni izlerken ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Atına yaklaşmasını emrederken yanaklarım kızarıyor. Nefesimi tuttuğumu ancak ciğerlerim bir nefes vermeye zorladığında fark ediyorum.

Koyu renk saçları, yıpranmış kraliyet mavisi şapkasının kenarlarından dışarı fırlıyor. Geniş omuzları ve mükemmel duruşu, ata binmek için doğmuş gibi görünmesini sağlıyor. Kendini taşıma şekli kendinden emin ve sert. Gözlerim güçlü göğsünde, kalın ensesinin ardına saklanmış yontulmuş çenesinde geziniyor. Kollarının uzunluğuna, gergin ön kollarına ve dizginleri kavrayan beyaz eklemlerine bakmaktan daha fazlasını yapıyorum. Bakıyorum. Tutuşu tüm vücudumun hissettiği kadar gergin görünüyor. Gözleri yüzümden ayaklarıma ve tekrar yukarı bakarken, etrafımızdaki tek ses uyanan kuşların cıvıltıları ve ıslak burnuyla bacağımı koklayan köpeğin kuyruğunun havadaki vınlamaları.

"Kayıp mı oldun?" kovboyun bana söylediği ilk sözler. Bir adamın at sırtında bana yaklaşmasını izlemek ne kadar yoğun olsa da, sorusunun ısırın tonunu tahmin edemiyorum.

"Şu anda hayır."

Kaşları daha derin bir çatıklığa dönüşüyor. Bahse girerim tam olarak kim olabileceğimi anlamaya çalışıyor. "O zaman benim mülkümde iç çamaşırınla ne yapıyorsun?"

Onun malı mı?

Çenemi kaldırıyorum, başparmağımı kaldırarak söyleyeceklerimi saymaya başlıyorum. "Birincisi, burası Griz'in mülkü," diye işaret parmağımı ekliyorum. "İkincisi, sessiz sabahın tadını çıkarıyordum." İlk iki parmağımı bırakıp orta parmağımı tek başına kaldırıyorum. "Ve üçüncüsü" -diğer elimle pamuklu etek ucunu çekiştiriyorum- "bu bir tişört." Sesimi alçaltıyorum, fısıltının biraz kuzeyinde, "İç çamaşırı değil. Şu anda onları giymiyorum."

Gözlerinin tekrar gömleğimin eteklerine kaymasını kaçırmıyorum. Dişlerini öyle bir sıkıyor ki, kare şeklindeki çene çizgisi seğiriyor ve yanaklarıyla çenesinin üzerindeki tüylerin gölgesinde daha da sert görünüyor. Bakışlarımı karşıladığında, bu sözün onu kızgınlıktan düpedüz öfkeye ne kadar uçurduğunu görebiliyorum.

Gülümsememeye çalışarak alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Kesinlikle iç çamaşırı giyiyorum. Ve belki de bir yabancıya olmadığımı söylediğim için aptalın tekiyim, ama neredeyse hiç uyumadan çalışıyorum. Umursamazlığım beni iyi hissettirmekten çok daha fazlası. İsteddiğimi söylemek neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Köpeği bacağımı tekrar dürtüyor ve beni girmiş olduğum göz hapsinden çıkarıyor. Yavrunun sarkık kahverengi kulaklarının arkasını kaşımak için eğilmeden önce elimin üstünü koklamasına izin veriyorum. "Merhaba. Çok tatlısın, değil mi?" Çamurlu patileri battaniyemi kirletiyor ama yıkayabileceğime eminim. Onun duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyorum, "Şu anda bize bakan kovboydan çok daha arkadaş canlısı, değil mi?"

Ellerimi ensesinde gezdirirken kayışına dikilmiş *olan Julep* ismini okuyorum. Gülümsüyorum ve o eğilirken kaşımaya devam ediyorum. "Julep, hâlâ bizi izliyor mu?"

"Sana bir iyilik yapacağım ve sana karşı dürüst olacağım."

Julep'in kulaklarının arkasını ovuyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Büyüleyici ses tonunuzdan anladığım kadarıyla, bu 'dürüst iyilik' sonrasında gülümseyeceğim ya da inleyeceğim türden bir iyilik olmayacak, değil mi?"

Avucumu dudaklarıma götürmemek ve aklıma ilk gelen şeyi söylediğim için özür dilememek için tüm enerjimi harcıyorum. Ne zaman

Başımı kaldırıp bakıyorum, boğazını temizlerken sert dış görünüşünün bir anlığına çatladığını görüyorum. Ağzının sağ tarafı, dudağının üstündeki kalın kıl parçasının hareket etmesine yetecek kadar açılıyor.

"İlgilenmiyorum."

Alt dudağımı büzdüm. "Dürüst olmanın senin versiyonu bu mu?

Bakışlarını çömelmiş bedenimde gezdiriyor ve köpeğinin önünde tünediğim için zar zor kapanan kıcıma takılıyor. "Özellikle kardeşimin artıklarıyla ilgilenmiyorum, tatlım."

Ne oldu? Sonra bunun Ace'in kardeşlerinden biri olduğunu anlıyorum. "Senin balın değil kovboy," diye karşılık veriyorum ayağa kalkarken.

Bu kez göğsü kıpırdıyor ve omuzları bükülüyor, tepkime eğleniyor. "Buralarda kovboy yok. Fiasco'da atlılar ve bour- bon oğlanları var," diyor sonunda biraz güneyli bir tını ile. Bu bana burada çırılçıplak olduğumu hatırlatmaya yetecek kadar kabadayılık ve içimde çekiciliğe çok benzeyen bir şeyi harekete geçirmeyi başardı. Gerçekten biraz dinlenmem gerek; hakaretleri flört etmekle karıştırıyorum.

"Görünüşe göre sizde de bazı pislilikler var."

Dudağının biraz daha yukarı kalktığına, neredeyse beni bir gülümsemeyle ödüllendirdiğine yemin edebilirim ama arka cebinden gelen telefon alarmı tepkisini ve sorumu cevapsız bırakıyor.

Kapattıktan sonra şapkasını geriye doğru çevirip bana bir kez daha baktı ve "Gidelim Julep" dedi. Beyzbol şapkası şirindi. Geriye doğru çevirince çok seksi oluyor. Ama kovboy şapkası takıyor olsaydı, kalçalarımı sıkıyor olurdu.

Köpek havlayarak beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sanki "Geliyorum" der gibi iki kez daha havlıyor.

Ben de kızım. Ben de.

Dizginlerini kaldırıp kısa bir ıslık çalıyor ve atı durduğu yerden alıp tam bir daire çizdiriyor. Saçlarımın rüzgârla savrulup yüzüme çarpmasına neden olacak kadar büyük bir hızla yanımdan geçip gidiyor. Adını hiç öğrenemediğim gerçeğine odaklanmıyorum. Ya da ona benimkini hiç söylemediğim gerçeğine. Bunun yerine, dikkatimi çeken tek şey yerçekimsiz ortamda yaşadığım bu his. Midem bulanıyor, yanaklarım yanıyor ve kendimi nadiren içinde bulduğum suskunluk hali.

Gergin bir kahkaha attım. "Kimdi o?"

Bölüm 5

Hibe

BUNU İSTİYORDUM. Bunu o kadar çok istedim ki, çenem dokunduğum anda acıdı. Ama vücudum hazır değildi. Yakındı ama hazır değildi. Doğru zaman değildi. Burbonu bazen kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyorum. Bu benim kanımda var; kültürü, kuyrukları ve bir partiyi olağanüstü kılan notları ailemizi tanımlıyor. Bu işten para kazanmayı hiç planlamamıştım ama hayatımda hiç planlamadığım pek çok şey oldu.

Burbonun kuralları vardır. Ve eğer bu kurallara uyulmazsa, o zaman burbon olarak kabul edilemez. Bu kimya, meşe, ateş ve zamandır. Kimya öğrenilir ve manipüle edilir. Kızarmanın ya da kömürleşmenin ne demek olduğunu biliyorum. Ve zaman, hatırlamayı bırakmak istediğinizde çok yavaş, geriye dönüp baktığınızda ise çok hızlı hissettiren tek şeydir. Burbonun zamana ihtiyacı vardır ve zamanın ne kadar hızlı ya da yavaş ilerlemesini isterseniz isteyin, fark etmez. Burbonun kuralları vardır. Kurallar işimizin yürümesini sağlar. Ve kurallar insanları güvende tutar.

"Erken kalkmışsın," diyor Griz ön verandadan.

Ona saatlerdir ayakta olduğumu söylemedim. Burbonumu kontrol etmek için bir gezintiye çıktım, Ace'in kadınlarından biriyle ait olmadığı bir yerde dolaşırken karşılaştım ve bir duş aldım. Hem de soğuk bir duş. Tüm bu süre boyunca kendimden nefret ettim, mülkümde sadece bir tişört ve iç çamaşırı olmadan duran o kızı düşünmenin zor olduğunu biliyordum. Bir avuç dolusu

Kuralları tam orada çiğniyordum - ailemden bir şey saklıyordum ve o şekilde bakmamam gereken birine bakıyordum.

Onun için çok genç görünüyordu.

Yaklaştığımda Griz'in korkuluklara yaslandığını ve bana bir kez daha bakmaya tenezzül etmediğini görüyorum. "Ben de senin için aynısını söylemeliyim. Yoksa daha yatmadın mı?"

Büyükbabamın bıyıkları o kadar kalın ki konuşurken neredeyse hiç hareket etmiyor ama güldüğünü anlamak için ağzını görmeme gerek yok. Derin ses tonu alçak bir mırıltıdan havlayan bir kahkahaya dönüşür. Ne zaman duysam gülümsememek elde değil.

Bana yan gözle bakıyor. "Yatma zamanımın güneş battığında olduğunu biliyorsun."

Bu lanet bir yalan. İçki fabrikasına gitmeden önce bir kahve içmeye gelmişim, onunla laf dalaşına girmek için değil, o yüzden boşverdim.

Omzunu kavradım ve sıktım. Bu tipik Foxx merhabası ve vedasıydı. Bu hep böyleydi, çocukken bile. Birbirimize karşı hiçbir zaman aşırı şefkatli olmadık ama her zaman benim onların arkasını kolladığım gibi onların da benim arkamı kolladığını biliyordum.

Boğazını temizledikten sonra, "İçeri girmeden önce size bir uyarıda bulunayım," diyor.

Duraklıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum, beni ne ya da kim hakkında uyarmaya çalıştığını zaten biliyorum. "Bir misafiri var."

Büyükbabam kahve olduğunu tahmin ettiğim fincanına bakıyor, ama onun için bu asla garanti değil. "Ona misafir diyebilir miyim bilmiyorum ama şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olabilir."

Aynı fikirde olmak istediğim için kendimden nefret ediyorum. Bunu düşündüğüm için bir pislik oluyorum.

"Bu büyük bir laf Griz," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Sen zamanında çok kız görmüşsün."

Griswald Foxx, Ken-tucky'nin en iyi olmasa da en usta damıtıcılarından biridir, ancak ikinci uzmanlık alanı kadınlardır. Adam herkesle flört ediyor ama onu sevenler kadınlar. Onlarla romantizm yaşamaktan hoşlandığı kadar dedikodu yapmayı da seviyor.

Gözlerime bakmıyor. Onun yerine, içtiği şeyle ilgili bir şakası varmış gibi fincanına gülümsüyor.

Kapı aralığına doğru eğilip mutfığa doğru baktığımda onu tekrar görüyorum. Uzun saçları sırtının ortasına kadar iniyor. Sıcak bakır renginde ve birkaç altın sarısı teli var.

Metalin bükülmesine neden olan renk. Yan tarafa bakıyor, duvardaki bir şeyi inceliyor, çıplak bacakları oturduğu bar taburesinin diğer tarafında ileri geri sallanıyor. Acaba bizi buradan duyabiliyor mu, yoksa şu anda kendi dünyasında mı? Masum görünüyor, ama bu sabah ağzından çıkanlara bakılırsa, sözünü esirgemedi ya da lafı dolandırmadan, tahminimce sizi kendine yaklaştıran ve sonra da erkekleri kahvaltı niyetine yiyen türden bir masum. Sanki yıllardır bir kadın görmemiş gibi ona bakmaktan kendimi alamadım - dürüst olmak gerekirse, belki de görmedim. Bakmayı uzun zaman önce bıraktım.

Hâlâ burada ne işi var?

Verandaya geri çıktım, kapının usulca kapanmasına izin verdim ve "Kim o?" diye sordum.

Ama Griz cevap vermek yerine, verandanın basamaklarını tırmanan kardeşimin sesi arkamdan geliyor. "Bir arkadaş."

"Öyle mi?" "Arkadaş" kelimesinin birçok şekilde kullanılabileceğini düşünerek gülümsememi bastırıyorum.

"Bana bir iyilik yapıp soru sormaz mısın?" Rahatsız olduğunu belli etmek için ensesini ovuşturuyor. Kardeşim ilişki kurmaz. Pek çok nedenden dolayı hiç olmadı, ama çok farklı bir neden var. Sabahları bir sürü kadının buradan çıkarılışını izledim ama hiçbiri burada kalmadı. Bırakmalıyım. Daha fazla soru sormadan önce kendimi durdurmalı ve tekrar otuz bir çekmeye gitmeliyim. Ama yine de merak ettim. "Sence de biraz genç değil mi Ace?"

Griz bir kahkaha daha atarak araya girer.

Başımı ona doğru çevirdim. "Neden bu kadar komik?"

"Kadınlar hakkında hiç soru sormuyorsun. Daha bir tanesine bile baktığını görmedim." Gülümseyerek başını sallıyor, "Kahretsin, bu eğlenceli olacak."

Gözlerimi kısarak Griz'i işaret ediyorum. "Başlama yine. Sadece bir soru sordum."

Ama Ace bana cevap vermiyor, sadece konuyu değiştiriyor. "Bu sabah neredeydin? Stüdyo evini açmam gerekiyordu ve kapını çaldığımda cevap veren tek kişi Julep oldu. Sonra da kaçıp gitti."

Kahretsin. Atları kullanmak ve şelaleye doğru yürümek istiyorsam daha erken kalkmaya başlamalıyım. ATV'lerden daha huzurlu. Ama orada ne yaptığımı bilmesine hazır değilim. Bu yüzden ona her zamanki yalanımı söyledim. "Uyuyamadım. Tawney'i gezintiye çıkarayım dedim. Kafamı biraz boşaltırım."

"Kabuslar yeniden mi başlıyor?" diye sorduğunda içim daralıyor. Depresyona geri döndüğüm için onu endişelendirmek kendimi bok kafalı gibi hissetmeme neden oluyor. Beni bu durumdan kurtarmak için kolları sıvayan o iken, inanmasını istediğim son şey bu. Beni biriyle konuşmaya zorlayan oydu. Depresyonda olduğum için ilaç almanın utanılacak bir şey olmadığını hissettirdi. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak bir şeyi, işlevinizi yerine getirmenize yardımcı olacak bir destek aracını denemenin ona yenilgi gibi görünmediğini söyledi. Bu bir mücadele gibi görünüyordu. Ve ben her zaman bir savaşçıydım. Kardeşlerimle aynı şekilde değil ama hepimiz öyleydik.

Başımı hayır anlamında salladım. Ve bu doğrudu, uzun zamandır kâbus görmüyordum. "Bu hafta başlayan yeni çocuklar yüzünden aklımda çok şey var." Bu sabah başparmağıma saplanan meşe parçasını ovuyorum. "Ayrıca, daha sonra ata binmek için çok sıcak olacak." Bu kısmı doğrudu. Nem oranı yazın bu erken dönemi için tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Tawney iyi bir at, ama burada yatılı kalan tüm atlar, tipik tavırları ne olursa olsun, öğleden sonraları gölgeli padoklarında çok daha mutlular.

"Pekâlâ." Omzumu kavıyor ve bir kez sıkıyor. "Lincoln ve kızlar daha sonra akşam yemeği için burada olacaklar, geliyor musun?"

"Bugün Cuma. Burada olacağım."

"Kahve ister misin?" İçeriye işaret ediyor, ben de başımı hızlıca bir kez daha sallıyorum. Eğer soru sormamı istemiyorsa, en iyisi bu durumdan tamamen kaçınmak. Zaten onu bir daha asla görmeyeceğim. Ace'in eve getirdiği kadınlarla ilgili düzeni bu; sık sık değil ama asla tekrarlanmıyorlar. Onun için bu, işleri hafifletiyor ve Fiasco'nun dedikodusunu yapmayı sevdiği saçma Foxx lanetini uzak tutuyor. Hepimiz buna inanıyoruz. Her birimiz kaybetmeyi bir geçiş töreni olarak biliriz. Bir Foxx erkeğinin sevdiği her kadın sonunda öldü. Ve her birimiz dersimizi bir kez aldık. Bu kadarı yeterliydi. Hiçbirimizin yaşadıklarımız gibi başka bir kayıptan sağ çıkmaya çalışmak isteyeceğini sanmıyorum.

Gözlerimi Ace'in omzundan geçirip kemerli geçide doğru kaydırıyorum. Geriye bakmaktan hoşlanmıyorum ama yine de bakıyorum. Onu bir kez daha görmek istediğim için içimden bir suçluluk dalgası geçiyor. Benimle konuşma şeklini sevmiştim; sempatiden eser yoktu. Sadece karşılık vermekte sorun yaşamayan bir yabancıydı.

Derin bir nefes aldım. Güne böyle başlamayı planlamamıştım. O güzel mavi gözleri ve dudakları düşünüyorum.

Avuçlarımı kotumun arka ceplerinde gezdiriyorum. Ayrılmak için dönüp evimi ana yola bağlayan patıkaya doğru ilerlediğimde Griz'i bana gülümserken yakalıyorum.

Lanet olası bok karıştırıcı.

Gözleri kırışıyor ve bıyığı genişliyor.

Yanından geçerken onu işaret ettim. "Yapma."

"Hiçbir şey söylemedim." Ellerini kaldırdı. "Ama sana söyledim. Gördüğüm en güzel kadın."

Kare h

LANEY

Ace, her elli ya da daha fazla metrede bir birkaç ağacın bulunduğu açık yeşil çimenlik bir alanı işaret ederken, "Ağustosböcekleri ana evin diğer tarafında, yaklaşık bir buçuk mil aşağıda," diyor. Ağustos böceklerinin vızıltısı her zaman bir yaz müziğinin temelini oluştururdu ama burada çıkardıkları uğultu daha yüksek gibi. Çimenleri vızıltatıyorlar ve bu anında bir kas gevşetici. Tüm bedenimi sakinleştiren doğa yapımı bir beyaz gürültü makinesi. Bu arazinin uzak tarafındaki iki büyük meşe ağacı bir hamak asmak için mükemmel bir yer olurdu. Gözlerimi kapatıyorum ve güneşin bir anlığına yüzümü ısıtmasına izin veriyorum. At ahırlarına bu kadar yakın olmama rağmen havaya sinen tek koku o keskin, şekerli koku.

Ödül olarak tatlı bir şey alacağınızı bilerek nefes almak iyi hissettiriyor. Ve bu sabahın başlama şekline rağmen, bugün kendimi iyi hissediyorum. Henüz bir işim ya da sorumluluklarım yok. Ama Fiasco, Kentucky, istediğimi hiç bilmediğim bir hayat olabilir. Yirmili yaşlarımın son yılındayım ve bu iki ağaca bağlı bir hamakta kitap okuma fikri benim için mükemmel bir son gibi görünüyor.

"Bu beklediğimden daha fazlası," diyorum ona manzaranın gidişatına bakarken. Ve bu doğru, WITSEC'ten bahsedildikten sonra hiçbir beklentim yoktu. Tanık koruma aşırıya kaçmak gibi görünüyordu. Kötü adamı yakalamışlardı ve esir tuttuğu kız güvendeydi. Ama Ajan Harper'ın devreye girdiği anda

O kadar. Onunla daha önce sadece bir kez, lise mezuniyet partim için Coney Island'a geldiğinde tanışmıştım. Onu hatırladım çünkü babamın işe gitmek zorunda kalmasının sebebi oydu. Kutlama barbekümün geri kalanı komşularımızla geçti. Ve Phillip'le.

"Burada bolca mahremiyetiniz olacak. Kardeşim yolun hemen karşısında. Bu alanı yeniledi. Murphy yatağı ekledi, yatağın içeri çekilebilmesinin alanı daha geniş hissettireceğini düşündü."

Büyük bir oda olabilir, ancak iyi düşünülmüş ve bitişler onu lüks ve cilalı hale getiriyor. Ana eve benzer şekilde, armatürler modern ve erkeksi. Çekmeceler ve çekmeceler boyunca siyah metal donanım ve tonozlu tavandaki gömme ışıkları vurgulamak için fırçalanmış altın aydınlatma armatürleri var. Tavanın yüksekliği, tek odanın Ace'in bahsettiği 450 metrekarelik mütevazı ölçüsünden çok daha büyük olduğunu hissettiriyor. Benim geldiğim yerde böyle bir yer ucuz değildi. Kapıcısı ve havuzu olsaydı, lüks apartman yaşamı olarak kabul edilirdi. "Kira-"

Ben sözümü bitirmeden başını sallıyor. "Buralarda yapacak bir sürü şey var. Bir yolunu buluruz." Lavabodaki suyu açıyor. "Ne yaptın sen?"

Bu soru sinirlerimi geriyor ama yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki sorusunu bitiriyor. "İş için, yani buraya gelmeden önce mi?"

Bu kısım hakkında yalan söylememe gerek yokmuş gibi hissediyorum. "Düğünler, çoğunlukla." Bu ilgisini çekti. "Büyük bütçeli etkinlikler, ama çoğunlukla düğünlerdi. Bazen de bir şey..." Doğru cümleyi nasıl bulacağım? Çalıştığım ajansın Metropolitan Müzesi'nin MET Gala'sını düzenlediğini ya da Beyaz Saray Muhabirleri Yemeği'ni planlamak ve gerçekleştirmek üzere iki yıl üst üste başkente uçtuğumuzu söyleyemem. Bu yüzden "... çok talepkar konukları olan daha yüksek profilli" diyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

Stajyerlikten kendi ekibimi yönetmeye yükseldiğim yaklaşık sekiz yıl boyunca bana hiç böyle bir soru sorulduğunu hatırlamıyorum. Bu bir kariyerdi, sadece bir iş değil. Ve ilk kez bir şeyde iyiydim. Babam yanımda değildi. "Nasılsın?" gibi retorik bir soru sormaktan başka bir şeyle ilgilenen çok fazla insan yoktu.

Gözümü bir konuda başarılı olmaya dikmişim ve sonra ilerlemeye devam ettim. "İşimi seviyordum ama müşterilerim

. . ." Başımı sallıyorum çünkü her türlü insanla başa çıkabilecek kapasitede olmadığımı düşünmesini istemiyorum. Öyleyim zaten. Sadece yol boyunca kendimi kaybettim.

Karmaşık şeyleri anladığını hissettiren bir baş hareketiyle beni onaylıyor. "İnsanlar her zaman iyi şeyleri mahvetmenin bir yolunu bulur."

Benim sorunum profesyonel ve kişisel çizgileri bulanıklaştırmamdı. Sonra da bunu yaparken kötü kararlar ve bulanık ahlaki çizgiler içinde yıkanmaya karar verdim.

"Benim için küçük bir sorunu çözmüş olabilirsin. Kendini rahat hissettiğinde, Foxx markası için neler yapabileceğini konuşalım." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, düşüncelere dalmış bir haldeyken gürültülü bir araba motorunun sesi özel yolu açıyor ve ön tarafta gıcırdayarak duruyor. "Lucifer'i çağırmak gibi bir şey," diyor nefesinin altından. "Bu Hadley olmalı. Kulübede kalacak biri olduğundan bahsettiğimde bazı şeyleri almaya gönüllü oldu." Etrafındaki boş beyaz duvarlara ve çıplak pencerelere bakıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Turistlerden daha uzun süre kalan pek fazla yeni yüzümüz olmuyor. Sanırım yardımdan çok meraklı davranıyor."

Onun güven verici gülüşüne rağmen sinirlerim tepeme çıkıyor. "Burada ne yaptığımı biliyor mu?"

Bana merakla bakıyor. "Laney, seni buraya neyin getirdiğinin ayrıntılarını bilmiyorum, huysuz bir ABD mareşali dışında. Bildiğim tek şey, geçmişinin gizli kalmasına ihtiyacın olduğu ve benim sır saklamak için fazlasıyla donanımlı olduğum."

"Benim kim olduğumu sanıyor?"

Bir araba kapısının kapanma sesiyle kulübenin önüne doğru ilerliyor ve ön kapıdan çıkıyor. "İlgi çekici bir hikâye," diyor Ace, *Hızlı ve Öfkeli* film setinden fırlamış gibi görünen parlak, koyu mor bir arabanın yanına yaklaşırken. "Hadley," diye sesleniyor.

"Hazır ol," diye şarkı söylüyor hırıltılı bir ses. "Yoklama yapıyor muyuz baba?" Uzun boylu, siyah saçları dağınık bir topuz yapmış bir kadın sandığın arkasından dışarı bakıyor.

Ace gözlerini devirerek, "Kes şu saçmalığı," diye homurdanıyor. "Son zamanlarda sana ne oldu böyle?"

Dilini dışarı çıkararak, ön verandanın basamaklarını çıkarken ona gülüyor ve "İstediğim bir şey yok..." diye mırıldanıyor.

Her iki kolunda da bir dizi yeniden kullanılabilir çanta taşıyor. Her omzunda bir tane, yayının her kıvrımında bir tane ve her elinde iki tane asılı. Yukarı baktığında gülümsüyor

geniş. "Burada olduğun için çok mutluyum. Bu lanet kasabanın yeni yüzlere ihtiyacı var." Abartılı bir nefes vererek eşikte durdu. "Vay anasını." Bana tepeden tırnağa bakıyor, normalde bu beni savunmaya geçirirdi ama sonra küçük bir kahkaha atıyor. "Harikası."

Bu iltifat beni şaşırttı. "Teşekkür ederim," diyorum ses tonumdan emin bir şekilde. "Ben Laney."

"Ben zaten biliyorum." Ön kapıdan geçerken bana yaklaşıyor, başını duymayacak kadar geride kalan Ace'e doğru eğiyor. "Ama merak ediyorum Laney, sen uzun zamandır kayıp bir kuzen misin, yoksa oradaki büyük, kötü Atticus Foxx ile mi yatıyorsun?" Cevap vermeme fırsat vermeden stüdyoya doğru ilerlemeye devam ediyor. Ama içimden bir ses belki de gerçekten bilmek istemiyordur diyor.

Evet, Ace son derece yakışıklı. Çekiciliğini anlıyorum; ona bakmamak için kör olmak gerekir. Ama benim dikkatimi çeken o değil.

"Evet, buranın rengine ihtiyacı var." Zorlukla nefes alarak konuşmaya devam ediyor. "Kasabadaki Crescent de Lune'dan güzel bir kahve ve yaprak çay aldım. Ne tür kafein sevdiğini bilmiyordum, bu yüzden biraz enerji içeceği de aldım."

Düşünceliliğine gülümsedim. "Kahveci kız burada."

"Ben de öyle. Geri kalanı da çoğunlukla kiler dolgusu..." "Külot dolgusu gibi geldi." diye gülerek teğet geçti. Kaşlarını oynatıyor. "Konserve ürünlerden daha eğlenceli geliyor, değil mi?"

Ne? Bu tuhaflığı beklemediğim için kısık bir kahkaha attım. Ferahlatıcı. Sessizce bir paket kırmızı meyan kökü umuyordum-Red Vines ya da Twizzlers iyi olurdu. Ama endişeliyim ve şeker benim zaafım.

"Muhtemelen kullanabileceğinizi düşündüm..." Poşetleri bırakıp her bir eşyayı tek tek eliyle tutarak karıştırmaya başladı. "Son geldiğimde burası bayat kokuyordu. Yani, bir mum." Üstünü açıyor ve kokluyor. "Nefis." Mumu bana uzatıyor ve sonra bir tuzlu taş lamba çıkarıyor. "Bunlar pek çok şeye iyi geliyor. Gerekli gibi hissettim." Bir taşın silah olarak kullanılmaktan başka bir işe yarayabileceğini düşünemiyordum. Ama o bir kutu tampondan kuru şampuna kadar her şeyi elinde tutarak göstermeye ve anlatmaya devam ediyor. "Ayrıca fa- voritlerimi de aldım. Merak etmeyin, zevk sahibiyimdir. Saç kremim, vücut yıkamam, yüz yıkamam, losyonum, güzel bir havlum var-" Sonra, gördüğüme hiç bu kadar sevinmediğim bir oje tutuyor. "Yakut terlikler."

Gülümsüyorum. "Hoşuma gitti."

"Ya o ya da soluk pembeydi." Dilini çıkarıp iğrenç bir yüz ifadesi takınıyor ve gülümsemem bilmiş bir sırıtışa dönüşüyor. Uçuk pembede yanlış bir şey yok, ama ona karşı tiksinti duymama neden olan şey onu neyle ilişkilendirdiğim.

Bana hayatımı değiştirecek bir cihaz hediye edecekmiş gibi ciddi bir ifadeyle, küp şeklinde siyah bir kutu tutuyor. "Ve bir de per-sonal masaj aleti."

Muhtemelen ağzımı açıp öksürerek güldüğümde o da bana gülümsüyor.

"Biliyorum, haddimi aştım ama içimden geldiği gibi davrandım," diyor. "Uzun zamandır kayıp kuzen."

"Hadley," diyor Ace nefes nefese arkamdan.

Başını kaldırıp omzumun üstünden ona göz kırpmıyor. "Kişisel masaj aletleri senin de külotunu yırtıyor mu, koca Foxx? Benimkine özel şeyler yaptıkları kesin."

Ellerini ceplerine sokuyor ve ön kapıya doğru ilerlerken düğmeli kıyafeti değişiyor. "Emin ellerdesin, Laney. İş hakkında konuşmaya hazır olduğunda beni bul."

"Tekrar teşekkürler, Ace."

Bana sertçe başını salladı ve Hadley'i işaret etti. "Lütfen baş belası olma." İnsanları oldukça iyi okuyabiliyorum ve Ace Foxx, dün gece hem Bea'nin hem de Griz'in onu nasıl zorladığına bakılırsa, sonsuz sabrı varmış gibi görünen, kendinden emin bir adam. Ama karşımdaki kadın, uzun bacakları ve cilveli sözleriyle onun dengesini bozdu.

"Bu sadece sana ve kardeşlerine özel." Selam veriyor. Ve adam arkasını döndüğünde, kız onu tersliyor.

Gülümsememin çatlamasını engellemek için dudağımı ısırıyorum. Tüm bu etkileşim çok komik ama burnumu sokacak değilim.

Küçük buzdolabını açarak, "Endişelenmenize gerek yok. Eğer ikiniz birbirinizden hoşlanıyorsanız." Bir an için yaptığı işi bırakıyor. "Ace'i neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Kardeşi Lincoln benim en iyi arkadaşım."

Ace'ten hoşlandığına dair sözlerini duymazdan geliyorum ve "En büyükleri o mu?" diye soruyorum.

"Evet. Sonra Lincoln. İki küçük kızı var, Lark ve Lily. Sanırım Griz'le de tanıştınız?"

Evet anlamında başımı sallarken gülümsemeden edemiyorum, gecenin bir yarısı bana getirdiği hoş geldin içkisini düşünüyorum.

Bu özetle eşinden ya da kızlarının annesinden bahsetmediğini fark ettim. "Lincoln'ün bir ortağı var mı, yoksa?"

"Dul," diyor, yüzü üzgünleşiyor. "Artık sadece o ve kızlar var..." Duraklıyor, bir market poşetinden armut, çilek ve biraz yeşil yaprak gibi görünen birkaç şey daha alıyor. "Bu sabahki çiftçi pazarı." Denemem için küçük bir böğürtlen uzatıyor ve bir tanesini ağzına atıyor. "Bektaşî üzümü. Çok güzeller." Kendininkini çiğnerken başını kaldırıp bakıyor. "Liv ya da Olivia, Lincoln'ün karısı ve kızların annesi, yaklaşık dört yıl önce vefat etti." Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını kaldırıp bakıyor. "Evet, Fiona'dan bir yıl sonraydı."

Bütün bu insanların kaydını nasıl tutacağım?

Burası bir ilçe ya da banliyö bile değil. Burası küçük bir kasaba. Küçük kasabalar, herkesin herkesin işini bir dereceye kadar bildiği anlamına gelir. Ajan Harper'ın neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum.

"Ve bir de Grant var."

Kovboy. "Ata binme ihtimali var mı?"

"Buradaki çoğu insanın var. Aslında burada safkan bir atım var. Herkes at işinde birilerini tanıyor. Neden?"

"Sanırım onunla bu sabah tanıştım." Alt dudağımı kemiriyor, nasıl kaba davrandığını düşünüyordum. Giydiği tişörtün içini nasıl doldurduğunu, çıplak bacaklarına nasıl baktığını, dürüstçe yapacağı iyiliğin beni gülümsetip gülümsetmeyeceğini ya da inletip inletmeyeceğini sorduğumda kıcımlı görmeye çalıştığını. Ne istediğimi söylemek ve sonra tepkisini görmek neden bu kadar eğlenceliydi?

Beni geçip öndeki çift pencereden dışarı bakıyor. "Hemen tepenin aşağısında oturuyor. Ekibin en sosyal üyesi değil, bu yüzden onu çok fazla göreceğinden şüpheliyim."

Bunu duymak hayal kırıklığı yarattı. Düşünmem gereken son şey, lanet olası bir ata binmesi ve kibirli başka bir şey olmamasıydı, ama bunu geri vermenin nasıl hissettirdiğini sevdim.

"Julep'i zaman zaman ön bahçenizde göreceğinizi neredeyse garanti edebilirim. Gezinmeyi sever. Ama o Grant'in kızı, bu yüzden sizi görmezden gelirse kendinizi kötü hissetmeyin."

"Köpek, değil mi? Kız değil mi?"

Gülüyor. "Köpek. Çocuk yok."

Ondan bilgi almak hoşuma gidiyor. Benimle hazır arkadaşmışız gibi konuşuyor. Ve doğrusu, arkadaşlık kulağa hoş geliyor. Görüşmemiz, uzun zamandır ziyaret etmediğim bir yerden, hiç gitmediğim bir yere yetişme oyunu gibi geliyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Yatak için bir torba çarşafın fermuarını açıyorum. "Köpeğim yok. Hep bir tane istemiştim. Çocuk yok. Bunun gerçekten istediğim bir şey olup olmadığı konusunda jüri hâlâ kararını vermedi." İpeksi siyah saten, kendime aldığım tüm çarşaflardan daha güzel. "Bunun için sana ne borçluyum?"

Önündeki havaya vuruyor. "Bir içki." Ve ben itiraz edemeden ekliyor, "Sallayabilirim." Göğsünü işaret ediyor. "Zengin kız."

Dürüstlüğüne şaşırarak bir an ona bakıyorum ve görünüşünü inceliyorum. Bu tipik bir tepki değildi, özellikle de etrafımda olmaya alıştığım havasız zengin insanlardan. Sadece söyledi; gösteriş yapmadı. Ve ben buna çok daha fazla saygı duyuyorum. Havalı ya da kendini beğenmiş biri gibi görünmüyor. Beyaz Converse spor ayakkabıları, içine soktuğu atletle uyumlu. Üzerinde tasarımcı etiketi yok, sadece kısa kollu bir ceket gibi açık duran bir beyzbol forması var.

Belki de bir koleksiyon parçasıdır. Beyzbol hayranı olmadığım için Turner soyadı pek bir şey ifade etmiyor.

bana çok şey ifade ediyor.

Onu anlamaya çalıştığımı ya da en azından nasıl karşılık vereceğimi bulmaya çalıştığımı görüyor. Yargılayıcı bir dangalak oluyorum, tıpkı eskiden bana bunu sözsüz olarak yapan insanlar gibi.

"Paramı insanların pahalı ve güzel olduğunu düşündükleri şeylere değil, sevdiğim şeylere harcıyorum. Walmart ve Duluth'tan Louboutin'lere ve Saint Laurent'e kadar her şeyi içeren, uğruna ölünecek bir gardırobum var." Beyzbol formasının önünü çekiştiriyor. "İmzalı. Bunun için Maine'e kadar gittim. Benim için bir anlamı var." Ben daha fazla soru soramadan boğazını temizliyor. "Ailemin durumu çok iyi. Kendi işimin sahibiyim. Yani en iyi ödemenin iyi bir şirket olduğunu söylediğimde gerçekten ciddiylim."

Kulağa bu kadar samimi gelmesi beni gülümsetiyor. "Ne tür bir iş?"

Tezgâhın üzerinde zıplıyor ve ağzına bir üzüm atarken uzun bacakları sallanıyor. "Ailem at işiyle uğraşıyor. Triple Crown kazananları üreten uzun bir geçmişe sahip safkan atlar yetiştiriyor, üretiyor ve eğitiyoruz. Ama benim işim içki. Bu nedenle hep bir Foxx olarak doğmam gerektiğini düşünmüşümdür," diyor

hüzünle. "Kentucky'deki en iyi içkili mekanın sahibiyim." Bu kez gülümsediğinde yüzünde bariz bir gurur ışıltısı beliriyor.

Böyle bir şeye sahip olmak zaman, para ve gerçek sevgi gerektirir. Etkileyici. Etkileyici biri ve sanırım ona biraz aşık oldum.

Ağzına bir üzüm daha atıyor. "Birkaç yıl önce Midnight Proof'u açtım. Otuz yaşıma bastım ve yapmak istediğimi söyleyip durduğum tek şeyin bu olduğuna karar verdim." Omuz silkiyor. "Ben de yaptım. Babam pek hayranı değildi ama ben de herkesin sandığı gibi sessiz, küçük bir çıkış yapan biri değilim. Bu yüzden bu fıkre karşı çıktığı için onu suçlayamazdım." Önündeki havaya vurarak, "Benim hakkımda bu kadar yeter." diyor. Sonra da sanki tamamen kabul edilebilir bir şeymiş gibi büyük boy çantasından bir şişe Foxx Bourbon çıkarıyor. "Dünyanın en iyi burbon içki fabrikasında yaşıyorsun. Bir şişeye ihtiyacın vardı, ben de ana evden aldım. Ace temel ihtiyaçlar dedi. Ben bunu temel ihtiyaç olarak görüyorum."

Ellerini birbirine vurarak aşağı atlıyor. "Tamam, pek izin almadan hayatına daldığımı hissediyorum." Gülümsüyor, geldiğinden beri yüzümde olan gülümsemenin aynısını yansıtıyor. "Yani, kaybolup başka bir zaman geri gelebilirim. Yerleşmene izin veririm. Ya da benimle kısa bir süreliğine kaçabilirsin ve içki fabrikasını gezebiliriz."

Bölüm 7

Hibe

BERBAT BİR RUH HALİNDEYİM. Bu yeni bir şey değil, ancak kendimi içinde bulduğum bu özel güneşli durum derinlere sızmayı başardı. Adamlarımı her zamankinden daha geniş bir alanda tutuyor.

Yanımda bir ses duyuldu. "Patron? Sanırım makinede bir sorun var. Bu sabahтан beri çataları masaya yatırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey doğru düzgün oturmuyor."

Omzunun üzerinden bana bakarken yeni adamıma göz ucuyla bakıyorum.

Elbette, bir seyircimiz var. Jimmy bunu bana getirmek için kısa çözü seçmiş olmalı.

Ona bakarken, benim açıklamam yerine ne yapması gerektiğini kendi başına bulmasını sağlamaya çalışıyorum. "İşini yapmam için bana ihtiyacın var-?"

Yutkunurken boynu dalgalanıyor.

"Jimmy," diye kekeliyor. "Adım Jimmy, efendim."

Adının Jimmy olduğunu biliyorum. Babası Jimmy Senior, Dugan's Hardware'i işletiyor. Ailemle aynı okula gitmişti ve küçük kasabalarda olduğu gibi hikayemizi biliyor. Ama sırf soyadımı bildikleri ya da benim için çalıştıkları için insanlarla arkadaş olmam. Fiasco Polis Departmanı'nda birlikte çalıştığım hemen hemen herkesle arkadaşım. Sonunda bu bir şaka oldu. Bana acıyan bakışlar atmaya ve arkamdan konuşmaya başladılar. Bu tür "arkadaşlıklardan" bıktım. Fiyasko Polisi'nde çalışan hiçbir kadın ya da erkekle arkadaş olmak istemiyorum.

Şimdi burada çalışıyorum. Kardeşlerim var. Griz ve pokerdeki çocuklar var. Burada, ben onların patronuyum. Bu kadar yeter.

Değiş tokuşu izleyen mürettebata dönüp bakıyor. "Hepsini hurdaya çıkarmak israf gibi geldi. Ak meşe ağaçlarının bu mevsimi hakkında yayınlanan raporu okudum."

Taktığım çemberden uzaklaşıp bir göz attım. Haklı, tüm o ahşabı hurdaya çıkarmak israf olurdu. Dikkatli olmamız gereken eksiklikler var ve her çitanın bir amacı olduğundan emin olmak bunu yapmanın bir yolu. Fıçı yapımı, el emeği gerektiren her iş gibidir. Aksaklıklar olacaktır. Ama bunlar, düzeltme konusunda kendime güvendiğim türden şeyler. Doğru oturmayan ahşap. Eğik bir fıçı. O gün için ihtiyacımız olan rakamlara ulaşmamızı sağlayacak küçük ayarlamalar. Problem çözme, bulmacaları tamamlama ve cevap bulma konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Beni iyi bir polis yapan da buydu, ta ki yapmayana kadar.

Baş Cooper pozisyonu açıldığında, Ace benim doldurmamı istedi. *"Sen bir Foenix'sun. Bu senin aile şirketin Grant. Ve bu işte iyisin." Ne istediğini biliyordum ama bana güvenen insanlardan oluşan bir ekibim olduğu için gergin olduğumu söyleyecek enerjim yoktu. Bu sorumluluğu berbat etmek istemedim. Bunu daha önce yapmıştım ve bir hayata mal olmuştu. Ama o yine de bunu duymak istemedi. "Eğer burada olmak istiyorsan, o zaman bu işi sen yürüteceksin, artık sadece suda yüzmekle kalmayacaksın."*

Bu bir yılı aşkın bir süre önceydi. Sadece işimi yapmayı tercih ediyordum ama artık benim için çalışan insanlar var. Her birine roller verdim ve yapmaları gerekeni yaptıklarına güvendim. Başlarında durmadım. Bir iş yapmak için para alıyorlar. Bu kadar basit. Eğer yapmazlarsa, onları kovarım. Jimmy, görünüşe göre, bunu henüz bilmiyordu.

Çenemi masaya doğru itiyorum. "Kaldır."

Jimmy bana göz kırptı.

"Onları eteğin içine istifle." Yaptıklarımızı içebilecek yaşta görünmüyor ama hemen harekete geçiyor.

Burada fazla konuşmam ama bundan daha fazlası var. Bugün morali bozuk. Şelalelere yaptığım gezi bana beklediğimi vermedi ve sonra lanet olası bir tişörtle etrafta dolaşan lanet olası bir pin-up kızına rastladım. İş eldivenlerimi çıkardım ve enseme ovuşturdum. Vücudum neden onun için uyanmıştı ki? Sikim kıpırdadığı anda bunun iyi olmayacağını anlamıştım. Gözlerim onun kalçalarına takıldığı anda sertleşmişim.

"Her zaman masada aynı hizaya gelmeyebilir. Eğer birkaçı işbirliği yapmıyorsa, o zaman masaya vurabilirsiniz."

Jimmy istifleme yaparken, "Efendim, paletin tamamı aynı hizada değil," diyor.

Omzunun üzerinden bakıp kaşlarımı kaldırarak Jimmy'nin yığınının izleyen üç kişiye bakıyorum. "Yeni çocuğu yardım istemesi için mi gönderdin?"

Yeni elemanlara henüz tam bir genel bakış yapmadım. Sanırım şimdi tam zamanı. "Pekâlâ, dinleyin."

"Bu kesinlikle bir turist," diye mırıldanıyor benden çok önce buraya gelmiş olan yaşlı adamlardan biri. Bakmaya zahmet etmiyorum. Çok sayıda kadın ve erkek grubu dikkat çekerek yürüyor ama benim gözüme pek bir şey çarpmıyor. Açıkçası, ekibimin dikkatini çekemediğim için sinirleniyorum.

"Bunların hepsi masanın üzerinde durmuyorsa, istiflemeye başlamanız gerekir." İstedğim şeyi işaret ediyorum. "Siz ikiniz, şu çıtalari eteğin içine yerleştirin. Sonra da herkesin rolünü ayarlamasını istiyorum. Onları ateşte ve buharda pişirmeliyiz. Jimmy, sen onları yerleştirme işine liderlik edeceksin."

Mekânın etrafında, adamlarımdan bazılarının konuşmalara katıldığını duyuyorum.

Bu, fiçileri yerinde yapmanın tek dezavantajıdır. İçki fabrikası ile aynı tesiste bir kooperatifin bulunması, içki fabrikası turlarımızdan çok sayıda izleyicinin gelmesi anlamına gelmektedir. Foxx Bourbon, burbon yolunun en ucunda yer alsa da, haftanın hemen her günü buranın büyüüne perde arkasından bir bakış atmak isteyen pek çok insan var. "Kıtlık var, bu da her çitayı bizim için değerli hale getirmemiz gerektiği anlamına geliyor, bu da onları buradan itibaren bu şekilde sığdırmamız anlamına gelse bile." Tek bir kişi bile cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum. Etrafımda toplanan dört adamın dikkati omzumun üstündeki bir şeye odaklanmıştı. Jim bile gözlerini kocaman açmış, aptal gibi gülümsüyor.

Varil düdüklerini ateşleyen adamlardan biri daha. Her ne ise hoşuma gitmeyeceğini şimdiden biliyorum. Belki bir parçam bile ne ya da kimi göreceğimi biliyor.

Kafamı kaldırdığım anda karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum. "Tanrım," diyorum nefesimin altında.

Bu sabah giydiğinden daha fazla kıyafet giymiş ama bacaklarının şeklini ve uzunluğunu ya da atletinin kıvrımlarını tam olarak sarışını örtmeye yetecek kadar değil. Çilek rengindeki saçları, her nasılsa içinden altın teller geçmiş gibi görünüyor ve arkasından çılgınca akıyor.

Ve dudakları... Boğazımı temizleyip yutkunmak zorundayım çünkü onları yukarı kaldırıp Hadley'e gülümserken görmek bile ağzımı sulandırıyor.

Eldivenlerimi çıkarıp dişlerimi sıktım. "İşinizin başına dönün."

Bölüm 8

LANEY

Foxx Burbon İçki Fabrikası'yla o kadar ilgileniyordum ki geri çekilmedim. Eninde sonunda uyuyacaktım. Evren bir şekilde beni dünyanın en büyük distribütörlerinden ve en saygın burbon markalarından birinin merkez üssüne bırakmayı başardı. İçki olarak ilk tercihim değil ama hayatım boyunca viskinin pek çok çeşidini içtim. Birisi burbon istediğinde, eğer bir iki şey biliyorsa, her zaman Foxx isterdi. Bazen ucuzlarsa başka bir markayı tercih ederlerdi, ama buzlu ya da sek isteyen herkes Foxx etiketiyle giderdi.

Kaslı arabasına atlamak yerine, yaklaşık yarım mil boyunca taş bir yürüyüş yolu boyunca yürüdük ve Foxx Bourbon İçki Fabrikası'nın önünde durduk. Giriş yolu bana New York'taki Finger Lakes boyunca uzanan şarap imalathanelerini hatırlattı. Geçen yaz orada altı yüz kadar yakın aile ve arkadaşın katıldığı "küçük bir kaçamak" töreni olan bir düğün yapmıştım. O çift, hangi üzüm bağının yeminleri için en iyisi olacağı konusunda aylarca tartıştıklarında neredeyse başaramıyorlardı. Batı Yakası üzüm bağları ve bunların sunum şekliyle tanınıyordu ama New Yorklular ancak arabayla gidilebiliyorsa mümkün olduğunca çok insana hava atabiliyorlardı. Finger Lakes onları kazanmıştı.

Burada nemin ötesinde sıcak hissediyorum. Gösteriş ya da istenmeyen bir ayrıcalık hissi yok. Güzelce düzenlenmiş arazi-

Peyzaj mükemmel şekilde yuvarlatılmış yeşil çalılardan kiraz çiçeği ağaçlarına kadar uzanıyordu. Büyük meşe çift kapıyı çerçeveleyen şey, renk p a t l a m a l a r ı ile yeşillikti. Tek kelimeyle... çok güzeldi.

Giriş yolunun tepesinde Foxx Bourbon logosu yer alıyordu; siyah metal bükülerek *F* harfine dönüştürülmüş ve etrafına tilki kafası profili işlenmişti. Görkemliydi ve ana ev ile kulübenin bulunduğu arazinin diğer tarafından çok farklıydı. Burası turistler içindi.

Çakıl taşları üzerinde giden arabaların sesleri ve çevre boyunca uzanan verandada oturan insan gruplarının sohbetleri bizi karşıladı. Yaklaştıkça hava daha tatlı ve keskin kokmaya başladı.

"Burası çok güzel kokuyor."

Gözlerini kapatıyor ve nefes alıyor. "Maya ile birleştğinde fermente olan mısır, malt arpa ve çavdarın bir kombinasyonudur. Bourbon yapmanın yanı sıra, havanın şekerle yıkanmışsınız gibi kokmasını sağlar." Dilini uzatarak havaya bakıyor ve sesi hışırtılı çıkıyor: "Leziz."

Tam bir şeyler daha söylemeye başlayacakken arkamızdan gelen derin bir ses beni irkiliyor. Göğsümü tutuyorum ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. İlk defa bir erkek sesi beni ürkütüyordu. Bir canavarla yüz yüze gelmenin ve bunu hatırlamak için yaşamının üstesinden gelmem gerekeceğini fark etmediğim sonuçlarından biri.

"Püre hesabı. İçki fabrikasına yaklaştıkça her zaman daha güçlüdür."

Sığ gamzelerini ortaya çıkaran ve parlak mavi gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümsemesi var. Kahverengi saçları biraz daha uzun ve birebir kopyası gibi görünmese de, bunun diğer Foxx kardeş olması gerektiğini biliyorum. Aynı özgüven ve yürüyüş. Tüm özellikleri kendi başlarına dikkat dağıtıcı, ancak kare çene çizgisini ekleyin ve Foxx erkeklerinin hepsi isimlerine uygun yaşıyorlardı.

"Laney, bu benim gezegendeki en iyi arkadaşım, Lincoln Foxx," diyor Hadley gülümseyerek ve parmak uçlarında dururken kolunu ona doluyor.

Elini uzatarak, "Büyükbabam Griz bana stüdyoda kalan yeni ve güzel yabancından bahsetti. Sen olabileceğini düşündüm."

Hadley ağzını kocaman açar. "Linc, flört mü ediyorsun?" Beni işaret ediyor. "Bu flörttü, değil mi?"

Gülümsemekten ve evet anlamında başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

Lincoln gülümsemeyi bırakır ve ona alaycı bir boş yüz ifadesiyle "Senden nefret ediyorum. Ve arkadaşına hoş geldin diyorum. Hıyarlık etme, Hadley Jean."

İkisine de gülümseyerek elini sıkıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Tüm aileniz gerçekten çok misafirperver. Teşekkür ederim."

Lincoln, "O zaman henüz hepimizle tanışmadın," demeden önce birbirlerine bakarlar.

Kovboy.

Ama ben bu varsayımı düzeltmeden Lincoln bizimle yürümeye başladı. "Turunuza katılabilir miyim, Hads?"

Hadley ona bilmiş bir gülümseme veriyor. Boynunun tişörtünün yakasının hemen üzerinde pembeleşmesine bakılırsa Lincoln kendi içki fabrikasının turlarına katılacak biri değil.

İnsan gruplarının turlarının başlamasını beklediği ana girişin önünden geçerken onu takip ediyoruz. "Laney, hiç içki fabrikasına gittin mi?"

Lincoln'e "Bu benim için bir ilk" dediğimde gülümseme çizgileri kırışıp gamzeleri eğilirken yüzü aydınlanıyor. Birçok üzüm bağı turu ve bira fabrikası gezdim ama hiç içki fabrikası gezmemiştim."

Ellerini birbirine vuruyor ve sanki en büyük eğlenceyi ortaya çıkarmak üzereymiş gibi avuçlarını ovuşturuyor. İki kardeşinden de çok daha hafif. "Burbonda çok fazla eğlence var, ama hepsinin özünde basit bir kimya var." Arkasındaki bilimi açıklamaya başlıyor; fermantasyon ve oranlar, burbonları özünde birbirinden ayıran şeylerdir. Foxx markasının diğerlerinden farklı olarak yaptığı şeylerden bahsediyor. "Mısırın çavdara oranı daha yüksek ve bu da bizi daha tatlı yapıyor. Ne olursa olsun, gerçek bir burbon olarak nitelendirilebilmek için kurallardan biri de mayşenin %51 veya daha yüksek oranda mısır içermesi gerektirir."

Büyüleyici biri. Doğal bir sunucu ve büyüleyici bir hikaye anlatıcısı. Yaptığı işi sevdiğine ve işinde iyi olduğuna şüphe yok. "Ee, soyadı olmayan Laney, ne kadar süre daha

Fiyasko mu?" diye soruyor, daha endüstriyel görünümlü bir alana girdiğimizde. "Kardeşim buraya taşınacağın ya da sadece ziyaret edeceğin konusunda oldukça belirsizdi. Sadece bir süre burada kalacağını ve çalışmaya başlayana kadar sana biraz zaman tanımak istediğini söyledi."

Hadley onun yanına doğru eğilerek, "O alanda iyi iş çıkardın, Linc," diyor.

Soruların geleceğini biliyordum. Keşke nasıl cevap vereceğimi düşünseydim. Çok fazla sessizliğe izin vermeden

Sorunun etrafında dolanırken, "Bir süre daha burada olacağım," diyerek omuz silkiyorum. "Fazla düşünme' dönemime giriyorum," diye ekliyorum parlak bir gülümsemeye. "Göreceğiz bakalım."

Hadley, "Bunu sevdim. Ben her şeyi fazla düşünürüm. Genellikle, zaten yaptıktan sonra."

"Yani, af dileyen türden bir kız mı?" Lincoln güler ve onun yerine cevap verir, "Nadiren."

Büyük gümüş bir küvetin yanında yavaşlıyorum. "Ace bana bir iş ve bir süreliğine kalacak bir yer vererek bir arkadaşına iyilik yapıyor. Onunla dün gece tanıştım." Küvetin içine baktığımda, neredeyse ağzına kadar fokurdayan, kalın sarı bir maddeyle dolu olduğunu görüyorum. Elimi üst kısmına götürdüğümde, yayılan ıstıyı hissedebiliyorum. "Biriyle ilişkiye girmek şu anda yapılacaklar listemde çok alt sıralarda."

Yürürken Hadley kolunu benimkine doluyor. "Sen, dostum, yeni bir yapılacaklar listesi düşünmek isteyebilirsin. Ama uyarayım, Ace'in bu sabah evinde 'genç bir şey' olduğuna dair dedikodular var."

"Burada haberler çabuk mu yayılıyor?" Buranın filmlerdeki ve kitaplardaki klişelerden ziyade kendi işini kendin gör küçük bir kasaba olmasını ummuştum.

"Oh, Laney, en eğlenceli kısmı da bu. Genelde yaşlıları işimden uzak tutmak için kendim hakkında birkaç dedikodu uydururum." Ana binadan çıkarken bana göz kırpmıyor.

Metalin betona çarparken çıkardığı çınlama beni zıplattı. Yankı çoğu insanın dikkatini çekti ama benim için nabız atışlarımı iki katına çıkardı.

"Burası biraz daha gürültülü. Oyulup çıtalara yerleştirilen ve hattan çıkan odunlarla tost yapılan fiçılar arasında." Lincoln devasa çalışma alanını işaret ediyor. Kenarlar boyunca, ahşap fiçılar işlemlerinin çeşitli aşamalarında yapılırken birkaç tur grubu dikkatlerini alanın merkezinde tutuyor.

"Burası kendi kooperatifine sahip az sayıdaki içki fabrikasından biri. Büyükbabam, kontrol edemediğimiz bir ürün için pazarlık yapmak ve ödeme yapmak yerine istediğimizi yapmanın daha mantıklı olduğuna karar verdi. Burbon yapımı söz konusu olduğunda bu bizim en büyük varlıklarımızdan biri. Fiçılar her şeyin değiştiği yerdir. Bu bize fiçılarımızdaki kömür seviyesi üzerinde tam kontrol sağlıyor ve ne yapacağımızın planını belirliyor."

Biz yürürken o konuşuyor, ben de dışarıda yuvarlanan ve bir sonraki gidecekleri yere doğru yola çıkan tüm makine ve fiçılara bakıyorum. Her bir parçası beni büyülüyor. Tahta parçalarının metal çemberler ve basınçla nasıl bir arada tutulduğunu açıklamasından, şu anda bu parti için fiçılarını ne kadar süre kızarttıklarına kadar. "Tam şurada." Yeni yapılandırılmış bir fiçiyi taşıyan bir konveyör bandını işaret ediyor. Birisi bir düğmeye basıyor ve hemen meşe kontrollü bir ateşle yıkanıyor. Duvarda elli saniyelik bir geri sayım saati varken, ateşte kavrulmuş fiçının üzeri alevleri söndürmek için örtülüyor ve örtü kaldırıldığında hava kanalları sanki hiç olmamış gibi dumanı emiyor.

Ama daha sonra söyleyeceklerini ya da görmemi istediği şeyi kaçıyorum çünkü mavi beyzbol şapkası olmayan kovboyun varili aşağı çekip taşıyıcı banttıan odanın ortasına yuvarlamasını izliyorum.

Kafasını kaldırdığında, gözlerimiz buluşacak kadar uzun bir süre duraklıyor. Bakışları yanımda duran ve konuştuğunu unuttuğım Lincoln'e kaymadan önce uzun saniyeler geçiyor.

". . . işin gerçeğı bu, Laney."

"Özür dilerim, ne dedin?"

Gülüyor ve sonra benim odaklandığım yere bakıyor. "Hiçbir şey. Hadi, gidip bir fiçının peşine takılalım." Biz takip ederken omzunun üzerinden bakıyor. "Bizden biriyle tura çıkmanın avantajı."

Lincoln'ün arkasında yürürken Hadley bana doğru eğiliyor ve ekliyor: "Şu ön kollu ve büyük omuzlu olan Grant Foxx olmalı." Tam olarak ne hissettiğimi anlamış olmalı, çünkü bir kahkaha atıyor. "Evet, biliyorum. Hepsi, değil mi? Bu çok saçma."

Gözlerimi açıyorum ve devasa alandan gelen gürültünün üzerine ona fısıldayarak bağıyorum. "Hepsine. Buradaki suyun içinde ne var?"

"Kireçtaşı," diye cevap veriyor bu sabahki ses. *Bunu nasıl duydu ki?* "Bu ikisi boktan tur rehberleri, eğer size buradaki sudan bahsetmedilerse." Ağzı sağa doğru kayıyor. "Sorduğın şey buydu - buradaki suyun içinde ne var?"

Ukala piç. Bunu neden sorduğumu çok iyi biliyor.

Bacaklarıma bakıyor. "Bakıyorum da pantolon bulmuşsun."

O yapmadı.

Hadley ve Lincoln neden bahsettiğini anlamadan bize bir ileri bir geri bakıyorlar. "Linc, burada neye tanıklık ediyorum?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

Hadley aramızdakileri işaret ediyor. "Yani daha önce tanıştınız mı?" Ve görünüşe göre daha fazla soru sormadan önce insanların cevap vermesine izin vermeyen biri olduğu için bana dönüp "Daha dün gece geldiğini söylediğini sanıyordum?" dedi.

Ve bunu söylediği anda, özellikle bu kelimeleri seçtiğinde, Grant'in tam olarak ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Yüzündeki soğukkanlı ifade bir anlığına kırılıyor ve sakallarının arasından daha kalın bir şekilde çıkan bıyıklarına küçük bir gülümseme yayılıyor. Ve Grant Fox'un sadece çekici olmadığını gerçekten çok çabuk fark ediyorum. Hayır, bu adam son derece yakışıklı. Uzun boylu ve yapılı. Kalın, koyu kahverengi saçları parmaklarının arasından geçecek ve tepesinden kavrayacak kadar uzun. Yüzümün etrafında dans ederken onları güzelleştiren renklerle parlayan ela gözler. "Bu doğru mu tatlım? Daha dün gece mi *geldin*?"

"Elbette öyle," diye karşılık veriyorum hiç vakit kaybetmeden. "Bu seni ilgilendirmez."

"Tatlım? Ne kaçırdım?" Lincoln kardeşine sorar.

Toparlamaya çalıştığım bakışlar, dikkatli olmazsam kaybedebileceğim bir bakış yarışına dönüşüyor.

Kardeşine cevap verirken gözlerini benden ayırmıyor. "Ace'in tişörtlerinden biriyle ana evin arka tarafında dolaşıyordu. Pantolonu yoktu. Hâlâ sarhoş olduğunu ya da kaybolduğunu düşündüm."

Ellerim yumruk oluyor ve tüm vücudumu saran bir sıcaklık yüzümü kızartıyor, yanaklarımı ve boynumu da boyuyor. "İkisi de değildim, siktir git."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Seni tekrar göreceğimi sanmıyordum. Genelde tekrarları sevmez."

Hadley bir kahkaha atıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Evinizin karşısındaki kulübeye taşındığından beri onu daha çok görecekmışsiniz gibi görünüyor."

Kaşlarının kalkma ve dudaklarının ayrılma hızı paha biçilemez.

Memnuniyetle gülümsüyorum.

Lincoln yaklaşıyor ve sessizce soruyor, "Bu doğru mu? Sen ve Ace?" Hadley ve Ace'den beri bunu sormasında gizli saklı bir şey yoktu.

Grant cevabı beklemektedir ve Grant'in arkasındaki birkaç işçi bu alışverişi dikkat etmeye başlamıştır. Grant kardeşine ters ters bakıyor, Hadley ise kendini beğenmiş gülümsemesini dizginleyemiyor.

Bu, benim bu kasabadaki hikayemin başlangıcı olacak. Dedikodular sadece bu etkileşimden çıkacak, bu yüzden kristal olmak istiyorum.

Açıkça söylüyorum: Burada ne yaptığım onları ilgilendirmez.

"En son baktığımda Hadley," diyorum yüksek sesle Grant'in gözlerine bakarak, "bir kadının bedeniyle ne yaptığı, partneriyle ya da partneri olmadan, kendisinden başka kimseyi ilgilendirmez, değil mi?"

"Seni seveceğimi biliyordum," diye gülüyor. "Ve evet, Laney. Bana doğru geliyor." Kolunu, benimkini onunkine dolamam için bir işaret olarak uzatıyor.

Yürümeye başladığımızda durup Grant'i tepeden tırnağa inceliyorum. Hafife alındım, fazla söz verildi ve tanımadığım bir hayatın parçalarını toplamak zorunda bırakıldım. Güzel olabilir ama gözümü korkutamaz. Ben de yaşadım, tavsiye etmem. "Benim hakkımda bir şey bildiğini sanma *kovboy*. Çünkü sana şimdiden söyleyeyim, sonunda yanılacaksın." "Kovboy değilim, unuttun mu?" diye bağılıyor bana.

Git.

"O zaman başka bir gömlek giymeyi düşünebilirsiniz." Onun Chambray gömlek çok iyi görünüyor. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, solmuş ve yıpranmış. Manhatta'da bir erkek olarak, bir trendi takip ediyor ya da başlatıyor olabilirdi.

Gözlerimi Hadley'e çeviriyorum. "Şimdi tadım yapmak ister misin?" "Laney," diye sesleniyor Grant.

Ona doğru döndüğümde, özür dileyerekmiş gibi görünüyor, ama bunun yerine orada duruyor, elini maskeleyen soğukkanlı bir bakış, biraz yüzünü, sessiz kalıyor.

"Adım senin ağzından böyle çıkınca kulağa hoş geliyor."

Kaşlarımı kaldırarak ona bir şeyler söylemesi için meydan okuyorum - devam et, *son sözü söylemeye çalış kovboy*. Omzumun üzerinden ona bir kez daha baktığımda, çok önemli iki şeyi anladığımı fark ediyorum: Grant Foxx'un küçük kasabasında var olarak onu kızdırmayı kesinlikle başardım. Ve sanırım bundan hoşlanıyorum.

Chariea 

Hibe

"BU SAÇMALIĞA INANIYOR MUSUN?" Del pirzolasının üzerine eğilmiş soruyor. Bowling ligi gecelerinden sonra Hooch'ta yediğimiz akşam yemekleri ilk başta tesadüftü. Kızının bizden alınmasının üzerinden bir yıl geçmişti ve ben hâlâ onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulamamıştım. Ona zamanında ulaşamamıştım ve bu affetmek ya da geçiştirmek istediğim bir şey değildi. O benim arkadaşımdı ve onun hakkında konuşmayı ve onu hatırlamayı kendime yediremiyordum. Ama Del onun hakkında konuşmayı bırakamıyordu. İnsanların onu unutmalarına izin vermeye hazır değildi.

Fiona'nın ölümü, eski tütün çiftliğinin yaklaşık bir mil uzağında bulunan bir esrarkeş tarafından cinayet olarak değerlendirildi. Yıllar önce orada çalışmış olan yaşlı bir ırgat, polisler geldiğinde çömelmiş ve sızmış haldeydi. Olayın insan kaçakçılığı ya da uyuşturucu çetesiyle bir ilgisi yoktu. Ya da hikaye öyle anlatılıyordu. Görünüşe göre istihbarat kötüydü ve gereksiz yere can kaybıyla sonuçlandı. Mezarında çimenler büyümeye başlamadan dava kapatıldı. Hiçbiri doğru değildi. Bir ay sonra polislikten ayrıldım.

Barın arkasındaki düz ekrana bakıyorum. "Hayır, kaçırdım." Ama gerçek şu ki, hâlâ günümü mahveden kadını düşünüyorum. "*Adım ağzından böyle çıkınca kulağa hoş geliyor.*" Gerçekten bunu söylediğine hâlâ inanamıyorum.

Ama Del konuşmaya devam ediyor ve sonunda o güzel dudakları ve iş yerimin ortasında durma şeklini düşünmeyi bırakıyorum

tavırlarını bana geri veriyor. "Söylemedikleri şey, bu adamın bir tür hayalet olduğu. New York'taki dostum, son kurbanının bir şekilde tutulduğu depodan kaçıp kurtulduğunu söylüyor. Olay yerine önce itfaiye geliyor ve adamı tutuyor. NYPD onu tutukluyor ve buldukları tüm kanıtlara dayanarak yarım düzine kayıp kişiyi onun üzerine yıkmaya çalışıyorlar. Çok fazla kurban yok çünkü onları saklıyor. Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

"Tanrım," diye homurdandım. "FBI'daki arkadaşlarınla konuştuğunuz şey bu mu?"

Tabağımdan bir kızartma aldı. "Evet. Ve Yankilerin geçireceği boktan sezon." Az pişmiş etini kesiyor ve büyük bir ısırık aldıktan sonra şöyle diyor: "Bu failin bir düzeni yok. Bir nokta dışında başka yerler olup olmadığı belli değil. Orası tam bir kabus."

"Adamlarınızın çoğunun emekli olduğunu sanıyordum?" Ben sordum. Del herkesi tanır. Soru sormak ve arkadaş canlısı olmak onun doğasında var. Bana her zaman kötü polis numarasının saçmalık olduğunu söylerdi. Balla her zaman tükürükten daha iyi ayrıntılar elde edersiniz. "Emekli ya da ölü, ama davalar ve spordan başka ne hakkında konuşuyoruz ki?"

"Yeniden doldurmak ister misiniz?" Marla araya giriyor. Ale-8 sürahisini kupalarımıza doldurmaya başlamıştı bile. Hooch's'taki dört seçenekten biri: su, burbon, kahve ya da Ale-8.

Del ona gülümsüyor. "Teşekkürler, Marla."

Marla, "Fi'nin sadece futbol ya da Çözülmemiş Gizemler programlarını açmama izin verdiği zamanları hatırlıyor musun?" diye anımsıyor.

Onun adını duyunca boğazım düğümleniyor. Aradan beş yıl geçti ve hâlâ karnıma inen bir yumruk gibi. Sanki daha hızlı hareket etseydim, oraya daha erken varsaydım, onun desteği olacakmış gibi hissediyorum. Del kolumu dürtene kadar konuşmanın geri kalanını duymazdan geliyorum.

"Her neyse, kuzeyden gelen suçlu, hayatta kalan kızın derisinin bazı kısımları soyulmuştu. Hasta herif onlara sadece işkence edip öldürmüyordu. Onları yiyormuş. Salamura edilmiş başka deriler de buldum. Sanki onları salamura ediyormuş gibi."

Hamburgerimi tabağıma bırakıyorum ve ona *en ciddi* bakışımı atıyorum.

Bir kahkaha attı. "Üstünlüğünü mü kaybettin, Foxx?"

Ellerimi kâğıt inceliğindeki peçete tomarına silerek, "Şu anda sadece iştahım yerinde," diyorum. Tatlı sodamdan bir yudum alıyorum. "Ve biz

burada o tür şeylerle uğraşmadım."

Başını sallayarak onaylıyor, tabağına bakıyor ve ben az önce mırıldandığım kelimeleri geri çekmek istiyorum. Fiasco'da ne gördüğümüzün ya da tutukladığımızın bir önemi yoktu, bir arama ne kadar sıradan ya da berbat olursa olsun, hiçbiri kızının kurban olduğu biriyle kıyaslanamazdı. Yamyamlarımız ya da toplu katliamcılarımız olmayabilir ama küçük kasabamızda bile pek çok kötü şey oluyor.

"Foxx yerleşkesinde yeni bir kiracı olduğunu duydum," dedi. diyor, konuyu değiştirerek.

Marla'nın tezgahın altındaki buharlı yıkayıcıdan yeni çıkmış bardakları kurulamasını izliyorum. Del'in anlattığı dedikoduları dinlemeye çalışarak kimseyi kandırmıyor.

Ama ben daha bunu yalanlayamadan, Hadley'nin babası Wheeler Finch arkamızdan söze girdi. "Şehirli kız. Son birkaç gecedir kardeşine arkadaşlık ettiğini duydum."

Kahkahası midesini önündeki masayı sallamasına neden oluyor. Burada olduğunu fark etmemiştim. Belki de kendimi kaybediyorum. Genelde etrafımda kimin ve neyin olduğunu tam olarak bilirim. Wheeler ve iş ortağı Waz'ın ne zaman burada olduğunu bilmek de o zamanlardan biri olmalı. Hadley'nin ailesini hiç sevmedim. Özellikle de babasını. İstediklerini elde ettiği sürece her şeye para saçmayı sever. Kentucky'de çalışan at eğitmenlerinin çoğunun sahibi, bu da safkanların nasıl kazanacağını içeriden bildiği anlamına geliyor. Kardeşimin kurduğuna benzer bir imparatorluk kurdu ama birbirlerine hiç benzemiyorlar. Ace'e saygı duyulur. Wheeler'dan korkulur.

"Kitap kulübündeki hanımların yerine geçip buralarda dedikodu çıkardığını fark etmemiştim Wheeler." Onun hakkında konuşmasından nefret ediyorum, geceyi kardeşimle geçirdiği gerçeğini körüklemeye çalışması bir yana. Kalın kalçalarını ve bana haddimi bildirmeye çalışmaktan çekinmeyişi düşünmeden edememekten daha da çok nefret ediyorum.

"Gerçek olduğunu biliyorsam dedikodu değildir." *Bu lanet herif.*

Del elini koluma götürüyor ve ardından telefonundan başını kaldırıp masalara doğru ilerleyen Marla'yla sözsüz bir değişim yaşıyor. Bir kelime daha. Tek ihtiyacım olan bu ve sonra Wheeler Finch'in yüzüne vurmakta hiçbir sorun yaşamayacağım. Ağır çantamı vurmam gerektiği gün gibi ortada.

Del daha yakına eğilir. "Buna değmez Grant. O zengin herifin suratına indirdiğin darbeyi görmezden gelemeyeceğim. Suç duyurusunda bulunacağını biliyorsun. Üstelik onun ailesiyle senin ailen arasındaki suyu daha da bulandırmana gerek yok."

Açık olmak gerekirse, yumrukladığım tek kişi kardeşlerimdir. Küçükken, aptalca şeyler içindi. Linc dokuz yaşındayken ilk WWE güreş maçını izlediğinde, en büyük rakibinin ben olduğuma karar verdi. Onunla gerçekten başa çıkabilmem için birkaç yıl geçmesi gerekti. O zamanlar eğlenceliydi. Yaşlandıkça, asabi olan Ace oldu. Ve Lincoln, sonuçları ne olursa olsun her zaman destek için oradaydı. Büyürken kendi paylarına düşen kavgalara karışmışlardı ama soyadımız yüzünden hiçbir tutuklanmayla sonuçlanmamıştı. Yirmili yaşlarımızda bazı yasal çizgileri aştıklarını biliyordum ama beni buna dahil etmediler. Hep polis olmak istemiştim.

Kardeşlerim savaşıdır ve benim savaşı olmayışına saygı duyarlar. Onlar adına kavgaya girmiyordum, ama birisi çizgiyi aşan bir şey söylediğinde araya girmek ya da devralmak için oradaydılar. Fiasco'nun komik yanı da bu; kavgadan geri adım atan pek kimse yok. Sözlü ya da başka türlü. Fiona öldüğünde ve hemen ardından Olivia'yı kaybettiğimizde, hiçbir şey bana çok anlamlı gelmedi. Ace beni aile işine geri kattı ve sonra ağır bir çanta koydu. Dedi ki, "İşe git ve sonra çalış. Ama şişelerde ya da bar kavgalarında kaybolma." O benim ağabeyimdi ve o da acı çekse de hayatta kalmamızı sağladı.

Foxx soyadının bu kasabada çok büyük bir ağırlığı vardı. Çoğu kişi için Kentucky'nin en iyi burbonunu yapan kişiydi. Tarihimizi bilen birkaç kişi içinse çok fazla kayıp yaşamış kardeşlerdik. Ama Fiasco'da doğup büyüyenler için bu, bize yapılan bir lanetti. En azından bizim yanımızda bu konu hiç konuşulmadı ama Wheeler'ın uşağı bu mesajı almamıştı. "Yakında gitmiş olacak. Herkes bir Foxx'un bir kadını çok uzun süre hayatta tutamayacağını bilir zaten," diye gülüyor. Her iki adam da bu tür saçmalıkları söyleyip yanlarına kâr kalacağını düşünüyor... Bugün değil.

Daha kararımı bile veremedi masalarına doğru ilerliyorum. Aynı anda Lincoln ön kapıdan giriyor, Waz'ın omzuna vuruyor ve aynı hızla bana doğru ilerliyor. Göğsümdeki eliyle yaptığı hamle beni mutfığa doğru itiyor. "Hangi cehennemden geliyorsun, Linc?"

Wheeler onun arkasında gürültülü bir şekilde gülüyor ve Waz'ın yüzünde sanki tüm bunlar onlar için sadece bir akşam yemeği eğlencesiymiş gibi kendini beğenmiş bir ifade var. Daha iyisini bilmeseydim, bunun mükemmel bir zamanlama olduğunu düşünürdüm, ama düşündüm. Wheeler o koca ağzını açar açmaz Marla'nın Lincoln'e mesaj attığını garanti ederim. İçki fabrikasından eve dönüyor olsaydı şans olurdu.

"Sakin ol," diye homurdandı Lincoln. Artık büyük olan ağabeyim değil. Benden birkaç santim fazla olabilirdi ama ben ondan iki kilo fazlaydım. Beni kapıdan dışarı ittiğinde, onun için geri döndüm. Kaçmaya çalıştı ama ardından gelen sağ yumruk için yeterince hızlı değildi. Burnunu ıskaladı ama sol gözünden vurdu.

"Lanet olsun," diye bağıyor ve sonra yere çömeliyor.

Omzunun karnıma saplanmasını beklemiyordum. Çamura ve çakıllara gümbür gümbür çarptım. İçindeki havayı dışarı atıyor ve kıcıma ve sırtıma bir avuç dolusu taş gömüyor. Onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama böbreğime öyle iki yumruk indiriyor ki muhtemelen yarın canımı yakacak.

"Siktir! Çekil üstümden."

"Bitti mi?" diye bağıyor, nefes nefese.

Kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koyarak doğruluyorum.

"Evet. İşim bitti." "Zayıf bir yumruk," diyor diz çöktüğü yerin yanına tükürerek. "Siktir git," diye gülüyorum.

"Sen Biliyorum Ben Doğru." O durur gülümseyen ve sorar, "Ne oldu?"

Kalkmama yardım etmesi için uzattığı elini tuttum. "O bok çuvalı ağzını açmaya başladı."

"Kahretsin. Keşke ben gelmeden önce bir atış yapsaydın o zaman," diye gülüyor. "Ne hakkında?"

Başımı sallıyorum.

"Şu tuhaf davrandığın yeni kızla ilgili bir şey var mı?" "Kim?"

Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum.

"Bırakın bir kadınla flört etmeyi, uzun zamandır bir kadınla konuştuğunu bile görmedim."

"Onunla flört etmiyordum-" "Ben öyle görmüyorum."

Ama o daha tek kelime edemedi, Del arka kapıdan çıktı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Marla yemek artıklarıyla birlikte bir dilim de but- termilk turtası attı."

Sıkı bir gülümsemeyle elinden alıyorum. "Teşekkürler, Del."

Lincoln başını sallar. "Del, seni görmek güzel."

"Sen de Lincoln. Sonra görüşürüz Grant." Ona el salladım.

"Seni bırakmamı ister misin? Depoyu doldurmam lazım ama seni bırakabilirim."

Ön tarafa doğru ilerlerken Lincoln'e "Hayır, kamyonetim var," diyorum. "Kızların yanında kim var?"

"Bu gece Ace'de," diyor ama göz göze gelmiyoruz. "Arkadaş ister misin?"

Kendisinden önce cevap veren bir bakışla bana gülümsüyor. "Biliyorum, ama sen aradığım türden biri değilsin, küçük kardeşim."

"Yeterince adil. Dikkatli olun."

Yirmi dakika sonra evimin önüne geliyorum. Açık olan tek ışık, ön kapımdan iki yüz metreden daha kısa bir mesafede bulunan stüdyo kulübeden geliyor. Julep'in kafası verandadan fırlıyor. *Köpeğimin orada ne işi var?*

Kamyonetimden indiğimde, Julep sadece beni izliyor. Gelmesi için iki kez elimi çırpıyorum ama komutu duymazdan geliyor ve başını tekrar eğiyor. Kısa bir ıslık çalarak sessizce "Julep, buraya gel" diye bağıyorum.

Dinlemek yerine başını ön tarafa uzattığı patilerinin üzerine koyuyor. Ensemi kaşıyorum. Bu onun için tipik bir davranış değil. Çağırdığımda hep gelir. *Tamam, orada kal.* Hâlâ heyecanlıyım ve bir şeylere vurmak için birkaç tur daha atabilirim. Waz ve Wheeler'ın saçma sapan konuşmaları yüzünden kendimi bu kadar kötü hissetmeye hiç hakkım yok, özellikle de konu bir yabancından biraz daha fazlası olan bir kadın olunca, ama işte buradayız. Bu enerjinin bir kısmını atmam lazım. Ya da öfke. Her neyse, beni geriyor. Sahip olduğum tek çıkış, konuşmayan, daha fazla soruna neden olmayan ya da karşılık vermeyen tek çıkış, çalışma alanımda asılı duruyor.

Yumruğum çalışma alanımdaki kirişlerden sarkan siyah ağır torbaya çarpıyor. Parmak eklemlerimden biri kırılmadan önce sağ kroşelerimi art arda savurarak, bir dizi yumruk, kroşe ve aparkattan geçerek kalçamı döndürüyorum. Kahretsin, ellerimi sarmam lazım. Saçlarım terden nemli. Gömleğimi çıkarıp yüzümü sildikten sonra kanayan parmak eklemlerime bastırıyorum. Kamyonetime doğru yürürken, nedense eve gelmeden önceki halimden daha sinirliyim. Spor çantamı arkada arıyorum ama bulamıyorum; bu da el sargılarımın çamaşırhanede olduğu anlamına geliyor. *Lanet olsun.* Parmaklarım zaten biraz yırtılmıştı. Kamyonetin kapısını çarparak kapattım ve Julep hâlâ Laney'nin verandasında otururken bir havlama sesi çıkardı.

Yanına gittiğimde kafasını kaldırdı. "Jules, hadi gidelim."

Ama görünüşe göre bu gece beni dinlemekle ilgilenmiyor. Başını tekrar eğiyor ve kimıldamıyor.

"Böyle mi olacak?" Keyfim yerinde değil ve gerçekten köpeğimin beni eve kadar takip etmesini istiyorum. Başımı evime doğru itiyorum. "Hadi gidelim." Ama o inatçı ve sadece bana bakıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Köpeğime beni takip etmesi için yalvardığıma inanamıyorum. O her zaman beni takip eder. "Gidelim dedim, Julep." Ama verandadan uzaklaşmak yerine, vücudunu yana yatırıyor, patilerini yukarı kaldırıyor ve bana karnını gösteriyor. Ellerimi ensemden öne doğru sürüklüyorum. Zaten burada çok uzun süredir yatıyorum. Şu anda yeni komşumu görmek istemiyorum. Ama tabii ki tekrar kafamı kaldırdığımda Laney kapının girişinde durmuş beni izliyor. Üzerinde sütyensiz bir atlet ve o kadar dar ve vücuda oturan bir şort var ki iç çamaşırı olması daha muhtemel.

Bana sırtıyor. "Kayıp mı oldun?"

Komik.

Ben de ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sadece köpeğimi almaya geldim. Sen giyinmeye devam edebilirsin." Gözlerimi çıplak bacaklarına indirip tekrar yukarı kaldırıyorum. "Görünüşe göre böldüm."

"Verandamdasin-"

"Senin sundurman gibi değil." Başımı yana eğiyorum.

"Beni uyandırdın." Parmağını aşağı yukarı sallıyor. "Bu arada üzerimde tişört yoktu."

"Dışarısı çok sıcak." Ona dik dik bakmaya devam ediyorum, bakışlarımın tekrar o lanet kalçalara ya da göğüslerinin uyanık, meme uçlarının sert, sadece emilmek için yalvaran haline kaymasına izin vermiyorum.

"Açıkça." Yere bakarak, iki kez düşünüyor.

"Gidelim Julep," diyorum tekrar, ona bakarken bile sikimin kıpırdanmasını görmezden gelmeye çalışarak.

"Kanaman var." Ellerime bakarak başını sallıyor. Uyuşmuş ellerime bakmıyorum. Onun yerine gözlerimi ondan ayırmıyor, neden umursadığını anlamaya çalışıyorum. Onun burada gerçekten ne işi var? Burası Airbnb değil. Ace neden onu buraya taşısın ki?

"Sağ elin. Bekle, yara bandım olabilir," diyor tekrar içeri girerken.

Dönüp gidiyorum. Lanet bir yara bandına ihtiyacım yok. Bunu yapamam. Sonunda onu becermeye çalışacağım. "Julep," diye bağıryorum omzumun üzerinden. "Hadi gidelim!"

Bahçeme geri dönüp evin arkasından dolanıyorum ve paravan kapıdan geçiyorum. Julep görünürde yok ve muhtemelen hâlâ verandada. Mutfağı karıştırıp elimi sarmak için bir havlu arıyorum. Musluğu açıyorum ve soğuk suyun pembeden berraklığa dönüşmesini izliyorum. Elim zonklamaya başlıyor ama o kadar telaşlıyım ki farkına bile varmıyorum.

"Kahretsin." Ellerimi önümdeki tezgâha dayayıp başımı öne eğiyorum. Sakinleşmem gerekiyor. Derin bir nefes alıp üç kez tutmayı ve tam bir nefes vermeyi deniyorum. Ama pek işe yaramıyor. "Hayatımı sikeyim, onu istiyorum."

Dudakları şiş ve kabarık görünüyor. Sanki vişneli buzlu şekerini emdikten sonra istediğini elde edememiş gibi. Beni nasıl karşılayacağını görmek istiyorum. İyi hissettiğinde sızlanıp sızlanmadığını. Eğer istersem boyun eğecek mi? Aletimi memelerinin arasına sokup hazır olduğumda onları boyamanın nasıl hissettireceğini. Beni yalayıp temizlemesini sağlamak.

Siktir et. Kendimden sonra nefret edebilirim.

Kemerimi çözüyorum, kot pantolonumun düğmesini açıyorum ve bırakıyorum. Botlarımı tekmeledikten sonra pantolonumdan çıkıyorum. Sonra elime tükürüyorum ve sikimi kavriyorum. Narin ya da kırılgan değil. Eminim beni güzelce ve sıkıca kavrayacaktır. Önümde diz çöktüğünü, dudaklarını yaladığını ve boğazının arkasına vurduğunda öğürdüğünü düşünerek inlememi tutamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o güzel gözleriyle bana nasıl baktığını, mükemmel göğüslerini ve sonra bacaklarını benim için nasıl yavaşça açtığını hayal ediyorum.

"Siktir. İşte bu kadar." Çıplak kığım tezgâha çarpıyor ama nerede olduğum ya da üzerimde hiçbir şey olmadığı umurunda değil. Hızımı yavaş ve sert tutuyorum, tıpkı onunla oynadığım gibi. Yumruğumu ileri geri sallayarak kendimi sınırlıyorum, çünkü bileğimin üçüncü hareketinde boşalabilirdim. İkinci kez onunla birkaç kelime konuşmam yetiyor ve ben sertleşiyorum. Ona yapabileceğim tüm pis şeyleri söylersem ne kadar ıslanacağını hayal etmeye hazırım.

Kavrayışımı sıkılaştırıp başparmağımı ucunda gezdiriyorum ve kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Çok uzun süre bekar kaldığım için başıma gelen bu.

Ona kendimi o lezzetli görünen amcığa gömmek istediğimi söylediğimde nasıl gülümsediğini düşünüyorum. *Siktir, am yemeyi özledim.* I

Dilimin üzerinde nasıl sıcak bir his uyandıracakını ve dudaklarımla onu okşarken bal gibi tatlı bir tat alacağımı düşündüm. İçine nasıl gireceğimi ve onu nefessiz bırakacak kadar derinden nasıl becereceğimi. Onun gibi bir kadının içine boşaldığımda nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. Beni kurutup sonra tekrar yalvarsa.

Kendimi daha hızlı beceriyorum. Vücudum o kadar gergin ki bacaklarımla üst kısımları uyuşmuş gibi hissediyorum, ter vücudumu kayganlaştırıyor ve dalıp buna yenik düşmeye hazırım. Başımı arkaya yatırıp dolaba yasladığımda, onun bana başka kimseyi istemeyecekmiş gibi baktığını hayal ediyorum. I

Yatağımın ortasında bir adak gibi yattığını, döllerimin ondan damlayışını izlediğimi ve sonra tekrar boşalmasını görmek için üç parmağımla onu nasıl geri ittiğimi hayal ediyorum.

"İşte böyle, tatlım. Bana bak."

Paravan kapının diğer tarafından sürtünme sesleri gelirken tüylerim diken diken oluyor ve onun beni bu şekilde göreceği fikriyle o kadar sert boşalıyorum ki göğsüme kendi dölüm sıçrarken vücudum tezgâha doğru titriyor. Tüm vücudumu saran orgazmdan inerken nefesimi tutarak soluk soluğa kalıyorum, uzuvlarımda kalay gibi parlıyor.

Vay anasını.

Mutfağımda çırılçıplak olduğumu fark etmem birkaç dakikamı alıyor, sonra pisliğimi silip arka kapıya doğru ilerleyerek Julep'i kontrol ediyorum. Ama merdivenlerde yatan yavrum yerine, korkulukta bir kutu yara bandı vardı.

Bölüm 10

LANEY

Yatağıma uzanıyorum ve altın turuncu ışığın odamın sol tarafında başlayıp dakikalar geçtikçe duvara doğru yayılmasını izliyorum. Günlerdir küçük evimden çıkmamıştım. Uyku sonunda beni ele geçirmişti. Ama her uyandığımda aklım başımdan gidiyordu. Bir yoğun düşünceden diğerine atlıyordum. Tercih ettiğim, komşumdan gelendi.

"İşte böyle, tatlım. Bana bak." Ona yara bandı getirdim ve kapıyı çalmadan hemen önce onun derin, içten gelen iniltisi kulaklarımı tırmaladı. Ben onun hayatını işgal eden bir yabancıyım. Ve çoğu kişiye göre Grant Foxx benim dost canlısı komşum olmayacak. Ama onun inmekte olduğunu biliyordum ve bana öylesine taktığı lakap da ağzımdan çıkıverdi. Elimi ağzıma kapattım ve merdivenlerden yavaşça indim. Oraya girip adamın yaptığı pisliği temizleyecek türden bir kadın olmak istedim. Ama ben o kadın değilim. Henüz değilim.

Başımı kaldırıp etrafımı saran kabarık yastıkların üzerinden saate bakıyorum. Sabah 10:47. Fiasco'ya geleli beş günden biraz fazla olmuş. Röntgenci olarak geçirdiğim kısa sürenin ardından tekrar dışarı çıkmadan önce tam on sekiz saat uyudum. Verandamın ön basamaklarında bir bardak su içtim ve uyumaya geri dönmek istediğime karar vermeden önce Julep'e yaklaşık bir saatlik göbek masajı yaptım. I

Birkaç tembel gün kazanmıştım ve vücudumun arzuladığı şey uykuydu. Belki de tek şey değildi... *"İşte bu, tatlım."*

Bir rutinim olsa daha iyi olurdu ve sahip olduğum tek para birimi zaman, bu yüzden bugün dışarı çıkıp Fiasco'nun neler sunabileceğini keşfedeceğim. Belki bir bakkal bulurum, böylece yeni evimdeki şirin mini mutfakı kullanabilir ve bir şeyler pişirebilirim. Çocukken yediğim akşam yemeklerini düşündüğümde gözlerim doluyor. Her zaman basit ve tekrarlıydı ama babamın tatlıya düşkünlüğü vardı ve biz de yemek pişirme konusunda oldukça iyiydik.

Ace'in iş teklifini kabul etmeliyim. Bea'den aldığım az miktardaki para çok uzun süre dayanmaz. Fiasco'nun takasla ilgileneneceğinden şüpheliyim. *Takas.* Tüylerim diken diken oluyor ve midem ekşiyor.

"Benim olan bir şeyi mi alıyorsun, güzel hırsız? Takas etmeyi mi planlıyorsun?"

Tek bir kelime kadar küçük bir şey nasıl olur da beni buraya getiren geceye geri götürebilir? Onu silmek istiyorum. O mon- sterin söylediklerini ve söyleme şeklini. Sesindeki sakinlik kaosun içinde bile tüylerimi diken diken etti. Bu düşüncelerin ve anıların bir kenarda oturup bana hatırlatmak için beklemlerinden nefret ediyorum.

Sadece tepki verdim. Korkuyu yuttum ve olabildiğince hızlı hareket ettim. Seçimlerimden iğrenerek gözlerimi sıkıca kapattım. Phillip'e gitmesi için bağırdıktan kısa bir süre sonra gelen çığlığı düşünüp duruyorum. Sanki birine işkence ediliyormuş gibi kan dondurucu bir çığlıktı. Ve biri işkence görmüştü.

Kollarıma nasıl yığıldığını ve onu çıkışa doğru nasıl sürüklediğimi unutabilir miyim bilmiyorum. İtfaiyeciler bize doğru koşarken hissettiğim rahatlamayı. Vücudumu saran ve kemiklerimin derinliklerine işleyen o ürpertiye, hala aynı ürpertiye yaşıyorum. Zamanın bunların bir kısmını silmeye yardımcı olacağı fikrine güveniyorum. Belki hepsini değil ama yüksek sesler ve beklenmedik derin sesler karşısında zıplamayı bırakmama yetecek kadarını.

"Alo?!"

Ön kapımın gümbür gümbür çalınmasıyla yerimden doğruldum.

"Belki de orada değildir," diyor küçük bir ses. Ses tonu omuzlarımı anında rahatlatıyor ve dudaklarımdan küçük bir gülümseme çıkarıyor.

"Belki de Grant Amca'yı iğrenç ve terli görünce kaçmıştır," diyor bir başka küçük ses, kıkırdayarak. Bu fikir beni utandırıyor - terli Grant Foxx'u yakalamak için pencereden dışarı bakmaya çalışıyorum.

"Lark, korkulukta dengede durabilirsek içeriyi görebiliriz." Küçük ön verandada ayak sesleri duyuyorum.

Ellerimi yağlı saçlarımda gezdirirken midem gurulduyor. Yatakta bu kadar zaman geçirdikten sonra bir duş alabilirim.

"Bayan, yaşıyor musunuz? Grant Amca sizi bir haftadır görmediğini söylüyor ve biz de dışarı çıkmanızı bekliyorduk."

Diğer ses yenilmiş bir ses tonuyla, "Ama hiç dışarı çıkmıyorsun."

Ön kapıyı açarken saçlarımı topuz yapıyorum, nemli hava beni tokatlıyor. Ama gülümseyen iki küçük sarışın bana bakarken hemen toparlanıyorum. Gülümsemelerinin ne kadar çabuk dehşet dolu bir şaşkınlığa dönüştüğüne bakarak ne kadar çıtır görüldüğümü tahmin edebiliyorum.

Eşofmanımı ağzıma kadar çektim. "Merhaba."

"Merhaba," diyor kısa boylu sarışın. "Ben Lily."

"Ben de tam kalkıyordum." Dönüp buruşuk yatağa baktım.

"Öğle yemeğine kahvaltıdan daha yakın," diyor büyük olanı. "Büyükbabamız öğle yemeğine kadar uyuyan insanların ya tembel ya da depresyonda olduğunu söyler."

Bir kahkaha attım. "Büyükbaban kim?"

İkisi de yanımdan geçip ön kapıya doğru koşuyorlar. Dışarı bakıyorum ve hiçbir yetişkin göremiyorum. "Grizwald Foxx," diyor büyük olan, omuzları geride ve çenesi yukarıda.

"Kulağa babamın söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyor." Onlara gülümsüyorum.

Lily'nin "Çok sıkıldık. Grant Amca'yı aramaya geldik ama evde değildi."

Genelde çocukların en büyük hayranı olmasam da, bir arkadaşımın olması beni rahatlattı.

"Duşum bittiğinde ikinizle dışarıda buluşmama ne dersiniz? Cebinize sıkıştırdığınız çiçeklerden toplamak isterim." Çenemi Lily'nin gömleğinin ön cebine doğru eğiyorum. Sarı ve mor çiçekler saplarına zar zor tutunmuş gibi görünüyorlar ama eğer sıkılmışlarsa, bu nasıl yapılacağını bildiğim bir şey.

"Bunları bu kadar güzel yapmayı nasıl öğrendin Laney?" Lark, mor bir asterin sapını dolabımda boş duran tel askıların etrafına sararken soruyor.

Hayatımı değiştirecek gibi hissettiren bir duştan iki saat sonra, çiçek taçları satmak için yol kenarında bir stand kurmaya ikna edildim.

"Pek çok işte çalıştım ama en sevdiklerimden biri lisedeyken bir çiçekçide çalışmaktı. İlk birkaç ay çoğunlukla kovaları doldurdum ve gülleri temizledim ama bir süre sonra tasarımcıların buketleri nasıl yaptığına dikkat etmeye başladım." Birkaç papatya ve sarı aster sapını bir araya getirip her iki taraftaki renkleri dengeliyorum. "Her neyse, küçük bir dükkandı ve teslimat şoförlerinden birine büyük bir aşk besliyordum, bu yüzden dikkatimin çoğu ona yöneldi."

Lily gülüyor. "İğrenç."

Ama Lark sadece dinliyor ve ben küçük, elde taşınabilir bir buket yapmak için sapları bir araya getirirken izliyor. "Adı neydi?"

"Jonathan Gofronty." Onu düşünerek gülümsüyorum. Ona aşık olmak bambaşka bir hayatmış gibi geliyor. "Her neyse, zamanımın çoğunu onunla flört ederek geçirdiğim için beni kovana kadar orada çalıştım." Tomurcukların renklerini ve boyutlarını dengelemek için çiçeklerin etrafında dolaşıyorum. "Şey, flört etmek ve müşterilere daha ucuz olduğu için köşedeki bakkala gitmelerini söylemek."

"Henüz bir işim bile yok ve sana bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim." Lark gülüyor. "Al, yeniden sürmen gerek," diyor sırt çantasından güneş kremi çubuğunu çıkararak. Bir süredir bu kızlarla birlikte dışarıdayım ve tek bir yetişkinin bile onları aramaya gelmemiş olması beni şaşırtmıyor.

"Bugün ikinize kimin göz kulak olması gerekiyor?" Ona soruyorum ama Lily cevap vermeden araya giriyor.

"Müşteri! Müşteri!" Lily bize bağıyor, yoldan gelen arabaya el sallıyor. El yazısıyla yazdığı tabela başının üzerinde dalgalanıyor: Flower Crowns \$5. Siyah Ford F-150 yavaşlıyor. Grant Foxx. Bugün evinin arkasında çiçek toplarken kızın amcası Grant hakkında birkaç şey öğrendim.

"Amcanın bunların hepsini seçmemize kızmayacağından emin misin?"

Lily sanki söylenebilecek en komik şey buymuş gibi güldü. "Hayır! Grant Amca ne istersek yapmamıza izin veriyor. Ve bunları seçtiğimiz için mutlu olacak. Diyor ki," sesini alçalttı, "Küçük çiçeklerimi mutlu eden her şey beni de mutlu eder."

Küçük çiçekler. Bu adam ve lakapları.

Kamyonet derme çatma standımızın önünde durdu - arka barakadan aldıkları iki kamp sandalyesi ve ters çevrilmiş iki kum kovası üzerinde dengede duran bir tahta parçası. Muhtemelen çocuklarla herhangi bir şey yapmak için harcadığım en uzun zaman ve uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey.

Julep ön koltuktan havlıyor.

"Şuna bakar mısın? Çiçek taçları arıyordum," diyor ses tonunda bir hafiflikle. O lanet beyzbol şapkası geri döndü ve kamyonetinin yanından dönerken tek düşünebildiğim bir kovboy şapkasının daha iyi görünebileceğiydi. Bir koluyla Lily'yi kaldırıyor, diğer koluyla da Lark'ın omuzlarını sarıyor. "Yaz tatilinin ilk haftası ve siz ikiniz şimdiden bir koşuşturma başlatmaya mı çalışıyorsunuz?"

İki kıza gülümserken bana bir bakış bile atmıyor. Ve gözlerim esneyen kollarına kayıyor. Yardım edemem ama onu içine çekerim. Botlarından çene çizgisi boyunca uzanan saçlarına kadar. Onu son gördüğümünden daha sıkı tıraş edilmiş. Daha kalın olan bıyıkları da aynı uzunlukta kesilmiş. "Seni bir süredir görmüyorum," diyor bana bakmadan.

"Seni de bir süredir duymadım."

Adem elması sallanırken yutkunmasını izliyorum. Lily'yi kollarında daha yukarı kaldırırken bana tekrar bakıyor. İşte o zaman boynunun arkasının kızardığını fark ediyorum. Belki de zorlamamalıydım. Belki de duyduklarımın ve bu adamın benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça bilmemesinin geçip gitmesine izin vermeliyim. Ama bugün kendimi iyi, dinlenmiş ve biraz daha rahat hissediyorum.

"Elin nasıl?" Kanlı parmak eklemlerine bakarak soruyorum. Gözlerimi tekrar onunkilere dikerken yüzümü asmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor, başını bir tutam yana eğiyor. "Yara bantlarını aldım ama onlara ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine baktım." Ve sanki tam karnıma bir yumruk yemiş gibiyim, yanaklarımı kızartacak kadar güçlü ve alçaktan süzülen devasa kelebeklerle.

Kızlara sorular sormaya başladığında, gözleri hep benim üzerimdeydi. "Lark, baban burada olduğunu biliyor mu?"

Lily gözlerini ablasına çevirir. Birinden diğerine tek bir bakışla babalarının nerede olabilecekleri hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşıyor. *Kahretsin.*

"Bunu onlara daha önce sormalıyım. Siz gelene kadar bunu gerçekten düşünmemiştim." Lark'a gülümsedim. "Kendimizi o kadar çok eğlenmeye kaptırmıştık ki, zaman bizden uzaklaşmış gibiydi."

"Ona senin evine geleceğimizi söyledim." Savunmaya geçerek kollarını uzattı. "Başladığımız yer orasıydı ama sonra sen evde yoktun ve Laney çiçek toplamak istediğini söyledi."

Elimi kaldırıyorum. "Suçluyum."

"Bir dahaki sefere evde değilsem ona haber ver, tamam mı? Laney'nin iyi davranıp sizinle takılmasına sevindim ama o buralarda yeni ve yapacak işleri olabilir."

"Meşgul değildim. Eşlik ettiğiniz için teşekkürler kızlar," diyorum küçük masa dükkanımızın arkasından kalkarken.

Lily bana gülümsüyor ve ben gitmeden önce hevesle konuşuyor. "Laney, Ace Amca'nın bu akşamki kahvaltı barbeküsüne gelmek ister misin?" Grant'e bakıyor. "O yeni. Dedğin gibi. Bu şekilde onu daha iyi tanıyabiliriz."

Yeğenine gülümsüyor ve sonra başını bana doğru eğiyor. "Bayan Laney'nin muhtemelen planları vardır."

Lark, "O değil." diye cevap verdi.

"Yok," diyorum gülerek. "Ve akşam yemeği için kahvaltı kulağa harika geliyor."

Boğazını temizler ve kızlarla birlikte uzaklaşır. Julep ayağa fırlar ve arkalarından havlamaya başlar.

"Yemekte görüşürüz, Laney," diye bağıyor Lily ve ardından onu omzunun üzerinden kaldırırken kıkırdıyor.

Yeğenleriyle şakalaşırken ve gülümserken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Neredeyse o kelimeleri tekrar duymak kadar seksi. *Neredeyse.*

Bölüm 11

Hibe

Griz'in gözleriyle karşılaştığımda Lincoln, "Bu ilçenin uzun zamandır gördüğü en büyük parti olacak," diyor ve gözlerini bana çeviriyor. Lincoln gösteriş yapmayı sever. Bu yönüyle Griz'e benziyor.

"Ortaya çıkmak için iyi bir zaman seçtin Laney," diye sesleniyor Ace masanın başından. "Gerçek bir Kentucky yazınının nasıl bir his olduğunu tadacaksın ve sonunda kutlama yapacağız." Sonra da ona göz kırpmıyor. Ve bu beni olması gerekenden çok daha fazla kızdırıyor.

"Senin yaptığın da bu değil mi?" Ben araya giriyorum. "Birine sormak ..." Duraklıyorum. Şu anda bir pislik gibi davrandığının farkındayım. "...arkadaşlarından burada kalmalarını istemek."

Ace'in gözleri Laney'inkilere kayıyor ve aralarında bir şey olduğunu söyleyen bir bakış değiş tokuşu yapıyorlar. Bu da midemi bulandırıyor. Kardeşlerimin gizli tuttukları çok şey var. Ace işle ilgili şeyleri benden saklıyor. O ve Lincoln'un benim bilmediğim pek çok anlaşması var. Başta en gençleri olduğum içindi ama sonra polis olduğum için oldu. Beni onaylamayacağım ya da göz yummak zorunda kalacağım şeylerden uzak tutmak konusunda anlaşmıştık. Onlar iyi adamlar ve beni ahlaki pusulamı tehlikeye atacak bir pozisyona sokmak istemediklerini biliyordum. Ama şu anda Ace ve Laney arasında geçenler bacaklarımı zıplatıyor. Olmam gerekenden daha fazla sinirliyim.

"Karnaval da olacak mı baba?" Lark, ızgaradan bir krep daha bekleyen Lincoln'e sorar.

"Peki ya hayvanlar?"

Lincoln dönüyor, 'Izgara Babası' önlüğünü giyiyor. Saçma ama birkaç yıl önce kızların Babalar Günü hediyesiydi ve onsuz ızgara yapmıyor. "Hayvan yok, Lily. Ama gün boyunca karnaval gezintileri olacak ve ardından içki fabrikasının büyük çimenliğinde büyük bir ekrana yansıtılan bir filmimiz olacak."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye ekliyor Laney hüzünlü bir gülümsemeyle. "Eskiden her yaz parkta film izlerdim. Çarşamba geceleri bir battaniye ve biraz şarapla. Ve her zaman çok lezzetli yemekler olurdu. En sevdiğim Taiyaki'nin pop-up yaptığı zamanlardı." Lark'a gülümsüyor ve tarif etmek için ellerini kullanmaya başlıyor. Sinir bozucu derecede büyüleyici. "Yumuşak dondurma yapıyorlar ama balık şeklinde, yumuşak bir waffle külahında."

"Nefis," diyor Lark çenesini yumruğuna dayayarak. "Çok lezzetli."

"Baba, Taiyaki'yi festivalimiz için buraya getirebilir miyiz?"

Lincoln'ün sözü Griz tarafından kesilir ve "Lark, asıl önemli olan yayınlayacağımız yıldönümü partisi" der. Griz masanın başındaki sandalyesine, Ace'in karşısına oturuyor. "Bütün mesele, büyükbabam burayı açtığından beri hiç tadılmamış bazı fiçileri piyasaya sürmek."

"Griz, elbette en önemli kısmın bour- bon olduğunu biliyoruz, ama biz bu kadar büyütmezsek kimsenin büyütmeceğinin farkındasın değil mi? Ayrıca, Taiyaki kulağa çok lezzetli geliyor, Laney." Şimdi de ona göz kırpmıyor.

Laney boğazını temizliyor, gözleri kısa bir süreliğine bana kayıyor ve saçının altında hâlâ kır çiçekleri olan bir örgüyle oynuyor. "Peki ya havai fişekler?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. *Evet, havai fişekler var.* Yardım edemem ama ailemle etkileşim şeklini inceliyorum. Çok güzel ama burada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bunu içimde hissedebiliyorum ve görmezden gelmeyi reddediyorum. Belki de göz temasıyla ilgili bir sorunu yoktur. Onu korkutmuyorum, ki bu benim için yeni bir şey. Pek çok insanda bakmaya devam edecek ya da bunu bir gülümsemeyle takip edecek kadar cesaret yoktur. O sadece bakmaya devam ediyor. Ve kahretsin, bu yönünü seviyorum.

"Dört Temmuz eğlencesi yaklaşıyor. O zaman havai fişekler var," diye araya giriyor Ace. "Laney, havai fişek gösterisine gitme şansın olacak."

Kentucky'nin 120 ilçesindeki en büyük fuar. Göz alabildiğine el işi masaları. Traktör çekişleri, havai fişekler ve-" Lin-coln'a bakıyor. "Hangi gruplar geliyor?"

Lincoln omuz silkiyor.

"Bu yılki grupların kim olduğundan emin değilim ama dans da olacak."

"Bana bir dans ayırır mısın, Laney?" Lincoln oturduğu yerden söylüyor.

Başını sallayarak ona gülümsemesini izlerken boğazımdan bir hırıltı kaçıyor. Ağzımı siliyorum ve peçetemi tabağımın üzerine atarak sesi bastırıyorum.

Lincoln bana kaşları çatılmış bir *şekilde* bakıyor, sanki *ne oluyor?*

Neyim var bilmiyorum. "Ben de mi baba?" Lily diyor.

"Her zaman, Lily. Sen de mi, Lark? Benim için de bir tane ayıracak mısın?"

Gözlerim kardeşimde, "Aydın dördünde hâlâ burada olmayı planlıyor musun?" diye soruyorum. Ama soru Laney'e yönelikti. Başımı çevirip ona odaklanıyorum, dikkatimin başka yöne kaydığını yeni fark ediyorum. "Yoksa o zamana kadar gitmeyi mi planlıyorsun?"

Ace'e hızlı bir bakış daha atıyor.

Masadaki herkes yan konuşmalarını keser ve onun cevap vermesi için güzel bir sessizlik sağlar. Hiç rahat değilmiş gibi görünüyor. Parmaklarının ucunu hasır sandalyesinin koluna sürterek gergin enerjisinin bir kısmını boşaltmasını izliyorum. Yüz ifadelerini nötr tutmak için çok çalışıyor. Ama sonra boğazını temizliyor. Ve ben onun ne söylediğini keşfetmiş olabilirim. Yine de çenesini kaldırıp gözlerini benden ayırmadığında gergin enerjisi hızla kayboluyor. "Bir süre burada olacağım."

Ağzım sağ tarafa kayıyor, devam etmesi için ona meydan okuyorum. "Biliyor musun, hikayeni hiç anlamadım, Laney."

Üzerinde yedi çift Foxx gözü varken, pastırmamdan bir ısırık alarak oyalanıyor.

Griz araya giriyor, "Laney, önündeki bisküvi tabağını uzatır mısın?"

Bisküvileri uzatıyor ama benim başka bir sorum var. "Buradan önce nerede yaşıyordunuz?"

Boğazını temizleyerek "Colorado," dedi. Tekrar.

Biraz daha zorladım. "Neresi? Orada kış sporları işi yapan birkaç arkadaşım var."

Griz yine araya girerek, "Laney, sakıncası yoksa şu bir kase sosis sosunu da getirebilir misin?" diye soruyor. Ona dudak bükerek gülümsüyor ve kaseyi uzatıyor. Bunu daha az garip tutmaya çalışıyor, ama ben bu anlarda gelişiyorum. Birisi zor durumda kaldığında gerçekler her zaman bir şekilde ortaya çıkar.

Arkama yaslanıp cevap vermesini beklerken fincanımdan bir yudum alıyorum. Örgülü saçıyla oynuyor ve o oynarken küçük beyaz çiçeklerden bazıları düşüyor. İşte o zaman küçük bir çığlık atıyor. Julep de verandadaki yerinden cevap olarak havlıyor ve ilgiyi daha da artırıyor. Laney arka cebinden telefonunu çıkarıyor. Her kim olursa olsun, bundan hiç memnun değil, çünkü bazı özelliklerini okula götürebiliyor olsa da, telefonuna bakma şekli, ekranda onu bekleyen şeyi beklemediğini açıkça ortaya koyuyor.

"Laney?"

Kafası karışmış ve şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. *Ona kim mesaj atıyor?* Benim onu itmeme bir şey, ama başka birinin onu sarsmasından hoşlanmıyorum. "Özür dilerim, ne sordunuz?"

"Colorado'da geçimini nasıl sağlıyorsun?"

Lark, "O bir çiçekçiydi. Lisedeki işi buydu." Lily ekliyor, "Artı, kovuldu."

Tatlı çayını yudumluyor ve hızlı, sığ bir nefes alarak masanın etrafına bakıyor ve sonra konuşmaya başlıyor. "Şu anda bir işim yok. Bir kariyer kızı olacağımı düşünmemiştim. Girip çıkabileceğim işleri severdim. Ama sonra, üniversiteden sonra, bu ... güvenilir değildi. Büyürken komşularımız için partilerin ayrıntılarını planlamakta iyiydim. Bebek partileri ve emeklilik partileri gibi." Duraksayarak önündeki havaya el sallıyor.

"Her neyse, etkinlik planlamayı seviyordum ve düğünler ve bazı büyük ölçekli organizasyonlar yapan prestijli bir şirkette staj buldum. Ama pek çok şey yaptım. Bu sonuncusuydu. En çok çalıştığım işti. Ve bana en çok para kazandıran işti. Ama ondan önce de bir süre garsonluk ve barmenlik yaptım. Ayrıca bir otelde konsiyerjlik de yaptım."

Masaya ve benden uzağı bakıyor ama sonra Lincoln ve Ace'e gülümsüyor. "O berbattı," diyor daha sessiz bir şekilde. "Kısa bir süre kuaförlük yaptım, ama gençtim ve okulda kötü bir dönem geçirdim, bu yüzden bir meslek deneyeyim dedim. Bir sürü insanın saçını yıkadım. Birkaç perçemi berbat ettim ve neredeyse

Birine perma yapıyordum. Yine de sıcak tıraşta iyiydim." Ağzına bir çilek atıyor ve çilek sağ yanağından dışarı taşıyor. Saçmalıyor. Eğer bu kadar endişeli görünmeseydi, sevimli olabilirdi. Sözcükler arasında bocaladığını görmek istiyorum ama bir yandan da çileğin suyunun kaçma tehdidiyle dolu ağzının ne kadar cazip görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Sandalyemde kayıyorum.

"Etkinlik planlaması çok eğlenceliydi, ancak bir itibar ve müşteri güveni oluşturmam biraz zaman aldı. Şöyle diyelim, çok fazla deli param yoktu."

Lily söze girip "Deli para nedir?" diye soruyor.

Vantilatörler hâlâ uzun veranda masasının üzerinde salınıyor ama Laney terliyor. Ve konuşmaya devam ediyor. "Sonunda babamın yaptığını yapacağımı düşünmüştüm ama öyle olmadı. Ataerkil otoriteyle aram her zaman iyi değildir." Erkeklerin olduğu masaya bakarak kıs kıs gülüyor. "Anlaşıldı." Omuz silkerek ağzına büyük bir çilek daha atıyor ve etrafından konuşuyor. "Ama insanların benden hoşlanması konusunda bir yeteneğim vardı."

Bunu anladım. Ne kadar istemesem de hissettim. "Eşyaları iyi bir şekilde bir araya getirebiliyorum. İmza kokulu çarşaf-kuyruklar. Ruh halini ya da estetiği tamamlayan renkler. Bu tür şeyler. Gelinleri eğlendirme konusunda iyi olmam patronumun hoşuna gitti."

Nefesimin altında, "*Bu* çok eğlenceli" diye mırıldanmaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve cevaben gülümsememi gizlemek imkansız.

Sonra elleriyle konuşmaya devam ediyor, canlandırıyor ve bu konuşmayı sıkıcı ya da unutulabilir olmaktan uzak tutuyor. "Bir keresinde bir etkinlik için bur-lesque dansçılarıyla anlaşmışım ve gerçekten çok hoşuma gitmişti. Bir süre bunu denedim, şarkı falan söylemedim ama dans etmeyi seviyordum. Bunu yaparken de iyi görünüyordum. Düğün ve etkinliklerde karar kılmadan önce yaptığım iş buydu. Etkinlik şirketinde staj yapmaya başladığımda, özel partiler veren birkaç assolistle çalıştım ama sonra düğün müşterilerinden biri beni tanıdığını düşündü ve bir karar vermem gerekti."

Onun dans ettiğini ya da benim için dans ettiğini düşününce, aletim dikkati dağılmış bir arkadaş gibi beni tokatlıyor ve "*Bunu duydum mu?*" diye soruyor. Tanrım, bu iş hızla yanlış yöne gidiyor. Kendi sorumla sarsılan kişi ben olmamalıydım.

Lincoln'ün kaşları neredeyse saç çizgisinde. Yanında Hadley gülümsüyor, gülme sınırında. Laney de bunu görmüş olmalı, çünkü geri adım atmaya başladı. "O tür özel partiler gibi değil. Striptiz değildi. O kızlar şehirde iyi para kazanıyordu ama bu farklı bir eğlence kategorisiydi. Benim vücudum daha kıvrımlı, bu da burlesk için ideal. Artı, kalabalığı okumakta iyiyim ve"-cümlesini yavaşlatıyor ama bitirdiğinde durmak yerine doğrudan bana bakmaya karar veriyor-"iyi bir şakacıydım."

Buraya gelirken sürdüğü kırmızı rujun, o lanet çileklerin suyuyla karışmış lekesi hâlâ üzerinde duran güzel dudaklarına bakıyorum. O güzel ağzı ve mükemmel memeleriyle başka biriyle alay ettiğini düşündükçe aklım başımdan gidiyor. Hay sikeyim. Bu tam bir bok gösterisi. Boynumun arkasını ovuşturarak tekrar yer değiştiriyorum.

Masanın etrafına baktığımda, Griz'in olabildiğince eğlenmiş geniş bir gülümsemesiyle karşılaşıyorum. Ace elini çenesine dayamış, muhtemelen neye bulaştığını anlamaya çalışıyor ya da soruları kendime saklayamadığım için kızgın. Lincoln'ün yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade var. Lily iPad'inde bir şeyler çiziyor ve Lark masadan kalkmış olmalı.

"Tadım barının arkasında, markamız hakkında biraz daha bilgi edinmeniz için harika bir yer olacağını düşündüğüm bazı noktalar var. Barmenlerim sadece Foxx Bourbon hakkında değil, burbonun sahip olduğu tüm kurallar ve bunlara uyduğumuzdan emin olmak için yaptıklarımız hakkında bilgi hazineleridir."

Etrafımdan gülümsediğini görebiliyorum. Ancak benim odak noktam ağabeyim ve onun bu saçmalığı neden kabul edilebilir bulduğu.

Dikkatini önce bana, sonra Lincoln'e çevirdi ve ekledi: "Etkinliklerimizde de yardımcı olmanı istiyorum. Önümüzdeki hafta içki fabrikasında bir Viski Kadınları yemeğimiz var, son dakika desteğine ihtiyacımız var, eğer uygunsan."

Telefonunun çalma sesi onu masadan kaldırıyor. "Kesinlikle. Bunu gerçekten çok isterim." "Özür dilerim, teyzem onu aramamı istedi" demeden önce tekrar telefonuna bakıyor. Sandalyenin sürüklenme sesi herkesin dikkatini dağıtıyor ve bakmalarını sağlıyor. "Ace, bunu içeri götürmemin bir sakıncası var mı?"

Ona devam etmesi için başıyla işaret ediyor.

Sürgülü kapıyı arkasından kapatırken "Buradayım," diyor.

"Bütün bunlar da neydi böyle?" Lincoln dikkatimi Laney'den tekrar masaya çekerek soruyor.

Doğruldu ve tabağımda kalan pastırma parçasından bir ısırık aldım. "Ne neydi?"

Griz bir kahkaha daha atıyor. "Az önce Memur Foxx'a dönüştün, olan bu."

Omuz silkiyorum. "Beni bu döngünün dışında tutmak istiyorsan, sorun değil. Ama o zaman bazı şeylerin cevabını alacağım" -içeride volta atan kıza bakıyorum- "ya da bana uymayan insanlardan."

Masanın diğer ucundaki Ace'e bakıyorum. "Ekleyeceğin bir şey yok mu?"

"Uzun zamandır bu kadar heyecanlandığını görmemiştim."

Yerimden kalktım ve ayağa kalktım. "Gösteriyi beğendin mi?"

Gülümsüyor. *Dick*. Ama ben daha bir şey söyleyemeden Laney'nin volta atmayı bırakıp kanepeye oturduğunu görüyorum, sanki kendisine bir yığın boktan haber servis edilmiş gibi. Bunun beni neden rahatsız ettiğini fazla düşünmeyeceğim ama bunun ne kadar büyük bir çelişki olduğunu anlamadan içeri giriyorum. İyi olup olmadığını kontrol ediyorum, az önce onu krep yerken sorgulamış olmama rağmen.

Kendini o kadar kaptırmış ki beni görmüyor. Bu yüzden önünde içinde iki parmak burbon olan buzlu bir bardak tuttuğumda sesli bir nefes alıyor.

Bardağı elimden alırken parmaklarım onunkilere değiyor ve konuşmasının neden olduğu duyguları yutmasını izliyorum.

"O daireyi gerçekten çok seviyordum" diye mırıldanıyor. Ve sonra boğazını temizleyerek, aklına tek bir şey daha geldiğini söyleyerek ekliyor: "Depomdaki eşyalar. Onlar..."

"Tekrar teşekkürler," diyor daha hafif bir tonda. "Uyardığınız için minnettarım."

Telefonu kapatıyor, burbondan bir yudum daha almadan önce telefonu arka cebime itiyor. Bardak boşalana kadar boğazından geçmesini bekliyorum.

Bardağı kaldırıyor. "Bunun için teşekkürler."

Ona başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için başımı sallayarak ve dudaklarımı büzerek konuşuyorum. Akşam yemeğindeki kızgınlığım geçti, ama o mavi gözlerle temas kurduğumda merakım arttı. Ona daha fazla bakmanın bana bir faydası olmayacak, bu yüzden onu itiyorum

Hadley ve Ace içeri girdiğinde yaslandığım kanepenin kolunu kırdım.

"Yeni arkadaşımı korkutmaya mı çalışıyorsun Grant?"

"Arkadaş listene birini eklemek için biraz acele ediyorsun, Hads."

Gözlerini dikmiş bana bakarken yanımda duruyor ve ben bunu duyacağımı zaten biliyorum. "Onu şüpheli listesine eklemek için ne kadar hızlı davrandıysan o kadar hızlı," diye fısıldıyor.

Onu görmezden geliyorum ama ne zaman dışarı çıkmaya çalışsam ailemden daha fazlası içeri süzülüyor. Ace'in onunla Pazar günü içki fabrikasına ne zaman gitmesi gerektiği hakkında konuştuğunu duydukça çenemi kapalı tutuyorum. Yeğenlerimin Laney'nin dikkatini çekmek için yarışmalarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Sonunda teşekkür edip vedalaştığında bana dönüp, "Merak etme Grant, yoluna çıkmayacağım," diyor.

Yapma. Bunu söylediğinde aklıma gelen ilk kelime buydu. Ama bunu kendime sakladım.

Onun gidişini izledikten sonra nihayet arkama baktığımda Ace bana bakıyordu. Boğazımı temizliyorum. "Geçen hafta yatıya kaldığın ve bir şeyler sakladığı belli olan bir kızın neden şimdi bizimle Cuma akşamı yemeğine hoş geldiğini bana anlatmayı mı planlıyorsun?" Henüz cevap vermesine izin vermiyorum. "Ve misafir evimizde komşum olarak mı yaşıyor?"

Kardeşim bana yan gözle bakıyor ama yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi yok. "Onu yemeğe davet eden sen değil miydin?"

"Arayan kızlardı." Boynumun arkasını ovuyorum.

"Grant, kabalık etmek istemem ama onun burada ne yaptığı gerçekten seni ilgilendirmez. Bir anlaşmamız var, bebek kardeşim. Ben fazla paylaşmayacağım. Sen de çok fazla soru sormayacaksın. Her zaman işe yaradı." "O burada" dediğinde telefonuna odaklanmıştı. Bunu kabullen. Yemekte ona biraz pislik gibi davrandın, bu gereksizdi."

Biri yalan söylediğinde anlarım. Biz Fiyasko'nun karşılama komitesi değiliz. En azından Fiasco'nun olsaydı. Yerlilerin çoğu turistlere zar zor tahammül eder. Güzel bir yüzü ve sıkı bir kıcı olan beklenmedik beleşçileri boşverin. Belirsiz cevapları ve ardından gelen gergin gevezelikleriyle her şeyi anlattı. Sayamayacağım kadar çok kez boğazını temizledi. Rahatsızdı ve bir şekilde hiçbir soru sormadan hayatımıza girmişti. "Ne zamandan beri yattığın kadınların bu şekilde etrafta dolaşmasını sorun etmiyorsun?"

Çok kızgınım. Ace bunu biliyor. Hepimizin hayatıyla ilgili büyük kararlar almasından hep nefret etmişimdir.

Gözlerini yukarı kaldırdı ve bana o lanet ebeveyn bakışını attı. Ben bir pislik gibi davrandığımda hep yaptığı gibi. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, her zaman pislik olan o ve orada ona ters ters bakacak kimse yok. Griz her şekilde bunu körüklüyor. "Dediğim gibi, seni ilgilendirmez." Sonunda lanet telefonu bıraktı. "Neden zorluyorsun? Linc genellikle çok soru soran kişidir."

O haklı. Birine bu kadar ilgi duymak bana göre değil. Bu kadına olan ilgimden dolayı sinirliyim.

"O zararsızdır."

İkimiz de zararsız kadın diye bir şey olmadığını biliyoruz. Onun gibi konuşan, Yankee aksanı belirgin olan biri değil. Ya da bu kadar zahmetsizce çekici olması ve bunun ailemin ondan hoşlanmasına neden olması. Zararsız böyle görünmez. Zararsız böyle oyalanmaz.

Saçlarından düşmüş olması gereken beyaz ve mor çiçek parçalarını toplayıp parmaklarımin arasında döndürüyorum. "Bugün Lark ve Lily ile çiçek taçları yaptığını biliyor muydun?"

Gülüyor. "Bu... yaratıcı."

"Denetimsiz."

Söylediklerim onu sıkıyormuş gibi bana bakıyor. "Eğer Lincoln'ün bununla bir sorunu yoksa, senin neden olduğunu anlamıyorum."

"Ace. Hadi ama. Bu çok garip bir durum. Benim haberim olmadan gizlice evine girmediyse, kız bütün hafta boyunca o tek odalı kulübeden çıkmadı. Ve siz ikiniz birbirinizden hoşlanıyor gibi görünmüyorsunuz." Bir elimi kalçama koyup diğer elimi çenemde gezdiriyorum. "Eğer kendimi kaybetmediysem ve tamamen yanlış anlamadıysam-"

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu tanımıyorum. Ve asıl mesele şu ki, onunla yatmak dışında, sen de tanımıyorsun."

"Ne olmuş yani?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Bu arada, ben yapmadım." Boğazını temizliyor. "Eğer seni bu kadar kızdıran buysa aramızda hiçbir şey olmadı." Sonra bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

Nefes veriyorum ve bunu duyduğumda hissettiğim rahatlamayı okulda öğretmek için elimden geleni yapıyorum. "O zaman neden ona yardım ediyorsun? Kim o?" Kardeşim kapısını açmıyor

insanlara. Çok iyi bir adam değil. Ailesine karşı iyidir. Ama diğer insanlara? O kadar da değil. Yıllar boyunca onun gri dediği ve benim kanun olarak adlandırdığım çizgiler hakkında pek çok anlaşmazlık yaşadık.

Tek omzunu silktiğinde, alacağım tek şeyin bu olduğunu biliyorum. Ve aalıkçası, artık duygularımı onunla paylaşmak istemiyorum.

Yan kapıdan çıkıp evime giden patikadan aşağıya doğru yürüyorum. Julep'in bana yetişmek için arkamdan köpek kapısından fırladığını duymam sadece birkaç adımımı alıyor. Daha ön verandayı geçmeden kararımı vermiştim; kardeşimle ilişkisi olup olmamasının bir önemi yoktu.

Laney Young'a olan tek ilgim mesafemi korumak.

Bölüm 12

LANEY

"TADIMLARIN SIRASI yoktu. Önce 1936 harmanıyla başlayıp sonra ilerlemek istedik," dedi Women in Whiskey'nin halkla ilişkiler sorumlusu, temizliği bitirdiğimizde. Dikkatimi ona ve Lincoln'e vermeye çalıştım ama Grant'e bakmaktan da kendimi alamadım. Ekibiyle birlikte yürüdüğü yerden bu konuşmaya kulak misafiri olmasının imkânı yoktu ama yine de utandığımı hissettim.

Başkanın rengi tarif ettiğini duyduğum anda her şeyi berbat ettiğimi anladım. Döndürülen burbon onun tarif ettiği gibi badem rengi değil, koyu karamel rengiydi. Tıpkı ondan sonraki viskinin barlara giren "white dog" ham, yıllanmamış viski olmadığı gibi. White dog muhtemelen berrak olmalıydı ve dökülen en koyu burbon olmamalıydı. Yeni biri için basit bir hataydı ama bana başarısızlık gibi geldi. Etkinliklerim için her şeyi kusursuz bir şekilde halletmiştim. En büyük istekler, en küçük ayrıntılara kadar hiçbir aksaklık olmadan mükemmel bir şekilde yerine getirilmişti. Bourbon endüstrisindeki elli seçkin kadın için düzenlenen bir öğle yemeğini berbat etmek egoma indirilmiş bir darbeydi. Ama Grant'in neler olup bittiğinin farkında olduğunu bilmek daha da acı veriyordu. O benim patronum değildi -en azından doğrudan değil- ama yine de ona bunu yapabilecek kapasitede olduğumu göstermek istiyordum. Bu hafta ilk kez bana baktı bile. Geçen haftaki yemekten sonra artık burada ne yaptığımı ilgilenmiyordu. Varlığımı görmezden geldi. Ben de

Ace'in bunu duymasını ve bana bu işi teklif ederek büyük bir hata yaptığını düşünmesini istemiyordu.

Konuşma bittiğinde Lincoln barın arkasından bir şişe ve iki bardak aldı.

"Beni kovacak mısın?"

Lincoln olabildiğince sakın bir şekilde gülümsedi. "Henüz değil."

"Her gün kapanış saatinde tur rehberleriyle birkaç tur atmasını sağlamalısın." Griz tadım barının ucundan bana göz kırptı. Onun orada olduğunu fark etmemiştim bile.

Lincoln başını öne eğdi ve düşünmeye başladı. "Tüm bunları öğrenmen için sana biraz daha zaman borçluyum. Onların ne beklediğini bildiğini varsaymamalıydım. Buraya gelip tembelce burbonun ve ortamımızın tadını çıkarmak isteyenler var. Ama bunu çok ciddiye alan pek çok kişi de var. Bu hanımlar ciddi bir grup." Daha yakına eğildi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, baş kadın başkan benim en büyük hayranım değil. Bir yıl önce ikinci bir randevu istedi ama ben kabul etmedim. Tam bir olaydı." Yüzünü buruşturarak önündeki havaya vurdu.

Bu beni daha fazlasını öğrenmeye itmek için yeterliydi. Bu tür karışıklıkları kabullenip omuz silkecek biri değildim. O günden beri her akşam, günün son turundan hemen önce e-postalarımı tamamlayıp peşlerine takılıyorum. Markanın geçmişini dinliyorum. Doğru mash bill'i seçmenin nüansları, Foxx'un neden farklı olduğu ve sonra genellikle barın arkasındaki dökmelere yardım ediyorum. Bazen bir ya da iki Foxx old fashioned yapıyorum, ama genellikle burbonlarının üretildiği yıllara göre sıralandığı bir uçuş oluyor.

"Depoya koy," diye bağılıyor tur müdürü arkamdaki barmene. Temizliğe yardım etmekle meşgul olduğum için dikkatimi çekmemesi gerekirdi. Ama öyle oldu ve *depo* kelimesine takılıp kaldım.

Bir anının tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmam için gereken tek şey bu, beni diğer taraftan endişeli ve tedirgin bir şekilde sürünerek çıkarıyor. Aklıma hemen New York'taki depolama tesisi geliyor. Yüksek ve beklenmedik seslerin beni gerdiğini ve daha hızlı yürümeye, hatta belki de koşmaya ittiğini fark ettim. Ama basit bir kelimeyle kendimi huzursuz mu hissediyordum? Tekrar ve tekrar. Bundan nefret ediyordum.

Bu balonun içinde nasıl yaşayacağım? Tam olanları unutmaya başladığımda, tekrar içine çekiliyorum. Keşkeleri düşünmeye başlıyorum. Ya yangın alarmını çalıştırmasaydım? Ya onun çılgınlığını duymasaydım?

Bea'ya "Tehlikede miyim?" diye sordum ama bana net bir cevap vermedi.

"Bu dava henüz kapanmadı. Bütün bunları sana anlatıyorum çünkü sen akıllısın Laney. Gerçek seni kimin bilmesine izin verdiğin konusunda bencil ol. Gerçek seni savunmasız kılar ve bunu kendine saklaman senin yararına olur. Yalanlar seni güvende tutacaktır."

Artık günüm bittiğine göre kulübeme dönüp hayıflanamam. Sinirlerimi bir şekilde atmam gerekiyor, ben de yürümeye başlıyorum. Eskiden her yere yürürdüm. Sokaklar ve caddeler. Yeni mahallelere karışan şehir blokları, Kentucky'nin at otlakları ve düz tarlalarında gezinmenin yanında hiçbir şeydi. Ama yine de işe yarıyordu.

Ne kadar uzağa gittiğimi fark ettiğimde, kendimi daha iyi hissediyorum. Burayı seviyorum. Bir hedef olmadan dolaşmanın verdiği his. Tenimi örten durgun nemi hissetmek, rüzgar bir amacı olduğunu hatırladığında tatlı ve keskin havayı koklamak. Burada olmak ve arkamda ne olduğuna dikkat etmemek yeterli.

Muhtemelen bu yüzden tepemde beliren karanlık gökyüzünü fark etmedim ya da uzaktan gelen gürültülü bir susturucu veya büyük bir kamyonun geçişi olmayan alçak gümürtüyü kaydetmedim. Cılız ızgaraların altından geçen metronun uğultusu, itfaiye araçlarının gürültüsü ve aceleci taksi şoförlerinin korna sesleri... Kulaklarım tüm bunları duymamaya alıştırmıştı. Burada her şey çok sessiz. Özellikle de atmosferin değişme şekli. Durağan. Birden yağmur o kadar hızlı yağıyor ki sanki yanlamasına yağıyormuş gibi görünüyor.

Ahırlara ulaştığımda serin ve kuruydular. Saman kokmasalar ve sakinlerinin sesleriyle yankılanmasalar, Foxx arazisindeki başka bir boş konut olduğunu düşünebilirdim.

Işıklar açık ve her ahırda atlar var, ben merkeze doğru ilerlerken hepsi de beni merak ediyor. Samanlar ana yola dökülüyor ve sonunda yıpranmış deri bir kanepenin yanında büyük bir buzdolabı buluyorum. Bu alanda zaman geçirmiş atların değil de insanların tasvir edildiği tek yer burası. Üstüne tünemiş taşan kaseden bir avuç nane şekeri koparıyorum. Nane şekeri pek tercih ettiğim bir şeker değil ama yine de alıyorum. İç çekerek orta koridorda yavaşça yürümeye başlıyorum ve her atın kapısının üzerindeki isimleri okuyorum.

Büyük bir şimşek çakması beni sıçratıyor ve gök gürültüsü onu takip ederken bir çığlık kopuyor. Bu ses bir canavarın uyanmasından çok

sıcak ve soğuk havanın birbirine karışması. Mantıken bunun sadece bir ses olduğunu biliyorum ama kalbim çılgınca çarpıyor. Nefesimi tutamıyorum ve başım dönüyor. *Neyim var benim böyle?* Gözlerimi sıkarak derin bir nefes almaya çalışıyorum ama boğazımdan geçmiyor. Ellerimi dizlerime koyuyorum. Bayılmayı reddediyorum. Daha önce hiç panik hissetmemiştim. Gözlerini dikmiş bana bakan ve tökezlemeyen bir canavarla yüzleştim. Gök gürültüsü ve şimşeklerin beni savurmasına izin vermeyecektim.

"Ağzını kapat ve burnundan nefes al," diyor derin bir ses sağımdan usulca. *Grant*. Kimsenin beni bu halde görmesini düşünmek istemiyorum ama onu dinlemekten başka seçeneğim de yok. Deniyorum ama hava hâlâ boğazımdan geçmiyor. Gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor.

"Gevşemeni istiyorum ve sonra ılık çalacakmış gibi dudaklarını büzmeni istiyorum, Laney. Nefes ver." Gülümsüyor. "Tawney yumruğundaki nanelerin kokusunu alabilir. O yüzden derin bir nefes alalım ve sonra bugün onun en sevdiği kişi sen ol." Uzanıp bir tutam saçı kulağımın arkasına itiyor. "Tekrar yap, burnundan al. Ve dudaklarından ver." Parmakları saçlarımdan aşağıya, omuzlarıma ve oradan da kollarıma kadar iniyor. Niyetinin bu olmadığını düşündüğüm bir dikkat dağıtma ama parmak uçlarının izinde tüylerim diken diken oluyor. Ve ben rahatlamaya başlıyorum.

Omzumun üzerinden gelen bir homurtu saçlarımı yüzüme savurduğunda hafifçe gülüyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bir sonraki nefes daha derine çekiliyor ve bir sonraki daha kolay geliyor. Gözlerim berraklaşıyor. *Grant*'i izliyorum, o da beni izliyor, birbirimizden birkaç santim uzaktayız. Hiçbir yerde yargılama ya da kaş çatma yok, sadece nezaket. Belki de bir aşinalık hissi, emin değilim ama uzun zamandır hissetmediğim kadar yalnız hissettiriyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aramızdaki bu huzur anını anlamıyorum ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

Kollarım bacaklarım titriyor, tenimi ter kaplıyor ama sanırım en kötü kısmı geride kaldı. Beni atlattı.

"En çok mücadele ettiğim zamanlar sabahın erken saatleriydi. Kabul etmek istemediğim kadar uzun bir süre evimde, yatağında sıkışıp kaldım." Önümde çömeldiği yerden kalkıp sert kıllı fırçasını Tawney'nin vücuduna sürterken konuşmaya ve paylaşmaya devam ediyor. Benimle böyle konuşmasını duymak hoşuma gidiyor ama dokunuşunun rahatlığını şimdiden özledim. "Isırmaz," diyor sırtarak. "Ona bunlardan birini vermezsen sadece ısırır." Çenesini kapalı yumruğuma doğru eğiyor.

Kırmızı-beyaz bir şeker açıp ona uzatıyorum. Saniyeler içinde kayboluyor. Homurdanıp daha fazlası için elimi dürttüğünde gülüyorum. Onun yerine elimi başının üzerinde gezdiriyorum. İri siyah gözleri benimkilere bakıyor ve sanki bir şeyler değiş tokuş ediyoruz. İçimden bir kahkaha daha kaçıyor, bu seferki umut dolu. Sanki gülmezsem, az önceki gözyaşlarım akacakmış gibi. Tüm bu durum duygularımı allak bullak etti.

Önümdeki devasa attan başımı kaldırdığımda Grant'in ela gözleri beni inceliyor, garip tepkime bir neden arıyor. Belki de neden benimle bir şeyler paylaştığını. Belki ikisini de. Karşılığında benim hakkımda daha fazla şey bilmek istediğini biliyorum ama Bea'yı duydum- *gerçeği kendine yakın tut*. Sessizliğin sürmesi, işbirliği yapmadığımı düşündürüyor. Benimle bir şey paylaştı ve ben karşılık veremiyorum.

Çenesi geriliyor ve kaslarındaki tiki görebiliyorum. Ne düşündüğünü ya da geçen hafta beni görmezden geldiğini hatırlayıp hatırlamadığını anlayamıyorum.

"Etkileyici biri," diyorum, az önce olanları hafifletmeye çalışarak. Ama o benim bu kadar kolay kaçmama izin vermiyor.

Yüzümü arıyor, gözleri dudaklarıma takılıyor, sonra alçak sesle, "Öyle. Etkileyici. Güçlü. Çok güzel."

Bölüm 13

LANEY

"BU MANHATTAN şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi." Ödünç aldığım siyah deri ceketı çıkardım. Hadley bu çok dekolteli siyah elbiseyi giymemi istedi, çünkü "göğüslerim bunun içinde kusursuz görünecekti." Ondan sonra hayır diyemedim ve gerçekten de öyle. Uzun zamandır kendimle ilgili hissettiğim en iyi şey bu.

Grant dudaklarıma baktı ve sonra yemin ederim sesi bir oktav düşerek, "*Çok güzel amına koyayım,*" dedi. Neredeyse tekrar bayılıyordum. Beni öpmesine izin verirdim. Doğrusu, ahırda benimle konuştuktan ve iyi olduğumdan emin olduktan sonra bana bir hazine dolusu şey yapmasına izin verebilirdim. Atının ahıra tekme atması, onu içinde bulunduğuş trans halinden çıkarmıştı. O kadar hızlı geri çekildi ki veda ettiğinden bile emin değilim. Belki de bayılmışım ve her şeyi rüyamda görmüşüm. Kulübeye dönerken Julep yanımda yürümeseydi, bunun gerçekten yaşanıp yaşanmadığını tahmin bile edemezdim.

Hadley bu gece beni kaçıracağını mesaj attı, ben de izin verdim. Foxx içki fabrikasından ve soyadı Foxx olan herkesten bir geceliğine uzaklaşmak kulağa harika bir kaçış gibi geliyordu. Günün ağırlığından, fırtınadan ve ahırlardan uzaklaşıp nefes almaya ihtiyacım vardı.

Küçük Fransız pastanesinin önüne ve mutfak boyunca uzanan arka koridora doğru yürüdüğümüz anda, buranın etkileyici olacağını biliyordum. Çoğuş içkili mekan, eski zamanlardan kalma.

İçki yasağı dönemi, alkolün yasadışı olduğu ve içki servisi yapmak isteyen her işletmenin göz önünde gizlenmek zorunda olduğu bir dönemdi. Fiasco'da, Mid- night Proof, Crescent de Lune'un arka tarafındaki merdivenlerden aşağı inerken bulunabilir.

İçeri alındığımızda bizi karşılayan siyah boyalı duvarlar, buranın nasıl bir yer olacağına dair havayı belirledi. Midnight Proof kadar etkileyici bir yer görmedim ve New York'ta yıllarca bekleme listesi olan pek çok yerde bulundum. Hayır, Mid- night Proof, yıldızlı gece gökyüzünü taklit eden tavanı ve üç kişilik bir caz grubunun canlı müziğiyle 1920'lerin sonundaki Gatsby tarzının bir çatışması.

Geçtiğimiz birkaç saat boyunca, turistler ve yerel halkın karışımı odayı uğultulu tuttu. Kısık sesle konuşmalar ve kahkahalar gruptan bir tık daha yüksekti. Hadley herkesi ya ısıltılı bir gülümseme ya da iki yanaklı bir öpücükle selamladı. "Benim için vişne ezmesi ve bu arasında bir eşitlik var. Bana bir saniye verin." Barın arkasına doğru yürüdü ve geldiğimizden beri utanmadan onu kesen yaşlı bir adam için kirli bir martini hazırladı. Sadece o değildi. Hadley'nin hayranları vardı; onun dikkatini çekmek için bahane arayan kadın ve erkekler. Miknatis gibiydi ve cazibesi her yere yayılmıştı.

Fısıldaşan çiftler odanın kenarlarına serpiştirilmiş samimi pembe kadife kabinleri dolduruyor. Merkeze doğru daha büyük gruplar için daha büyük pelüş kanepeler ve aralarında alçak sehpa bulunmaktadır. Geniş barın etrafında ise küçük arkadaş grupları gece için bir araya geliyor ya da bekârlar içki içecek ve flört edecek birilerini arıyor. Kalabalık, zengin mücevher tonları ve sıcak aydınlatma arasında Mid- night Proof, kendinizi rastgele girdiğiniz seksi bir gecenin ana karakteri gibi hissetmenizi sağlıyor.

"Görünüşe göre bir hayranın var," diyorum yeni arkadaşıma gülümseyerek. Uzun siyah saçları, açık mavi gözlerini dengeleyen hoş dalgalar halinde akıyor. Buradaki tek bir kişi bile Hadley Finch'in çarpıcı olduğu gerçeğini inkâr edemez.

Etrafında olmak da kolay. "Müşterileri asla eve götürmem, ama bu seferki nedenini hatırlamayı gerçekten zorlaştırıyor."

"Bunun şu doğal olmayan çekiş gücüne sahip Foxx kardeşlerden biriyle bir ilgisi var mı?"

Önümdeki barın altına uzanırken gülümsüyor, yorumu görmezden geliyor. "Tamam, bu benim en sevdiğim yeni likör." Elinde bir

iki shot bardağına doldurmaya başlıyor.

Elimi kaldırdım. "Zaten çakırkeyifim. Yapamam."

"Yudumlayın, shot olarak almayın. Bu bir fıstık kreması likörü. Espresso martini ile birlikte yudumlarsanız tam bir cennet olur." Başını eğerek bana gülümsüyor. "Bir dahaki sefere espresso martini için." Bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve küçük bir yudum alıyor. "Yanlış anlamayacağına söz verersen bir şey söyleyebilir miyim?"

Gülümsemem duraksıyor. Böyle bir girişten asla iyi bir şey çıkmaz. "Bir sohbe başlamanın en kötü yolu bu olsa gerek Hadley. Ayrıca neredeyse sarhoşum, o yüzden filtrelerimin ne kadar iyi çalıştığından emin olamıyorum." Gerçi son zamanlarda, beni Fiasco'ya getiren şey dışında, pek fazla filtreleme yapmıyordum.

Başını sallıyor ve sanki bana korkunç bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor. Çok az şey biliyor, korkunç şeyler ve ben iyi tanışıyoruz.

Hadley bara yaslanarak, "Onlar benim ailem," diyor. "Ortaokuldayken Lincoln'u eve kadar takip etmeyi bırakmayı reddettiğimden beri Foxx ailesinin bir parçasıyım. İsteseler de benden kurtulamazlardı. Neyse ki hiç kurtulamadılar. O adamlar beni hayatlarına kattılar. Onları seviyorum." Açık yeşil likörünü yudumluyor, ben de aynısını yapıyorum, tatlı, cevizimsi tada bayılıyorum. "Eğer buraya onlara sorun çıkarmaya geldiysen, senden bunu yapmamı rica ediyorum."

Gözlerimi şakacı bir şekilde ona dikerek sırtıyorum. "Soruyor musun?"

"Anlatmak." O da bana gülümsüyor. "Tüm hikayeni bilmiyorum ama tahmin etmem gerekirse Ace sana çok büyük bir iyilik yapıyor. O yüzden ..." omuz silkerek duraksıyor, "onu mahvetme."

Ona yalan söylemek istemedim, bu yüzden gerçeğin bir kısmını söyledim. "Haklısın, bana büyük bir iyilik yapıyor ve ben bunu hafife almıyorum. Fiasco'ya gelmeyi planlamıyordum ama buradayım işte. Küçük, sakın bir hayat yaşamak için elimden geleni yapıyorum."

Beni izliyor, içinde yalan var mı diye bakıyor. Sonra içkisinin kalanını fırlatıyor ve barı tokatlıyor. "Güzel. Şimdi birkaç haftadan kısa bir sürede dört Foxx erkeğini parmağında oynatmayı nasıl başardığından bahsedelim."

Bu gözlemlerle abartılı bir şekilde alay ettim. "Pek sayılmaz."

"Griz bana sizin, bizimki gibi küçük kasabaların ancak içine düşmeyi umabileceği türden bir yabancı olduğunuzu söyledi."

Bu beni gülümsetti. "Griz'in bazı hikayeleri varmış gibi hissediyorum."

"Oh, öyle. Ve bu adam eski bir burbon eşliğinde onlar hakkında konuşmaya bayılır. Bu onun için oldukça eşit. Ama Ace

tırnaklarına bakıyor- "misafirhanesine asla bir gece oyuncağı taşımazdı."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Onunla yatmadım," diyorum nazlı bir gülümsemeyle. "O tamamen senin."

"Hayır, teşekkürler" diyor hemen. "Lincoln sana biraz aşık, bu da ... şok edici, gerçekten. Biraz sürtük gibi oldu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Muhtemelen daha az penis ve daha fazla terapi kullanabilir, ama bu konuşmayı denedim. Pek iyi gitmedi."

Hiç böyle birine bu kadar yakın olmamıştım. Olayları perspektife oturtacak bir insan. Bariz bir dürüstlük olsa bile. Lincoln yakışıklı, hatta tatlı. Ama sanırım o da ben de onun için aynı şeyleri hissediyoruz - iyi vakit geçireceğine güvenebileceğin ateşli bir ağabey. Ayrıca, kızları da var. Onları, babalarıyla aralarını bozamayacak ve bu süreçte onları incitemeyecek kadar çok seviyorum. Bu tam da şu anda yapamayacağım türden karmaşık bir durum.

"Ve Grant, eminim onun da kadınları vardır. Yani, ona bir bakın." O adamın adını duyunca bile karnım heyecanla şişiyor. Gah, bu bir sorun. "Ama barda kızlarla dans edip onları eve götürecek bir adam değil. Bırakın bir anda ortaya çıkan biriyle laf dalaşına girmeyi. Senin etrafındaki davranışları ..." Kaşlarını çatarak suyundan bir yudum alıyor. "Eskiden olduğu gibi değil."

"Kaba mı?"

Gülümsüyor, kıkırdıyor. "Hayır. Sadece seninle konuşuyor olması. Genelde içine kapanıktır. Homurdanmalar ve sinirli bakışlar Grant'in tipik dilidir."

Bunun bende neden gülümseme isteği uyandırdığından emin değilim ama dudaklarımı ısırıp kendimi tutuyorum.

Barın etrafına bakarak, "Hepsi de buna inanıyor," diyor.

"Tam olarak neye inanıyorlar?"

"Bence bu saçmalık, ama bu kasabadaki her aptala Foxx adamlarının lanetli olduğu fikri zorla aşılıyor."

İçimden gelen kahkahaya engel olamıyorum. "Ciddi misin?"

"Griz, Ace doğduktan kısa bir süre sonra karısını kaybetti. Aslında bunun nasıl olduğunu hatırlamıyorum." Bu itiraf anında güldüğüm için kendimi berbat hissetmeme neden oldu. "Ace hiç evlenmedi." İç geçiriyor. "Ve Linc ..." Bana karısı Olivia'dan bahsederken gözleri doluyor. "O her şeyiyle iyiydi. Vücudunda kötü bir kemik olduğunu sanmıyorum."

Çocukluklarından beri birbirlerini severlerdi. Ortaokulda onu eve kadar takip etmeye başlamamın tek nedeni, bana gelmem için yalvarmasıydı." Çenesini aşağı eğerek barın tepesine bakıyor. "Tanrım, onu her gün özleyorum."

"O nasıl ...?" Sessizce sordum.

"Anevrizma. Henüz otuzunda bile değildi, tamamen sağlıklıydı. Beklenmedik bir şeydi. Ve sadece bir yıl sonra oldu-" Ancak garsonlarından biri bir fatura hakkındaki tartışmayı böldüğünde sözü kesildi.

Bu tür bir kaybı hiç yaşamamıştım. Babamı özledim ve hala yanımda olmasını istesem de, bu bir eşle aynı türden bir kayıp değildi. Ama sevdiğiniz biri öldükten sonra nasıl hissettiğinizi anladım. Önemsiz hissetmek. Burada olduğun için minnettar ama geride bırakıldığın için kızgın hissetmek. Daha büyük, daha yüksek bir şeye tutunmak istemek, böylece bunun bir gece sonu olması gerekmezdi. Tüm bunların Grant'i nasıl etkilediğini anlamak için sabırsızlanıyorum. Eğer o da aynı şekilde "lanetlenmişse". Göğsüm sıkışıyor, ama şimdi daha güçlü. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Dışarıdaki hava serin değil ama nefes almak iyi hissettiriyor. Horoz kuyrukları çok lezzetliydi ama şimdi fark ediyorum ki bu telefona herhangi bir yolculuk paylaşımı uygulaması indirmedim, bunu anlamaya çalışmak tam bir çile olurdu. Özellikle de bağlayabileceğim bir kredi ya da banka kartım olmadığı için. *Kahretsin.*

Hadley'nin evinden buraya gelmemiz sadece on dakika sürdü ve Ace'in evinden buraya araba yolculuğu beş dakikadan azdı. Sarhoş kız matematiğine göre, kaybolmazsam ve yürürsem yarım saat kadar sürüyor. Bildiğim kadarıyla Fiasco'da sadece bir ana yol var, bu yüzden kolay olmalı. Yürümeye başlayabilirim ve sonra bir taksi gelirse onu alabilirim. Cuma gecesi, etrafta en azından birkaç tane olmalı.

"Selam kızım." Sonra birinin çimentoya çarpan tükürüğünün sesi beni döndürdü. "Buralarda yeni misin?" Yavaş ses tonu Fiasco'da tanıştığım diğer herkesten çok daha tiz. Her iki durumda da, onu görmezden gelmeye çalışırsam, çabucak bir takipçi kazanacağımı biliyorum. Bu istediğim en son şeydi.

Ben de bir gülümseme takınıyorum, en iyi yüz ifademi takınıyorum ve rol yapıyorum. Rol yapmakta daha iyi olmaya başladım, ama küçük adamları kazandıkları Polly Pocket büyüklüğündeki egolarına geri koymakta her zaman başarılı oldum. "Ne ele verdi?"

Twanger'ın bir arkadaşı var ve ikisi de karanlıkta asla karşılaşmak istemeyeceğiniz türden belalara benziyor. Dövmeler ya da karanlık özellikler değil, bunlar tahrik ediciydi. Hayır, bu adamlar kötü bir zevke sahip gibi görünüyorlar. Altın bir diş olabilir, emin olamıyorum. Yargılayıcı bakışların benim tarafımdan yanlış anlaşılmasını istemiyorum. Fırının tabelasına bakıyorum, hala yanıyor, etrafımdaki karanlık geceyi daha az korkutucu hissettiriyor. Ama gerçek şu ki, etrafta araya girip bu adamlara geri çekilmelerini söyleyecek kimse yok. Konuşan kişi yaklaştığında, koyu renk pantolonunu ve siyah gömleğini inceliyorum. Başka birinin üzerinde olsa çekici bir görünüm olurdu ama o, boğazımın arkasını karnıma kadar yakan türden bir adam.

"Güzel bir şeysin, değil mi?" Gözleri vücudumda geziniyor.

"Senin için aynı şeyi söylemem mümkün değil." Gülümsüyorum. Ben onu terslerken sar- casm sonunda ona çarptı.

"Şimdi, şimdi, yeni kız, Ace'in saniyelerini almakta sorun yok. Böyle görünmek ..." Alt dudağını yalıyor ve bu benim içimde bir tiksinti dalgası yaratıyor.

Sokağın aşağısına park etmiş polis aracını görmeseydim, büyük olasılıkla içeri dönerdim ama bir çılgılık ötede bir polis memuru olduğuna güveniyorum.

Bu yüzden geri çekilmiyorum ya da sinmiyorum. Çenemi kaldırıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bu gerçekten işine yarıyor mu? Cinsel avcı tecavüzcü havası? Çünkü başarı oranınızı duymak beni büyülüyor." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Zoraki müşteriler sayılmaz."

Arkamdan bir kahkaha sesi geliyor. Hadley elimi tutup bizi bulunduğumuz yerden birkaç adım ötedeki arabasına doğru çekerek, "Waz, eğer şimdiye kadar anlamadıysan, o seni aşar," diyor.

Gülümsemesi eski bir dostu selamlayan bir gülümseme değil, kızgınlıkla karışık bir gülümseme. "Hadley, eskiden birlikte oynadığımızı hatırlatmamı ister misin?"

Kusma sesini taklit ediyor. "Biz hiç oynamadık, Waz. Beni becermeye çalıştın ve ikimiz de bunun nasıl bittiğini biliyoruz." Başını yana eğiyor. Sözsüz bir karşı duruş: *Konuşmaya devam et, sikik. Bakalım kim egosunu sağlam bırakıp gidecek.*

Söyleyecek komik bir şeyi varmış gibi ağzını açıp ikimizin arasına bakıyor. "Şimdi de diğer takım için mi oynuyorsun?"

"Her zaman kızlar takımındaydım, Waz."

Onu görmezden geliyor. "Baban bugün seni arıyordu" diyor, arkadaşı ise sessizce yanında durup her şeyi izliyor. Kimin daha klişe bir sürüngen olduğuna karar veremiyorum.

"Çok iyi bir bekçi köpeği. Ona göz kulak olduğunu bildiğinden emin olacağım. Ve benim işim dışındaki kadınlara sözlü saldırıda bulunmak." Ve bununla birlikte, arabanın kapısını çarparak kapattı.

Motor kükrüyor ve park yerinden çıkıyor. Bunu bir şey anlatmak için mi yapıyor yoksa sadece böyle mi araba kullanıyor tam emin değilim.

"Ona defolup gitmesini söylemeni sevsem de, o tehlikeli biri Laney."

Başımı arkaya yaslıyorum. "Eski sevgilin mi?"

"Diliyor." Camları açıyor ve ılık hava kırbaçlanıyor, bu yüzden sesin üzerine bağırarak zorunda kalıyor. "Babamın yanında çalışan bir sürü adam var. İşin büyük bir kısmını Waz hallediyor. O bir bok karıştırıcı. Sade ve basit."

Tırnak etlerimi koparıyorum, frene inanmıyormuş gibi araba kullanmasına bakıyorum. "Kurtarma için teşekkürler."

Gülümsüyor ve ön koltuğun karşısından bana bir bakış fırlatıyor. "Laney, kurtarılmaya ihtiyacın yoktu. Keşke söylediğin her şeyi yakalayabilseydim, çünkü böyle bir adamın sözlü olarak tokatlanmasını izlemekten daha güzel bir şey yok."

Birkaç gün içinde kendimi güçlü hissedeceğim başka bir zaman. İnsanları memnun eden ya da hizaya girmesi gereken biri gibi değil, yeniden saygı duymaya başlayabileceğim biri gibi.

Bölüm 14

Hibe

BACAĞIM ISINIYOR, ISLANIYOR. Sirtını tutan elim siyaha bulandı. Kan o kadar yoğun fişkırıyor ki, kırmızıya dönüşecek zamanı bile olmuyor. "Hayır. Hayır. Hayır."

Hamağımda sıçrayarak uyandım. Sadece birkaç dakikalığına uyuyakalmış olmalıyım çünkü ateş çukuru hâlâ önümde gürlüyor.

Ağır bir nefesle ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Artık o geceyle ilgili pek rüya görmüyorum. Nadiren tam anlamıyla hatırlıyorum ama bazen, az önce olduğu gibi, kaybettiklerimi hatırlatan küçük bir anımsama oluyor. Fiona, şahdamarını kesen neredeyse mükemmel bir kesikle kan kaybından ölmüştü. Metamfetaminle tika basa dolu olan katilinin yapamayacağı kadar temiz görünüyordu. Bu ve yan tarafındaki yırtık deri arasında titiz bir çalışma vardı.

Dönüp baktığımda, Julep çimlerin üzerine yayılmış, karnı yukarıda, dili dışarıda. Dikkatimin misafir kulübesinde kalmasına izin veriyorum. Işıklar yanmıyor ama artık orada biri yaşıyor. Ne zaman hayatımı ileriye taşımayı düşünmeye başlasam o geceye dair anılar aklıma geliyor. Belki de ona zamanında ulaşamadığım için bu benim cezamdır. Sevdiğim birini yüzüstü bırakmıştım; bunun ne telafisi ne de özrü vardı. Oraya ulaşamadım ve bunu düzeltemedim. İlk başlarda terapiye ve bazı başa çıkma taktiklerini öğrenmeye ihtiyacım vardı. Şimdi, terapim sabah gezintilerim ve burbon yapmak.

Başka bir şeyi hesaba katmak istemedim. Başka birini.

Laney'i son gördüğümde ahırda daha fazla sessiz kalamadım. Sırılsıklam olmuş, tişörtü tenine yapışmış bir halde etrafı keşfedişini izledim. O ana koridorda mırıldanırken ben kendi işime bakıyordum. Ta ki şimşek çakana kadar. Çılgılık atma şekli atları havadan bile daha fazla tedirgin etti.

Ve sonra onun yanındaydım, ayaklarım beni kendi başlarına oraya götürüyordu, ona yardım etme dürtüsü beni eziyordu. Bu kadar yakın olmak, onunla hassas bir anı paylaşmak, onu öpmeme saniyeler kalmıştı. Bir dakika önce panik atak geçiriyordu ve bir dakika sonra ona lanet bir sürüngen gibi bakıyordum.

Hadley'nin iğrenç Camaro'sunun sesi özel yolumuzda kükrüyor. Hala nasıl ehliyeti olduğunu bilmiyorum. Tek bir hızı var, o da çok hızlı. Bahçemin arka tarafından Laney'nin arabasından inip ön merdivenlerde dans edişini istemediğim bir şekilde görüyorum. İçeri girmeliyim.

Ama yerimde donup kaldım. Yeni komşumu görmezden gelmek imkânsız. Özellikle de vücut boyası olarak kategorize edilebilecek küçük siyah bir elbise içindeyken. Elimi yüzümde gezdiriyorum. *Bu kızda ne var böyle?* Aletim bariz bir cevapla bacağımı tokatlıyor.

Ahırdan sonra çok fazla şey hissettim. Yıllar boyunca geçirdiğim pek çok panik ataktan sonra kendimle konuştum. Orada ne yaptığı ya da o anda kim olduğu umurumda değildi, onu korkmuş görmek ya da o güzel gözlerinde biriken yaşları izlemek istemiyordum. Bir dakikalığına beni görmesine izin verdim. Tenine dokundum ve iyi olduğundan emin olmak için elini yeterince uzun süre tuttum. Sonra çok fazla şey söyledim.

Laney verandadan Hadley'e el sallıyor ve çantasında anahtar arıyor. Başını arkaya yatırıp gülmeye başlamadan önce birkaç dakika uğraşılıyor. Orta parmağını havaya kaldırarak gökyüzüne şöyle der: "Siktir git evren. Ciddiyim. Siktir git. Seni."

Bu beni gülümsetti. "Kendini dışarı mı kilitledin?" Hamağımdan bağıriyorum.

"Lanet olsun." Zıplıyor, arkasını dönerken elini göğsüne bastırıyor. Şimdi onu korkuttuğum için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Etrafına bakınıyor ve bahçemdeki ateş çukuruna odaklanıyor ve sonunda beni görüyor.

Biramı kadeh kaldırmak için kaldırdım. *Belki de sessiz kalmalıydım.*

Bir saniye bakıyor ve sonra verandanın merdivenlerinden inmeye başlıyor. "Bana yardım etme şansınız var mı?" diye bağıyor.

Uzun saçları dalgalı ve biraz vahşi. Bu kadar uzaktan bile iyi görünüyor. Tepkisizliğim onu yürümeye devam ettiriyor. Topuklu ayakkabıları her birkaç adımda bir çimenlere takılarak ona çok zor anlar yaşıyor olmalı çünkü yolun yarısına geldiğinde sonunda pes ediyor, topuklu ayakkabılarını çıkarıyor ve almaya zahmet etmeden öylece bırakıyor.

Yaklaştıkça kendi kendine konuştuğunu duyabiliyorum. "Yetişkin bir kadın kendi başının çaresine bakabilir ama bir anahtarı hatırlayamaz ..."

Çoktan sinirlenmiş gibi nefes alıyor ve bu beni gülümsemeye zorluyor. Bunu neden eğlenceli buluyorum? "Orada biraz sinirli görünüyorsun."

"Susadım. Bu vantuzlu elbiseden kurtulmak istiyorum. Hayatıma yağlı bir şeyler katabilirim ama market alışverişine çıkmadığım için bu mümkün değil." Çıplak ayaklarına bakıyor ve sonra yüzündeki en yenik ifadeyle bana dönerek, "Ve şimdi ayaklarım ağrıyor" diyor.

Julep ayağa kalkıyor ve poposu ve kuyruğu o kadar hızlı hareket ediyor ki, ona gidebileceği komutunu verirsem havalanacakmış gibi görünüyor.

"Merhaba tatlı kız," diyor Laney ona. O da bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Devam etmesi için başımı salladım. "Sakin ol, Julep."

Çömelmiş bir vaziyette bana gülümsüyor, köpeğimin başını okşuyor ve dürüst olacağım, şu anda benden herhangi bir şey isteyebilir ve ben de bunu ona verebilirim. "İçeride yedek anahtarım var. Su ister misin?"

Onu bulmam sadece bir dakika sürüyor ama geri döndüğümde hamakta yayılmış, bir bacağını yana sarkıtmış, yavaşça ileri geri sallanıyordu. Tüm bu sahne beni olduğum yerde durduruyor çünkü bu kadın güzelden de öte. Ve başka tarafa bakmaya çalışmak imkansız.

Hamaktan doğrulup getirdiğim bir bardak suyu aldı ve içti. "Sanırım bir hamak istiyorum. Şurada bir yer var." Karanlıkta, kulübenin yakınındaki iki büyük meşe ağacı olduğunu tahmin ettiğim yeri işaret ediyor. "İlk defa bunlardan birinin üzerinde olma zevkine erişiyorum. Şimdi anlıyorum," diyor, başını arkaya yaslıyor ve hareketi hızlandırmak için ayağını biraz daha hızlı fırçalıyor.

"Colorado'da hamak yok mu?"

Beni görmezden gelmeye çalışıyor ama ben sessizlik konusunda gerçekten iyiyim. Bu öğrenilmiş bir taktik ve hâlâ işime yarıyor. Özellikle de şöyle dediğinde: "Öyle olduklarını düşünürdüm ama hiç birinde bulunmadım. Tıpkı dünyada iyi adamlar olduğunu bildiğim gibi, ama ben de onlardan biriyle hiç birlikte olmadım." Elini ağzına kapattı. "Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?" *Kesinlikle öyle. Ve şimdi kendimi onun birlikte olmak isteyeceği biri olarak hayal ediyorum.*

"Hadley'nin yeni yaz içki menüsü nasıldı?"

"Çok iyi" diye vurguladığında gülüyorum. Elleri en çok neye heyecanlandığını açıklıyor. "Sonunda fıstıklı bir şey vardı, Hadley dökmeye devam etseydi yudumlamaya devam edebilirdim."

Tanrım, ağzına bakmadan duramıyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, kovboy, yanlış bir fikre kapılacağım."

Yutkunuyorum ve yanıt verdiğime pişman oluyorum, "Peki bu nasıl bir fikir tatlım?"

Başını kaldırıyor ve gülümsüyor. Muziplikle dolu geniş ve dolu bir sırıtış. "Tekrar söyle."

Benimle flört edişine sıırtmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama orada duruyorum, elimi uzatmıyorum ve bana yara bandı bıraktığında kulak misafiri olduğunu bildiğim şeyden bahsetmesine izin veriyorum. "Ne diyecektin?"

Kelime nefes nefese çıkıyor. "Tatlım."

Tam olarak ne söylediğimi hatırlıyorum ve tekrarlamadan edemiyorum. Gülümsüyorum ve ses tonumu alçaltarak "İşte bu" diyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor ve kollarımı kavuşturuyorum. "Tatlım."

Kalçaları birbirine sıkıştı. Bu onu tahrik etti mi?

Boğazını temizliyor ve sonra başını hamağa yaslıyor. "Midnight Proof inanılmaz," diyor konuyu değiştirerek. "Ama sonra gitmek istedim. Sonra dışarı çıktığımda, araç paylaşımı için kredi kartım olmadığını fark ettim ve yürüyebileceğimi düşündüm-"

"Buraya yürüyerek geleceğini mi sanıyordun?" Başını sallıyor.

"Yalnız mı? Gece Yarısı Kanıtı'ndan mı?"

Kesinlikle olmaz.

"Evet, ama sonra bir adam vardı-"

"Hangi adam?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Nesin sen, polis mi? Evet, bir erkek." "Öyleydin," diye karşılık verdim ona.

"Neydin? Polis mi?"

Başımı sallıyorum, daha önce içtiğim biranın kıcını yudumluyorum. Boş şişeyi kenara atıp kollarımı bir kez daha *göğsümün* üzerinde kavuşturuyorum ve onun hamakta sallanışını izliyorum.

"Hmm," diye gülüyor. "Bea'nin bana bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Babam senden hoşlanırdı."

Sadece bakabiliyorum, çünkü ondan edinebildiğim en fazla bilgi buydu. Ve eğer düşündüğüm Bea'dan bahsediyorsa, bu onun benim kasabamda ne işi olduğunu biraz daha açıklıyor. Ona bakarken, ateş ışığı boynundaki küçük, sivri bir yara izine çarpıyor. Şimdiye kadar fark etmediğim bir yara.

"Bea?"

"Ne?" Gözleri benimkilere kayıyor. "Nereye?" Havaya vuruyor.

"Bea Harper?"

"Ne?" Dramatik bir şekilde esneyerek az önce yakaladığım şeyi geçiştirmeye çalışıyor.

"Bea Harper'dan mı bahsediyorsun? ABD Mareşali mi?"

Kollarını başının üzerine uzatıyor ve gözlerini kapatıyor, "Çok yorgunum," diye mırıldanıyor ve sonra hareketsiz yatıyor. *Ciddi olamaz mı? Ne oluyor lan?*

En az bir dakika geçiyor. *Lanet olsun.* "Uyumadığını biliyorum." Ağırılığımı değiştirip ona bakıyorum, saçlarının hamağın ip deliklerinden nasıl döküldüğüne bakıyorum. Bacakları bileklerinden çapraz duruyor ve yüzünde hiçbir gerginlik izi yok. "Başın belada mı Laney?"

Yaklaşıyorum, böylece tam onun üzerinde duruyorum. "Bu işe yaramayacak. Uyanık olduğunu biliyorum. Sadece soruma cevap ver."

Bir dakika daha geçti ve hâlâ uyuyakalmış gibi yatıyordu. Görünüşe göre, sessizlik oyununda iyi olan tek kişi ben değilim. Kararımı verdim.

Güzel.

Ben oynarım.

Aşağı uzanarak bir kolumu dizlerinin altından geçiriyorum, diğer kolumu da sırtının ortasından geçirerek onu kucağıma alıyorum. "Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum tatlım. İkimiz de uyumadığını biliyoruz." Evin yan tarafına doğru ilerliyorum. "Bu senin son şansın, Laney."

İç çekerek kollarıma sarılıyor. Durup onu yukarı kaldırıyorum, bu da kolunu yanından kaldırıp göğsüme ve boynuma yaslamasına neden oluyor. Onu b u şekilde tutmanın iyi hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bir kadını kucağa almanın bir erkeğe kendini erkek gibi hissettiren bir yanı var. Bunu bir de onu taşımak ve sonra yumuşak bir şeyin üzerine bırakıp sertçe becermek, uzun zamandır yaşamadığım bir duygu. Ama yumuşak bir şey benim isteğim değil. Kalçalarım metale sürtünecek şekilde öne doğru eğildim. Onu dolu at yalağının üzerinde tutarak son bir kez uyarıyorum. "Laney, sen gidiyor için olsun ıslak Eğer sen Yapma. Cevap benim soru."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme kovboy" diye fısıldamadan önce yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Aman Tanrım. Yapmak üzere olduğum şeyi kısa bir süre için tekrar düşünmemi sağladı. Ama durdurmaya yetmedi. Sıçrama, ardından saniyeler sonra kış üstü soğuk suya düştüğünde ağzından dökülen çığlık, neredeyse kendimi kötü hissetmemi neden oluyor. *Neredeyse.*

Kollarını kaldırıyor ve öfke nöbeti geçirir gibi indiriyor. "Beni kirli su dolu bir küvetin içine düşürdün."

"Yaptım." Dudaklarımın kenarında beliren gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum. Onun kadar ıslanmadım ama gömleğimin ve kot pantolonumun önü o içeri girdiğinde oluşan su dalgasını aldı.

"Şimdi de bana su işkencesi mi yapacaksın?" Bana su sıçratıyor, ben de elimden geldiğince geriye doğru hamle yapıyorum ama yine de beni iyice ıslatmayı başarıyor. "Neden artık polis değilsin? Dur tahmin edeyim. Zalimce ve alışılmadık bir ceza mı?"

Dişlerimi sıkıyorum ve ne kadar sinirli olduğuna gülmemeye çalışıyorum.

Sırılsıklam saçları vücudundan aşağı damlarken öfkeyle ayağa kalkıyor. Bacağını yalağın kenarından kaldırmak için hareket ettiğinde, dengesini sağlamasına yardımcı olmak için hemen kolunu tutuyorum. Teni dokunulacak kadar serin, ama bu ikimizin arasında kıvılcımlanan sıcaklığı görmezden gelmeye yetmiyor. Cazibe, öfke ve kızgınlık nemli hava kadar yoğun. Pislikçe bir hareketti, bunu biliyorum ama pişman değilim.

İki çıplak ayağıyla çimlerin üzerinde dimdik durduğunda, teninden aşağıya su damlaları akarken, tehditkâr bakışlarına karşılık gülümsememi gizleyemiyorum. Dar siyah elbisesi

kıvrımları, neredeyse kuruyken olduğu gibi. Ama Şimdi meme uçları sertleşmiş ve dışarı fırlamıştı. *Bunu hiç düşünmemiştim.*

"Bir centilmen ol ve gömleğini bana ver," diyor.

Gülüyorum. "Neredeyse senin kadar ıslak."

"Tamam." Parmağını sol omzundaki kayışa geçiriyor ve indiriyor.

Lanet olsun, devam etmesini istiyordum.

"Pekala. Tamam." Nemli gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerinden geçiriyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Çıplak göğsüme bakıyor ve bu benim özgüvenimi artırıyor. Normalde hiç zorlanmadığım bir şey, ama lanet olsun, onu yakından görmek ve hissetmek güzel. Bir zamanlar spor salonuna gitmek ve egzersiz yapmak işimin bir parçasıydı ama kooperatifin fiziksel yükü beni formda tutmaya yetiyor. Kollarımı ve göğsümü incelemekten vazgeçip yüzünü silmek için gömleğimi toparlıyor. Sonra her iki kolundan aşağı indiriyor ve bacaklarını silmek için eğiliyor.

İşini bitirdiğinde, toplanmış gömleğimi bana geri fırlatıyor ve uzaklaşmaya başlıyor. "Uzun zamandır bir erkek için bu kadar ıslanmamıştım. O yüzden teşekkürler!"

Zifiri karanlık gökyüzüne bakıyorum. Bununla ne yapmam gerekiyor?

"Laney," diye sesleniyorum arkasından. Döndüğünde, evinin yedek anahtarını fırlatıyorum. "Gitmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Sırıtarak yakalıyor. "Ben de öyle, kovboy."

Kendi kendime küçük bir kahkaha attım. Şu saçma lakap.

Arkasını dönerek omzunun üzerinden bağırıyor, "Ve eğer yaparsan büyük hayal kırıklığına uğrarım."

Bölüm 15

Hibe

Ön kapıdan içeri daldım ve Griz'i kanepede, üzerinde büyük, kalın mor harflerle "Evliliğe Saldırı" yazan çiçek desenli ciltsiz bir kitap okurken buldum: "Evlilik Saldırısı."

"Ace nerede?"

"Biliyorsam ne olayım." Kitabı bana sinirli bir bakış atacak kadar indiriyor. "Külotunu buruşturan şey ne?"

"Herkesin işine burnunu sokuyorsun." Laney hakkında en azından benim bilmediğim bir şeyler biliyor olmalı. Döngünün dışında kalmak onun doğasında yok. Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ona meydan okudum. "Bea Harper şehre en yeni sakinimizle birlikte mi geldi?"

"Bu çok spesifik bir soru," diye altını çiziyor. "Cevabını zaten biliyorsun gibi görünüyor. Peki gerçekten ne soruyorsun Grant?"

Ellerimi kaldırıp, sanki kilometrelerce koşmuşum da ciğerlerimin açılıp havaya yer açması gerekiyormuş gibi başımın üstüne koyuyorum. "En son Bea Harper bu kasabada bir şeyler karıştırmaya karar verdiğinde, insanların sonu kötü oldu ve öldüler." Bunu söylediğim anda pişman oldum. O çağrıya gittiği için Fiona'ya kızmayı bıraktım ama unutmaya yakın bile değilim.

Kahve karıştırıcısının ucunu ısırarak, "Bu ilçede son altı ay içinde kaybolan üç kız var ve tek bir kişi bile sorması gereken soruyu sormuyor," dedi.

"Isırırım," diye gülümseyerek alay ettim ve ayaklarımı masanın üzerine uzattım. "Soru nedir?"

Bana o kendine has 'hıyarlık etme' bakışını attı. "Neden burası?" Ayağa kalkarak kapımı kapattı. "Fiasco, Victory ve Montgomery arasındaki şehir sınırlarında bulunan yerlerdeki mülk sahipliğiyle ilgili tutarsızlıkları araştırıyordum. Geçtiğimiz yıl içinde satılan en az üç tane mülk var."

"Fi, bunu araştırmak için ne zaman vaktin olacak? Sen devriyesin, dedektif değil." İşe gitmediği zamanlarda ya babasıyla bowling oynadığını ya da benimle vakit geçirdiğini söylemeye gerek bile yok. Birlikte geçirdiğimiz zamanı benden başka kimse bilmiyordu.

"Uzun zaman önce annemin, taşınma seçenekleri olarak kullanmak üzere nasıl üçer üçer mülk satın aldıklarından bahsettiğini hatırlıyorum. Hemen kullanılmayan tek bir mülk alımı normalde şüpheli görünürdü, bu yüzden toplu alım yapıyorlardı. Bir yatırımcının yapabileceği gibi."

"Yani sizce bunun . . . nasıl? Anlamıyorum."

"Grant, eğer cesetleri bulamadıysak, o zaman hâlâ hayattalar ve kimsenin bakmayı planlamadığı bir yerde tutuluyorlar demektir."

Bana büyük bir heyecanla baktı. Bu iş kolunun heyecanı onun için her zaman vardı. Daha akademiye düşünmeden önce bu işe bağlanmıştı.

Bu fikir beni endişelendiriyordu. Önerdiği yöne bakmak için bile sağlam kanıtlar olmadan ... "Bu çok uzak bir ihtimal, Fi."

"Evet, ama bu bir başlangıç noktası."

Bir başlangıç noktası. Bilmem gerekiyordu, neden burası? "Laney'nin hikâyesi nedir?" diye soruyorum.

Griz, "Bence bu hikayenin ondan gelmesi gerekiyor," diyor.

Ace ofisinden içeri giriyor ve büyükbabamızla benim aramda gidip geliyor. "Şu anda neyin içine giriyorum?"

"Bu konuda karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum. Bea Harper tarafından gecenin bir yarısı ön verandamıza bırakılan bir kadınla ilgili neler oluyor?"

Sesimdeki tonu duymazdan gelerek odanın diğer tarafındaki bara doğru yürüyor, üç bardak çıkarıyor ve ardından barın dondurucusunda tutulan buz bloğundan üç kaya parçası çıkarıyor. Her birini birkaç parmak yukarı kaldırarak birini Griz'e, diğerini de bana veriyor. "Bazı şeylerin dışında bırakılıyorsun çünkü çizginin üstünde oynamayı seviyorsun, küçük kardeşim. Senin ahlaki pusulanda hiç hata yok."

noktalar. Biliyorsunuz ki, PD olduğunuzda, hiçbir çizgiyi karıştırmak istemedik."

"Hadi canım, Ace. Ama yıllardır polislik yapmadım." Burbondan bir yudum alıyorum ve onun sevdiği tipik yıllardan daha yüksek ispirtolu olduğunu hemen anlıyorum.

"Bundan emin misin? Laney'i hâlâ kızdırıyormuşsun gibi kızdırıyorsun."

Bardağımı ışığa tutuyorum ve sonra boştaki elimle onu terslerken bir koku alıyorum.

Gülerek başını sallar. "Senden çok daha fazlasını bilmiyorum. Akşam yemeğindeki kelime kuzmalarına rağmen Laney pek de açık bir kitap sayılmaz. Ama evet, Bea Harper onu gecenin bir yarısı buraya bıraktı. Bu konuda haklısın. Ona burada yeni bir başlangıç yapabileceğini söyledim ve şimdi ihtiyacım olduğunda nakde çevirebileceğim bir iyiliğim var." Elleri cebinde, kardeşim bir iş adamı gibi görünüyor. Düğmeleri ilikli ve her zaman pazarlığa hazır.

"Neden bana değil de sana geldin?"

Burbonunu yudumluyor. "Birininden neden ailedeki bir polise değil de bana geldiğini mi soruyorsun gerçekten? Bu kendini açıklayıcı olmaz mıydı?"

"O zaman kayıt dışı mı?"

Kardeşimin ustalaştığı soğukkanlı ifade hiçbir şey ele vermiyor. "Sorun çıkarmak için burada olduğunu sanmıyorum." Griz'e bakıyor. Lincoln ve ben daha küçükken yaptıkları gibi beni sinirlendiren sessiz bir konuşma yapıyorlar. "Yeniden başlamak istemenin nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Ve bunu bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalmadan yapmak."

İçim daralıyor ve sanki bana haddimi bildirmiş gibi hissediyorum. Kardeşimin bunu yapma tarzı vardır. Bu bir yetenek. Bir en- tire kasabası benim işime girmek istediğinde, her şeyden çok, beni yataktan kaldıran tek şeyin neden artık polis olmak yerine varil yapmak olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemedim.

Bardağımdaki burbonu bitirip mutfığa doğru yürüyorum. Ona haklı olduğunu söylememe gerek yok. "Senden böyle bir hayat görmeyeli uzun zaman oldu Grant," diyor Griz eşikten geçerken.

"Beni sinirli görmeyeli o kadar da uzun zaman olmadı, Griz. Geçen hafta adamlarıma varilleri olması gerekenden daha uzun süre yanık tutmalarını söylemeye karar verdiğinde oldu."

Önündeki havayı silkeleyerek alt dolaplardan birinden bir şişe çıkarıyor. "Aptalı mı oynamak istiyorsun? Sorun değil." İşaretsiz şişenin mantarını açıyor. "Belki karşı koymaya çalıştığın için görmüyorsun ama oğullarımdan biri istediği bir şeyi gördüğünde bunu anlayabiliyorum."

Griz'in bana bir durumu nasıl okuduğunu anlatması ilgimi çekmiyor, bu yüzden bardağımı tezgâha bırakıyorum, elimi omzuna vuruyorum ve ona doğru eğilerek, "Belki wa- ter'e geçmek istersin ihtiyar," diyorum.

"Bu kadar cimri olmayı bıraksan iyi olur Grant." dediğini duyduğumda kapıdan çıkmak üzereydim. Sonra arkamdan bağırdı, "Böyle güzel şeyler öylece ortaya çıkıp sonra da etrafta dolanmazlar."

Ve tek yapabildiğim, bunu yaparsa ne olacağı konusunda endişelenmek.

Julep ön verandada beni bekliyor ve başının üstünü kaşımak için eğiliyorum. "Ben yokken uslu durdun mu?"

Küçük bir hırıltı çıkarıyor ve bana doğru eğiliyor. Boynunun arkasındaki kestane kahverengisinin gri ve beyaz beneklerle birleştiği noktayı saatlerce kaşıyabilirim ama yine de yeterli olmaz. "Bu sıcakta burada ne yapıyorsun?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve *onun* kendi kendine şarkı söylediğini, kulübeyi toparlıyormuş gibi hareket ettiğini görüyorum. Bu anda Laney'de bir hafiflik var ve uzun saçlarını dağınık bir topuz haline getirirken omuzlarını yuvarlayışını ve boynunu uzatışını incelemekten kendimi alamıyorum.

"Senin hikâyen ne Laney Young?" Bana anlatmayacağını çok iyi bildiğim için yüksek sesle söyledim. Bu kadar ilgilenmemeliydim. Her şeyi olduğu gibi kabul etmeliyim: kasabaya yeni gelen biri. Ama dikkatimi çekti. Asla itiraf edemeyeceğim birçok yönden.

Chariea 1h

LANEY

Burbon burada bir meslekten daha fazlasıydı, bir yaşam tarzıydı. Foxx içki fabrikasının her bölümüne açılan koridorlarda, içkinin geçirdiği evrime saygı duruşunda bulunan sanat eserleri ve hatıra eşyaları sıralanıyordu. Bourbon'un içki yasağı döneminde ilaç olarak satıldığı dönemden, filmlerde tasvir edildiği ve bir alt kültür oluşturduğu döneme kadar. Tüm bunların ortaya konduğunu ve onurlandırıldığını görmek ilham verici. Ama aynı zamanda bu "yaşam tarzını" ne kadar tükettiğime dikkat etmezsem, kendimi mahvedeceğimi ve Grant Foxx'a çok fazla gerçeği itiraf edeceğimi de biliyorum.

"Nereye gidiyorsun, Laney?" Kulakları çınlıyor olmalıydı. Arkamda sesini duymak, beni anlamaya çalışmakla meşgul olmadığında devam eden o yumuşak, derin tınısı midemi altüst ediyor.

"Tam olarak burada çalışan herkesin gitmesi gereken yer."

Birkaç adımda yetişiyor. "Ne yiyorsun?"

Yakışıklı profiline bakarken "Son ekşi jelibonlarım" diye cevap veriyorum. "Bekle, gerçekten geliyor musun? Hey!" Çantaya uzanırken elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Kendin al."

Gülüyor ve yine de bir tane kapmayı başarıyor ama soruma cevap vermiyor. Grant başladığımdan beri bu seansların hiçbirine katılmadı. Etrafıma bakıp dost olduğum tur rehberlerinden birkaçına gülümsediğimde zaten kalabalık olan mekân sohbetle çınlıyor. Ve hepsi benimle kimin yürüdüğünü fark ediyor, yerleşirken hemen hemen herkes iki kez bakıyor. Sadece, o değil

kimseyi kabul etmiyor. Kendine saklamayı ne kadar sevdiğini kanıtıyor.

"Burbonda tattığınız şeylerin çoğu fıçı yaşlandırma sürecinden gelir. Bana aksini söyleyecek herkese meydan okuyacağım." Lincoln toplantının birkaç dakikasında devasa odaya bakarken sesini yansıtıyor. Etrafıma bakıyorum ve neredeyse herkes onun söylediklerine odaklanmış durumda. Bu ekip toplantıları bir yönetim kurulu odasında yapılmıyordu ve birinin tutanak tutmasına da gerek yoktu. Foxx Bourbon bu şekilde herkesin aile gibi hissetmesini sağlıyordu; sadece konuşuyorlardı. Lincoln ve Ace, tur rehberleri ve kooperatifçilerden şişeleme ve etiketleme hatlarında çalışanlara kadar herkesle konuşmaya özen gösteriyordu. Çalışanlarına kendilerini nasıl önemli hissettirdiklerine şahit oldum. Bu da başka bir yoldu.

Bir tür yön bulma feneri gibi, çünkü gözlerim Grant'i kenarda durmuş kardeşini izlerken buluyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ahşap çıtaların bulunduğu bir rafa yaslanmış. Şu anda dinlemek yerine başka bir şey yapmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

Onun burada ne işi var? Ne bunlara katıldı ne de daha sonra mutlu saatler için ana eve geri döndü. *"Bunun peşini bırakmayacağım."* Bea'nın adının vızılı dudaklarımdan döküldüğünü düşünerek irkildim. Bundan daha akıllıca davranmalıyım.

Lincoln, "Varillerimizi burada ateşle büküyoruz," diye açıklıyor.

Yeni sosyal medya yöneticilerinden biri, "Onları şekle sokan metal çemberler değil mi?" diye soruyor.

Ama Lincoln cevap vermek yerine, Grant benim dikkatimden daha fazlasını çeken bir ses çıkarıyor. Eğilip bir bacağını diğerinin üzerine atarken sırtıyor. "Grant, burayı sen devralmak ister misin?"

Elini kardeşine doğru kaldırarak hayır işareti yapıyor ama gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda kaşlarımı kaldırıp dudağımı yalayarak sözsüz bir meydan okumada bulunmaktan kendimi alamıyorum. *Neden Lincoln'ün bunu yönetmesine izin veriyorsun? Bu senin uzmanlık alanına giren bir soru değil mi?* Gözlerimi onun önünden aşağıya, botlarına kadar indirip tekrar yukarı kaldırıyorum. Lincoln gibi aşırıya kaçmamasını ya da Ace gibi insanlara kontrolü elinde tuttuğunu gösterme ihtiyacı duymamasını sevsem de, arka planda kaybolmak istemesinden nefret ediyorum.

Ve işte o zaman beklenmedik bir şey yapar. Sessiz Foxx kardeş kollarını kavuşturur ve tüm odanın duyabileceği şekilde yüksek sesle, "En önemli kısmı unutuyorsun kardeşim," der. Onun derin

Sesi emredici ve temposu bir şekilde her parçamın nefesini tutarak beklemesini sağlıyor. "Hepiniz biliyorsunuz ki burbonun burbon olarak adlandırılabilmesi için yepyeni bir Amerikan beyaz meşe fıçıda yıllandırılması gerekir. O beyaz köpeğin bir damlası ona değdiği anda burbon olur. İyi bir burbon olmayacaktır ama teknik olarak burbondur." Bu biraz güldürdü.

Gözleri hâlâ bendeyken, "Biz burada ateşi severiz" diyor. İfade kollarımdan yukarı ve merkezime doğru ilerliyor, görünüşe göre tam beni hedef alıyor. Birden her yerim ısındı. Meydan okumam geri tepti çünkü konuşmaktan fazlasını yapıyor. Resmen beni dinlemeye zorluyor. "Foxx namluları Lincoln'un dediği gibi ateşle bükülür. Esnek olmalarını istiyoruz. Bu, olacaklar için bir ipucu. Ahşabı tam olarak istediğimiz şekilde bükmek için ısı kullanmak, bu tatları erkenden sıraya koymaya başlar. Bunu tekrar tekrar yapıyoruz. Onları ateşleyin. Güzelce ıslatırız. Bu, ahşabın rahatlamasını sağlar. Ve sonra tam olarak doğru şekli elde etmek için onları tekrar ateşliyoruz."

Yutkunuyorum, nabzım hızlanırken boğazım kuruyor.

Arkamdan biri bağılıyor, "Kulağa kenar gibi geliyor." Bu bir kahkaha tufanı yarattı. Ve tüm bu süre boyunca gözleri bana dikili kalıyor, ta ki bir gülümseme patlatana kadar. Ve işte böyle, büyü ya da beni onun sözlerine bağlayan her neyse, bozuldu.

"Karamelizasyon başlıyor o zaman." Tekrar gülümsüyor ve lanet olsun, külotum mahvoldu. "Bunu yavaş yavaş yapmayı seviyoruz. Fıçıları aceleye getirmeyiz. Tıpkı burbonu aceleye getirmediğimiz gibi."

Dikkatini kısa bir süreliğine Lincoln'e çevirir. "Senin dünya, Grant, devam et."

Lanet olsun, bu onun dünyasıydı. Neredeyse bir saat sonra herkes hâlâ varillerden bahsediyordu. Daha sonra ana evde hamburger ve bira için herkese katılmadı ama herkesin dikkatini çekmişti. Benimki de dahil, ben kulübeme döndükten çok sonra bile.

Ön verandama çıktığımda, paylaşılabılır büyüklükte bir ekşi sakızlı kurt torbası ön kapıma yaslanıyor. *Aferin kovboy*. Julep'in verandadan havlaması onun beni eve selamlama şekli. En azından arka cebimde telefonum titreyene kadar. Belki de onun gözcüsüdür.

BİLİNİYOR

Hediyeğin üstüne basma.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Grant*.

LANEY

Bu numarayı nereden buldun?

BİLİNİYOR

Eskiden polisti, hatırladın mı?

Nasıl unutabilirim ki?

UNKNOWN

Ayrıca şu an çalıştığın şirketin de sahibiyim. Artı, Hadley var. Dürüst olmak gerekirse, onu alabileceğim sayısız yol var.

Telefonuma aptal gibi gülümseyerek gülünç görüldüğümünden eminim ama umurumda değil. Grant'ten tatlı mesajlar ve jestler almanın nasıl bir his olduğunu seviyorum.

LANEY

Bir kızı etkilemek için biraz çaresiz görünüyorsun.

BİLİNİYOR

Yaptığım şey bu mu?

LANEY

Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok, kovboy.

Onun sözlerine karşılık vermeye karar verdim.

LANEY

Ama bunun peşini bırakmayacağım.

Cevap vermiyor. Candy beni bayıltmamalı, ama saatler sonra yatakta uzanmış bayılıyorum. İçki fabrikasından ayrıldığım anda Grant Foxx'u düşünmeyi bırakmalıydım, mesajlarına aldırmamalıydım. Ve kesinlikle onun ağzının benimkinin üzerinde olduğunu düşünerek kendime dokunmamalıydım. Ya da bugün söylediği sözler tekrarlanırken ellerinin vücudumla oynadığını hayal etmemeliyim. Ama bu gece için akıllıca olanı görmezden geliyorum ve sadece bir fantezi olsa bile Grant Foxx'un tadını çıkarıyorum.

Bölüm 17

Hibe

"BEN VARIM."

Del kımıldamıyor. Kartlarını önüne açarak sabit duruyor, bu da sağlam bir eli olduğu anlamına geliyor. Oynadığımız sürece, Del asla blöf yapmaz. Ya iyi bir el oynar ya da pas geçer. Her zaman bu şekilde dürüst olmuştur.

Lloyd kartlarını yere atarak, "Pas," dedi.

Evin etrafındaki alçak sesle konuşmalar gecemizin müziği. Çok dikkatli dinlersem, mutfakta tünemiş transistörlü radyodan bir tür bluegrass yayını duyacağım.

Arkadaşım Marcus bana bakıyor, ona bir şey verip vermeyeceğimi anlamaya çalışıyor. Şu anda elimde onlu ve kızlardan oluşan yüksek bir ikili var. Hepsini oynamak için yeterli değil, ama bu adamlarla agresif oynamayı seviyorum; aksi takdirde poker oyunlarımız gece yarısını geçecek. O hindili BLT'sinden arta kalan kürdanı kemiriyor, gözlerini benden ayırmıyor ama ben sadece ona bakıyorum. Rahatsız olmuyorum ve bu gece parasını almaya hazırım. Söyleyecek bir şeyim yok.

Lloyd başımın üzerinden Hooch'un önüne doğru bakarken kısık bir ıslık çalıyor. "Bu iyi olmalı."

Hepsi kimin gelmiş olabileceğini görmek için arkalarını döndüler. Umarım Marla'nın eski sevgilisi değildir. En son poker gecemizde böyle bir şey olduğunda, gecenin çoğunu kırılan tabak ve bardakları temizlemekle geçirmiştik.

Tanıdık bir ses dikkatimi öndeki yemek tezgahına çekiyor. "Sipariş veremem de ne demek?"

"Aynen dediğim gibi, büyük şehir. Buranın yerlisi değilsiniz, o yüzden burada sipariş veremezsiniz. Burası sadece yerlilerin işletmesidir" diyor Marla. İsteddiği zaman çirkinleşiyor. Özellikle de yabancılara karşı. Bir eli kalçasında, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle orada duran Marla, Laney ona ters ters bakarken elindeki ayçekirdeği tomarını çiğniyor.

"Bunun yasal olmasına imkân yok," diye homurdanarak elindeki alışveriş poşetlerini yere bırakıyor. "Peki yerel olarak kabul edilen nedir? Ben burada yaşıyorum" -parmağını havada çeviriyor- "Fiasco'da." Odaya bakıyor ama henüz beni görmedi. En arka köşedeyiz, poker geceleri için tipik bir kabin. Gözlerimi ondan alamamam bir sorun, ama lanet olsun, yeni alışkanlığımı engelleyemiyorum.

Marla vazgeçmiyor ve bu beni kızdırıyor. "Bence buradan geçip gidiyorsun. Burada kalmıyorsun, bu da seni turist yapar. En iyi ihtimalle yarı zamanlı. Yerli değilsin." Bir sürahi su ve küçük bir plastik bardak alıp dolduruyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Su içebilirsiniz."

Buraya sadece Marla'nın insanlara çıkışı gösterdiği birkaç kez geldim. Parayı neden bu şekilde geri çevirdiğini hiç anlamadım ama Fiasco'daki insanlar bölgecidir ve çoğu zaman bir tür pisliktir. Çoğu turistin bir benzin istasyonunun arkasındaki restoranda yemek yemek gibi bir derdi yok. Çoğunun buranın şehirdeki en iyi yemeklerden biri olduğundan haberi yoktur ama bu konumuzun dışında. Buraya ait olmayan insanları geri çevirme fikrinden hiç hoşlanmamıştım ama şimdi Laney'nin bunun diğer ucunda olmasından rahatsızım.

"Bu kız yeni komşun olduğundan şikayet ettiğin kız değil mi?" Del sorar.

Ayağa kalkarken kartlarımı yere atıyorum. "İki çift." "Kahretsin, Foxx," diye duyuyorum arkamdan.

Laney hareketlerimi fark ediyor ve beni gördüğü için rahatlamış görünüyor. İçini çekti ve "Grant, lütfen bu kadına benim turist olmadığımı söyler misin?" dedi.

Hepsi Loni'nin butiğinden, bazıları da çiçekçiye bağlanan sabun dükkanından gelen poşet yığınının bakıyorum. Onun alanına doğru eğildiğimde küçük bir adım geri atıyor ama elimi hafifçe sırtının alt kısmına bastırarak daha fazla ilerlemesini engelliyorum. "Bana borçlu kalacaksın" dediğimde küçük nefesini içine çekiyor.

Gözleri arkasına sardığım kolumdan gözlerime doğru ilerliyor. Bu kelimelerin ne anlama gelebileceğini araştırıyor. Ama sonra, gözlerimden dudaklarıma doğru küçük bir bakışla durumu tersine çeviriyor. Bu kadının bana başka hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptığını, onları istememi sağladığını anlamam için gereken tek şey bu. Onaylamadan Marla'ya dönüyorum, önce bir şaşkınlık bakışı atıyor, *sonra bu da neydi* böyle bakışına dönüşüyor. Ve bahse girerim ki odaya baksam herkes Grant Foxx'un kasabadaki yeni kızı kurtarmaya nasıl geldiğine dikkat kesilirdi.

"Marla, bu Laney Young. Misafir evimizde kalıyor. Bir süreliğine."

Ona bir kez daha baktım. "Foxx'un mülkü," diyorum sırtarak. Bu yorum üzerine başını Marla'dan bana çeviriyor. "Biraz yemek yemek ve çocuklarla birkaç el poker oynamak için burada." Marla bir an için kolumun Laney'nin arkasında kaybolduğu yere bakıyor, ama sonra Marla'nın geri çekilmesi için gereken tek şey bu. "Tamamdır, Grant." Bu, gün sonuna kadar bir telefon dedikodu ağacını sıraya sokacak, ama bununla daha sonra ilgileneceğim. Marla Laney'e çay kadar tatlı bakıyor. Tavrındaki tüm o sidik ve sirke çoktan unutulmuş. "Ne alırsınız?"

Onun yerine ben cevap veriyorum çünkü onunla uğraşmaktan çok eğleniyorum. "Sıcak kahverengi içecek ve siz taze bir sürahiyle geldiğinizde fazladan bir fincan daha alacağız."

Çantalarını yerden alarak kabine doğru yürümeye başladım.

"Hadi gidelim, tatlım."

Arkamdan mırıldandığını duyuyorum, "Senin balın değil, kovboy."

"Not edildi." Ona sırtarak karşılık veriyorum, boğazımı temizleyerek

spot. "Beyler, bu gece için beşincimiz var. Bu Foxx Bourbon'un en yeni çalışanı. Laney Young, çocuklarla tanış."

Lloyd bir kahkaha atarken Del sırtışını bir öksürükle örtüyor. Ayağa kalkan tek kişi Marcus oldu ve ona elini sıkıp masada bir yer teklif etti. "Bayan Laney, benim için bir zevk. Ben Marcus. Adamımız Grant'i pokerde yenebilecek kadar iyi olma şansınız var mı?"

Gülümsüyor ve at nalı şeklindeki büyük kabine giriyor. "Belki yeni oyuncuların şansı benden yana olur," diyor ortaya doğru kayarken. Çocuklar kendilerini tanıtıyor ve ben de çemberimizi tamamlayan tek koltuğa oturuyorum.

Del desteyi karıştırıyor ve ona şöyle diyor: "Elli dolarlık bir giriş var ama istersen oyunun nasıl işlediğini görmek için ilk birkaç elde oturabilirsin."

"Bu harika olur. Çalmayalı uzun zaman oldu," diyor koltuğunda doğrulurken. "Bu düzenli bir şey mi yoksa özel bir gece mi?"

Lloyd söze giriyor, "Sessiz gecelerde karakolda oynardık."

"Hepiniz polis memuru musunuz?"

Marcus, "İtfaiyeciydim," diye yanıtlıyor.

"Artık hepimiz emekliyiz," diyor Del elini parmaklarının arasından geçirirken.

Dağıtılan elin etrafında dolaşırken dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Polis olduğumu biliyor ama hikâyenin tamamını bilmemesi hoşuma gidiyor. Ya da olanlardan sonra işimi yapamadığım için nasıl erken emekli olduğumu. Burada hemen sempatik bir gülümseme ya da varsayımsal bir baş sallama yapmayan bir kişinin olması güzel. Sevdiği birini güvende tutamayan bir adamı görmeyen bir kadın.

İki atıcı ve temiz bir tabaktan sonra, Laney'nin pokerde yeni olduğu iddiasının koca bir yalan olduğu ortaya çıktı. Marcus ve Del'i ikinci alımlarından sonra all-in'e soktu bile ve benim Lloyd'dan sadece birkaç fiş fazlam var.

"Arttırıyorum," diyor ve pota dört fiş daha atıyor.

Lloyd'a bakıyorum ve bıyığının köşesini çevirişinden blöf yaptığını anlıyorum. Tahminimce en iyi ihtimalle bir çifti var. Onun da küçük bir numarası var; önemsiz ama blöf yaptığını anlayacak kadar çok kez şahit oldum. Boğazını temizleyip boynuna dokunduğu iki seferde de ya pas geçti ya da herkes pas geçince eli kazandı. Onu yakından izliyorum, koyu renk kirpiklerine ya da bir yudum aldıktan sonra dudaklarının ıslak kalma şekline çok uzun süre bakmamaya çalışıyorum.

"Arayacak mısın kovboy, yoksa bu senin için çok mu yüksek?" Del bir kahkaha attı. "Kovboy mu?"

Yumruğunu çenesine dayamış, bana bakarak şöyle diyor: "Huysuz, sert adam havası var. Ve at. Sadece şapkaya ihtiyacı var."

Marcus ve Lloyd gülmeye başlar.

İsteddiği kadar şaka yapsın, ben yine o ifadeyi görmek için bekliyorum. Elimi çeneme dayayıp başparmağımı dudağıma sürterek onun vücut dilini taklit ediyorum. Biraz sessizliğin onu rahatsız etmesine izin vermek istiyorum. Bakalım bana bir şey söyleyecek mi? Ve bir an sonra, veriyor. Parmaklarının ucunu boynunun kenarında gezdiriyor, sanki bir şey arıyormuş gibi.

"Ben varım."

Marcus alay ediyor. "Siktir. Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim. Geç oldu."

Tüm fişlerini ortaya itiyor, geriye sadece küçük bir deste kalıyor. "Sanırım seni çözmüş olabilirim," diyor bana. Terli avucumu pantolonumun paçasından aşağı sürüklüyorum. Ses tonu, kötü bir el tutuyor olamayacak kadar kendinden emin. İşte tam o anda bir hata yaptığımı anladım. Benimle oynuyordu.

Sifonumu çekiyorum.

Gülümsüyor. "İyi işti." Ama yüzündeki o bakışla beni alt ettiğini biliyorum.

"Bakalım tatlım."

Kartlarını çeviriyor. *Royal flush*.

Del ve Lloyd, benim kaybetmem uzun zamandır gördükleri en komik şeymiş gibi kahkahalarla gülüyorlar. Marcus eğildi ve tüm masanın duyabileceği kadar yüksek sesle sordu, "Oyuna geldik, değil mi?"

Cipsleri dizmeye başlarken gözlerimi ona kilitliyorum. "Kesinlikle öyle yaptık."

"Beyler, oyun için teşekkürler." Göz temasını kesmeden bana bakıyor ve *lanet* olsun, bunu her yerde hissediyorum. Yeni açılmış bir akım gibi ve daha fazlası için şaha kalkıyor. "Ve senin şirketin. Bir süreliğine de olsa biraz eğlenmek benim için tahmin ettiğinden çok daha önemli." Marcus çipleri toplayıp çantasına geri koyarken Del kazancını ödüyor. "Bana bir dakika müsaade edin."

Birkaç dakika sonra Laney kadınlar tuvaletinden döner. "Mar-la," diye seslenir Del neredeyse boş olan restoranda. "Hesabı ödeyebilir miyiz?"

O da bağıırıyor, "Her şey hazır. Halledildi."

Hepimiz Laney'e odaklandık. Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk. Ve küçük yalancı, küçük, özverili bir hareketle bu adamlarla ömür boyu arkadaş olmuş olabilir. Şüphelenmedikleri bir kadın tarafından kıçlarına tekmeyi yiyip, yemek ve içkilerini ödedikten sonra haftalarca konuşacakları tek şey o o l a c a k t ı .

"Beni bırakabilir misin?"

"Yürüdün mü?" Evimizden şehir merkezine en az üç millik bir yürüyüş mesafesi var.

"Yürümeyi seviyorum. Kafamı boşaltmama ve aynı zamanda Fiasco'yu keşfetmeme yardımcı oluyor." Çantasını almak için hamle yaptı ama ben ondan önce davrandım.

"Sanki bütün dükkânı satın almışsın gibi." Çantaları kamyonetimin kasasına bırakıp, kapısını açmak için hareket ediyorum.

"Bugün paramı aldım." Gururla gülümsüyor. "Bütün parayı almadan önce bile." Kamyonetin kabinine atladığında, gözlerim koltuğa çarpan kışını takip ediyor. Boğazımı temizleyip kapısını kapatıyorum ve kendime sakinleşmesini söylüyorum.

Hızlı yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Flörtler ve cevapsız sorular arasında, onun yanında nasıl davranmam gerektiği konusunda kararsız kaldım. Ondan gerçeği öğrenmeye çalışmak bana yanlış geliyordu ama Fiasco'da ne halt ettiğini bilmek istiyordum. "Benim için orada kal," diyorum yanımdan zıplayarak.

Kapısını açtım ve bana sorgulayan bir bakış attı. "Kapımı açabilmen için orada kalmamı mı istiyorsun? Bu gerçek bir şey mi?"

"Evet, Laney, bu gerçek bir şey."

O aşağı kayıyor ve ben hemen geri adım atıyorum. Çok yakın durursam, mesafeyi kapatıp o güzel ağzını öpmek gibi aptalca bir şey yapacağım.

Bana bakarken, o mavi gözler benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim parlıyorlar. "Benimle bir gece içkisi içer misin?"

Neden beni hazırlıksız yakaladığını bilmiyorum. Flört etmek ve zorlamak bir şeydir, ama adım atmak ve istediğimi almak . . . Burada doğru kararın ne olduğunu bilmiyorum. Bu kadar uzun süredir kimseyle birlikte olmamamın bir nedeni var. "Ben ... um ..." Kamyonetten çantalarını alırken kekeliyorum.

"İstemiyorsan sorun değil. Bunu sana karşı kullanmayacağım," diyor şakacı bir gülümsemeyle.

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Eğer bir ilişkinin alevli bir felaketle sonuçlanmayacağını düşünseydim, o tam da benim isteyeceğim türden bir kadın olurdu. Birlikte ateş gibi olurduk; buna hiç şüphe yok. Boynundaki deri hızlı nabızıyla birlikte titriyor. Kırmızı dudakları hafifçe aralanıyor ve ben dudaklarında gezinmesini istediğim her şeyi düşünüyorum. Evet, muhtemelen sahip olabileceğim en iyi şey o olurdu. Ama sadece onu becermekle yetinemezdin. Ve sorun da bu. Ben cahil-

Sabahları onu aramaktan kendimi alamıyorum, sonra içki fabrikasında ve yatmadan önce ışığının kapalı olup olmadığına bakıyorum. Onu buraya neyin getirdiğini düşünmeden edemiyorum. Ya da iyi değilse ve başı gerçekten beladaysa nasıl sinirleneceğimi.

Çenesini kaldırıp biraz daha yaklaşımadan önce kıpırdayan parmaklarına bakıyor. "Bir gece içkisinin pek çok anlama gelebileceğini biliyorum, bu yüzden senin için açıklığa kavuşturmama izin ver Grant."

Ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor, ayaklarının altında kayan toprak ve çakıllar hareketin sesini de hissettirdiği kadar yüksek çıkarıyor. "Senden hoşlanmaya başlıyorum. Ama ne zaman senin yanında olsam, beni bir yalanın içinde yakalamaya mı çalışıyorsun yoksa gözümü mü boyuyorsun anlayamıyorum."

Bir gözümü kısarak kahkaha atıyorum. "Eğer ikisi de ise?"

Gerçek bu. Derin bir nefes alıyor, göğsü yavaşça yükseliyor. "Pekâlâ. O zaman arkadaş olmak istiyorum." Ama nefes verme şekli ve gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyi zorlaması, *arkadaş* fikrinden daha da nefret etmeme neden oluyor. "Ne diyorsun?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Gerçekten istediğim şey ile burada yapacağım akıllıca hareket birbirinden tamamen farklı şeyler. "Daha fazla arkadaşla ihtiyacım yok, Laney." Küçük bir adım geri atarak boğazımı temizliyorum. Mesafeyi korumak doğru karardı. Frene basmam gerekiyor. Ensemi ovuşturuyorum ve ona dönüp baktığımda gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını ısırtıyor.

Başımı yana eğiyorum. "Bu eğlenceli mi?"

"O poker oyununda seni nasıl yendiğimi biliyor musun?" Kulübesine doğru yürümeye başladığında sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür.

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama gülümsemesi hiç bozulmadan geri adım atmaya devam ediyor. Sanki beni çözmüş gibi bana bakıyor.

"Bana söyleyecek misin?" Bağırıyorum, çünkü neredeyse ön verandasına varmıştı.

"Yalan söylediğini anlayabiliyorum Grant Foxx," diye bağırıyor.

Aramızdaki mesafe şimdi daha geniş, ancak aramızdaki çekim daha da güçleniyor gibi hissediyorum.

Kendisinden bu kadar etkilenmesi karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bu doğru mu?"

Başını sallıyor, o parlak gülümsemesiyle başını eğiyor.

Burada ateşle oynuyorum ama lanet olsun, onunla oynamak çok eğlenceli. "Laney, arkadaşın olmanın benim için yeterli olmasına imkân yok."

Gözleri genişliyor, ağzı hafifçe açılıyor.

Ondan uzaklaşmak için irademin her zerresini kullanıyorum. Beni ön kapıya yaklaştıran her adımda vücudum bana bağıyor. Omzumun üzerinden arkama bakmıyorum ya da bu gece benimkinden önce onun ışıklarının sönüp sönmediğini kontrol etmiyorum; aksi takdirde, hemen ona geri döneceğim, ağzımı onunlike çarpacağım ve ikimizin de gerçeğini becereceğim.

Bölüm 18

LANEY

Saçımdaki kırmızı renkli saç kremi durulamaya devam ederken duşum ılıktan dondurucuya döndüğünde FIRIN ZAMANLAYICISI bir dakikadan uzun süredir çalışıyor. Saçımdaki kızıl, çilek tonunu korumak beklediğimden daha zahmetli ama hoşuma gidiyor. Bakım yapmaya değer. Zamanlayıcıya ulaşmak için acele ederken, dolabımın yanındaki rafta asılı olan kabarık pembe havluyu almayı unutuyorum.

Kapımın önünde havlaması sorunlarımın en küçüğü, ancak gürültüyü artırıyor ve bu da tüm bunları durdurmak için endişeyi artırıyor. Son zamanlarda her şeyin bu kadar sessiz olması beni çok daha iyi hissettirdi. Eskiden şehrin gürültüsüyle büyüdüm ama şimdi Kentucky yazının sessizliğini arzuluyorum.

Saçlarımı havluma sarmadan hemen önce saate bakıyorum. Uyandığımdan beri Etta James'in Greatest Hits'i tekrarlanıyordu, böylece aşırı düşünmenin yol açtığı boktan gece uykusundan kurtulmuş oluyordum.

Birkaç gün önce Fiasco çiftçi pazarına gittim ve en güzel görünen fesleğenlerden ve en tatlı kokan şeftalilerden bazılarını topladım. Şeftaliler ve hafta başında hayır diyemediğim Crescent de Lune'un ekşi mayalı somunu arasında, yataktan çıktığımda mükemmel bir dikkat dağıtıcıya sahiptim. Bunu yaparken bir süreliğine kaybolmak kolaydı ve yemek yapmak bana babamı hatırlattı.

Tenim hala nemli ama üzerime bir çift pamuklu şort ve yerdeki atleti geçiriyorum çünkü yine o lanet havlu var. Zamanlayıcıyı kapatıyorum, fırın eldivenlerini takıyorum ve pişmiş Fransız tostunu çıkarıyorum. Julep ön kapımda oturuyor ve poposunu sallayarak ve kuyruğunu sallayarak beni selamlıyor. Elimin üst kısmını uzatıyorum, önce beni koklamasına izin veriyorum. "Hey, güzel kız."

Önünde ilginç görünümlü gri bir kumaş parçası duruyor. "Bu da ne böyle! İğrenç bir şey!" diye tıslıyorum ve onu almak için uzandığımda geri çekiliyorum. Bu bir bez değil. "Bana hediye mi getirdin?" Evet, bu bir yılan derisi. *Harika*. Artık burada nasıl yılanlar olduğunu düşünebilirim. Onun kocaman kahverengi gözlerine bakıyorum ve o gerçekten de tanıdığım en tatlı köpek. "Susadın mı, Julep?" Sanki beni anlayabiliyormuş gibi tiz bir miyavlama ve havlama sesi çıkarıyor. "Hadi gel." Kapıyı daha geniş açtığımda o da beni takip ediyor. Bir tas su dolduruyorum, kokluyor ama içmiyor ve sonra kulübenin etrafını koklayarak kendini evinde hissediyor.

"Büyük, flörtöz baban nerede?" Şakacı bir sesle soruyorum ve söyler söylemez gülüyorum. Uykularım kaçsa da gülümsemekten kendimi alamıyorum, elleri arka cebinde, dik duruşunu ve arkadaşlığın yeterli olmayacağını haykırışını düşünüyorum. Gece içkisi teklif ettiğimde ne istediğimi biliyordu ama kabul etmedi.

Grant Foxx etrafımda görmeye alışık olduğum erkeklere hiç benzemiyor. Özellikle biri, daha gösterişli, görünüşte tatlı ve çekici. Ayrıca, bir yalancı. Bir dolandırıcı. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tıpkı benim gibi.

Bir shot burbonu biraz pudra şekeri ve bir tutam vanilya ile çırpıyorum, biraz suyla inceltiyorum, sonra sıcak ve yapışkan ekmeğin üzerine gezdiriyorum. *Kahretsin, bu çok iyi olacak*. Julep yanımda yere oturuyor ve mızızlanıyor. "Biliyorum, nefis kokuyor." Artan bir dilim şeftaliyi kapıp ona veriyorum. "Sanırım bu bana bir iyilik kazandıracak ve bir teşekkür görevi görecek, ne dersin?"

O da karşılık veriyor. "Aynen öyle."

Parmak arası terliklerimi giyiyorum ve beni takip etmesi için bir öpücük sesi çıkarıyorum. Ayaklarım benim evimden onunkine giderken ıslanırken, nemli hava neredeyse çiğle kayganlaşmış çimenler kadar nemli hissettiriyor. Hava şimdiden bu kadar sıcaksa bugün de sıcak olacak. Belki de hiç zahmet etmemeliyim.

Bir duşu bitirmekle yetineceğim; zaten günün sonunda terlemiş ve bir duşa daha ihtiyaç duyuyor olacağım.

Ya ona söyleseydim? Her şeyi. Beni buraya getiren gerçeği ve buna yol açan her şeyi? Bir sırrı saklaması için ona güveniyor olurum.

Benim adıma yalan söylemek zorunda kalırdı. Bundan hoşlanmayacaktır. Peki ya her şey sadece iyi vakit geçirmek içinse ve başka bir şey değilse? O zaman birileri kim olduğumu öğrenir. Bu göze almaya hazır olmadığım bir kumar. Elimi yumruk yapıp ön kapısına vuruyorum. *Şu anda evde olup olmadığını merak ediyorum.* Kapıyı ikinci kez çaldığımda kapının arkasında bir hareket duyuyorum ve Julep kısa bir havlama sesi çıkarıyor. Sanki burası onun evi değilmiş gibi verandada yanımda duruyor.

köpek kapısından girmiş olabilir.

"Jules, şimdi de kapıyı mı çalıyorsun?" Grant gülerek kapıyı açıyor. Saçları ıslak ve dağınık. Ama benim odaklandığım şey bu değil. Pazılarından başlayıp her iki omuz kapağı boyunca uzanan dövmelere. Zamanı dondurabilseydim, parmağımla izini sürüp anlamlarını bulmaya çalışacağım şekillerin ana hatları ve gölgeleri. Bu hiç iyi değil. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. Tam önümde durması da yardımcı olmuyor, kalçasında düğümlenmiş lacivert bir havludan başka bir şey olmadan kapı çerçevesine yarı yaslanmış.

Kapıyı daha geniş tutuyor, yontulmuş kolundaki kaslar sıcıyor ve dikkatimi geniş göğsüne çekiyor. Göğsü boyunca uzanan koyu renk kıllar, vücudunun yol haritası gibi işliyor ve kılların nerede bitip karın kaslarının nerede başladığını doğrulamamı sağlıyor. Benden çok daha iri. Daha uzun. Daha geniş. İnce beli ve *çok* bakımlı fiziğiyle Grant Foxx göz korkutucu.

"Bir şey için mi buradasın, Laney?"

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Kelimeler nedir? Şu anda burada ne yapıyorum?

"Burbanlı şeftali dolgulu Fransız tostunu yaptım." Başımı yana eğiyorum. "Senin için. Dün gece Hooch's'a geldiğin için. Bunu benim için yaptığın için minnettarım." Ona sıcak tepsiyi uzatıyorum ve yüzündeki şaşkın ifade çok sevimli. Ben de şansımı zorladım ve en iyisini umdum. "Ve benim sıcak suyum kesildi, bu yüzden senin duşunu kullanmam ve saç kremimi durulamayı bitirmem gerekiyor."

"Şu at yalağında sabahtan beri taze su var," diyor o kadar hızlı söylüyor ki ciddi olduğunu düşünüyorum.

Ona göz kırpyorum. "Belki bir dahaki sefere."

Kıkırdayarak kapıyı daha da açtı ve içeri girmem için bana işaret etti. "Dışarıdaki kuyu için sadece bir vana ayarı. Giyindikten sonra senin için yaparım. Ama sen git, şimdilik benim duşumu kullanabilirsin."

Evine girdiğimde beklediğimden daha aydınlıktı. Düşünceli, sessiz adamın güzel bir zevki var. Çiftlik tarzı düzeninde her şey tek bir katta toplanmış. Doğuya bakan pencereler büyük ana odanın neredeyse tüm duvarını oluşturuyor. Gün doğumunda arazinin en güzel manzarası bu; güneş ufuk çizgisini aşıp geceyi yakarken ve ardında dumanlı bir pus bırakırken gökyüzü en güzel tonlara bürünüyor.

"Burası çok güzel," diyorum odanın etrafına bakarken. Önümde bir şömine var. Görünürde televizyon ya da eğlence sistemi yok, sadece büyük deri bir kanep ve sehpa kağıt ve kitaplarla kaplı. Yanındaki deri koltukta kalın bir battaniyenin yarısı yere atılmış, sanki orada dinlenip sonra yatmaya gitmiş gibi.

"Hoşuma gitti," diyor arkamdan kısık bir sesle. Sanki sabah onun için çok erken gelmişti. "Bu ev arazideki ilk evdi. Griz ve büyükannemin evi." Arkamı dönüp açık raflardan tabakları çıkarışını izliyorum.

"Ninem" demesi neden hoştu?

"Şimdi çok daha farklı görünüyor ama Ace kendi yerini inşa etmek istediğinde Griz'e hazır olduğunda burayı bana satıp satamayacağını sordum. Bu beş yıldan biraz fazla bir süre önceydi." Gülümsüyor. Gülümsediği zaman elleri titriyor, bu kesin. "Devam eden bir projeydi ama beni meşgul etti. Garajı bir çalışma alanına dönüştürdüm. Çok büyük bir güncelleme oldu."

"Bunların hepsini kendin mi yaptın?"

"Çoğunu. Elektrik ve tesisat işlerinde biraz yardım aldım ama gerisini ben yaptım."

Daha önce tahrik edici bir şey olarak düşünmemiştim ama kendi evini onarabilen biri bana çekici geliyor.

İkimiz de bir an için birbirimize bakarken, neden burada olduğumu hatırlıyorum. "Duş mu?"

"Hemen şurada, soldaki ilk kapı misafir banyosu. Havlular kapının arkasındaki dolapta."

"Çabuk olacağım. Sadece bir durulama."

Boğazını temizlerken gözlerini bacaklarımdan ayırmıyor. "Acele etme."

Banyo da evin geri kalanı gibi iyi seçilmiş. Sade beyaz duvarlar ve mat siyah armatürler. Temiz beyaz fayanslı bir duş ve kapı yerine yarım cam bir duvar. Gösterişsiz bir alan, ama bu onun için çok markalı hissettiriyor. Grant bana hiçbir şeyin fazlasından hoşlanan biri gibi gelmiyor. Saçımı durulamam ve havluyla kurulanmam sadece birkaç dakikamı alıyor.

Banyodan çıktığımda Grant küçük mutfak tezgâhındaki iki tabureden birinde oturuyordu. Mayoya benzeyen bir şort ve arkasında *Fiasco PD* yazan bir tişört giymeyi başarmıştı.

"Polis departmanından ne zaman emekli oldun?" Julep beni görüp ayağa kalkarak yanıma geldiğinde soruyorum. Onunla tezgâhta buluşurken başının üst kısmını kaşıyorum. "İkimiz de yaklaşık beş yıl önce yorulduk."

Buna gülümsüyorum ve sonra Julep'in nefes nefese kalmış yüzüne bakıyorum. "Çok akıllı bir kızsın, değil mi?"

Ayağa kalkıyor, tezgâhın etrafında dönüyor. "Senden hoşlanıyor."

"Hislerimiz karşılıklı. Her zaman bir köpek almak istemiştım ama buna izin veren bir yaşam tarzım yoktu. Ben çalışırken onların bütün gün ya da gece yalnız kalmasını istemiyordum."

Tezgâhın üzerindeki boş kahve cezvesine bakıyorum. "O şeyin çalışma ihtimali var mı?"

"Eminim öyledir ama ben genellikle ana evde bir fincan içerim. Sabahları içki fabrikasına gitmeden önce Griz'i birkaç dakikalığına görmek için bir bahanem oluyor."

"Ailenle bu kadar yakın olman çok güzel."

Gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve sonra tekrar pişmiş Fransız tostundan bir parça kesmeye başlıyor. Zaten yeterli büyüklükte bir kare eksikti. "Peki ya sen? Seninkine yaklaştın mı?"

Yutkunuyorum ve buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Burada yalana gerek yok. "Aslında bir tane bile yok. Babam ben mezun olduktan hemen sonra vefat etti. Ailesiyle pek iyi bir ilişkisi yoktu, bu yüzden hep ikimiz baş başa kaldık."

"Zor olmuş olmalı. Babana olanları duyduğuma üzıldüm." İki tabağı da getirip bana bir çatal daha vermek için uzandı.

Ona küçük bir baş sallama hareketi ve yatıştırıcı bir gülümseme yapıyorum. İnsanlar babam için üzgün olduklarını söylediklerinde nasıl tepki vereceğimi hiç bilemedim. Sorun olmadığını söylemek istemedim, çünkü gerçekten de birinin ölmesinin iyi bir tarafı yoktu. Hasta değildi ve acı çekmemişti. O sadece

Görevi başında öldüğü için onurlandırıldı. Serseri bir kurşunun kurşun geçirmez yeleğinin hemen üstüne isabet etmesiyle sonuçlanan bir pazarlık. Kimseye tek ailemi kaybetmiş olmamın sorun olmadığını söyleyemezdim. Dünyadaki en sevdiğim insanı. Bu yüzden sadece taziyelerini kabul ettim ve onun birilerini kurtarmaya çalışırken öldüğünü hatırlamaya çalıştım. Eğer ölmek için bir yol varsa, bu onun seçimi olurdu. Ve yakın zamana kadar bunu hiç anlamamıştım.

Tabağımdan başımı kaldırıp anılarıma dalmamaya çalışıyorum. Buzdolabının yan tarafındaki bir mıknatıs dikkatimi çekiyor: Princess Crown Pez dağıtıcısı.

Görüş alanımı takip ediyor. "Lily annesi öldükten hemen sonra çok kötü kabuslar gördü. Lincoln ona Pez'in süper güçleri olduğunu söyledi. Ondan sonra onları hemen hemen her yerde bulundurduk. Buna gerçekten inandı." Gözleri benimkilerle buluştu. "Hepimiz bazen o süper güçten biraz kullanabiliriz. Bu yüzden o hala bıraktığı yerde duruyor. Acil durumlar için."

Bunu duyduktan sonra nasıl erimem? "Çocukken babam beni Pez fabrikasına götürmüştü. Willy Wonka'nın çikolata fabrikası gibi devasa bir yer olacağını düşünmüştüm ama şeker fabrikasından çok müze gibiydi. Şimdi düşününce biraz hayal kırıklığına uğradım. Yine de güzel bir gündü ve bir Star Wars kalem aldım. Anı kutumuzda sakladım."

"Bunu Lily'ye göstermelisin. Belki artık kendi kendilerine otomatik olarak dolmadıklarını görünce bana inanır."

Boğazımı temizliyorum, göğsüm sıkışıyor. "Artık bende değil." Dokunduğumda babamı hatırlamama yardımcı olan diğer eşyalarla birlikte onu da geride bırakmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum. Nefesimi bırakıp tarçınlı şeker şurubuyla kaplanmış, burbonla ıslatılmış şeftaliden bir ısırık alıyorum ve tadına bakarak mırıldanıyorum. "Bu düşündüğümde daha iyi çıktı."

Grant'e döndüğümde onu bana bakarken buluyorum. Göz teması konusunda hiç cesur olmadım. Onunla olduğu zamanlar hariç. Gözlerinin ela yeşilinin tonunu basitçe inceliyorum. Ağzının etrafındaki kalın kıllar dudaklarının etrafında öyle bir çizgi bırakıyor ki, onları öpersem kılların kıllarını hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. Belki de oturduğu yerin yakınlığından ve arkasına bakmasından ya da ondan önce kimsenin yanında gözlerimi kaçırarak kadar kendime güvenmediğim gerçeğinden.

Yutkunuyor ve ben de adem elmasının hareketini takip ediyorum. Tekrar yukarı baktığımda, ağzına atmadan hemen önce damlayan ekmek ve şeftaliden oluşan çatalına bakıyor. Alt dudağına damlayan burbon sosu ya da dilinin onu yakalamak için dışarı çıkışını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Yani hiç ailen yok, peki ya arkadaşların?"

Arkadaşlar. Kaçınılmaz olarak başımı belaya sokacak ya da daha kötüsü kafamı yeniden karıştıracak gri çizgileri olmayan gerçek arkadaşlar.

Boğazımı temizliyorum ve gözleri ağzıma doğru kayıyor.

"Arkadaşım olduğunu düşündüğüm insanlar, en iyi ihtimalle tanıdıklarımdı." "Colorado pek eve benzemiyor o zaman. Ailen yok ya da

arkadaşlar."

"Hayır, değil." Eğer arkadaşlar bir evin nasıl hissettirmesi gerektiğini ölçmenin bir yoluysa, Fiasco zaten daha çok ev gibi. Ace ve Lincoln ile çalışıyor olabilirim ama Hadley hızlı bir arkadaş dönuşüyor. Ve dün gece söylediklerine rağmen Grant arkadaş olmak istemeyebilir ama biz ... bir şeyiz.

Dikkatini tekrar tabağına verir ve bir çatal dolusu daha alır. Ağzını doldururken, "Bu çok iyi, Laney." diyor.

İltifat beni daha uzun oturttu. Pişirmek iyi hissettirdi. Paylaşmak daha da iyi.

"Yeni bir şeyin güzelliğı de bu. Yeni bir başlangıç yaparsınız. Yeni arkadaşlar edirsiniz," diyor göz kırparak.

"Tecrübelerinize dayanarak mı yoksa Snapple kapağıyla mı konuşuyorsunuz?"

Buna gülüyor. "Şeftalili buzlu çayı her zaman sevmişimdir."

Ama bana verdiği tek şey bu. Daha fazlası olduğunu biliyorum. Otuz yaşlarında emekli bir polis memuru ve artık tamamen farklı bir kariyeri var. Yeniden başladı.

Sonraki birkaç dakika orada oturup tabaklarımızı cilalayarak temizledik, aramızda yüzeyin hemen altında var olan vızıltıyı kabul etmedik.

"Sıcak su vanasını tamir ettim. Bir daha olursa diye bana mesaj at." Bana doğru kayıyor. "Bana kahvaltı hazırlamana asla hayır demem." Sırıttıyor. "Ama buna gerek yok."

"Şimdiye kadar istediğimi yaptığımı öğrenmiş olmalıydın." Lavaboya doğru yürüdüğü boş tabağına doğru başımı sallıyorum ve omuz silkiyorum. "Ayrıca, yeniden yemek yapmaya başladım." Söylediğim anda, keşke söylemeseydim diyorum. Aklıma babamla yaptığım son şey geliyor.

Çünkü onu kaybettim. Kahvaltılıkları hep severdi. Kahretsin, onu özleyorum. Ses tonumdan mı yoksa yüzümdeki ifadeden mi emin değilim ama Grant şimdi merakla bana bakıyor.

Julep'in etiketleri şingirdiyor, beni detay vermekten kurtarıyor. Başını kaldırıp ön kapıya bakıyor, bir şeyler dinliyor.

"Duş için teşekkür ederim. Ve suyu benim için tamir ettiğin için," diyorum. Ama ben daha kalkıp gidemeden ön kapı bir kahkaha ve tartışma telaşıyla açıldı.

"Onun kapısını çalmak istiyorum!" Lark, Lily'nin suratına bağıyor. Lily onu ön masaya yatırıyor.

Lincoln hemen arkalarında, kolları çanta ve çekicilerle dolu. Ray-Ban'leri koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve turkuaz mayosu yaz bronzluğunu tamamlıyor. Suya gitmeyi planladıklarına dair ipucu veren tek ayrıntı bunlar değil. Lily'nin boynunda sallanan gözlükler ve Lark'ın omuzlarına dökülen havlu bana okyanusu özletiyor. Ve burada karaya kilitli olduğumuz için Grant'e daha da yaklaşıyorum. "Burada kimsenin bana bahsetmediği bir havuz var mı?"

Ama Julep hâlâ havlarken ve kızlar bağıırken beni duymuyor. Burası o kadar gürültülü ki Grant çatalımı ölümüne tuttuğumu fark etmediğim parmaklarıma dokunuyor. Parmaklarımı gevşettiğimde, benim için elimden alıyor. Sessiz alışverişimiz bana ahırda benimle nasıl olduğunu hatırlatıyor. *Bir şeyin yok. Sadece nefes al.*

"Jules, bu kadar yeter," diyor Grant. Ardından, "Dur."

"Kızlar, bu konuda kavga etmenize gerek yok. Laney belli ki burada hazır," diyor sırtarak ve kollarını kavuşturmuş, ters ters bakan kardeşine bir bakış atarak.

"Laney-" diye başlar Lark.

"Ona sormak istiyorum," diye araya giriyor Lily. "Bizimle çöpçü avına gelir misin?"

Lark bitiriyor, "Ve yüzmek."

Başka bir şey söylemeden önce Lincoln ve Grant'a hızlıca bir göz atıyorum ama onlar da cevabımı bekliyorlar.

"Bir lastik salıncak var. Grant Amca ve babam da çarpışan kayıklarımızın motorları," diye yıldırım hızıyla sıralıyor Lily. "Bir de çöpçü avı yapıyoruz. Grant Amca, kartları hazırladın mı?"

"Her şey hazır, Lil."

Lincoln araya giriyor, "Ne diyorsun Laney? Günü hayran kulübünle geçirmek ister misin?"

"Laney, yine çiçekten taçlar yapabilir miyiz? Yolda toplayabileceğimiz bir sürü çiçek var. Ayrıca fazladan havlu ve atıştırma malı getirdik."

"Hadi, Laney. Hafta sonu geldi," diye gülümseyerek teşvik ediyor Lincoln.

Grant'e bakıyorum, bunun iyi bir fikir olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, ama bunu yaparken gözlerim yine dudaklarına takılıyor. Güzel olmamaları gerekirdi. Bir erkeğin dudakları güzel olmaz, değil mi?

"Gel," dedi. Sesinin tonu bana tam olarak bunu yapmamı emrediyor.

Bu basit kelimeyle gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor. "Çok isterim."

Chariea 1ç

Hibe

Lincoln aşk acısı çeken bir genç gibi, "O tekerleğin sallanışını izlemekten bugün aldığım kadar zevk aldığımdan ^{emin} değilim," diye iç geçiriyor. Onun özlem duymadığını ya da kendini tutmadığını biliyorum. Kardeşim bir sürü kadınla, bir sürü eğlence yaşıyor.

Yüzük parmağındaki alyansına bakıyorum. Kızları daha iyi hissettirmek için taktığını söylediği yüzük, ama ben kardeşimi tanıyorum. Tanıdığım Lincoln olduğu zaman takıyor. Ve "gösteri" değil. Babalık yaparken. Usta bir damıtıcı olarak ineklerken. Karısını ne kadar özlediğini unutmaya çalışarak, tanınmayacağı bir şehre doğru yol alırken çıkarıyor. Ben diğer yöne gittim, bu yüzden gerçekten yargılayacak bir şeyim yok. "Onunla takılmayı ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?"

Sen?"

Daha uzun oturuyor, şimdi kurumama yardımcı olan güneşi engelliyor. "Ya öyle olsaydım? Neden umurunda olsun ki?"

"Şey, birincisi. Lily ve Lark onun yeni en iyi arkadaşları olduğunu düşünüyor." Dikkatle incelediği kişiye bakmak için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Ağzım sulanırken yutkunuyorum, onu da izliyorum. Laney sessiz nehrin üzerinde bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyor. Arkasına yaslanıp genişçe gülümserken parmakları yüzeyde geziniyor. Tanrım, bu kadın göz alıcıların en kötüsü. Sadece bakmak istemeyeceğiniz türden.

at. Bahse girerim tadına bakmaktan daha uzun süre isteyeceğim türden.

Lanet olsun.

"Aynen öyle. Kızlar zaten ondan hoşlanıyor," diyor omuz silkerek. "İyi bir seçim gibi görünüyor."

"Hayır."

Bir kahkaha attı. "Ne demek hayır?"

İstemeye istemeye gözlerimi ondan ayırıyorum. İkinci bir deri gibi üzerine yapışmış atletinden. Lastiğin deliğinin içine tünemiş, pembe şortunu kalçalarının üzerinde güzel ve yüksek bir şekilde gezdiriyor.

Alnımdaki teri zaten nemli olan saçlarıma doğru iterek kardeşime ters ters bakıyorum. "Yani hayır. Kendi başına halletmen gereken yeterince sorunun var, bir sürü derdi olduğu belli olan bir kıızı bu işe bulaştırmana gerek yok."

"Yetişkin olan herkesin bir çeşit bagajı vardır, küçük kardeşim," diye karşılık veriyor. "Alo? Ace, sen ve ben havaalanındaki bagaj taşıyıcıları gibiyiz, Tanrı aşkına."

Bunun doğru olduğunu biliyorum. "Ters giden bir şeyler var. Ace daha fazlasını biliyor ama bahse girerim yine de hikayenin tamamı bu değil."

"Dibs demeden dibs demeye çalışmadığına emin misin?"

Lark, Lily'ye doğru gülle atar ve onu lastik salıncağın iticisi olarak bırakır. Laney'nin salıncağı yavaşlıyor. "Kızlarının iyiliği için, umarım bir kadına laf atmanın saygılı bir davranış olduğunu düşünmüyorsundur. Bunun seni tam bir hödük gibi gösterdiğinden bahsetmiyorum bile."

"Kapa çeneni Grant," diye gülüyor.

Geriye dönüp baktığımda Laney'nin sallanmasının durduğunu ve suyun üzerinde asılı bir şekilde oturduğumuz yere baktığını görüyorum. O kadar uzakta ki, sadece bize doğru bakıyor, buranın güzelliğini seyrediyor ya da onu birkaç kez yakaladığım gibi uzaklara bakıyor olabilir. Ama bir parçam onun gözlerinin üzerimde olduğunu biliyor. Bunu hissedebiliyorum, açıkta kalan her yerimden açıkta kalmayan yerlerime kadar tenimin etrafında bir fermuar gibi.

"Bu arada yine Memur Foxx gibi konuşuyorsun." Donmuş bir üzümü ağzına atıyor.

"O adamın nesi bu kadar kötüydü?"

"Hiçbir şey, sadece uzun zamandır o adam olmamıştın."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı güneşe doğru eğiyorum. "Yalancıları sevmem, Linc. Burada ne yaptığı konusunda yalan söylüyor."

"Bu seni kızdırıyor mu?"

"Bu ve onun her yerde olduğu gerçeği." Onu mutfağımda, duşumu kullanırken, hamağımda uzanırken düşünüyorum. Laney geldiğinden beri aklımdan çıkmıyor ve onun bana gülümsemekten daha fazlasını yaptığı fikrinde boğuluyorum. Vücudu benimkine sarılmış. Onun hikayesini dinlemek istiyorum. *Beni* böyle görmesini istiyorum.

"Yıllardır dikkatini verdiğin ilk kadın olduğu için kızgın olmadığına emin misin?"

"Bu da işin bir parçası." Beni bu kadar kolay okuyabilmesine sinirlenerek derin bir nefes veriyorum.

Gülümsüyor, gözleri hâlâ o lanet lastik salıncağa dikili. "Herkes yalan söyler, Grant. Çoğu zaman kendilerine." Beni çağırıp birkaç kelimeyle haddimi bildirmeyi kardeşime bırakın. Ayağa kalkıp nehir kıyısına doğru yürüdü.

Laney sallanıyor.

Su burada bel hizasında, ama akıntı o kadar hafif ki, su yüzü zar zor hareket ediyormuş gibi görünüyor. Başını, çilek sarısı saçlarının uçları suya girecek kadar geriye eğmişken, güneş yüzüne vuruyor ve onu parlatıyor. Kardeşimi seviyorum ama ona yaklaşmak için attığı her adımdan nefret ediyorum.

"Grant Amca, lütfen, lütfen çöpçü avına şimdi başlayabilir miyiz?" Lily serdiğimiz havluların üzerine uzanırken şöyle diyor.

"Elbette, benim küçük çiçeğim," diyorum ve Lincoln'un Laney'ye gerçekten komik olduğu anlaşılan bir şeyler söylemesini izliyorum. Azı dişlerimi ısırıyor, onun bakışlarından başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. "Neden gidip kız kardeşine yarışmaya başlayacağımızı ve kazananın Griz'in golf arabasını kullanacağını söylemiyorsun?"

"Aman Tanrım," diye bağırıyor. Avazı çıktığı kadar bağırıyor, "LARK! Lark! Kazanan golf arabasını kullanacak!"

Lark koşarak oturduğumuz yere geliyor ve nefes nefese, "Çok hazırım Grant Amca. Hadi yapalım şunu."

Onların ötesine, Fiyasko'ya gelen en gürültülü dikkat dağıtıcı şeye ev sahipliği yapan sessiz nehre doğru bakıyorum. Lincoln onu iterken lastik salıncakta tekrar havada süzölüyor, ikisi de gülüyor ve keşke ben olsaydım diyorum. Kardeşlerimi hiç kıskanmadım. Kendi hayatlarımız ve neyin önemli olduğuna dair farklı bakış açılarımız var, ama her zaman birbirimizi ilk sıraya koyarız. Ne olursa olsun. Ve şu anda,

Kardeşimi bir kenara itip o güzel yalancıya daha yakın olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bölüm 20

Hibe

"ÖRÜMCEĞİ BULDUM. Bu beni kazanan yapmalı," diyor Lark nane parçacıklı dondurmasından bir kaşık daha ağzına atarken.

"Evet, ama onu çubuğa bindiren ve yığınma geri getiren bendim. Bu da beni kazanan yapıyor," diyor Lily külahın etrafını yalayıp son gökkuşağı parçasını da toplarken.

Lincoln elindeki boş bardağı arkalarındaki çöpe atarken, "Pekâlâ kızlar," diyor. "Geç oldu ve ayıracak enerjimin olmadığı bir kavgadan on dakika kadar uzakta olduğumuzu söyleyebilirim. O yüzden" -ellerini çırpı- "Laney'e eşlik ettiği için teşekkür edelim. Ve Grant Amca'ya da dondurma yemeği için."

Netflix'teki "uyku öncesi programlarını" kimin seçeceği konusunda tartışmaya başlamadan hemen önce ikisinden de bir sıkıştırma alıyorum.

Linc bana kıkırdamama neden olan bıkkın bir bakış atıyor. "Sanırım birkaç dakika yanılmışım." Evimden nehre kadar yürüdükten sonra geri döndük ve The Fiasco Creamery'de dondurma yemek için onun cipine atladık.

Lincoln'ün dikkati sağ tarafımdaki Laney'e yöneliyor ve ona büyüleyici gülümsemelerinden birini veriyor. "Laney, bugün bizimle takıldığın için teşekkürler. Kızlar senin tanıdıkları diğer yetişkinlerden çok daha havalı olduğunu düşünüyorlar."

"Muhtemelen haklılar," diye şaka yapıyor. Bana bakıyor ve başıyla beni işaret ederek ekliyor: "Yine de Grant Amcaları beni yenebilir."

"Yürüyebilecek durumda olduğunuza emin misiniz? Sizi geri bırakabilirim." O cevap veremedi ben atladım. "Sen diğer yöndesin."

Biz iyiyiz."

Lincoln'ün gözlerindeki bakış bana sadece onunla yalnız kalmak istediğimi bildiğini söylüyor.

Birbirimizden sadece birkaç metre uzakta durup gidişlerini izliyoruz, kızlar kemerlerini bağlayana kadar el sallıyorlar. "En son ne zaman akışına bıraktığımı ve bunu yaparken bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum." Bana dönerek yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Ailenizle geçirdiğiniz zamana eşlik etmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Kendimi ..." Derin bir nefes alıyor ve nefes verirken "Güzeldi" diyor.

Günün büyük bir bölümünü, ağabeyimin onunla konuşma ve flört etme biçimine açıkça bakmadan yeni komşumla bakışmaya çalışarak geçirdim. Bu konuda her zaman iyiydi. İnsanlara ait olduklarını hissettirmek. İstendiklerini hissettirmek. Ben hiç böyle olmadım.

Boynumun arkasını ovuyorum çünkü ikimizin burada durması ve uzakta bize göz kırpan ateş böcekleri daha yakın durma isteği uyandırıyor. Ya da yürümeye başlarken onun elini tutmak.

Karanlık yollar burada yepyeni bir anlam kazanıyor. Bu geceki gibi berrak bir gecede göremeyeceğiniz tek bir yıldız bile yok. "Burada hiç ışık kirliliği yok. Çok karanlık," diyor kolu benimkine değerken.

El fenerini açmak için telefonumu çıkarıyorum.

Gülüyor, sonra iç geçiriyor. "İyi fikir. Daha önce hiç gece vakti toprak yolda yürüdüğümü sanmıyorum. Ve dürüst olacağım, yapılacaklar listesinde hiç yoktu. Ama şimdi yaptım. Bu benim en sevdiğim yürüyüşlerden biri olabilir."

"Muhtemelen şirket yüzündendir."

Bir kahkaha daha atıyor. "Bu da işin bir parçası" demeden önce birkaç saniye geçiyor.

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum çünkü dün gece söylediklerimde ciddiydim. Arkadaşlık asla yeterli olmayacaktı ve ben de çekip gitmekle siktir et demek arasında ince bir çizgide ilerliyordum. Ama asfalttaki toprağın hızlı sürtünmesi ve ardından ağzından dökülen bir dizi küfürle düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Allah kahretsin, orospu çocuğu..."

Işığı itişip kakışmasına tutarak ayağına uzanıyor. Onu net göremiyorum ama gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "İyi misin?" Gülümseyerek soruyorum.

"Ucuz parmak arası terliğim kırıldı." Küçük bir kahkaha atarak ön koluma tutunuyor ve ayağını kaldırıyor. Kirli ama ayak başparmağından ayağının topuk kısmına kadar uzanan küçük bir kesik de kanıyor.

"Pekâlâ, al bakalım," diyorum ve el feneri hâlâ yanan telefonumu ona uzatıyorum. "Sen benim ışığım ol." Onun önünde çömeliyorum. "Aracın olacağım."

Telefonumu aldı ve güldü. "Sırtına çıkmamı ister misin?"

"Yolun geri kalanını tek ayakkabı ve kesik bir ayakla yürüyemezsin. Yani evet, atla."

Orada öylece duruyor.

Ben de döndüm, hâlâ yere çömelmişim. "Gidelim tatlım. Burada bu kadar uzun süre kaldığım için dizlerim kızmaya başladı."

"Grant, ben narin değilim. Ağırım. Beni geri taşıyamazsın." Aksak adımlarla ilerlemeye başladı.

Yanımdan geçerken elini tutuyorum. "Laney," diye bağıriyorum.

Sesimin tonu onun durmasına ve hemen dönmesine neden oldu.

"Seninle ilgili üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok.

Hatırlıyorsun

"Seni at yalağıma nasıl attım, değil mi?" Buna cevap vermesine izin vermedim. "Şimdi o güzel kışını buraya getir ve atla."

Gözleri benimkileri ararken arkama geçti. Elleri omuzlarımın arkasından yukarı doğru kalkıyor ve boynuma dolanıyor. Arkama uzanarak ellerimi kalçalarında gezdiriyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Ellerimi her iki kalçasının dış tarafına doğru sürüklüyorum, çıplak teni dokunuşumdan daha sıcak, kendini sırtıma kaldırmak için küçük bir sıçrama yapıyor. Yürümeye başlamadan önce, onu her bir uyluğunun altından daha sıkı kavriyorum ve bir sıçrayışla kaldırıyorum, böylece daha yükseğe sarılıyor ve inlemesine neden oluyor.

"Tamam, beni boğma ve feneri ileriye tut ki bu sefer ikimiz de düşmeyelim."

Başını sallıyor ve yüzünün bana ne kadar yakın olduğunu acı verici bir şekilde farkındayım. Neredeyse benim kadar ağır nefes aldığını duyabiliyorum, her ne kadar taşınan o olsa da. O ve kızların saçlarına ördükleri kır çiçekleri gibi kokuyor.

Dondurma k lahındaki vanilyayı o kadar güzel yaladı ki ereksiyon oldum.

"Canını yakıyor muyum?" diye soruyor kulağının dibinde sessizce.

"Denesen bile bana zarar veremezsin, tatlım." Bu yalan karşısında biraz irkildim.

Alaycı bir ses tonuyla, "Tamam, sert  ocuk" diyor. Telefonun ışığını olabildiğince sabit tutarak, içki fabrikasına giden uzun yolun engebeli çakıllarını işaret ediyor. "Bu çılgınca bir soru değil. Ben yetişkin bir kadını ve sanırım pek çoğumuzu sırtında gezdirmiyorsun." Gülüyor, sonra ekliyor: "Tabii seni yanlış anlamadıysam kovboy. Bir sürü kızı gezdiriyor musun?"

"Aklından geçenleri her zaman söyler misin, yoksa ben özel miyim?"

Göğsünden bir uğultu yükseliyor. "Son zamanlarda aklıma ne gelirse söylüyorum. Filtre yok." Sonra çok masummuş gibi, "Sadece küçük bir soruydu" diyor.

"Saçmalık. Ve sen de bunu biliyorsun."

Çenesini omzuma yaslıyor. "Hmm, belki de değil." Kolları beni sıkıca tutarken, ağzının bana nasıl yaklaştığını fark etmiyorum. Ama sonraki birkaç kelimesi neredeyse ayağımı kaybetmeme neden oluyor. "Belki de sen sadece  zelsin."

Kolları beni biraz daha sıkıyor. Bacaklarının beni sarışından zevk alıyorum. Göğsünün sırtıma sürtünmesi ve avuç içi ile parmaklarının boynumun hemen altındaki gömleğimi kavraması. Bir kol boyu daha akıllıca olurdu. Daha az karmaşık. Arkadaş olmak istemiyorum ve daha fazlası pervasızlık olur. Hayatımın o kısmını kapatmak için uzun zaman önce bir karar verdim, ama şu anda ona dokunmak gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Ellerim uyluklarının arkasını biraz daha sıkı kavırıyor. O da karşılık olarak onları yanlarıma doğru sıkıyor.

"Bugün Julep'e kim bakıyor? Bizimle gelmemesine şaşırdım," diye sorarak düşünceleri kırıyor.

Daha iyi kavraması için ona bir destek veriyorum. "Eğer işte ya da meşgulsem Griz gün içinde birkaç kez uğrayıp onu görüyor. Çoğu zaman başka bir yol yerine ona gidiyor."

"Yani ona göz kulak oluyor, öyle mi?"

Buna gülümsüyorum, çünkü tam olarak yaptığı şey bu. "O akıllı ve adamlarını takip ediyor."

"O da bana eşlik ediyor. Tüm K9 birimleri birlikte mi emekli oluyor?"

"Genellikle durum böyledir. Eğer bir köpek bakıcısıyla birlikte eğitimden geçtiyse, onlarla birlikte yaşıyorsa, onu yeniden görevlendirmek zordur. O doğuştan güdük ve tanımadığı insanlara pek ısınmıyor." Başımı hafifçe çevirip ona bakıyorum. "Görünüşe göre sen hariç."

En eski binamız olan ve en yıllanmış partilerimizden bazılarının dinlendiği rickhouse'a yaklaşıyoruz ve ışıklar yanıyor. Tur saatinin çoktan geçtiğini düşünürsek, bu saatte kimsenin fiçıları karıştırdığından şüpheliyim. "Ufak bir gezintinin sakıncası var mı?" Odaklandığım yere bakıyor. "Rick sürücülerinden biri ışıkları rickhouse'un kuzey ucunda bırakmış."

"Rick Rider?"

"Kendilerine öyle dediklerini sanmıyorum ama evet, Rick Rider. Varilleri saatleyen bir ekibimiz var. Varilleri evlerimizin içinde ve dışında dolaştırıyorlar." Rampadan yukarı çıkıp çift kapıdan içeri girdiğimde hava daha durgun ve nemli.

"Bütün rickhouse'lar bu arazide mi?" Yıpranmış ve aşınmış olsa da, tam olarak ne olduğunu görüyor. "Bu inanılmaz bir şey. Hakkında hiçbir fikrim olmayan o kadar çok şey var ki."

"Çok fazla burbon üretiyoruz. Bu yüzden yan ilçede sadece dört ila beş yıl yaşlandırdığımız fiçıları barındıran birkaç düzine daha var." Yıpranmış mekânın etrafına bakıyorum. "Burası sürecin en sıkıcı kısmı gibi görünebilir ama en çok aksiyonun yaşandığı yer burası."

Gülüyor. "Neredeyse çok kolaysın Grant. Bundan sonra nasıl yorum yapmam? *En çok aksiyonun olduğu yerde...*"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kahretsin, bunu onunla çok yaptım. Kendine saklamaya çalıştığı kısmın altında bir yerlerde daha fazlası olduğunu biliyorum, ama bu hafif ve eğlenceli versiyonu. Ben de ona çekildim.

"Hâlâ çalışan var mı?" diye seslendim. Dave?" Duraksayarak, mırıldanan bir yanıt bekliyorum. "Tim? Carter? Hâlâ burada mısınız?"

Laney'nin sırtımdan aşağı kaymasına izin verdim, ayakları beton zemine çarptı.

Ayakkabısız ayağını kaldırıyor ve düşündüğümde biraz daha fazla kanayan yaraya bakıyor. "Burada yara bandı olma ihtimali var mı?"

"Onları evde bıraktım." Kıkırdayarak onu belinden kavradım ve bir burbon fiçisinin üzerine kaldırdım.

"İşte orada," diyor göğsümü işaret ederek. "Sırtında ben koala'laşmış haldeyken en az bir ya da iki mil yürüdün ve sonra sanki önemli bir şey değilmiş gibi beni kucağına aldın."

Sırıtiyorum. Onu idare ettiğim için beni fazlasıyla takdir ediyor. Ama kabul ediyorum. "Önemli bir şey değildi, tatlım."

Gözleri göğsümün önünden aşağı iniyor ve gerçekten iyi hissettiren bir hızla yukarı çıkıyor. "Seksi bir esnemeydi Grant" derken dudaklarıma odaklanıyor. Bu yorum beni tam karnımdan vuruyor ve vücudumun etrafında dönerek tam sikime iniyor. "Sadece böyle misin yoksa benim için gösteriş mi yapıyorsun anlayamıyorum."

Tanrım, bu kadını istiyorum. Boynumun arkasından tişörtümün yakasını tutuyorum ve kısa kollarından birini yırtarak çıkarıyorum.

Bir kahkaha atıyor. "Evet. Tamam, gösteriş."

Bileğini kaldırırken içimden yükselen sırıtışa karşı koyamıyorum. "İşte, bir bakayım."

Yüzünde nazlı bir gülümsemeyle orada oturuyor, öne doğru eğilirken başparmağının tırnağını ısıyor.

Ayağı kalçama tünemişken, lacivert pamuğun yırtık şeridini ayak topunun etrafına bağlıyorum, kesiği ve ayak parmaklarını sarıyorum.

"Bana nedenini söylemedin."

"Neden ne?" Sıkı olduğundan emin olmak için ayağının etrafındaki kumaşı bir kez daha düğümlemeye odaklanırken soruyorum.

Bir an tereddüt ediyor. "Neden 'arkadaşlar' senin için yeterli değil?"

Bakışlarımı kalçalarının üst kısımlarında tutuyorum ve ellerim pürüzsüz teninde ve ayak bileğinin etrafında ilerlerken her bir nedeni düşünüyorum. Sanki şu anda ona dokunmak benim verdiğim bir karar ya da düşüncesizce yapılmış bir seçim değil de bir gereklilikmiş gibi geliyor. Parmaklarım bacağının yan tarafını okşarken teninin parmak uçlarımin altında nasıl hissettirdiğine bakıyorum.

"Bunun benim için de yeterli olacağını sanmıyorum," diye itiraf ediyor nefes nefese. İnançsızca. Aslında, bunu söyleme şekli benden çok kendisinin duyması içinmiş gibi görünüyor.

Ayağa kalkarken parmaklarım bacağının yan tarafında gezinmeye devam ediyor. Bu yakınlık bana eskiden nasıl bir adam olduğumu hatırlatıyor; şansını deneyen, istediği kişiyle flört eden ve sonra da bunu gerçekleştiren bir adam.

"Arkadaşlar böyle hissetmez," diyor. Ben dudaklarını izlerken onun gözleri de ellerimin hareketini izliyor.

"İsteddiğini söylediğin şey bu değil miydi?"

Parmakları ellerimin üzerinde geziniyor, ellerim yükselirken hareketi takip ediyor.

"Evet . . . Buraya geldiğimden beri pek çok şey söyledim."

Ona o kadar yakınım ki dudaklarının detaylarını inceleyebiliyorum, yayının nereye doğru eğildiğini ve nasıl kaygan pembe ve hazır olduklarını. Tek yapması gereken dizlerinin arasındaki boşluğu genişletmek, böylece daha yakına kayabilirim. Dudaklarımı onunkilere bastırmak ve bütün gün istediğim şeyi tatmak.

"Karmaşık şeyler istemiyorum. Kadınların peşinden koşmam. Ortaya çıkıp hayatıma giren insanlardan hoşlanmıyorum. Başıma bela olan yabancılara aşık olmam."

Ellerim beline doğru ilerlerken, parmaklarım onu kavradıkça nabız gibi atıyor. Gömleğinin eteklerinin altından geçerken teninin sıcaklığını yeniden hissediyorum.

"O zaman bir sorunun var gibi görünüyor, kovboy."

"Evet, tatlım." Sırıttıyorum. "Beni yalancı mı çıkarmak istiyorsun?"

Ve kalçaları yaklaşmam için yeterince kayarken yaptığı şey de bu. İsteddiğimi almam için küçük bir davet. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, dudağını ağzına götürüyor ve ıslandığında dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor.

Hâlâ ailemi takip eden bu lanetin varlığına inanan mantıksız bir yanım var. Eğer doğruysa bir daha hayatta kalamayacağıma. Eğer kendimi bir süreliğine bile olsa onun içinde kaybetmeme izin verirsem, eskisi gibi olamayacağım.

Ama temkinli olmaktan sıkıldım, yoruludum. Ve lanet olsun, düşünmeden edemediğim kadını öpmek istiyorum.

Kapıdan salıverilmek gibi. Onunla bu andan başka bir şey istemediğime karar verdiğim anda bir silah sesi duyuyorum ve her şey bir anda oluyor. Elim belinden havalanıyor ve başparmağım tam nabzının attığı yere yerleşirken parmaklarım boynunun yan tarafını kavırıyor. Aynı anda o da enleme uzanıyor ve dudaklarımız beni acıktıran bir öpücikle buluşurken parmakları saçlarıma dolanıyor.

Ödöl gibi hissettiriyor.

Dudaklarım ağzının üzerinde gezinirken boğazının arkasından gelen küçük ses, rezervlerimin son parçasının da tükenmesine neden oldu.

ufalanıyor. Dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi. *Mükemmeldi*. Dudaklarımızın daha derin oynaşabilmesi için başını yeterince eğiyor ve ben de onun da aynı şeyi hissettiğinden emin olmak için yeterince geri çekiliyorum. Bu dünyada ikimizin aynı anda hem yeni bir başlangıç hem de son oyun gibi hissettiren bir öpücüğün içinde kaybolmamızdan başka bir şey yok. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsüyor ve ben de elimde olmadan gülümseyip bir kez daha dalıyorum.

Çimento zemin üzerindeki toprağın sürtünmesi anında dikkatimi çekiyor. İkimizi de ıslatan soğuk su gibi. Arkamı döner dönmez Griz'in bir elinde çuval, diğerinde bakır bir viski hırsızıyla ana koridorda ilerlediğini görüyorum. "Vay, vay, vay. Görünüşe göre ikiniz çok samimisiniz." Olduğu gibi söylemeyi büyükbabama bırakın.

Ben geri çekilirken Laney hiç istifini bozmadı. "Torununuz sadece buraya geldiğimden beri düşündüğüm bir şeyi gösteriyordu." Bana göz kırparak ortamı bir anda yumuşattı. Ne yazık ki aramıza daha fazla mesafe koyarken başparmağıyla ağzını silerek, "Elinde ne tutuyorsun?" diye soruyor.

Ben kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuştururken Griz yaklaşıyor, artık tamamen onun atmosferinden çıkmış durumdayım ve bundan nefret ediyorum. O sivri uçlu bakır boruyu tutarken ben de yırtık gömleğimi üzerime geçiriyorum.

"Buna viski hırsızı diyorlar. Fıçılarda ne olduğunu test etmek istediğimizde kullanırız."

Gülümsüyor ve burbon fıçısının üzerine otururken ellerini kalçalarının altında gezdiriyor. "Tadı güzel mi?" Gözleri bir an için benimkilere kayıyor. *Evet tatlım, tadın güzelden de öte.*

"Sevgilim, bu fıçılarda her zaman iyi burbon vardır, erken olsa bile. Ama hayır, tadına bakmıyordum. O kadar ileri gitmedim."

Diğer elindeki sıkılmış çuval hareket ediyor. "Griz, bir şey mi yakaladın?"

Yanımızdan geçip gitti. "Çıngıraklı yılanı duymadığım için en iyi tahminim Batı pamukağzı, ama asla bilemezsin. Genç bir tane de olabilir. Zaman kaybedip öğrenmek istemedim."

Laney kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Çıngıraklı yılan mı?"

Başımı sallayarak ona "Yılan" dedim.

"Çok da kötü biriydi," diyor Griz, lokantanın uzak koridoruna doğru ilerlerken. "Çok kızgındı. Bu sezon şimdiye kadar buradan çıkardığım ikinci balık bu. Genelde havalar soğuyana kadar çıkmaz ama bu nemli, karanlık noktalar her türlü yarattığı çağırıyor."

Çantayı sanki yılan değil de yiyeceklerle doluymuş gibi tutuyor.
"Bununla ne yapacaksın?"

Griz bana gülümsüyor ve sonra sırtarak ona "Çok lezzetliler" diyor.

"Ciddi değil misin?"

Yüzümdeki gülümsemenin çatlamasına engel olamıyorum.
"Muhtemelen buradan uzak bir yere gitmesine izin verecek. Merak etme."

Griz ayağına bakıyor. "Kendini neye bulaştırdın?" "Geri yürürken küçük bir kesik."

Bakışları bana yöneldi. "Bir kadının yaralı halde yürümesine izin verdin. Sana bundan daha iyisini öğretmedim mi?"

Onun ses tonuna kıkırdıyor. "Aslında beni buraya kadar sırtında taşıdı."

Başını sallayarak Laney'ye döndü. "Golf arabası bende. Hadi, seni evine bırakayım."

Fıçıdan inmesine yardım ediyorum.

"Sırtım berbat durumda, o yüzden kolunu bana dola. Sadece yan kapının dışında."

Griz bana çuvalı uzattı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Kolunu Griz'e dolamışken ve Griz'in ona sessizce söylediği bir şey yüzünden yüzünde kocaman bir gülümseme varken, "Eminim bir yolunu bulursun. Kapıyı kilitlemeden önce ışıkları kapatmayı unutma."

Adamın küçük patikadan golf arabasına doğru yürüdüğünü ve çuval tıslarken kızın içeri girmesine yardım ettiğini izliyorum. Arkasına bakmıyor, adamın ona söylediği bir şeye gülmeye hazır. Gün içinde ikinci kez başka bir adamın onun dikkatini çekmesini kısıkanıyorum. Ama bu sefer dudaklarım hala onunkilerden vızıldıyor.

Uzun zamandır bu kadar umursamaz olmamıştım, bu da kimse için iyi değil. En çok da benim için.

Bölüm 21

LANEY

Sabahın köründe kafeini iple çekiyorum. Ve eğer iyi bir flat white istersem, fırına doğru birkaç mil yürürüm. Bu benim en sevdiğim şeylerden biri. Beni dışarı çıkarmanın basit bir yolu, elimde bir kahve ile yeni evimi keşfetmeye kendimi açıyorum.

Yeni kasabama bakmak için durduğumda, kendimi bir filmdeymişim gibi hissediyorum. Büyük şehirli bir kız küçük bir kasabaya düşmüş, ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor. New York'ta binlerce kilometre yürüdüm. Görecek çok şey vardı. Yeni restoranlar, devasa reklam panoları ve koşuşturan kalabalıklar, ama aynı zamanda sessiz kısımlar da vardı. Hiçbir zaman Fiasco'daki yeni küçük kulübemin dışındaki tarla kadar sessiz olmadı ama New York'un rastlamayı sevdiğim kısımları da vardı. Burada daha az şey var. Daha fazla alan ve örtbas edilecek çok daha az şey var ama bu benim yepyeni bir yerde tanıdık bir şeyler bulma yolum.

Fiasco'nun şehir merkezinin ortasındaki küçük pembe binayı saran nane yeşili tente gösterişli olmalıydı. Neon sarısı açık tabelası ve dükkanın siyah blok harflerle boyanmış ismi ile Loni's, ilk alışveriş gezimde ön kapıyı açtığım andan itibaren büyüleyiciydi. Ön masada renklerine göre düzenlenmiş giysiler vardı; kırmızı üstlerden pembe shortlara, oradan da küçük bir güney kasabasından beklediğim muhafazakâr tarzda olmayan elbise raflarına uzanıyordu. Modaya uygunlar, hatta biraz sinirliler. Bazı tasarımcı markalarını

SoHo ve şu anda sınırlı olan gardırobuma eklemeyi düşünmediğim diğer isimsiz stiller.

Önünden geçerken Hadley'den ödünç aldığım siyah elbisenin aynısı başsız bir mankenin üzerinde asılı duruyordu. Hemen yanında da giymek için bir neden bulup geri dönmem gereken çiçekli, çok güzel bir elbise.

"Kasabadaki herkesin hakkında konuşmaktan kendini alamadığı kız sensin," dedi tezgâhın arkasındaki kadın, mayo altlarında bedenimi bulmaya çalışırken. Ona gülümsedim, insanların benim hakkımda konuşması fikri içimi sızlattı. "Dedikodulara biraz kulak kabartalım bari." Bana yardım etmek için yanıma geldi. "Buradaki dedikoduların çoğu gerçeğin bir kısmına dayanır ve can sıkıntısından dolayı süslenir." Bunun üzerine tedirgin göründüğümden eminim ama bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Biz burbonumuzu severiz. Fiasco'da çayı dökmeyiz, niyetle üç parmak dökeriz."

Pazar sabahı caddenin karşısına geçip Griz'in kitap kulübüne adım atarken tam da doğru hatırlatıcıydı.

Grant ile aramızdaki öpüşmeyi garip bir şekilde böldüğu için bunun acınası bir davet olduğunu düşünüdüm. Elinin boynumu nasıl eğdiğini ve ağzı beni tamamen yutarken başparmağının tenimde nasıl tatlı tatlı gezindiğini hala hissedebiliyorum. O öpücüğu vücudumun her santiminde hissettim. Beni rickhouse'dan geri götürürken Griz'in hafta sonu planlarını sorup saçmaladığımda, bana kızlarından ve kitap kulübünden bahsetti.

"Sen Laney olmalısın. Ben de Prue. Kitap kulübümüze hoş geldiniz!" Sesindeki beklenmedik heyecan dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. "Griz'in konuşup durduğu tek şey, en güzel kızın küçük kasabamıza, içki fabrikasına nasıl geldiği." Elime vuruyor. "Ve laneti bozacak kişinin o olacağını."

Neyi kastettiğini biliyorum, ama bunun üzerinde fazla düşünmedim ya da herhangi bir şekilde bununla ilgili olduğumu düşünmedim. "Lanet mi?"

Kapıyı daha geniş açıyor, elimden unlu mamulleri alıyor ve kokluyor. "Ah, evet. Konuşacak çok şey var. Bu bir toka mı? Toka mı yaptın?"

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim ama yine de gülümsemeye devam edeceğim. "Peach. Umarım sorun olmaz."

İçeri girdiğimde geniş ve aydınlık oturma odası tıklım tıklımdı. Oturan ve birbirine karışan kadınların sayısı olmasaydı, daha fazla ayrıntıya dikkat edebilirdim. Sadece pembe pais- ley duvar kağıdına ve kağıt kitaplarla dolup taşan kitap raflarına bir göz atabiliyorum.

"Laney burada," diye şarkı söylüyor. "Ve bir şeftali tokası pişirdi. Romey, gel şunu al, ben de kesmek için bir bıçak getireyim."

Adımlarımı yavaşlatıyorum, tüm dikkatlerinin üzerimde olduğu odaya gülümsüyorum. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, ayağa kalkıp beni kocaman bir ayı kucaklamasıyla selamlayan Griz'e "Kitap kulübü dedin. Beş kişiyi kastettiğini sanmıştım."

Kalın bıyıkları sağ köşede yukarı kalkıyor, yüzünde eğlence dans ediyor. "Görünüşe göre herkes bu haftanın kitabı hakkında konuşmak istiyor."

"Ya da yeni kız."

Gülüyor, dudakları büzülüyor. "Evet, muhtemelen yeni kız. Merak etme, ben buradayım."

Griz dışındaki herkes kadın ve yaşları yirmili yaşların başından Griz'in yaşına yakın bir yere kadar değişiyor. "Kitabı okumadığım için üzgünüm ama hangisini seçerseniz seçin bir sonrakinin bir parçası olmayı çok isterim."

Benim yaşına yakın bir kadın, yanında iki Altın Kız, el sallıyor ve gülümsüyor. "Bu sadece kısa bir aşk romanı. Hızlı ve kirli-"

Odanın uzak köşesinde bir içki masasının etrafına çömelmiş başka bir kadın, "Ben de böyle seviyorum," diye katılıyor. Bu herkesin gülmesine ve aynı fikirde olmasına neden oluyor. Araya girmiyorum, ama bu grupla daha rahat olsaydım, ben de onlarla birlikte şakalaşırdım. *Belki bir gün.*

"Arkada bir brunch büfesi var," diyor Prue elimi tutup koluna dolayarak. "Darla muhteşem huevos rancheros'unu getirdi, Tonya haşlanmış yumurta yaptı, bir de Fransız tostı var." Eğilip fısıldıyor, "O Mary'nindi ve yenilebilir bir şey getirip getirmeyeceği her zaman belirsizdir." Sonra da ağzından, "Boş ver." Arkasına yaslanıp şakacı bir sırtışıla daha yüksek sesle konuşuyor. "Griz, görüyorum ki bu hafta ikramlık bir şey getirmekten kaçmışsın."

"Kendimi ve yeni bir katılımcıyı getirdim." Göz kırıyor. Alçak sesle, "Bu sefer yeterince tatlı olacak Prudence," diyerek onunla flört ediyor.

Ona gülümsemesini özlemiyorum. Prue'nun Griz'den en az on yaş daha genç olduğunu varsayarsak, yetmişli yaşlarında olduğunu söyleyebiliriz. Açık kahverengi saçlarında gümüş teller omuzlarına kadar uzanıyor. Onda anlam veremediğim sıcak bir şeyler var. Belki de dökümlü yeşil pantolonu

ve çiçekli pembe bir bluz ile sadece tepesine iliştirilmiş krem rengi bir hırka giymiş, ama nazik bir kütüphaneci gibi görünüyor ve hissediyor.

"Marla da mimoza ve Bloody Mary barının arkasında." "Laney."

Marla başını sallıyor. Marla'nın benim en büyük hayranım olmadığı çok açık.

ama bana içki içemeyeceğimi ya da gitmem gerektiğini söylemediği için doğru yönde atılmış bir adım.

Küçük bir tabak dolduruyorum ve iki kadının arasında bir yer buluyorum, yaklaştığımda gülümsüyorlar ve sıkışıp sıkışamayacağımı soruyorlar. Oturur oturmaz tabii ki çantamdaki telefonum çalıyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama sonra önemli bir şey mi diye endişelenmeye başlıyorum. Bu numaraya sahip çok fazla insan yok- Hadley, Ace ve Ajan Harper. Oh, ve şimdi de Grant.

"Herkes hoş geldiniz. Herkesin bu haftanın romanını okumak istemesi beni çok heyecanlandırdı. Ben gerçekten çok beğendim ama yazım aceleye gelmiş gibi hissettirdi..." Prue söze başlıyor, ama ben tekrar çaldığında telefonumu kontrol edip etmemem gerektiğini düşünerek hemen sesini kesiyorum.

Sağ tarafımdaki uzun kıvrıcık saçlı esmer, dördüncü kez vızıldadığında bana bakıyor. "Şuna bakacak mısın? Biraz dikkat dağıtıcı," diye fısıldıyor. *Gerçekten o kadar dikkat dağıtıcı mı?*

Kimden geldiğini görünce gülümsemeden edemiyorum.

COWBOY

Ayağın nasıl?

LANEY

Ayağım iyi, ama kitap kulübünün ortasında, dikkatimi vermediğim için uzun bacaklı bir esmerin pis bakışlarına maruz kalıyorum.

COWBOY

Kıvrıcık saç mı?

LANEY

Evet.

COWBOY

Burun halkası mı?

LANEY

Evet. Eski sevgililerinden biri mi?

COWBOY

Denedi.

LANEY

Senin tipin değil
mi?

COWBOY

Duruma göre değişir.
Kıskanç mı?

LANEY

Benimle flört m ediyorsun kovboy?

COWBOY

Duruma
göre değişir.

LANEY

Açık
mı?

COWBOY

Sen.

"Peki ya sen, Laney?" Grant ile mesajlaşmasını keser.

"ok özür dilerim, soru neydi?" Odaya bakıyorum ve telefonumu cebime atıyorum. Az önce her ne olduysa, bunu daha sonra açıklayabilirim ama şu anda tüm gözler benim üzerimde. Az önce rahatlık hissinden vücudumda dolaşmaya başlayan gergin bir vızıltıya geçtim.

Griz sandalyesinden araya giriyor, "Okumadığını biliyorsun, Prue." Bunu söyleme şekli korumacı hissettiriyor.

"Ben sadece onu da dahil etmeye çalışıyordum. Ahlaki açıdan gri bir kadın ana karakteri olan bir kitap hakkında fikir sahibi olmak için onu okumuş olmanıza gerek yok. Ama sorun değil." nndeki havaya el sallıyor.

Sağ tarafımdaki esmer cevap veriyor: "şahsen bunun onu zayıf bir karakter yaptığını düşünüyorum. Ahlaki açıdan gri adamlar okuduğumuzda, bunlar genellikle güçlü mafya adamları ya da milyarderler oluyor. O bunların hiçbiri değil."

Daha cevap verdiğimi fark etmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı bile. "Bu çok ataerkil görünüyor, değil mi?" Bu dağda tek başıma ölüp lmeyeceğimi görmek için hızla odaya bakıyorum. Birkaç glmseyan yüz görüyorum, belki de değildir. "Erkeklerle sorunumuz yok

Zengin ve güçlüyse ahlaki değerleri sorgulanabilir olan bir kadınla aynı ahlaki değerlere sahip olmayan bir kadın arasında bir sorun yok mu?"

"Bunu sorun etmiyorum demiyorum. Bunu bir erkekte daha çekici bulduğumu söylüyorum. Ve bu da onu okumak istememe neden oluyor."

Başımı sallıyorum ama öylece bırakamıyorum. "Tamam, bunu anlıyorum. Ahlaki açıdan gri erkeklerin çoğunun bu dinamiklerde masum bir fe-erkek muadili olması hoşuna mı gidiyor? Belki de denge kurma şekillerini seviyorsunuz. Ama hikayedeki erkek muadili mükemmel bir ahlaki pusulaya sahip olan, ahlaki açıdan gri bir kadın başrol hakkında ne hissediyorsun?"

Başını yana eğiyor, ağzını öyle bir büzüyor ki sanki düşünüyormuş gibi görünüyor. Ama onun yerine başını hayır anlamında sallıyor. "Hayır, hâlâ bana göre değil." Ve kendi kendime düşünebildiğim tek şey, Grant Foxx'u ve kendimi ya da en azından onun hakkında bildiklerimi ve bu kasabadaki itibarını tarif ettiğim.

Marla ağzı limonlu haşhaşlı muf- fin ile dolu bir şekilde söze karışıyor. "Bu hikayeyi tek elle bile okuyabilirim, Laney."

Odayı yeterince kahkaha doldurdu ve bu konunun kapanmasına izin verdi ve bunun için şükürler olsun. Kurgusal karakterlerin ahlaki pusulaları hakkında kimseyle kafa kafaya vermeyi planlamamıştım. Telefonum tekrar çaldığında, kendimi sohbetten muaf tutmaya karar veriyorum. Banyo kapısını arkamdan kapatırken gülümsüyorum ve telefonumu çıkarıyorum, Grant olmasını bekliyorum. Ama arayan Grant değildi.

BEA

ABD Marshall'ın ofisinden kimse size yaklaştı mı?

LANEY

Ben sadece seninle uğraştım, Bea. Başka kimseyle değil.

Otuz saniye geçmeden beni aradı.

"Alo?" Sessizce söylüyorum. Banyo odasının kapısının dışında birkaç kişinin konuştuğunu duyabiliyorum ve kimsenin bunu duymasını istemiyorum.

Bea'nın hırıltılı sesi hemen konuya giriyor. "Bu şekilde devam etmelisin."

Hislerim devreye giriyor ve ses tonundan ve o basit duyumdan bir şeyler olduğunu ve bunun iyi bir şey olmadığını anlayabiliyorum. "Neler oluyor, Bea?" Cevap vermeye başladı ama sözünü kestim: "Beni arayıp sırf karanlıkta kalmam için böyle şeyler söyleme."

Oflayıp pufluyor. "Bunu uygun kanallardan uzak tutmakta haklı olduğumu biliyordum. Eskiden tanık koruma programındaydı."

Sırtımı kapıya yaslayıp kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. "O kadını öldürmeye çalışan kişi mi? Onu kurtardığım canavar ABD hükümeti tarafından mı korunuyordu? Şaka mı yapıyorsun?" Kulağa neredeyse düşünilemeyecek kadar saçma geliyor.

"Birini öldürmeye *çalışmaktan* çok daha fazlasını yaptı, Laney. Bağlantılarıma göre, depodaki tüm o kanıtlardan sonra onunla ilişkilendirilen bir dizi kayıp kişi var. Ama evet, o WITSEC'ten. Programda yerlerini değiştirdiğimiz insanların çoğunun sabıka kaydı var. Genellikle kabahatler, nadiren de şiddet içeren suçlar. Bu daha önce başıma gelen bir şey değil. Özellikle de bu ölçekte."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, nabzımın boynumda ilerlediğini hissedebiliyorum, kulaklarımda duyabiliyorum ve başparmağımdaki tırnak etini o kadar acımasızca kopardım ki kanamaya başladı. "Ne zaman nefes alabileceğimi ve bu yeni hayata alışabileceğimi düşünsem, senden bir telefon alıyorum." Az önce açtığım yarayı yalıyorum. "Burada güvende miyim?"

"Umabileceğim en akıllıca durumdasın," diyor sesini çıkarmadan. "Burada bir şey olacağını söylemiyorum, ama eğer aşağıda U.S. Marshalls, FBI, herhangi bir türden yetkili varsa, beni ara."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. *Keşke babam burada olsaydı.*

"Birileri her şeyi berbat etti ve bunun uzun vadede ne anlama geldiğini bilmiyorum. Herkes bu konuda ağzını sıkı tutuyor, bu da kışımın titremesine neden oluyor. Bu yüzden bu çağrıyı yapıyorum." Karanfillerinden birini yaktığını ve saniyeler sonra nefesini dışarı verdiğini duyuyorum. "Bütün bunları sana anlatıyorum çünkü sen bir kurban değilsin Laney. Bir katili durdurdun ve kurtarılması gereken birini kurtardın ve bu sana hiç istemediğin bir hayat kazandırdı. Bu yüzden senin güvende olduğundan emin olmak benim işim. Bunu yapabilmemin en iyi yolu da seni durumdan haberdar etmek. Şimdi bana bununla başa çıkabileceğini söyle."

Babam gibi konuşuyor. "Başa çıkabilirim." Gözlerim doluyor, babamın bununla gurur duyacağını biliyorum. Yaptığım her şey değil ama cesur olmak onu gururlandırır.

"Güzel." Bir nefes daha. "Eğer bir terslik hissedersen Grant ya da Ace'i bul ve beni ara."

"Grant biliyor mu?" Acele ediyorum. "Burada ne yaptığımı biliyor mu?"

Bir kahkaha attı. "İçlerinden birinin dişlerini sana geçireceğini biliyordum."

"Bu değil-"

"Laney, Foxx oğlanlarıyla ne yaptığın zerre kadar umurumda değil. Onlar iyi adamlar. Onlara ne söylediyse onu biliyorlar. Bir sorun yüzünden kasabaya gelmem gerekmedikçe, bu şekilde kalacak. Dediğim gibi, gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Böylesi daha güvenli. Herkes için. Özellikle de şimdi."

Gözlerimi kapatıp neredeyse nefesimin tükenmek üzere olduğuna odaklanıyorum. Adrenalinim kaotik bir ritimle pompalanıyor. O kırılmış vedasını söylerken titreyerek nefes veriyorum.

Nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor. Bir banyoda, bir kitap kulübünün ortasında. Bu odadan çıkmadan önce kendimi toparlamalı ve nefes alışımı yavaşlatmalıyım. Prue'nun şatafatlı banyosuna bakarken çok fazla pembe var. Yumuşak pembe fayanslı duvarlardan daha koyu leylak pembesi tuvalet ve küvet lavabosuna kadar. Kağıt mendil kutusu bile beyaz dantel süslemeli sakız pembesi örme bir kapağa sahip ve el havluları da aynı renkte. Tuvaletin üstündeki rafta bebek nefesi vazosu ve pembe antika bir parfüm şişesi var. Aynada kendime bakana kadar gülümsediğimi fark etmiyorum. Nihayet bir ay öncesine göre daha sakın bir halde soğuk suyu akıtıyor ve bileklerimi yıkıyorum. Ellerimi kurularken banyonun dışında ismimi duyuyorum.

Hareket etmeyi bırakıyorum ve kapıya biraz daha yaklaşıyorum.

"Bilmiyorum. Gitmiş olmalı. Sadece söyleyeceğim. O, rol yaptığı gibi tatlı biri değil. Mesela, o pa- triarkal saçmalık da neydi?"

Başka bir ses, "Sence doğru mu? O ve Ace hakkında?" İlk ses, "Kesinlikle. O her zaman varoşları sever.

O da biraz şişman, değil mi? Yani, onun için normal değil."

Hakkında konuşulduğu ve yargılandığı için midem bulanıyor. Ben bu kadınlara hiçbir şey yapmadım. Tırnaklarımı neden özellikle sevmediğim soluk pembe tonuna boyadığımı ve cüzdanım için çok pahalı olan markaları giydiğimi tekrar hatırlıyorum. Beni mutlu etmediği halde neden çok fazla çalıştığımı. Görüldüğümü hissetmenin, çeklerimi imzalayan ve bana daha fazla sorumluluk yükleyen insanların ilgisine ihtiyacım olduğu anlamına geldiğini sanıyordum. Bu yüzden istediğim ya da gerçekten sevdiğim şeyleri fark edemiyordum. Bunu anlamak için kendime alan bırakmadım. Kendimi bir yabancı gibi hissetmişim, hoş karşılanmamıştım. Ve ben-

kendim inanırım. Belki ailem ya da yakın bir arkadaşım olsaydı umurumda olmazdı. Ama benim umurumdaydı. En azından o zamanlar.

Ama sonra Grant'in adından söz ettiklerini duyuyorum ve burada öylece durup dinleyemeyeceğimi anlıyorum. "Onun da Grant'le birlikte olduğunu duydum."

Bir başkası "İmkansız. Ace olsa inanırdım ama Grant?"

Kıvrıcık saçlı esmer arkadaşım olduğunu tahmin ettiğim ilk ses, "Böyle birini yanlarında tutmalarına imkân yok. Grant Fiona'dan beri kimseye bakmıyor. Bir süre çok kötü durumdaydı ama yeniden iyi görünüyor. Geçen hafta onu bana gülümserken yakaladım."

Şüpheli.

"Bir Foxx'tan sonsuza kadar bir şey isteyecek değilim tabii ki ama beni de götürürseniz sevinirim."

Bu kadar yeter. Eski hayatımda bu duygulara defalarca izin verdim. Oturma planları konusunda ona yardım edecek nitelikte olmadığımı düşünen gelin ya da bana sadece işe alınmış bir yardımcı olduğumu hatırlatmak isteyen nedime. Hatta bana harcanabilir bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey değilmişim gibi davranmanın sorun olmadığını düşünen damat bile. Olumsuzlukları ve değersizlik duygularını biriktirmek artık ilgimi çeken bir şey değil.

Kapıyı açtığımda üç kadın da içkilerini yudumlarken durdular ve gözlerini kocaman açtılar. "Siz kızlar benden mi bahsediyorsunuz?" Bir planım yok ama şimdi onlara bakarken bunu ne kadar rahatsız edici hale getirebileceğimi merak ediyorum. O yüzden gülümsüyorum. "Bu kadınlar olmak zorunda değildiniz. Klişe kötüler. Sıkıcı ve basit hayatlarını anlamlandırmak için tanımadıkları birini kötüleme ihtiyacı hisseden kadınlar." Koridora bakıyorum ve birkaç kişinin bu konuşmaya kulak misafiri olduğunu görebiliyorum ama devam ediyorum. "Burada yeni arkadaşlar edinmek isterdim ama yanlış olanları geçmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Üç kadının her birine baktığımda, hiçbiri bir özürle karşılık vermeye niyetli görünmüyor. Bunu unutulmaz kılsam iyi olacak.

"Fiasco artık benim de evim. Ve eğer dedikodu yaymak istiyorsanız O zaman doğru anladığınızdan emin olmama izin verin. Adım Laney Young ve Colorado'luyum. Foxx ailesi benim arkadaşlarım. Grant hariç - o konuda haklıydın. O ..." İç çekiyorum.

Çünkü gerçekten de iç çekmeye değer biri. "Şöyle diyelim, bu adamın ağzı oldukça lezzetli."

Üç çenenin yeterince düşmesi, bir etki yarattığını anlamamı sağladı.

Duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yaparak topuklarımın üzerinde dönüyorum. Kapıdan çıkarken gözlerimin sulanmasına izin verebilirim.

İçlerinden birinin fısıldadığını duydum, "Bu az önce mi oldu?"

"Ah! Unutmuşum." Arkamı döndüm. "O şişman yorumun için siktir olup gidebilirsin." Başımı yana eğerek, "Daha iyisini yap." derken onu işaret ediyorum.

Parçalanmak istercesine yutkunuyorum ve bunun yerine Prue'ya misafirperverliği için teşekkür ediyor ve kapıdan aceleyle çıkarken Griz'e kocaman, sahte bir gülümsemeyle el sallıyorum. Bea'dan gelen haberleri tekrar düşünmeden ve günün bok fırtınasını tekrar gözden geçirmeden önce kulübeme dönene kadar bekleyeceğim.

Bugüne kadar hiç bir kitap kulübüne davet edilmemiştim ve her ne kadar uyum sağlamak istesem de, bunu yapmamaktan daha çok hoşlanıyorum.

Bölüm 22

Hibe

Lincoln, "BİR TADİM YAPACAĞIMIZI DÜŞÜNÜYORUM ve sonra her şeyi yerinde, insanlar gezerken şişeleyeceğiz" diyor. Lincoln, 100. yıldönümü partisini mümkün olduğunca unutulmaz kılmak istiyor.

Ben de onu destekledim. "Bunu hatırlardım."

"Bütün gün içip kutlama yaptıysanız olmaz. Bunu gerçekleştirmek zaman alacak ve çok fazla insan gücü gerektirecek. Peki ne için? Kendi başımıza yapabileceğimiz sosyal medya işleri için mi?" Ace ayaklarını masasına vurarak konuşuyor.

"Laney bunun insanları sürece dahil etmek için harika bir yol olacağını söyledi. Bunun ayrıcalıklı olması onlara bunun bir parçası olduklarını hissettiriyor," diye karşılık veriyor Lincoln.

Adının geçmesi bile bana o güzel dudakları ve onu öperek kendimi ne kadar rezil ettiğimi düşündürüyor. Bu yeterli olmayacak.

"Şimdiden o kadar sertleştin mi?" Ace, Lincoln'e söylüyor. Belki de bunu eğlenceli bulacağımı düşünerek gözlerini bana çeviriyor ama sadece ters bir bakışla karşılaşılıyor. Ağabeyimin tehlikeli bir bölgede su sıçratmaya başladığını anlaması için gereken tek şey bu sözsüz değiş tokuş.

"Daha çok bir işadamı gibi ve daha az bir burboncu gibi konuşmaya başladığında sana söyleyeceğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Lincoln çenesini yumruğuna dayayarak soruyor.

Ace sandalyesinde daha da geriye yaslanıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Evet, şimdi bana bunun olduğunu söylediğin yer burası mı?"

Konuşma sırası bende. "Hayır, uzun zamandır burbondan çok iş yapıyorsun. Neredeyse benim takımında olduğum kadar uzun süredir."

Ace gözlerini bana dikeyyor ve işte o zaman anlıyorum. Bu söze çok kızdı. Onu etkilediğimi her zaman anlarım. Çirkinleşecek. "Şimdi de böyle mi diyorsun Grant? Takım mı? Çünkü benim oturduğum yerden, işe giriyorsun, işini yapıyorsun ve sonra çıkıyorsun. Bir yönetim kurulu toplantısına ya da dağıtım toplantısına katılmadın. Neredeyse on yıldır bir fıçıya bile vurduğunu sanmıyorum."

Fıçılarından hiçbirisi değil. Ama o bunu bilmiyor. Linc de bilmiyor.

"Ekibin bir parçası olarak kabul edilmem için yapmam gerektiğini düşündüğün şeylerin bunlar olması, lanet olası bir durum, ağabey."

Her zaman barışı koruyan Lincoln, benden bir saniye sonra ayağa kalkıyor. Ace bana bir pislik gibi sırtıyor, ben de alçaktan nişan alıyorum. "Bugün takım elbise yok mu?"

"Siktir git, Grant."

"Mutlulukla," diyorum ofisten çıkıp ana salona geçerken. Lincoln'ün "Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sorduğunu duyuyorum.

Ama Ace'in yanıtı beni topuklarımın üzerinde dönmeye ve odaya geri dönmeye itti. "Onu kızdıran şey bu söylentiler. Yeni küçük arkadaşıyla yattığını düşünüyor." Ona doğru yaklaşmamı izliyor. "Devam et, sinirlendirdiğimi bildiğime göre şimdi ne diyeceksin? Acıtıyor, değil mi?"

Bu yüzden yüzüne vurmaktan kendimi alamıyorum. Ağabeyim bunu sadece dürüst olmamdan hoşlanmadığı için söylüyor. Bana yem atıyor. Bunu her zaman anlayabiliyorum çünkü Ace diğer insanlara karşı gerçek bir orospu çocuğu olabilse de, hiçbir zaman çizgiyi aşan bir şey söylemedi. Ve şu anda, çok yaklaştı.

Burun delikleri alevleniyor, parmağımın onu işaret ediyorum. "Artık bu işi seven biri gibi düşünmüyorsun. Daha yüksek bir kâr ve daha iyi bir sonuç isteyen biri gibi düşünüyorsun."

"Ne olmuş yani? Bu bir iş." Kollarını kaldırır. "Etrafınıza bakın, sizi pislikler. Nasıl yaşayabildiğimizi sanıyorsunuz? Arazinin vergileri nasıl ödeniyor sanıyorsunuz ya da ikiniz de bütçe konusunda endişelenmek zorunda değilsiniz? Fazla maaş alıyorsunuz. Bunu biliyorsun, değil mi?" Yüzgecini sürüklüyor-

saçında teller. "Linc en azından okula gitti ve yüksek lisans yaptı. Eğer başka bir içki fabrikasına giderse, şu anda kazandığına yakın bir para kazanabilir. Ama sen" -beni işaret ediyor- "maaşın ciddi şekilde şişirilmiş, Grant."

Onu tersledim. "Pazarlık yaparken daha iyi bir iş çıkarmalıydın, bok kafalı."

Gülümsüyor ve yere bakıyor. *Yakaladım onu.*

Linc'e bakıyorum, o da artık gülümsüyor. "Haklı olduğu bir nokta var." "Güzel. O zaman bu koca kıçlı 100. yıl kutlamasını

Planladığım gibi bir anlaşma yapacağım ve işlerin ticari yönünü hafifleteceğim. Bu yıl bizi güçlendirecek ve eğer heyecanımızı koruyabilirsek, bazı şişeleri diğer markalarla ortaklıklar için takas olarak kullanabiliriz."

Lincoln'e kaşlarımı çatarak bir bakış gönderiyorum. "Bunu anladın mı?"

Ben sadece boş zamanlarında meşe fiçı yapan emekli bir polisim."

"Tamam, sıkık. Özür dilerim. Kıcını yırtarak çalıştığını biliyorum."

Belki de şimdi onlara anlatmak için iyi bir zamandır. Ama tam ne yaptığımı ve o fiçileri nerede eskittiğimi paylaşmak için ağzımı açmışım ki, Julep içeri daldı. Havlıyor ve bacağımı dürtüyor.

"Hey, Jules, neler oluyor?" Sanki tam olarak ne olduğunu açıklayacakmış gibi soruyorum. Yine de kızımı tanıyorum. Bir şey onu beni bulmaya gelecek kadar sinirlendirdi. Tekrar havlıyor ve kapıdan çıkıp onu takip etmemi bekliyor.

Başımı kaldırıp kardeşlerime bakıyorum, kapıdan çıkmak üzereyken el sallıyorum. "Neler olduğuna bir bakayım."

Lincoln bağılıyor, "Git. Zaten gidip kızları almam lazım."

Julep'in peşinden yürüyerek hızımı artırıyorum. Bugün ben içki fabrikasındaki işimi bitirdikten sonra eve döndü ama bizim eve ve Ace'in evine köpek kapısından girebiliyor. Saat neredeyse akşamın sekizi ama güneş ufuk çizgisine doğru inerken daha çok altın saat gibi görünüyor.

Julep durup beni bekliyor, yine havlıyor. Akıllı bir köpektir. Departman için aldığı K9 eğitiminin ötesinde, insanları okuma konusunda öyle bir yeteneği var ki, o yanımdayken bana hep avantaj sağladığını düşünmüşümdür. Bu sadece aç olmaktan ya da bu gece yatmadan önce fazladan bir yeşillik istemekten daha fazlası. Bir şeyler dönüyor. Ona yetişmek için koşuyorum ve ana evi benimkine bağlayan taş döşeli patikadan aşağı iniyorum. Ve kulübeye. Laney'nin evinde açık kapı ya da pencere görmüyorum ama önce orada duruyorum.

Ayağım verandanın merdivenlerine değer değmez Julep arkamdan havlamaya başlıyor ve mőziđi duyuyorum. Fleetwood Mac kısık sesle çalıyor ve Laney yőksek sesle birinin kendi yoluna gitmesi hakkında şarkı sőylőyor. Dőndőđőmde ona gőlőmsemem mőmkőn değil. Ama onu gőrdőđőmde gőlőmsemem kayboluyor. Julep şimdi at yalağının yanında yatarken, Laney su dolu galvaniz kővette otururken, ilek sarısı saçları dağınık bir dőđőm halinde başının őstőne yığılmış ve kolları iki yana sarkmış halde tőm sahneyi izliyorum. Bir elinde uzun bir kırmızı meyan kőkő ipi, diğerinde bir dilim pizza tutuyor ve şarkının asıl sözlerini ezerken başını yukarı kaldırıyor. Ama en dikkat dağıtıcı kısım bu bile değil. Hayır, ıplak omuzları ve sırtı kővetin arkasına yaslanmış, dimdik duruyor. Sarhoş mu? Arka baheme dalmış.

Yaklaşıyorum ve geldiğimi duymuş olmalı őnkő kafası yana döner. Profilinde bir gőlőmseme beliriyor. "Bana katılmak ister misin kovboy?"

Taşınabilir hoparlőrőnőn sesini kısarken, bu gőrőntőnőn beni çektiği gőlőmsemeyi gizleyemiyorum.

"İçerisi biraz sıkışık gőrőnőyor, tatlım."

Başını hafifçe daha fazla çeviriyor, o gőzel dudaklarında bir gőlőmseme beliriyor. Hareket ederken gőđsőnőn kıvrımı kolunun altından dışarı çıkıyor. "Senin tatlın değilim, unuttun mu?"

Hiçbir şey hatırlamak istemiyorum. Ona böyle seslendiğimde verdiği tepki hoşuma gidiyor. Adımlarımı durduruyorum őnkő ne kadar istesem de bu durumdan faydalanmak ve gőrmemem gerektiğini bildiğim bir şeyi görmek istemiyorum. *Lanet olsun, yine de istiyorum.*

"Fleetwood Mac hayranı mısın?"

Ağzının yanlardan nasıl yukarı kalktığını görebiliyorum. "Herkes Fleetwood Mac hayranıdır." Pizza diliminden bir ısırık alıyor. "Babam da onları çok severdi. Ve The Doobie Brothers. Ayrıldıklarında çok sinirlenirdi - ben ortalıkta yokken çoktan ayrılmışlardı. Ama Rolling Stone'un o gőne kadar okuduğu en őzőcő sayısı olduğunu sőylardı."

Paylaştığı kőők ayrıntılarda beni daha fazlasını őđrenmeye bu kadar heveslendiren şey nedir? *Bu* kadar bőyőleyici olmamalı. Ama kőőcők bir kővette oturan ve Stevie Nicks'in vokalistiymiş gibi bağırarak şarkı söyleyen çıplak, ses tonu sağır kadın dikkatimi tahmin ettiğimden çok daha fazla çekiyor.

"Grant, gel de benimle bir şeyler atışır."

Başımı sallayarak kendi kendime gülümsedim. "Burada bir centilmen olmaya çalışıyorum, Laney. Sanırım biraz daha yaklaşırsam, seni görmem gerekenden çok daha fazla göreceğim."

Gülüyor ve alaycı bir şok sesi çıkarıyor. "Grant, sen namuslu musun?" Kırmızı meyan kökünden bir ısırık alıyor. "Dürüst olacağım, bu kadın olarak çok rahatım."

Bu itiraf karşısında gülümsüyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Peki o nasıl bir kadın?"

Mırıltısı hüzünlü geliyor. "Vücudu hakkında kötü hissetmeyen türden. Kendi teninde kendine güvenen türden. Sonradan ağlasa bile kendini savunan türden." Başını arkaya yatırıyor ve gözleri beni buluyor. "Ve kesinlikle artık başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan türden bir kadın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Onun biraz arkasında ve solundayım, öyle ki beni görmek için başını çevirdiğinde arkasından ve yüzünün yanından başka bir şey göremiyorum. "Peki böyle bir kadın nasıl üstsüz ve at yalağının içinde olabilir?"

Uzun, abartılı bir iç çekiş salıveriyor. "Banyo yapmak ve bir şeyler içmek istedim. Ama erişilebilir olanı tercih ettim." Yere bakarak meyan kökünü sallıyor. Ayrıca kulübede banyo yok. Sen evde değildin. Ve Julep'in beni ele vereceğini düşünmedim." Yanında oturan köpeği işaret ediyor. "Tattletale."

Julep bir havlama sesi çıkarıyor ve ardından iki ön patisini küvetin üzerine koyarak Laney'nin yüzünü yalamak için eğiliyor.

Laney cevap olarak ciyaklar ve güler.

Bunu görmek bana bir şeyler hissettiriyor. Çekicilikten daha derin bir şey. Belki de takdirdi. Köpeğimin başka bir insana gerçekten böyle tepki verdiği tanık olmak. "Sana bir havlu getireceğim. Sonra bana ne olduğunu anlattırır. Nasıl olur?"

Bu seferki gülümsemesi birkaç dakika önceki çapkın sırıtışından daha yumuşak. Aceleyle içeri girip bir havlu aldım ve tekrar dışarı çıkıp ona doğru yürümeye başladım. Bir şey görmedim desem yalan olur. Göğüslerinin üst kısmı suyun hemen üzerinden kalkıyor ama daha fazla bakmaya cesaret edemiyorum. Durmam mümkün değil. Sınırlarımı biliyorum ve onlara çok yaklaştım. Havluyu küvetin önünde tutarak onun çıkmasını bekliyorum. Ayakta durmayı başarıyor ve kollarını başının üzerine kaldırmış, bir elinde şeker poşeti, diğerinde pizza diliminin kabuğuyla bana doğru adım atıyor.

Botlarımın üzerine su damlatması ya da havluyu vücudunun arkasına sarıp sıkıştırarak yerinde tutarken ona doğru eğilmem gerektiği gerçeği umurumda değil. Parlak mavi gözlerinin irislerinin yanındaki küçük kahverengi benekleri fark etmemi sağlayan ıslak kirpikleriyle bana bakıyor. *Çok güzeldi.*

"Az önce ne kadar centilmendin kovboy?"

"Bana kovboy diyordun, şövalye değil." Ona göz kırpıyorum. "Çabuk bak." Sesim alçalıyor, daha sessiz, "Bakmamak imkansızdı."

"Dün gece kaldığımız yerden devam edelim mi?"

Bu sözler beni tam aletimden vurduğu için neredeyse homurdanacaktım. Ve sonra alt dudağını yalarken mavi gözleri benimkilere bakıyor. Kahretsin, çok istiyorum. Ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Bir şeylerin ters gittiğini bilmekten nefret ediyorum - sadece bugün olanlardan değil, gecenin bir yarısı bir ABD şerifiyle ortaya çıkmasına neden olan şeyden de. Daha fazlasını öğrenene kadar, dün gecenin tekrarını yaşayamam.

Elimi kotumun dikişi boyunca ovuşturuyorum çünkü bir şeye dokunmazsam o havluyu hemen geri alıp ona doyacağım.

Gülümsemesini tutmaya çalışarak tırnağını ısırtıyor, sonra ateş çukurunun etrafındaki sandalyelere doğru ilerliyor. "Bir şey mi yapıyorum?"

sert mi?"

Tanrım, bir bilse. Elim i ensemd e gezdiriyorum ve şu anda oturduğu yerden birkaç adım uzaklaşıyorum. İki parça odun alıp ateş çukuruna atıyorum, ardından çömelerek alttaki boşluğu çıralarla dolduruyorum. Başımı kaldırıp ona ve çantasından çıkardığı şişeye bakıyorum. "Biraz paylaşabilir miyiz?"

Foxx 1945 şişesini uzatıyor.

"Bu Griz'in yılı." Parmaklarım ikimizin de görmezden gelemeyeceği kadar yavaşça onunkilerin üzerinde geziniyor. Ellerimi onunkilerle birleştirmeyi, onu kucağıma almayı ve dudaklarından viskinin tadını yalamayı düşünüyorum. Ama direniyorum, zar zor.

"Bu ne demek oluyor, onun yılı mı?"

"Dinlenmekte olan en eski fıçıyı şişeliyoruz. Önemli bir şeyin gerçekleştiği yıl sadece yüz kadar küçük bir seri üretilir. Dünyaya gelmek de bu önemli şeylerden biri ve Griz'in doğum yılı 1945."

Gözleri kocaman açılmış, ilgiyle parlıyor. Sırılsıklam, bu kadın çok cezbedici. *Boşluk.* Şu andan itibaren biraz boşluk iyi olurdu. "Bardakları ve çakmağı alayım." Yürüyorum.

Kapıma doğru geri geri gidiyordum, hâlâ onu izliyordum, bugün nereye gittiğini hatırlıyordum. Belki de bunun onun burada olmasıyla bir ilgisi vardır. "Griz onunla kitap kulübüne gittiğini söyledi?"

Duruşu değişiyor ve hızla gökyüzüne bakıyor, gözleri sulanıyor. Griz'e onu kurtların önüne attığı için hiç şu an bağırmak istediğim gibi bağırmak istememiştim. Çünkü orada bulunan kadınlardan sadece birkaçını duyduğumda böyle hissettiğimi garanti edebilirim.

Kibrit ve gözlük alma fikrinden vazgeçiyorum. Onun yerine, birkaç adımda sandalyesinin önüne geliyorum ve beni görebileceği şekilde diz çökerek, "Seni üzen her neyse ya da her kimse, gözyaşlarına değmeyeceğine bahse girerim," diyorum.

Aşağı bakarken her iki gözünden ikişer damla yaş düşüyor. Ne yaptığımı ya da neden bunu yapma ihtiyacı hissettiğimi düşünen bir yanım yok ama her birini başparmaklarımla ovarak uzaklaştırıyorum. "Yoksa kitap sadece çöp müydü?" Şakayla karışık soruyorum.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Bunun için ağlamamalıyım."

Kiracı olmayanın yüzünü takip eden birkaç tane daha siliyorum. "Sadece sizan bazı duygular. En iyilerimizin bile başına gelir."

Yine gülüyor ve o iri cam gibi gözleri benimkileri buluyor. "Neden ağlıyorsun, tatlım?"

Şişeyi elinden alıp hızlıca bir yudum içiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir saniyeye ihtiyacım var. Burbonun ilk yudumunun dilinize ve boğazınıza çarpma şeklini her zaman seveceğim bir şey var. Ama bana bunun akıllıca olmadığını hatırlatması için buna ihtiyacım var, buraya bu kadar yaklaşmak, onu rahatlatmak. "Üstsüz at çukuru partini mahvettiğim için kızgın mısın?"

Bir kahkaha attı. "Çıplak. Sadece üstsüz değil."

Elimi yüzüme sürdüm ve fısıldayarak "Siktir" dedim.

Başımı kaldırıp baktığımda gözleri ağzıma düşüyor, sonra tekrar benimkilere yöneliyor. Evet, bu kadının içinde kaybolabilirim. Geri dönüş yolunu bulamayacağım türden bir kayboluş. Bu öpücük çok iyiydi ama orada bırakabilirdim. Geri çekilebilir ve daha fazlasını istememek için kendimi zor tutabilirdim.

Konuyu değiştirmek iyi olurdu. "Pez Fabrikası dışında başka nerede?"

Bana gülümsüyor ve yüzünde sorgulayan bir ifadeyle arkasına yaslanıyor. "En sevdiğim şeyleri düşünmek beni her zaman daha iyi."

Havluyu omuzlarına daha sıkı sararak çenesini gökyüzüne doğru eğiyor. "Zoltar."

"Fal makinesi mi?"

Bir düzeltmeyle beni işaret ediyor. "Servet değil. Gelecekler. Tom Hanks'in büyük olmayı dilemesi ve ertesi gün otuzlu yaşlarında bir şeye dönüşmesi gibi."

Şimdi merak ettim. "Geleceğin ne dedi?"

Yine ağzıma bakıyor, sanki ya beni fena halde rahatsız etmeye ya da anlayamadığım bir şeyi hayal etmeye odaklanmış gibi. "Fark etmez. Artık bende değil." Gülümsemesinde hüznün var. "Kart artık sende değilse de bir şey olmaz."

Omuz silkiyorum. "Hâlâ merak ediyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve ona bakmadan önce bir içki daha alıyorum.

"İyi bir şey yapmanın kötü bir şey yaptığınızda bunu silebileceğini düşünüyor musunuz?"

Dizlerim bu çömelmiş pozisyondan çıkmak için bağılıyor ama yapamıyorum. Bana böyle şeyler sorarken olmaz. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve sonra tekrar önünde yere oturuyorum.

Kırmızı meyan kökünden bir parçayı ağzımın önüne uzatıyor. Onun için açıyorum, çiğnenebilir kiraz ipini ısııyorum.

"Bence dünya gerçekten böyle işlemiyor. Bazı şeyler siyah ve beyazdır. Bir şey doğru ya da yanlışsa. Ama onları yapma nedenleri - neden- gri olabilir." Kollarımı bükülmüş dizlerime dayıyorum ve söylediklerimi başıyla onaylamasını izliyorum. "Ne tür bir kötü şey yapmış olabilirsin ki?" Nedense birkaç hafta önce hemen her şeyi hayal edebilirdim ama onunla biraz zaman geçirince onu incitmiş olabilecek herkese kötü şeyler yapmak istediğimi hissediyorum.

"İnsanların nefret etme eğiliminde olduğu türden bir şey." Şişeyi almak için elini uzatıyor. Şişeyi ona geri uzatıyorum, bu sırada parmaklarının benimkileri tekrar okşadığının farkındayım. Dilini dışarı çıkarıyor ve şişeyi geri uzatırken kenarını fırçalıyor.

Elimde olmadan yutkunuyorum. Sadece bu küçük hareket bile beni tam karnımdan vuruyor ve kasıklarımın kadar iniyor. Sessizliği doldurmak yerine, onun rahatlamasına izin veriyorum ve daha iyi hissetmek için neye ihtiyacı varsa bana söylemesi için ona alan tanıyorum. Ondaki gerçeğe benzeyen herhangi bir şey duymaya açım.

"On altı yaşımıdayken Phillip'e aşık olmuştum. O benim ilk ... her şeyimdi. Sonunda onunla birlikte olacağımı düşünecek kadar saf ve mutluydum. Ailesi taşındığında bile ona yazmaya devam ettim. Üniversitede beni bekar tutan şey buydu ve sonra babamı kaybettim." Tekrar yukarı bakıyor, gözleri sulanıyor. Bir damla gözyaşını sildi ve az önce benimkiyle kapattığım eline baktı.

"Devam et, dinliyorum."

Kaşları çatılıyor, sanki gerçek zamanlı olarak hatırlıyormuş ve benim için tekrar oynuyormuş gibi. "İrtibatı kaybettik. Ben hayatıma devam ettim. Çoğunlukla. Şehre taşındım ve etrafında büyüdüğüm insanlardan çok farklı müşterileri olan bir etkinlik şirketinde çalışmaya başladım. Sonunda bu işte gerçekten harika oldum. İnsanlar etkinliklerini ve düğünlerini benim planlamamı istiyordu. Kendim için bir isim yapıyordum." Boğazını temizliyor. "Colorado'da."

Yalancı. Colorado'ya hiç gitmemiş. Ama söylediklerinin geri kalanı doğru olamayacak kadar çiğ geliyor.

"Yüksek sosyetedен bir müşterinin düğününde başrol bana verildi. Gelinin annesi beni işe aldı, bu oldukça yaygın bir durumdu. Ama evlenecek çiftle tanıştığımda, Phillip'ti. Ve onun yeni nişanlısı. Geriye dönüp baktığımda, o anda çekilmeliydim. O düğünü planlamamdan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum."

"Ama sen yapmadın?"

Bir yudum daha alıyor. "Hayır, içmedim." İç çekerek devam ediyor, bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Bunu duyduktan sonra benden pek hoşlanmamaya başlayabilirsin."

Başımı eğiyorum. "Senden hiç hoşlanmadım." Kaşlarını kaldırdığında, kendimi açıklıyorum.

"Pek çok insana güvenmem. Hele ki bir şeyler saklayan insanlara."

Parmağımın parmak eklemlerinde gezindiği yerden başını kaldırıp bakıyor. Bu kadının savunmasızlığı takınma şekli lanet bir uyuşturucu gibi. Bunu deneyimlemek, tüketmek ve kendini böyle açık tutmak için duyması gereken her şeyi ona söylemek istiyorum.

"Düğünle ilgili kısa mesajlarla başladı. Sonra küçük şakalar flörtleşmeye dönüştü. Aradan aylar geçtiğini fark etmemiştim bile, kimseyle çıkmıyordum, hatta çıkmayı bile düşünmüyordum çünkü ona yeniden aşık olmaya başlamıştım." Duraklıyor ve kabaca yutkunuyor. "Onun mesajlarını dört gözle bekliyordum. Yine de başka biriyle evlenmesini planlıyordum. Sadece bir kez

onunla yalnız kaldığım gece, onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledığım geceydi."

Belli ki o gece olanlardan utanıyor, çünkü elini benimkinden çekiyor, belki de boşluğa ihtiyacı var. "Beni aradı, nişanlısının onu benim anladığım gibi anlamadığını ve onunla değil benimle evlenmesi gerektiğini söyledi. Beni görmeye ve duygularını konuşmaya ihtiyacı varmış."

Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum.

"Nerede olursam olayım benimle buluşacağını söyledi. Sadece benimle konuşması gerekiyormuş. Ben de aptalca evet dedim." Bir damla gözyaşını daha silerek, kesik kesik, sahte bir kahkaha attı. "Duymayı beklediğim şeyin bu olduğunu ummuştum. Ayrıldığını. İsteddiği bendim." Yere bakıyor, başparmağını karıştırıyor. "Bir depodaydım ve babamın sakladığı bazı eski eşyalara bakıyordum." Sesi yumuşuyor. "O kadar yer varken *orada olmaktan* nefret ediyorum."

Eğer bu adam ona istemeden elini sürdüyse.

"Beni öptü. Ben de öpmesini istedim. Fiziksel olarak yakınlaştığımız tek andı. Ondan önceki her şey konuşmalar ve mesajlaşmalardı." Gözleri benimkilerle buluştu, inanamayarak başını salladı. "Belki de bu daha kötü. Beni bu kadar acil görmesi gerekiyorsa, benim tanıdığım Philip iyi bir adam olduğu için ilişkiyi bitirmiştir diye düşündüm. Gençken tanıdığım Philip öyleydi." Orada durdu ve bir süre bekledi, ben de tekrar elini tutmamak için kendimi zor tuttum. "İşler kızıştı ve benimle buna ihtiyacı olduğunu söyledi. Sadece bu seferlik... Beni sisteminden çıkarmak için."

Bana bu adamı istediğini söylemeye başladığında hissettiğim öfke, birinin ona bunu söyleyebildiğini duyduğumda ne kadar sinirlendiğimin yanına bile yaklaşamaz. Başka bir kadınla bir hayat planlamaya hazır olan biri.

"Kendimden hiç bu kadar utanmamıştım." Yanağından bir damla daha yaş süzüldü. "Eli pantolonumun içine girene kadar ne söylediğini fark etmedim bile ve o Bırakın zevk almayı, neler olduğunu anlamaya bile fırsatım olmadı. Ve o çoktan bitirmişti." Gülmeye çalışıyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor. "İki pompayla kendini boşalttı ve bacağıma boşaldı. Hiç o anki kadar iğrenmemiştim. Ona beni önemsedığını düşündüğümü söyledim ama bana sempati ile bakınca, sanki bunun ne olduğunu yanlış anladığım için bana acımış gibi, kendimi kaybettim. Ona gitmesi için bağırdım ve onu bir daha görmek istemediğimi söyledim."

tekrar. Ve bana beni her zaman önemseyeceğini ama kendisine verilen bu fırsatı değerlendirmek zorunda olduğunu söyledi."

"Bu da ne demek şimdi?" Ayağa kalktım, sinirlerimi bozan mosquito'lara vurdum ve çıra yığınının yanındaki mücadele kutusunda bir çakmak bıraktığımı hatırladım.

Ateşi yakmaktan başımı kaldırdığımda bana gülümsüyor. "Çalıştığım müşterilerden farklı bir sınıftan insanlardık. Nişanlısı, büyük bir finans kurumunu yöneten oldukça önemli bir ismin kızı. Kariyeri ve istediği yaşam tarzı sadece onunla evlenmesine bağlıydı. Ben bir tesadüf ya da rahatsızlıktım." Ellerini kalçalarının üst kısımlarında gezdiriyor, başka ne paylaşmak isteyebileceğini düşünüyor. "Beni önemsedığını sanmıştım ve bu yanlışı yaptığım için hayatımda hiç bu kadar aptal hissetmemiştim."

Dişlerimi sıkmaktan başım çok ağrıyor. Yumruklarım iki yanımda toplanmış, karşılaştığım bir sonraki Phillip'in kulağına yumruk atmaya hevesliyim. Yine de hepsini yutuyorum, çünkü bana doğru bir şey söylüyor ve bu anlamak için can attığım bir şeyin parçası olabilir. "Bu seni buraya nasıl getirdi?"

Boğazını temizliyor ve cevap vermeden önce birkaç saniye bekliyor, "Gitmem gerekiyordu."

İhmal ederek mi yalan söylüyor yoksa yudumladığı burbon mu onu kızartıyor anlayamıyorum.

Üzerimizdeki gökyüzü mavinin daha koyu bir tonuna doğru derinleşirken, gün batımının pembe tonları kaybolurken güneş neredeyse hiç görünmüyor. Ve onun ne sakladığını bulmaya neden bu kadar kararlı olduğumu bir türlü hatırlayamıyorum. Bunun tehlikeli bir şey olduğunu ve sadece yeniden başlamak ve bazı boktan seçimler yapmak isteyen bir kadın olmadığını varsaydığımı.

"Onu terk etmeyi hiç planlamamıştı. Ben de onun bunu yapacağını gerçekten düşündüm mü bilmiyorum. Yine de her şeyin olmasına izin verdim. Ve bu da işin bir parçası-" Derin bir nefes alıyor ve nefesini verirken şöyle diyor: "Daha iyisini biliyordum. Ben bundan daha iyiyim. Bugün kitap kulübünde birkaç kadının benim hakkımda konuşmasına kulak misafiri oldum ve sanki ..." Başını sallayışını izliyorum, tüm bunları neyin tetiklediğini anlamaya çalışıyor. "Sanki yine o kişiymişim gibi hissettim. Uyum sağlayamayan ama çok çabalayan ve yanlışı olduğunu bildiğim bir adamla bir şeyler sürdürmeyi seçen kişi."

Başparmağındaki deriyi gergin bir şekilde koparıırken bir nefes daha üflüyor, bunu yüksek sesle söylediği için neredeyse rahatlamış. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim, bir şeyi içinde tutmak zorunda kalmak çünkü gidebileceği başka bir yer yok. Doğru kişi henüz bunu duymak için ortaya çıkmadığında. Onun için böyle olmak iyi hissettiriyor. Ve fark etmediği şey, gerçekten kötü bir insanın eylemleri hakkında onun gibi hissetmeyeceği.

Göğsüme bakıyor, aniden gözlerime bakmak istemiyor, ki bu benim için iyi *değil*.

"Bu senin kötü şeyin mi?"

Biraz zaman alıyor ama çenesini biraz kaldırarak başını sallıyor.

"Tanık olduğum kötü şeyler arasında bu o kadar da kötü görünmüyor, Laney."

Arkamda yanan ateşin alevleri, sonunda benimkiyle buluşan bakışlarının yansımasında dans ediyor. "Birini aldatmak oldukça kötü bir şey Grant."

"Evet, öyle. Ama niyetinin bu olduğunu sanmıyorum. Ona hâlâ aşkıydın. Seni seçmesini istedin. O da aldatmak istedi."

Burbondan bir yudum daha almak için hamle yapıyor ama dudaklarına ulaşmadan duraksıyor. "Bunu kimseye söylemedim."

Bana anlatmak istemesi hoşuma gitti. "Sırlarla aram iyidir."

Daha fazlasını söylemek ister gibi bana bakıyor. Ondan gelen enerjiyi hissedebiliyorum, neredeyse aramızda titreşiyor.

"Daha fazlası var mı?"

Gözlerinin benimkilerin arasına bakışı ve vücut dilinin rahat omuzlardan gergin bir kambura dönüşmesiyle sorduğuma pişman oluyorum. Gerçek şu ki, onu önemsiyorum. O kadar çok ki, zorlamama gerek yok. Hazır olduğunda, umarım bana söyler. Ben de dinlemek için burada olacağım.

"Meyan kökü. Daha var mı?" Geri çekilip şeker dolu çantaya bakıyorum ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Dahası da var."

Bölüm 23

LANEY

Ellerimde sıcak hissediyorum. Tüm bu ekstra ağırlıkla onu tutmaya ve hareket ettirmeye çalışıyorum. Kumaş ve deri parçalarının bu kadar sıcak hissettirmesini beklemiyordum. Onu neresinden tutarsam acıtmayacağını bilmiyorum. Ama önemli değil. Tek bir düşüncem var. Dışarı çıkmak. Dışarı çıkmak. Çık dışarı. Ellerim çok ıslak. Ve sızlanmalar. Durmayacak.

Julep açık avucumu yalayarak beni rahatlattığında gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. Vücudu yatağın üzerine yayılıyor ve bana sınırlı bir örtü ve alan bırakıyor. "Hey, tatlı kız. Burada mı uyudun?"

Çok hızlı hareket ediyorum, oturuyorum ve anında pişman oluyorum. Başım zonkluyor, sol gözüm ürpertici bir şekilde seğiriyor ve boğazım kuru ve tadı iğrenç. Aşağıya bakıyorum ve kabarık yorganın altında lacivert bir havlu vücuduma gevşekçe sarılmış. Buraya nasıl girdiğimi hatırlamıyorum. Ve bu fikir beni gülümsetiyor. Sanırım dışarıda uyuyakalmışım.

Hiç kıpırdamayan tüylü arkadaşşıma baktığımda, başının tepesini okşarken hafif gözleri bana bakıyor.

"Yakışıklı baban nerede?" Dün gece olan her şey yüzünden hala devam eden küçük sinir sancılarına gülümsüyorum. Arka bahçesine dalmak, ona Phillip hakkında her şeyi anlatmak. Ve gerisini anlatmamayı seçtim. Daha fazlası olduğunu biliyor. Neredeyse söyledim ama zorlamadı. Grant beni bu işe bulaştıran polisti.

Sinirli. Bana güvenmeyen Foxx kardeş. Ama dün gece, o benim barmenimdi. Terapistimdi. Arkadaşımdı.

Mutfaktan art arda bip sesleri gelmeye başladı. Onlar durur durmaz da su şırıltısı duyuyorum. Yatağımdan çok uzakta olmadığı için doğrulup bakıyorum ve gördüğümde gülümsüyorum. Bir cezve. Onun cezvesi. Tezgâhındaki fişe takılı olan ve hiç kullanılmamış gibi görünen cezve. Saat sabah 7:10'u gösteriyor, ki bu da içki fabrikasında Lincoln'le buluşmadan önce duş almak için hala bolca zaman demek.

Birkaç dakika sonra odaya kahve kokusu yayılıyor. Düşünceli kahve ve yeni evimin dışındaki havanın tereyağlı kruvasan kokusu arasında, ne kadar mutlu hissettiğimi fark ederek duraklıyorum.

Grant'in dün gece bana söylediği her şeyi hatırlıyorum. Duymaya ihtiyacım olduğunu fark etmediğim küçük şeyler. Dinleyen herkese yüksek sesle söylemem gereken büyük şeyler. O da dinledi. O dinledi ve ben hafifledim. Müzikten, en sevdiğimiz filmlerden ve aile işlerinden konuşmaya başladık. Ve şimdi, pizza ve şekerleme alemimi tetikleyen şeyin kalıntıları görünürde hiçbir yerde yok.

"Burada çalışmayı seviyor musun, yoksa başka bir şey yapmak isteyebileceğini mi düşünüyorsun?"

Ona burbon hakkında bir şeyler öğrenmekten ne kadar keyif aldığımı anlattım. Ona 100. yıldönümü etkinliğini planlamadığım zamanlarda tadım barından bir vardiya alabileceğimi ya da yeni işe alınanlardan biri isterse turda ona yardımcı olabileceğimi söyledim. *"Yapmak istediğim şey tam olarak bu. Peki ya siz? Yaptığın işi seviyor musun?"*

Cevap verirken gözlerini ateş çukuruna dikmiş, söyleyeceklerini iyice düşünmüştü. *"Uzun süre başka bir şey yapmam gerektiğini düşündüm. Ama bu beni birçok yönden iyileştirdi. Kim olduğumun yeni bir versiyonunu bulmama yardımcı oldu."*

Tuvalete gitmek için kalktığımda Julep hâlâ yerinden kıınıldamamıştı. Küçük mutfağıma girdiğimde, kahve tenceresinin yanında bir kupa ve altına sıkıştırılmış bir not var.

Hiç iyi kahve yapamadığım için iğrenç olacak ama istersen cezve senindir. Julep seni buraya taşıdıktan sonra gitmedi. Umarım kendini evinde gibi hissetmesine aldurmazsın. Bugün işin bitince gel beni bul. -Grant

Notu en az üç kez daha okuduktan sonra yüksek sesli bir ıslık sesiyle dönüp pencereden dışarı bakıyorum.

Şeffaf beyaz perdeler pek fazla görüş alanı bırakmıyor ama kamyonetinin sesinden Grant olduğunu tahmin ediyorum. Julep de duydu - kamyon çalışıyor, düdüğü çalışıyor ve sonra tembel sabah şezlongu çoktan gitmiş ve saniyeler içinde kapıda. Ön patileri önce kapının ortasına sonra da tokmağına çarpıyor, dışarı çıkmak için can atıyor. Kapıyı açtığımda parlak güneş ve nem örtüsü beni karşıyor, dışarı adım atmaya cüret eden herkese saldırmaya hazır. Hala kır çiçekleriyle kaplı ön çimenlerin karşısında, Grant kapısı açık, rölantide çalışan kamyonetinin yanında duruyor. Julep doğruca ona doğru atılıyor. Doğruca kabine atlıyor, ön koltuğu geçiyor ve arkaya geçiyor, tahminimce orada onu bağlamak için bekleyen bir kayış var.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kapının çerçevesine yaslanıyorum. "Günaydın," diye sesleniyor bana.

"Günaydın kovboy," diye gülümsüyorum ve el sallamak için elimi hafifçe kaldırıyorum.

Tipik iş kıyafetlerini giyiyor. Bir çift yıpranmış kot pantolon ve iş botları, kollarına yeterince sıkı oturan mavi bir tişörtün bir çeşidi, dünyanın geri kalanının bu adamın çok ağır şeyler kaldırabileceğini bilmesini sağlıyor. Bugün şapkası yok ama siyah saçlarının uçları hala nemli ve yeterince uzun olsaydı dalgalı olacaktı gibi bir izlenim veriyor. Yüzündeki kıllar da aynı uzunlukta kesilmiş; onunla ilk tanıştığımda daha kalın görünen bıyıkları şimdi tamamen karışmış. İlk başta dudaklarımı gıdıkladı, ama beni öptüğünde çizilmesi iyi hissettirdi. Bunu tekrar düşününce yanaklarım ısınıyor. Ve sonra bacaklarımın arasını gıdıklayıp gıdıklayamayacağını merak ediyorum. Dilinin benimkiyle birlikte hareket edişi ve sakalıyla bıyığının karışımı. Uyluklarımın etrafında sakal yanığı görmek istemem korkunç muydu? Belki de.

O da bana gülümsüyor, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Belki de değildir.

"Cezve için teşekkürler."

"Seni her sabah kasabaya gitmekten kurtaracak." Dikkatini vermiş. Ve bunu bilmek hiç de umurumda değil.

Evinin önünden çıkıp içki fabrikasına giden yola sapmasını izlerken Grant Foxx'a duyduğum büyük aşk muhtemelen yüzümden okunuyordu. Kahvemden bir yudum alıp acısından öksürene kadar gülümsemem yerinde kalıyor. Ama sonra gülüyorum. *Bunun içine ne koymuş böyle?*

Kupamın geri kalanını ve tencereyi hemen boşa boşaltıyorum ve dün gece daha fazlasını söylememi nasıl beklediğini düşünüyorum. I

Ellerimi tezgâha dayayıp başımı öne eğiyorum. En azından Ace ve Griz'in ne yaptığını biliyor olmalı. Buraya nasıl geldiğimi ve beni tam olarak kimin getirdiğini. Sarhoşken ve ağzımı açtığımda ona anlatmıştım.

Ona hikâyemin geri kalanını anlatıp anlatmayacağım değil, ne zaman anlatacağım önemli. Ve New York'ta olup bitenlerle ilgili WITSEC amirimi hâlâ tedirgin eden bir şeyler olduğu kısmı. Eğer bir sorun varsa Ace beni burada istemeyecektir. Kahretsin, eğer bu onlardan herhangi birinin tehlikede olabileceği anlamına gelseydi, ben de burada olmamı istemezdim. Derin bir nefes alıp üçe kadar sayıyorum, çünkü bilinmeyene öfkelenmek bu gerçeği paylaşmamı kolaylaştırmayacak.

Özellikle de yeni keşfettiğim mutluluğumu riske atma ihtimali varken.

"ONU ÖPTÜM," diye mırıldanıyorum, dürbünden bakarken.

Hadley patlamış mısır yerken, "Bana karşı açık olmanız gerekecek, çünkü kastettiğiniz birkaç Foxx olabilir," diyor.

Arkama yaslanıyorum ve daha çiğnemeyi bitirmeden bir avuç dolusu daha ağzına atmasını izliyorum. "Bay Uzun Boylu, Esmer ve Cilveli'nin üçlü bir grupta olmamasına imkân yok." Teleskopunun vizöründen bakıyor ve işaret ediyor. "Sadece bilmem gerekiyor. Lisedeyken gerçekten çok hoş olan çiçekçi bu gece Eyfel kulesine çıkarsa çok kıskanacağım."

Bir kahkaha attım. "Foxx olduğunu nereden biliyorsun?"

Odak noktası hâlâ izlediğimiz insanlarken, "Üçüncü taraf Foxx değil. Yeni başlayan itfaiyecilerden biri olmalı. Fiyasko İtfaiyesi'ne yeni atanan üç kişi vardı."

"Hayır, kimi öptüğümü. Neden onlardan biri olduğunu düşündün?"

Bana ters ters bakıyor. "Hepsi sana küçük kasabamıza bir tür büyü getirmişsin gibi bakıyor. Büyük olasılıkla onlar. Yine de tahmin etmem gerekirse, ya Ace ya da Grant." Gözlerini kısıyor

gözlerini bana dikti. "Linc olsaydı çoktan haberim olurdu. Sırlar konusunda tam bir pislik."

Dürbüne tekrar baktım. "Grant'ti." "Ve?"

Nefes alıyorum ve iç çekerek verdiğim nefes, sunmam gereken tek şey. "Bu iyi mi?"

Gülümsüyorum, bana dokunuşunu, dudaklarımızın dudaklarımıza nasıl yapıştığını, dilinin vücudumun her santimini macun gibi hissettirirken benimkini nasıl fırçaladığını hatırlıyorum. Ne kadar mükemmel hissettirdiğini bildiğim halde dün gece onu tekrar öpmemenin nasıl işkenceye dönüştüğünü. "Evet, bu iyi." Uzun boylu, esmer itfaiyecinin çiçekçiden çıkışını izlerken boğazımı temizliyorum. "Bingo. İtfaiyeci bu."

"Oooh, hangisi?" Aynayı gözüne doğru kaldırıyor. "Güzel. Siyah saçlı olan. Dövmeli. Resmen en iyi hayatını yaşıyor."

Telefonum çalıyor.

COWBOY

Bu sabah botumda ekşi bir sakızlı solucan buldum.

LANEY

Bingo! Yedin mi?

Bunu okuduğunda yüzünü neredeyse hayal edebiliyorum. Dudakları titrerken bıyıkları köşelerinden kalkıyor.

COWBOY

Ayrıca hamağımın iplerinde kırmızı meyan kökü parçaları ve bulaşmış çikolata vardı.

LANEY

Harika. Daha sonra gelip yalayacağım.

Hadley araya giriyor, "Kim seni böyle gülümsetiyor?"

COWBOY

Ben çoktan hallettim.

LANEY

Ne yazık. Temizlik bazen en iyi kısımdır.

Birkaç saattir Hadley'in çatı katındayız, disko topu şeklinde pelüş yastıklarla süslenmiş soluk pembe şezlonglarda oturuyoruz. Uzak köşede şişme bir çocuk havuzu var ve iki kuğu şamandırısı bugün Fiasco şehir merkezinde etkili olan hafif esintiyle hareket ediyor. Onunla biraz zaman geçirmenin dikkatimi dağıtmaya yardımcı olacağını biliyordum ve işe yaradı da. Grant işten sonra kardeşleriyle meşguldü, ben de Hadley'e mesaj attım. Çok geç saatlere kadar çalıştığını ama eğer gelip onunla vakit geçirmek istersem "casus modunda" olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onu daha yakından tanımak istiyordum. Etrafında olması kolay biri. Sıcak bir yaz gününde mayosuyla çatı katında güneşin altında dinlenmek istiyor. Ve komşularını gözetlemek. Meraklı ve nazik olmanın ne demek olduğunu bilen, eğlenceli bir pakette toplanmış biraz baş belası ve bekçi olmasını seviyorum. Tüm bunlar onun etrafında olmak istememle eşdeğer. Ve görünüşe göre bu his karşılıklı.

"Peki ya sen?"

Ayaklarını tekmeliyor ve başını güneşe doğru eğiyor. "Peki ya ben?"

"Görüştüğün biri var mı? Kimseden bahsetmemiştin ama-"

"Aramızda kalsın, o kadar yalnızım ki bu benim kimliğim haline geldi." O bir alır

Aperol spritz'inden bir yudum aldı. "Ama soran olursa, çok fazla arkadaştan hoşlanırım."

"Bu sizin yararınıza mı, yoksa ..."

Uzun ve yüksek sesle nefes veriyor. "Bunu zaten biliyorsun ama burada herkes herkesin işini bilir. Yuva kurmak istediğimi duymak babamı gergin bir şekilde mutlu edecektir. Benimle evlenmek için sıraya girmiş bir sürü dangalak var." Bana bakmak için güneş gözlüklerini indiriyor. "Ve bunun nedeni küçük kızını mutlu görmek istemesi değil. Kendisine ya da işine fayda sağlayacak bir aileyle evlenmemi istiyor."

"Bu gerçekten arkaik hissettiriyor, Hadley."

Bana dudak bükerek gülümsediğinde, yargılayıcı olduğum için kendimi bok gibi hissediyorum. Belli ki kulağa nasıl geldiğini zaten biliyor.

"Babam iş söz konusu olduğunda her zaman çizginin üzerinde oynamaz. Kadınlar hakkında oldukça kadın düşmanı fikirleri var. Bu yüzden benim çözümüm, onun 'ortaklarından' hiçbirinin elinde tutmak istemeyeceği türden bir kadın olmak. Dürüst olmak gerekirse, onun nesli 'sürtük' kelimesini olumsuz bir çağrışımla söylüyor. Bizim neslimiz bunu söylüyor ve ben bu bayrağı sallayan her kim olursa olsun ona saygı duymaya hazırım."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun için bir kategori yok ve belki de bu yüzden onu bu kadar çok seviyorum. Ön kollarına serpiştirilmiş minik dövmeleeri, büyük, vahşı, kıvırcık saçları ve aşılmaz görünen bu belalı havası var.

Telefonuyla mesajlaşıyor. "Tekrar doldurmamı ister misin?" "Tabii, neden olmasın?"

"Şu düğmeye basın." Çerçevesi siyah bir düğmeyi işaret ediyor. Üstünde şöyle yazıyor: *Cabana Boy*.

"Aramızda kalsın ama partner konusunda pek başarılı değilim. Ve bununla bir sorunun yok. En azından şimdilik, belki de sadece senin aracılığıyla papaz yardımcısı olarak yaşayacağım."

Çatı katının kapısı açılıyor ve içeriden Fiasco FD tişörtü giymiş, koyu sarı saçlı, uzun boylu bir adam geliyor. "Az önce bize içki getirmesi için birini mi çağırdım?"

Gülümsemesi haylazcaydı. "Sen yaptın."

"Bayan Wheeler, teğmen buraya gelip size bir konuda yardım etmem gerektiğini söyledi?"

Sırtarak bana döndü. "Babamın iş yapma şeklini onaylamıyor olabilirim ama bunun faydaları da var."

Ona dönerek, "Bize iki Aperol spritz hazırlar mısınız?" diye soruyor.

Sırıttırıyor. "Hanımefendi, ben görevdeyim."

Kadın üçgen bikinisinin üstüyle doğruluyor, adam bunu hemen fark ediyor, gözleri aşağıya iniyor ve sonra tekrar yukarı fırlıyor. "Hizmetiniz için teşekkürler o zaman." Çatı katının güney köşesinde, beyaz bir güneş şemsiyesinin altında duran bar arabasını işaret ediyor. "İçki talimatları bardakların hemen yanında."

Ayaklarını tekrar şezlonga vurarak devam etmemi işaret ediyor. "Şimdi, Grant mı seni öptü yoksa sen mi onu öptün?"

Bir kahkaha attım. "Sanırım seni seviyorum."

Elini uzatıyor ve ön koluma doluyor. "Sanırım ben de seni seviyorum, bebeğim. Oh"-kollarını havaya kaldırıyor-"bu bana şunu hatırlattı. Midnight Proof'ta bana yardım etmeye ne dersin?"

Bölüm 24

LANEY

İyi bir barmendim ama uzun zamandır kalabalık bir barda çalışmamıştım. İçki fabrikasındaki tur sonu tadımları bazen gürültülü olur, ama bu geceki gibi değil. Midnight Proof, New York'ta yeni bir kulübün açılış gecesi gibi tıklım tıklım. İkinci katta gerçekleşen ve dört kokteyl garsonundan ikisinin dikkatini çeken özel etkinlik arasında kapasite dolmuş durumda. Ana katta ise tüm koltuklar dolu. Sadece ayakta durulabilen bardan bahsetmiyorum bile. Tam bir kaos.

Hadley barın arkasında bana yardım etmekle ana kattaki garsonluk işleri arasında gidip geliyordu. Benim için seçtiği kıyafet diğer garsonların giydiklerinin yanında hafif kalıyordu. Büstiyerler ve balık ağları, yerinde durması için bantlanması gereken saten kepçe yakalı atletler ve yüksek ve sıkı bir şekilde tutturulmuş etekler.

Bırakın barda oturmaya gelen insanları, saate bile bakma şansım olmadı. Ana katta kimin masası olduğuna dikkat etmem için doldurmam gereken çok sayıda açık hesap ve kokteyl siparişi vardı.

"Hey," diyor bir ses barın diğer ucundan biraz daha yüksek sesle.

Ciddi bir şey olmadığından emin olmak için şöyle bir baktım. Daha önce de pek çok sabırsız insanla karşılaşmıştım. Genellikle bir gülümseme ve başka birine yardım ettiğim gerçeği, sıra kendilerine gelene kadar onları sakinleştirirdi.

"Hey, dedim!"

Hazırladığım çilekli fesleğenli cin çiçeğini süzmeyi bitirip barın diğer tarafına kaydırıyorum ve kartlarını alıyorum. "Açık tutmamı mı yoksa kapatmamı mı istersiniz?"

Kadın el sallayarak beni uzaklaştırıyor ve açık tutmamı söylüyor. Bara bakıyorum ve hemen hemen herkes bir şeyler içiyor. Şu anda Bay Sabırsız dışında bekleyen kimse olduğunu sanmıyorum.

"Beni duyduğunu biliyorum kızım," diyor ben yaklaşırken, onunla daha önce tanıştığımı hatırlayarak. Hadley ile o gece dışarıda.

"Waz, değil mi?" Ona gitmesini söylemeyi tercih edişimi görmezden gelmeye çalışarak gülümsüyorum. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bana zaten bir içki hazırlamıştın, ama ben Manhattan istemiştim ve sen bana eski moda bir içki hazırladın." Çene çalışıyor. "İstediğim şeyi istiyorum, Colorado'dan Laney." Bu bir sır değil ve Fiasco'da insanlar konuşmaktan fazlasını yapıyor ama özellikle onun benimle ilgili ayrıntıları bilmesinden hoşlanmıyorum. Onda ick-factor var. "Hadley'nin artık burada çalışması için *herkesi* işe aldığını bilmiyordum. Yirmi dolarlık kokteylleri doldurmak için barmenlik konusunda deneyimli olmanız gerektiğini sanıyordum."

Gülümseyerek bardağa bakıyorum. Delinmiş vişneli bir coupe bardağında. Eski bir fash- ioned'i süzüp o bardağa koymazdım, ama malzemeleri ayırıp önüne koysam iki içki arasındaki farkı bana söyleyemeyeceğini hissediyorum.

"Bunun için çok üzgünüm. İstedığınızı yapmama izin verin." Arkamı dönüp neler olup bittiğine bakarken birkaç çiftin ve birkaç kişinin daha bu alışverişi izlediğini fark ediyorum.

Caz grubu ana katta ağır bir perküsyon ritmiyle yeni bir sete başlıyor. Ses o kadar yüksek ki odadaki konuşmalar kesiliyor ve dikkatler yeni sete çevriliyor.

Pislik herif "yanlış içkisinden" büyük bir yudum alıyor ve barın öbür ucuna, buzlu karıştırma bardağını koyduğum yerin tam önüne itiyor. Parmağını bana doğru kıvrarak yaklaşmamı işaret etti.

Tanrım, bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum.

"Daha sonra oynamak ister misin, kızım?"

Cevap vermek için bile kendimi tutamıyorum. Soruya gülüyorum. *Kız mı?* Ciddi olamaz. Düşüşümü mümkün olduğunca yüksek seviyede tutmaya çalışıyorum. "Sanırım ben iyiyim. Açık bir sekmen var mı, Waz?"

Hem tatlı hem de sek vermut şişelerine ve bir şişe çavdar burbonuna uzanıyorum. İçkiyi yapmak için geri döndüğümde, bir hareket-

Solumdaki ment gözüme çarpıyor. Siyah tişörtlü iri yarı adam herhangi biri olabilir ama Grant'in kendinden emin duruşuna bakmak benim için bir alışkanlık haline geldi. Yeterince uzun bakmış olsaydım, tahminimce ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, gözleri bana kilitlenmiş, ne yaptığımı ve kiminle konuştuğumu izliyor olurdu. Dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve bununla birlikte kendimi cesur hissediyorum.

Bu yüzden Waz barın üzerinden hafifçe eğilip konuşmaya başladığında, kibarlığımın bittiği sonucuna varıyorum.

Etrafta ilk değişimi duyan birkaç müşterinin gözleri üzerimdeyken, biraz gösteriş yapabileceğime karar verdim. Yeni burbon şişesinin kapağını kapatıp yeni bir doldurucu yerleştiriyorum. Boynunda bir tur döndürerek, iki parçayı tam olarak dökmek için karıştırma bardağının üzerine çeviriyorum. Bu bana en yakın barda oturan insanların birkaç bakışını daha kazandırıyor. Bunun bu pisliği biraz rahatlatacağı düşünülebilir, ama bunun yerine iki katına çıkıyor.

"Bunu böyle göstermek külotunu ıslatıyor mu tatlım?" Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor ve ardından, "Duyduğuma göre o tatlı kıcını sana ilgi gösteren herkese gösteriyormuşsun." diyor.

Pekala, hadi oynayalım, seni adi herif.

Bunu duyan tek kişinin ben olup olmadığını anlamak için hızlıca bir göz atıyorum. Birkaç kişi konuşmalarını kesmiş, bu küçük gösteriyi izliyor ve göz ucuyla Foxx'un biraz daha yaklaştığını görebiliyorum. Bu da duyulduğunu doğruluyor.

Burbonu bırakıp, bir elimle tatlı vermutu tutuyorum ve sıçraması için güzelce çeviriyorum. Diğer elimle bir highball seçiyorum ve içine biraz buz dolduruyorum. Üniversitedeyken Tom Cruise'un oynadığı *Kokteyl* filmini izlemek gibi sağlıksız bir saplantım vardı. Aşk hikayesine ne kadar bayılsam da, barmenlikten büyük paralar kazanmaya da o kadar meraklıydım. Taklit etmek kolaydı, şişeleri fırlatmanın heyecanı vardı, ama nasıl harika bir içki yapılacağını anlamak biraz daha uzun sürdü.

Kuru vermutu iki tur çevirmek ve tek bir çalkalama için yeterli alan kalacak şekilde daha yükseğe atıyorum. Manhattan'ı düzgün bir şekilde karıştırmak için karıştırma kaşığı alırken soda tabancası yüksek su topunu dolduruyorum.

Manhattan'ı kupa bardağa doldurmadan önce duraksıyorum. "Benim tatlı bir yanımla yok Waz, o yüzden bana 'tatlım' deme." *Bu başka biri için yeniden servis edilir.* Süzgeci ve kolumu yukarı kaldırarak bardağa dolduruyorum. Diğer elime dikkat etmeyi bıraktı.

Kötü karar. Bir soda akıntısı fişkirir ve elbise pantolonunun önünü ıslatır. Bullseye. O daha tepki vermeden kocaman gülümsedim. "Külotunu ıslatmam hakkında ne hissediyorsun?"

Ben küçük metal bir kazma alıp konyağa batırılmış kirazı bardağın tepesine saplarken ağzından küfürler dökülüyor. Her şey başladığında göz göze geldiğim fedailerden biri, Grant ve Lincoln ile birlikte, pisliği bardan dışarı sürüklüyor.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Hareket bardan uzaklaşırken birkaç kahkaha ve yuhalama duyuldu ve gösterinin tamamını izleyen yakın seyircilerden alkış sesleri yükseldi.

Hadley birkaç dakika sonra barın arkasındaydı, pin-up kız takviminden fırlamış gibi görünüyordu. Koyu renk saçları tutturulmuş ve kıvrılmış, parlak kırmızı dudakları abartılı bir kedi gözüyle benimkilere uyuyor. Korseli siyah tek parça kıyafeti tek parça bir mayodan daha açık değil ama jartiyer kemeri ve kalça yüksekliğindeki naylon çoraplarıyla her nasılsa yanından geçerken herkesin ona bakmasına neden oluyor. "İyi misin?"

"Şimdi iyiyim. Umarım kötü bir durumu daha da kötüleştirmemişimdir ama o haddini aştı."

"Hallediliyor gibi görünüyordu. Lincoln ve Grant, haraç olarak Waz ile birlikte bastırılmış enerjilerini boşaltmaya hazırdı."

Kahretsin.

"Orada bir sürü husumet var. Hiçbir şeyi sen başlatmadın." Bana gülümsüyor ve omzunu kaldırıyor. "Belki sadece biraz yakıt ekledim, hepsi bu."

"İyi misin, Laney?" Ace bara yaklaşırken soruyor. Ona başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Az önce kardeşlerinin çıktığı kapıya bakıyor. "Hepsi onlardı.

Sonunda tutuklanmayacaklarından emin olacağım." "O iyi," diyor

Hadley, bara geri dönerken.

Mutfak.

"Bu ne lan?" diye bağırıyor ona. "Bu ne lan?"

Onun vücuduna baktığında, sırtışıma gizleyemiyorum.

Onun görüş alanını takip ediyor ve kendine bakıyor. Elleri kalçalarında, suratını asarak şöyle diyor: "Sorun ne baba? Kıyafetimi beğenmedin mi?"

Elini saçlarında gezdiriyor ve kulağa şöyle gelen bir şeyler mırıldanıyor: Bardan uzaklaşırken "Lanet olası kabus."

ve merdivenlerden ön kapıya kadar.

Gülümsediğini gördüğümde, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Sadece Ace cimri davranıyor. Elime geçen her fırsatta onu kızdırmak moleküler tasarımımın bir parçası. Bu bir hobi gibi."

Bir kahkaha attım. "Tam bir baş belasıdır."

Önümde bir şişe tekila alırken göz kırpmıyor. "Bu gece gördüğüm kadarıyla ikimiz de öyleyiz gibi görünüyor."

Bölüm 25

Hibe

GECE YARISI KANITI BU GECE KALABALIK. Bunu bilmeliydim çünkü 4 Temmuz haftası ve turistler Fiasco'nun büyük hafta sonu kutlaması için burada. Buradayım çünkü Laney'nin barın arkasında içki doldurup gülümsemesini dağıtacağını biliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de bir tane istedim.

İkimiz de onun barın arkasına geçmesini izlerken Lincoln, "Ondan hoşlandım," diyor.

Laney sanki yıllardır oradaymış gibi görünüyor. Barmenlik deneyimi kesinlikle yalan değildi. Tıpkı onu böyle gördüğümde, saçlarını omuzlarının arkasına atmış ve dar siyah atletini göğsüne kadar indirmiş halde gördüğümde bana çok şey hissettirdiğini söylersem yalan söylememiş olacağım gibi. Alt dudaklarını ısırtıyor ve kokteyl çalkalayıcıyı votka ve zeytin suyuyla dolduruyor, tüm vücudunu içine sokmak zorunda kalacağı kadar yüksekte kuvvetlice sallıyor. Ellerimi tekrar kalçalarına götürmek ve dudaklarını dişlerimin arasına almak istiyorum. Tadının ve kokusunun içinde bir süre kaybolmak. Onun için adeta vahşileşiyorum. Bana açıldıktan sonra şimdi daha da fazla. Lanet olsun, onu güvende hissettirmek için her şeyi yapmak istiyorum.

Bunu nasıl söylediğini anlamak istiyorum. Kardeşim bir çapkındır.

Ama nehirdeki günden beri Laney'le çok fazla birlikte olduğunu görmedim. Eğer bana onu takip etmek istediğini söyleseydi.

Şimdi geri çekilir miyim bilmiyorum. Onu öptüm, bu benim için daha iyiydi.

"Ben de," diyorum Waz'ın, o şerefsizin, barın üzerine eğilip ona bir şeyler söylemesini izlerken.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Ona takıntılı değilmişsin gibi davranmana gerek yok."

"Saplantılı biraz fazla değil mi?"

Ama başka ne söylediğini duymuyorum, çünkü Waz'ın az önce söylediği şeyle birlikte vücut dilinin nasıl değiştiğini gözlemliyorum.

İleri doğru bir adım attım ama Lincoln beni kolumdan yakaladı. "Burada bir şey başlatma Grant."

Hostes istasyonuna doğru bakıyorum ve baş fedaiyle göz göze geliyorum. *O zaman dışarıda bir şeyler başlatacağım.* Başımı eğerek bara bakıyor ve dikkatini neye çekmek istediğimi çok iyi biliyor. Waz, özellikle Hadley için sorun çıkarmayı seven bir pislik. Burada olmaması gerektiğinden bile neredeyse eminim.

Ancak yaklaştığımda, gözleri yaşlı bir şekilde bana sırrını açan kadın değil. Hayır, şu anda durumun kontrolü Laney'de. Birkaç şişeyi havada döndürürken Waz'a sırtıyor. Onun ve barın geri kalanının dikkatini nasıl çektiğini izliyorum. Ama sağ eliyle nişan alıyor ve saniyeler sonra adamın pantolonunun önünü ıslatıyor.

"Görünüşe göre kendi başına gayet iyi gidiyor."

Laney'nin kendini idare ettiğini görmek çok tahrik edici. Ama bu, sırf Laney'nin adını söylediği için Waz'ı ikinci kez dövmek istediğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

"Çocuklar, bunu ben hallederim," diyor fedai onu merdivenlerden yukarı sürüklerken. "Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum, dostum," diyor Lincoln ona yardım ederken.

Bu pislığe dışarıda rehberlik et.

"Memur Foxx, sizi tekrar görmek çok güzel. Uzun zamandır kardeşlerinizin arkasına saklanıyordunuz. Bay Finch'in sizin şu anda ne kadar eli sıkı olduğunuzu duymaktan hoşlanmayacağını bilmelisiniz."

Onu yüzümden uzaklaştırıyorum ve ona işaret ediyorum. "Zorlama, Waz."

"Ya da ne? İkimiz de bir şey yapmadığını biliyoruz. Sen de Linc." Kardeşimi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hala Hadley'e atmadın, değil mi?"

Bu Lincoln'ü ateşlemeye yetti, ben de onu tuttum. "Yapma."

"Wheeler onun kızı hakkında nasıl konuştuğunu biliyor mu, seni pislik?"

Waz önümüzde yere tükürüyor ve gömleğinin yakasını düzeltiyor. "Bay Finch Hadley'i bir meta olarak görüyor. Doğru zaman geldiğinde kullanabileceği bir mal. Onun hakkında ne söylediğim umurunda bile değil."

"Neden buradasın ki? Hadley hoş karşılanmadığınızı açıkça belirtti," diye homurdanıyor Lincoln. "Bu konuda babasını aramayacağını mı sanıyorsun?"

"Onun için burada değildim." Bana sırtıttı. "Hayır, o tatlı kış parçası için buradaydım. Küçük New Yorklu kız."

Ne sikimden bahsediyor bu?

Lincoln soruyor, "Parazit oynamamı mı istiyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Gerçekten çok yazık. Başına gelecekleri görmeden önce onu güzel bir gezintiye çıkarmayı denerim diye düşündüm."

Ace yanıma geldi. "Eğer yapmayacaksan, bunu ben alacağım."

Telefonumu fedaiye fırlattım. "Brady, eğer iki dakika içinde çıkmazsa, departmanı ara ve buraya gelmelerini sağla."

Waz'ın ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden bir adım öne çıkıyorum. Tam burnundan vuruyorum ve çıkardığı çıtırtı sesi ve ardından önünden akan kan, tam düşündüğüm yerden vurduğumu anlamamı sağlıyor. "Bu bir."

"Burnumu kırdın lan" diye bağılıyor, yüzünü kapatıyor ve fışkıran hasarı görmek için ellerini çekiyor.

"Şimdi sana bir ay boyunca kan işeteceğim." Gel buraya der gibi parmağımı ona doğru kıvrıyorum. Aptal herif bir yumruk atabileceğini düşünecek kadar sinirlenmiş durumda ve deniyor da ama ben onun için çok hızlı hareket ediyorum ve o aşırı uzanırken ben de tam böğrüne bir yumruk indiriyorum. Yere yığıldı, tam o sırada ışıkları yanan ama sireni çalmayan siyah-beyaz bir araç yanaştı. Uzun sürmeyecekti. Midnight Proof son çağrı diye bağırdığında birkaç blok ötede kavga çıkarmak ya da içip araba kullanmak isteyen sarhoşlar için bekleyen bir devriye arabası olduğunu biliyordum.

Çaylak polis Waz'ı sürükleyerek arabanın arkasına bindirdi. Diğer polis akademiden bir arkadaşım ve bana başıyla selam veriyor.

"Sanırım burada ne olduğunu görmedin, Foxx?" Kanlı eklemlerimi ön ceplerime sokuyorum. "Barda uygunsuz davrandı ve bunun için

kucağına bir duş aldı. Herhalde

burada da birilerini kızdırdı."

"İşin olumsuz yanlarından biri" -polis, omuzlarımdan üzerinden Lincoln'e ve sonra tekrar bana bakıyor- "gerçekten bunu isteyen bir adama yumruk atamamak." Bana gergin bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "İyi geceler, efendim."

"Sen de Cortez." Arabayla uzaklaşırlarken, düşüncelerim onun söyledikleri üzerinde dönüyor-New York City. Yapmam gereken son şey Waz'ın söylediklerine kulak kabartmak, ama bu çok spesifik. Bu şekilde bağırmanın onun anlatmak istediği şeyle hiçbir ilgisi yoktu. Eğer bunun arkasında bir gerçek varsa, Laney'nin WITSEC kapağı olması gerektiği kadar sağlam değil demektir.

"İçeri geliyor musun?" Lincoln arkamdan sordu.

Elime bakıyorum. "Yok, ben biraz yürüyeceğim. Biraz hava alacağım." Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Laney orada kendini gayet iyi idare etti. O kadının kimsenin üzerine çullanıp onu korumasına ihtiyacı yok ama lanet olsun, temizlikçilik oynamak iyi hissettirdi. Waz'ın ona yaklaştığını gördüğüm an kıpkırmızı kesildim.

Onun hakkında hissettiklerim planladığım bir şey değildi ama işte buradayım. Kanlı parmak eklemleri, sakladığı şey hakkında endişelenmenin sınırında sallanıyorum ve geri dönemeyeceğimi fark ediyorum. Dönmek de istemiyorum. Lincoln haklı, sadece takıntılı doğru kelime değil. Ona aşık olmak her şeyi tüketiyor.

Omzunun üzerinden bağırıyor, "Eve bırakmamı istersen bana mesaj at. Ace'in gitmeye hazır olup olmadığına bakacağım."

Laney Young ve benim aramda olanları öğrenseler kardeşlerim nasıl tepki verirdi bilmiyorum. Bir kızı ilk öptüğüm andan, aile işini bırakıp polis akademisine gitmeye karar verdiğim ana kadar hemen hemen her konuda onlara güvenirdim. Onlar her zaman hayatımdaki en önemli insanlar oldular. Ama bunları onlarla paylaşmayalı yıllar oldu. Ölene kadar Fiona'yı bile bilmiyorlardı. Ace anlamış olabilir ama hiçbir şey söylemedi. Eğer bunu kelimelere dökersem, Laney için hissettiklerimin kolayca yüzümde patlamasından korkuyorum.

Bu onların bilmesinden çok, her zaman aklımın bir köşesinde duran o aptal lanetle ilgili. Buna Laney'nin gerçekten tehlikede olabileceği fikrini de ekleyin. Ve eğer bu tehlike çok yaklaşırsa, ona veda etmek zorunda kalacağım. Ace onu burada hoş karşılamış olabilir ama ben ağabeyimi tanıyorum; Bea'yı bela çok yaklaşırsa gitmesi gerektiği konusunda uyarırdı. WITSEC bunu kanıtlasa da kanıtlamasa da.

O kadar dalmışım ve nereye yürüdüğüme dikkat etmiyorum ki, Hooch'a vardığımda bir an duraksıyorum. Del'in tezgahta oturduğunu gördüm. Kaburga ya da poker gecesi değil ama kendi yemeklerini de pek yapmıyor. Zaten burada olduğuna göre, bu konudaki düşüncelerini kullanabilirim. Fikirlerim ya da önsezilerim olduğunda onunla birlikte çalışmak her zaman yardımcı olur. Bana yardım edebilir. Ona güveniyorum.

İçeri girdiğimde ön kapının zili çalıyor ve Marla ile Del'den başka burada sadece en arkadaki kulübede üniversiteden eve dönen bir grup çocuk var.

Onu şaşırtarak sırtını sıvazladım ve sonra neye bulaştığımı hemen fark ettim. Neyi kaçırdığımı. *Kahretsin, nasıl unuttum?* Marla'nın genellikle tarih yazdığı özel ürünler panosuna baktım ve kesinlikle 2 Temmuz'du. *Fiona'nın doğum günü.*

"Bugün otuz dört yaşında olacaktı," diyor önünde dilimlenmiş büyük bir parça cheesecake ile. Nasıl unuttum? Ben *asla unutmam*. "Unutmuş olabileceğini düşünmüştüm," diyor, yanağını silerken sesi yumuşuyor. Gözyaşını görmek için çok hızlıydı ama orada olduğunu biliyorum. Beni görünce rahatlamış gibi görüldüğünü düşünerek midem bulandı. Ve onu gördüğümde kendimi suçlu hissettim.

Boğazımı temizliyorum ve omzunu sıkarak yanına oturuyorum. *Özür dilerim.*

Fiona ile aramızda neler olup bittiği hakkında hiç konuşmadık. Aylarca onunla yattıktan sonra gidip kızına aşık olmam ve bunu gizli tutmaya çalıştığımız için onu asla toplum içinde bir randevuya götürmemem hiç doğru gelmedi. Ama o biliyordu. Onu sevdiğimi söylememe gerek yoktu. Onun öldüğü gün yıkıldığım kasabadaki herkes için gün gibi açıktı ve son beş yıldır sürekli çözülüyordum.

Marla mutfaktan kafasını uzattı. "Grant, işte buradasın," diyor bana. "Unuttun sandım. Şimdi senin parçanı alacağım."

"Çim biçme makinesini falan yumrukluyorsun," diyor Del, yırtık eklemlerime bakarak.

"Onun gibi bir şey," diye nefes alıyorum. Laney hakkında kafamda dönüp duran sorular çoktan gitmiş, yerlerine bugünle ilgili duygularım gelmişti. Şu ana kadar Fiona'yı nasıl unuttuğumu ve buraya gelmeseydim tamamen kaçıracağımı. Aramızda geçenleri ona anlatmadığım için özür dilediğimde, onun benim için ne ifade ettiğini asla unutmayaçağıma söz vermiştim. Kendimi yalancı gibi hissediyorum.

"Al tatlım," diyor Marla, cheesecake dilimimi önüme iterek.

"Teşekkürler, Marla."

Bir torba buzu diğer tarafıma bıraktı. "Midnight Proof'un yakınlarında bir itiş kakış olduğunu duydum."

Bir kahkaha attım. "Nasıl bu kadar hızlı duydun?" "Polis tarayıcısı."

Del kendi kendine gülüyor.

"Sana hiç Loni'nin kedisini Noel ağacından çıkaramadığı telefon görüşmesinden bahsetmiş miydin?"

Daha en iyi kısmını söylemeden Del gülmeye başladı bile, ama biz de öyle yaptık. Doğum gününde ya da anma gününde, Fi'nin en sevdiği şey olduğu için Marla'nın yerinde bir parça cheesecake yedik ve onu hatırlamak için hikayeler anlattık. Bu, onun hakkında düşüncelere dalmama izin verdiğim tek zamandı çünkü ne olursa olsun, taşıdığım suçluluk duygusu ertesi gün fazlasıyla ortaya çıkıyordu.

Bir saat sonra, Marla kahveden kalanları döküp üniversiteli çocukların parasını öderken gülmekten yüzlerimiz uyuşmuştu. Del bana baktı, hala gülümsüyordu ve "Biliyor musun, bu gece başka işlerin olsaydı anlardım" dedi.

"Dur." Kolunu okşadım. "Olmam gereken yerdeyim." Del benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Fiona'yla aramızda bir şey olmasaydı bile, yine de onun için burada olduğumdan emin olurdum. En azından ona bu kadarını borçluyum. Onun kızını koruyamadım. Bu benim için asla iyi olmayacak. Bu yüzden Laney'i WITSEC'e koyan şeyin onu bulamayacağından emin olmalıyım.

"Kuzeyde hala arayabileceğin birkaç iyilik var mı?"

"Elbette" demeden önce sormama izin vermiyor. Neye ihtiyacın var?"

Chariea zh

LANEY

"NASIL OLUR DA HIÇ MODJESKA DENEMEZSİN?" Romey soruyor- Masasının arkasında karamel ve ikolatalar sergileniyor. Ve ben daha retorik bir soruya cevap veremedim, "Bunlar harika. Ne zamandır Fiasco'dasınız?"

"Yaklaşık bir aydır." Gülümsüyorum.

"Tamam," diyor ellerini önünde birleştirerek. "Mod- jeskas Kentucky'nin özel şekeridir. Özellikle Louisville'in ama bence bunlar orijinallerinden bile daha iyi. Bunların da tıpkı burbon gibi kuralları var. Temelleri aynı olmalı - yumuşak, tereyağlı bir karamelle batırılmış marmelat.

Masanın uzak ucunu işaret ediyor. "Şuradaki burbonla aşılınmış bitter ikolata." Ağzının bir kısmını kapatarak eğiliyor ve fısıldıyor: "Foxy burbonu değil, bunu yapamam ama yine de çok iyi."

Benim için dilimlediği numunenin tadına bakarken ağzım sulanıyor. Buradan tamamen tıka basa doymadan ayrılmamın imkanı yok. Çubukta edar ve jalapeno waffle'ı, kekik ve yerel balla aşılınmış kettle corn'u çoktan cilaladım ve hızla eriyen naneli julep slushie'mle terimi uzak tutmayı başarıyorum.

"Romey, burası gerçek bir cennet."

Masasının etrafında toplanmış birkaç kişi için bir düzine kadarını paketlemek üzere hareket ederken kocaman gülümsüyor. Fiasco'nun şehir merkezindeki yeşil alanda yüzlerce masa var ve ben şimdiye kadar sadece bir avuç dolusu masaya uğrayabildim.

"Kitap kulübünde yeni bir yüze sahip olmak güzeldi," diyor kurdeleyi takarken.

"Bunlardan bir kutu alacağım ve bir tane de fıstık kaplı olanlardan." Kendi slushie'lerini yudumlayan iki kadına gülümseyerek bakıyorum.

"Bir sonrakine gelmeyi düşünüyor musun?"

Ona dürüstçe cevap veriyorum, "Bilmiyorum. Beni dinlemediğimi düşündüklerinde hakkımda saçma sapan şeyler söyleyen kızlardan birkaçıyla konuştum ve enerjimi beni mutlu etmeyen şeylere ya da insanlara harcamakla ilgilenmiyorum. Artık değil."

"Kim olabileceğini tahmin edebiliyorum." Çikolatalarımın parasını ona uzatırken çantamı bana verdi. "Yerinde olsam bir sonrakine gelirler diye endişelenmezdim. Sanırım Griz olanları duymuş olabilir. Bir sonraki kitap kulübüne kimin gelip kimin gelmeyeceği konusunda çok netti." Göz kırıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bunu beklemiyordum.

"Ayrıca, Grant Foxx'un etrafta dolaşıp yumruk attığını sanmıyorum, ama Midnight Proof'un dışında Waz denen o adamın aklını başına getirdi. Bunun sebebinin sen olduğunu duydum."

Bu yüzden mi içeri gelmedi? Kızgın bir şekilde dışarı çıktığını biliyordum ama neden geri dönmediği konusunda kafamı kurcalayıp duruyordum. Son birkaç gündür Grant'ten haber almadım ya da onu pek görmedim.

Lin-coln'un içki fabrikasında yaklaşan bir etkinlik için yapması gereken birkaç son dakika işiyle meşgul olsam da, en azından bir noktada onu görmeyi beklerdim. Telefonuma ve cevaplanmamış mesajlara bakıyorum.

LANEY

Ortadan kayboldun. Bir gece içkisi içmek istersin diye düşündüm.

LANEY

Julep bu sabah bana başka bir "hediye" bırakmış. Bir yılan gerçekten ne kadar deri dökebilir ki? Saçmalık sınırında.

LANEY

Cevap vermeniz için çıplak fotoğraf göndermem mi gerekiyor?

Şimdi mesajlarım, araya ondan bir yanıt sıkıştırılmadan daha az eğlenceli ve daha çaresiz görünüyor. Burbon ve şekerleme eşliğinde ona çok şey anlattım - paylaşmayı planladığımdan daha fazlasını. Midem bulandı. Tanrım, ben onun at yalağında çıplakken. Ne düşünüyordum ki? O son mesajı nasıl geri alabilirim? Belki sarhoşken atılmış bir mesajmış gibi davranabilirim. Onlar sayılmaz.

Ama Romey bana gülümsüyor ve sonra omzumun üzerinden başını sallıyor, bakarsam orada kimin olabileceğini tahmin edebiliyorum. "Bırak o kadınlar bu dedikoduyu yutsunlar. Kendileri için mücadele eden Foxx oğlanları olmadığını bilmek canlarını yakacak."

Yüzüm tam olarak nasıl hissettiğimi gösteriyor olmalı, çünkü Romey elimi okşayarak, "Laney, bu noktada adamı tanımıyor olman bile önemli değil, bu kasabada dedikodu başladığında yerel haber muamelesi görür. Ve *bu* Foxx kardeşleri gibi değil. Grant çoğu insanı görmezden gelir, birileri için kavga başlatıp bitirmek şöyle dursun. Fiona'dan beri bırakın bir kadınla çıkmayı, bir kadına baktığını bile sanmıyorum."

Fiona. Hadley bana Foxx kardeşlerle bağlantılı kayıplardan bahsederken bundan söz etmişti. "Keşke kendini o şekilde kapatmasaydı. O iyi bir adam. Oldukça da güzel bir manzara!"

Bu beni geri döndürdü. Ve o haklı, çok güzel bir manzara. Özellikle de bana doğru yürürken. Lark Grant'in sırtında, Lily ise Lincoln'un omuzlarında. Bu kızları sevmek şekilleri tüyler ürpertici, ama daha da önemlisi bu ailedeki herkesin birbirini ne kadar önemseydiği. Onların yürüncesinde olmak iyi hissettiriyor. Geçici de olsa bu sevginin bir kısmını özümsemek.

Lily beni fark ettiğinde, birinde pamuk şeker, diğerinde ise doldurulmuş bir zürafa olan ellerini sallamaya başladı. Lincoln bakıyor ve onun dikkatini çekenin ben olduğumu görüyor, gülümsüyor ve el sallıyor. Ama onun biraz gerisinde duran Grant'ten gözümü alamıyorum. Grant, Lark'ı sırtından indiriyor ve birden keşke hâlâ orada asılı duran ben olsaydım diyorum. Bana o kadar zahmetsizce sarıldı ki; bu, cinsel bir şey olmadan biri tarafından dokunulduğum en samimi andı. Sarılmak iyi hissettirdi.

"Laney!" Lily nefes nefese ve kıkırdarak yanıma geliyor.

"Merhaba kızlar." Heyecanlarını taklit etmekten kendimi alamıyorum. Arkalarından baktığımda, iki kardeşin de sanki kendileri için özel olarak üretilmiş gibi kot pantolonlarla yürüdüklerini görüyorum. Lincoln, ön tarafında belirgin bir şekilde logosu bulunan Foxx Bourbon tişörtü giyerken, Grant kolları kesilmiş, daha soluk bir tişört giyiyor. Kalın, güçlü kolları, beni sardığında çok daha iyi hissettiriyor, sıkı çalışmanın bir ürünü ve yaz güneşinden altın sarısı. Salyalarım akıyor olabilir. Daha önce hiç birinin pazusunu yalamak ve tenini koklamak istememiştim, şu an içimden geldiği gibi. Tanrım, acınacak haldeyim. Tüm bunları mavi beyzbol şapkasıyla birleştirdince, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam oluveriyor. Şapkanın kenarı yüzüne gölge düşürecek kadar alçak ama bana bir saniyeden fazla bakmayacağı gerçeğini gizleyemiyor. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum.

"Hey, kovboy."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bana her zamanki gibi ilgi ya da ateşle bakmıyor. Bu farklı. Bu daha çok suçluluk, hatta belki de pişmanlık gibi görünüyor. Her ikisini de çokça yaşadığım için bunu tanıyorum.

"Grant Amca kovboy değil," diye gülüyor Lily.

"Hayır, çiçeğim, değilim."

Ahh. Bu hiç eğlenceli gelmedi.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım bugün değil."

Belki de yaptığım şeyle ilgili tüm gerçekler sonunda kafasına dank etti - nişanlı bir adamı aldattım. Beni buraya getiren o cesur şeyi bilmiyordu. Çirkin şey onu uzaklaştırmak için yeterliydi.

Bu konuda kendimi suçlamayacağım. Eğer benimle ilgili İsa'ya kavuşma anı yaşayan oysa, daha fazlasını paylaşmadığım için rahatlamalıyım. Öpücüğü ve nezaketi atlatacağım. Tatlı jestleri ve özel anları. Eninde sonunda. Ama ya bundan daha fazlası olsaydı? Eğer onun yanında uyansaydım. Beni yatağa atmasına izin verseydim, belki de olmazdı. Belki de uzun vadede beni kalp ağrısından kurtarıyordur. O yüzden omuzlarımı geriye itiyorum, göğüslerimi dışarı çıkarıyorum ve dikkatimi başka yöne veriyorum.

"Bu kına mı?"

Lark ellerini ters çeviriyor ve bana parmak uçlarından bileklerine kadar uzanan en güzel desenleri gösteriyor. "Çok havalı değil mi? Ve soyulduğunda da kalıcı olacak."

"Kelebek boyamı beğendin mi?" Lily bir ağız dolusu pamuk şekerle soruyor.

"Tanıyorum. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

Lincoln ellerini ceplerine sokuyor. Gerginliği okuyabildiği çok açıktı. "Biz de tam hayvanları sevmek için aşağıya inecektik. Görünüşe göre bugün hayvan sahiplendirme de yapıyorlarmış."

Soran Lincoln olsa da, gözlerim Grant'ten ayrılmıyor. Romey'nin birkaç dakika önce bana söylediklerini hatırlayarak parmak eklemlerine bakıyorum. "Eline ne oldu?"

"Biri çizgiyi aştı" demeden önce boğazını temizliyor.

Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yaparken yanaklarım sıcacık oldu. Sessiz eski polisin bana asılan serseriye yere sermesi hoşuma gitmişti.

Lincoln araya giriyor, "Laney, bize katılmak ister misin?"

"Sanırım burada biraz daha dolaşacağım. Hiç bu kadar büyük bir fuara gitmemiştim." Bu bölümdeki masalara bakıyorum ve biraz para harcamak bir yana, belki de konuşmak için iyi bir zaman olduğunu hissediyorum. Neler olup bittiğini anlayamıyorum ve bunu dile getirmeyi tercih ediyorum. Yara bandını yırt. "İster misin-"

Ama Grant uzaklaşmaya başlarken sözünü keser. "Kızlar, hadi!" Yeğenleri bunu onun önünde koşmaya başlamak için bir işaret olarak kullanır.

Lincoln geride kalıyor. "Gün boyunca yemeklerini yiyecekler."

İçkimi ve patlamış mısır paketimi kaldırıyorum.

"Aynen." "Grup için daha sonra burada olacak mısın?" "Belki."

"Güzel." Gülümsüyor. "Grant ile aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum. Bunu görmemek için kör olmak gerekir." Başını sallayarak iç geçiriyor. "Senden hoşlanıyor, Laney."

"Bir kızın kafasını nasıl karıştıracağını çok iyi biliyor," diyorum yan gözle. Lincoln'ün gergin gülümsemesi bana bildiğini söylüyor. Bir nefes veriyorum ve itiraf ediyorum, "Ama ben de ondan hoşlanıyorum."

"Bir şeyler onu yiyip bitiriyor. Geri çekildiğinde ve sessizleştiğinde, bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyor demektir. Sizinle ilgili bir şeymiş gibi gelebilir ama tüm paramla bahse girerim ki bunun onunla daha çok ilgisi var."

Başımı sallıyorum çünkü gerçekten, buna ne demem gerekiyor? Tahmin bile edemiyorum. Yeterince bilgim yok. Grant hakkında öğrendiklerimin çoğunu başkalarından öğrendim.

Çantamdaki telefonum çalıyor. *Hadley*.

"Ben onlara yetişeceğim." Lincoln uzaklaşırken beni işaret ediyor.
"Dans pistinde görüşürüz, Laney."

HADLEY

Tamam, neredesin? Nane likörlü içeceğimi bitirmek üzereyim.

LANEY

El işi masaları.

HADLEY

Benimle slushie standında buluş. Sonra da Loni'nin çadırına gideriz. Umarım yeni eşyalarından getirmiştir. Bu gece için güzel bir şeyler kullanabilirim.

LANEY

Orada buluşuruz.

New York'ta her zaman gidilecek bir yer vardı. Tanıdık bir yere ya da yeni bir yere. Mesai sonrası ve erken kalkanlar vardı. Şehrin her zaman içinde bulunduğu sürekli hareket halini kanıksamıştım. Her zaman bir şeylerin olup bittiğini görmek nefes almak kadar doğaldı - fuarlar, pop-up'lar, yeni restoranlar, film veya televizyon şovlarının setleri ve çekimleri. Ama Fiasco'da hayat böyle değil. Bu hafta sonu hariç. Bu hafta sonu, yeni küçük kasabam sürekli bir hareket halindeydi. Bu da kalabalığın ve herkesin meşgul ya da meraklı oluşunun tadını çıkarmamı sağladı. El sanatları fuarı, mısır deliği ve at nalından, tekliflerin tarım ekipmanları ve burbon şişelerine gittiği bir açık artırmaya kadar turnuvalara dönüştü.

Hadley ve ben Loni's Boutique'in çadırında çok uzun zaman geçirdik. Ardından klimada serinlemek için çok ihtiyaç duyduğumuz bir mola verdik ve fuarda geçirdiğimiz uzun saatlerin ardından eriyip dağılmış bir halde değil de daha çok dışarıda bir gece gibi hissettiren bir şeyler giydik.

Bu 4 Temmuz hafta sonunda daha koca bir gün var, ama bu gece parti var gibi görünüyor. Sadece birkaç küçük çocuk kalmış, hepsi de geç saatlerde yemeklerini bitiren ebeveynlerinin kucaklarında uyuyakalmış. Havada yanan odunların kokusu var.

Çadırlar hala hizmet veriyor ve dökülen biranın acısı, her zaman var olan tatlılıkla karışıyor.

Işıklar bir meşe ağacından diğerine yükseklerle asılmış. Bir sahnenin önünde derme çatma bir dans pistinin üzerinde asılı duran ışıklar, cover şarkılardan bluegrass'a kadar çeşitli grupların set listelerini çalıyor. Hava hâlâ sıcak ama güneş çoktan battığı için sadece nemli hissediliyor. Bugün panayırda vakit geçiren herkesin yüzünde güneş yanıkları var.

"Lütfen bana bu kovboy çizmelerinin fazla abartılı olmadığını söyle?"

Hadley yeni siyah botlarına bakıyor ve gözlerini Loni'den gözüme kestirdiğim kısa, A kesim çiçekli elbiseye dikeyyor. "Bence bir tür güney tanrıçası gibi görünüyorsun. Bu elbisenin sana çok yakışacağını biliyordum. Şimdi tek yapmamız gereken sana bir kovboy bulmak."

Seçtiği kelimeler yüzünden çıkardığım homurtuyu tutamıyorum. Daha ona sahip olmadan onu kaybettim. Ve onun ne düşündüğüne dair yaşadığım duygu yoğunluğuna rağmen, yine de onu görmek istiyorum. İnsan gruplarının serpiştirildiği büyük açık alanı tarıyorum. Çoğunlukla yeni yüzler ve sadece birkaçını tanıyorum-Prue, Romey ve diğer birkaç kitap kulübü kadınıyla oturmuş, arkadaki piknik masalarında içiyorlar. Del ve Marcus bira içiyor ve dans pistini izliyorlar. Gözüme takıldıklarında ikisi de içkilerini kaldırarak selam veriyor. Ace, içki fabrikasından birkaç iş arkadaşı ve tanımadığım bir kadınla birlikte yüksek masalarda duruyor. Ama Grant yok.

"Görünüşe göre rotasyonuna bir yenisi daha eklendi," diye homurdandı Hadley. "Ondan hoşlandığını kabul et."

"Hayır." Detaylandırmak ya da bu konuda daha fazla bir şey söylememe izin vermek yerine ellerini çırpıyor. "Canım dans etmek istiyor. Bir shot atıp sonra dans pistine çıkalım mı?"

Eteğinin altından bir matara çıkarıyor.

"Altında matara mı vardı?"

"Ne? Sanırım kalçasında matara taşıyan bir kadın olmayı başarabilirim."

Gülüyorum, "Öylesin. Hadley, istediğin her tür kadın olmayı başarabilirmişsin gibi hissediyorum."

"Sen benim için iyisin," diyor yan gözle ve gülümseyerek. "Bunu biliyorsun, değil mi? Seni kanatlarımın altına alacağımı sanıyordum."

ama sen beni tam bir baş belası gibi hissettiriyorsun."

"Öylesin." Baş harfleri küçük, cılalı gümüşe kazınmış matarasından bir yudum alıyorum.

"Aynen öyle, bebeğim."

Tekrar odaya baktım. "Bu Griz mi?" Parmakları tuşlar üzerinde dans ederken arkadaşımın akordeonu parçalara ayırmasını izleyerek soruyorum. Perküsyon ve banjonun sürekli yuvarlanması müziğin temposunu hızlı ve hafif tutuyor. Memphis'e giden bir tren hakkında şarkı söylerken derin sesi mikrofondan gülemeye başlıyor.

"Elbette öyle. Sadece bekle," diyor gözlerini sahneye dikerek. "Bu bir tür gelenek."

Griz bu şarkıyı keser ve grubu daha yavaş bir şarkıya geçirir. "Sıradaki şarkı için biraz yardıma ihtiyacım olacak." Kalabalığı tarıyor ve Ace'in nerede oturduğunu tespit ediyor. "Torunum Grant Foxx, bayanlar ve baylar. Haydi evlat, bunun için mızıkaya ihtiyacımız olacak. Kuyruğunu buraya getir."

Onu orada görmemiştim. Ama şimdi görüyorum ve sahneye çıkması için bağırıp çağırmaya başlamış olan kalabalığın arasından utangaç bir şekilde başını sallayarak ilerleyişini izliyorum. Daha önceki kıyafetlerini değiştirmiş, kollarını tam olarak saran siyah tişörtlerinden birini giymişti. Kot pantolonunun içine soktuğu kemer tokası parlıyor ve başları döndürmesi tamamen kendini nasıl taşıdığıyla ilgili. Bu adamdaki özgüven şişelenip satılmalı. Burbonu siktir et. Bu çalım ve arkasından gelen umurumda değil enerjisiyle çok para kazanabilir. Kıçının kot pantolonunun içinde nasıl görüldüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum, ama bahse girmem gerekirse, yirmi fit çevresindeki insanların yarısından fazlası ona bakıyor.

İçten içe aşırı ısınmamalıyım. Daha yeni dans ettim. Güneş battı, ama kahretsin, Grant Foxx devam etti ve öne ve ortaya geçmeye karar verdi. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda tren çarpmış gibi hissediyorum. Koca bir insan kalabalığı içinde beni bulmayı başardı. Ama bu sefer gözlerini kaçırmadı. Ben de öyle.

Ağzı ve elleri metal mızıkasına karşı notaları sürükleyecek ve grubun geri kalanını yönlendirecek şekilde hareket ediyor. Orada doğuştan yetenekli gibi görünüyor. Griz onu izliyor ve birbirlerine eşlik ediyorlar. Boğazımdaki kuruluğu yutuyorum ve önümde duran biradan büyük bir yudum alıyorum. Çünkü onu izlemek aynı zamanda gerçek-

Bir kez daha burada istemeye başladığım gibi bir şey istemediğimi fark ettim.

Tempo yükseldiğinde Hadley elimi tutuyor ve bizi dans pistine doğru götürüyor. "Dans ediyoruz. Ve orada her ne oluyorsa biraz daha sarhoş olup biraz daha terlediğimizde anlayabiliriz."

Midnight Proof'un garsonlarından birkaçı zaten dışarıda. Çoğunluğu hakkında hiçbir fikrim olmayan bir tür çizgi dansı yapıyor, ama Hadley grubun üzerinden bağırıyor, "Elektrikli slayt gibi, ama biraz kalça dipsi ve tavır ekleyin. Anlayacaksın."

Dans pistinde etrafıma baktığımda gülümseyen yüzlerle karşılaşıyorum. Bazıları diğerlerinden daha sarhoş ve gevşememek mümkün değil. Herkesin hareket etme şeklini yakalamak sadece birkaç dakika alıyor. Ve bir anda terliyor, gülüyor ve gözleri hâlâ üzerimde olan tek adamı unutuyorum.

Bölüm 27

Hibe

İçtiğim suyun terini ellerimde de boğazımdan aşağı inerkenki kadar iyi hissediyorum. Sahnenin kenarından inerken sırtımı sıvazlayan Marcus'a başımla selam veriyorum. "Harikaydı" ve "Sen ve Griz sahnedeyken eski anılar canlandı" diyen birkaç kişiye gülümsüyorum. Griz her zaman biraz gösteriş meraklısı olmuştur. Bu yüzden tek torununa mızıka çalmayı öğrettiğinde, ilçede hangi fuar olursa olsun onunla birlikte sahneye çıkacağımdan emin olabilirsiniz. Bu onu mutlu ediyor, ben de yapıyorum. Diğer taraftan, kasabamızdaki tüm gözler bana bakmadan da yaşayabilirim. Biri hariç. Baktığım anda gözlerini benimkilerde buldum. Ve *lanet olsun*, başka yere bakamadım. Hayır, o gözler bende en iyi performansımı sergileme isteği uyandırdı.

Daha önce ona bakamadım. Kafam o kadar meşguldü ki Fiona'nın doğum gününü unuttuğum ve Del'e verdiğim sözlere nasıl uyduğunu bilmediğim hakkında. Fiona'yı kaybetmek ve orada olamadığım için duyduğum suçluluk duygusu, ona bunu kimin yaptığını bulamamak, yıllardır bunun içinde debelenip duruyorum. Herkesi dışlamak daha kolaydı. Ta ki ona kadar.

Bugün bana kovboy dediğinde, ona ne halt ettiğimi anlamaya çalıştığımı nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey için hâlâ kendimi cezalandırdığımı.

ve bunun yansımalarını haksız yere alıyor. Tüm hikayesini bilmiyorum ama yeterince şey yaşadığını biliyorum.

Hadley ile gülüşünü izlemek beni sarsıyor. Kahretsin, bu kadın tüm vücuduyla gülüyor. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyor. Ve işte buradayım, onu ne kadar istesem de, ona nasıl sahip olacağımı bilmediğim gerçeğinden dolayı berbat durumdayım. Birini hatırlamak için verdiğim sözü nasıl tutarım ve yoluma nasıl devam ederim? Ve içten içe Laney'i güvende tutamayacağımdan korkuyorum, özellikle de ölümün yakınımnda dolaşmasından.

Avucumu enseme gezdiriyorum, ama sırtıma inen gerçek bir tokat beni kendimden geçiriyor. Lincoln önüme bir bira koydu. "Burada birini biraz fazla düşünüyormuş gibi görünüyorsun kardeşim."

Sırıtiyorum, çünkü haksız değil. Ve bunu inkâr etmeye değmez. Hıyarın teki olabilir ama kime baktığımı çok iyi biliyor. Sadece itiraf etmemi istiyor.

"Griz'le güzel bir set hazırlamışsınız. Kalabalığın önünde çalmak için hala içinde bir şeyler olduğunu fark etmemiştim. Kızlar bunu kaçırdıkları için çok kızacaklar."

Laney'i izlerken cevap olarak mırıldanıyorum. Hadley'e karşı kalçalarını sallıyor ve yalan söylemeyeceğim, bu çok ateşli. Dans pistinin kenarlarında, piknik masalarının ve yüksek topuklu ayakkabıların arasında ikisini izleyen bir sürü insan var.

Lincoln görüş alanımı takip ediyor ve sonra bağılıyor, "Evet, Hads!" Gülüyor. "Tanrım, çok iyi görünüyorlar." Etrafa bir göz attı. "Umarım hala bunu izleyen çocuklar yoktur."

Yüksek masaya yaslanıp kalabalığa bakıyorum, gürültülü ve tanıdığım birçok yüzle dolu. Grup bir cover grubuna geçiyor ve bununla birlikte dans pisti eski zamanlardan ve çiftlerden yirmili yaşlara ve yaz için eve dönen üniversite öğrencilerine geçiyor.

Laney Young çok güzel ve sadece doğal bir güzellik de değil. Onu sabahları çıplak yüzle ve üzerinde tişörtten başka bir şey olmadan gördüğümde bu güzelliği tüm vücudumda hissettim. Ama sonra kendini bilmediğim şekillerde süslediğinde tüm bunları daha da güçlendiriyor. Ve bu çok seksi. Koyu renk kirpikleri daha uzun görünüyor ve gözlerinin etrafına yaptığı makyaj maviyi daha cesur gösteriyor. Bir araya getirilmiş ve mükemmele yakın. Bu haliyle herkesin dikkatini çekmiş olsa da ben

Benimle filtresiz konuşan kişi. Çok fazla burbon içen ve ağzıma uzun uzun bakan kişi. Paravan kapımın diğer tarafından beni dinleyen ve sonra bu konuda dalga geçecek özgüvene sahip olan kişi. Arka bahçemde, bir at yalağının içinde cırılçıplak şarkı sözlerini avazı çıktığı kadar bağırdığını, aşırı miktarda şeker yerken hiçbir şeyi umursamadığını düşünmek bile sikimi kaldırıyor.

Kalçalarını döndürürken çilek rengi saçlarının arkasında nasıl hareket ettiğine odaklanıyorum. Onu yerinde tutmak, yumruğuma dolamak ve o yapmacık dış görünüşünden biraz vazgeçip vazgeçmeyeceğini görmek için yeterince çekmek istiyorum. Dudaklarını mükemmel bir şekilde kırmızının o tonuna boyaması, çenesine bulaştığını görmek istememe neden oluyor. Onu dağıtmak ve sonra da yalayarak temizlemek istiyorum.

Gözlerimin bacaklarında gezinmesine izin verdim. Siyah kovboy çizimleri hoş bir dokunuş. Tam bir narsist ya da itiraf edeceğimden biraz daha takıntılı olmalıyım, onları sadece benim için giydiğini umuyorum. Ne de olsa ben *onun* inek oğluyum.

Dans pistinin diğer tarafından birkaç ıslık sesi geliyor. Ve grup AC/DC'nin "Shook Me All Night Long" parçasını çalmaya başladığında pist biraz daha kalabalıklaşıyor ve çok daha gürültülü bir hal alıyor.

"O mızıkayı çaldığını unuttuğumu biliyorsun," diyor Del yanıma eğilirken.

"Del, nasılsın dostum?" Lincoln onun elini sıkarken şöyle der.

"Şikayetim yok. Senin kızlar nasıl?"

"Yabani otlar gibi büyüyorum. Ne kadar yaşlı olduğumu göstermeye başladı. Ama inanılmazlar." Ağabeyim, Lark ve Lily'nin onun evrenini ne kadar yönettiğinden bahsederken hiç de heyecanlı değildir. "Del, tazeleyeyim mi?"

Elini kaldırdı. "Ben iyiyim."

"Bir sidik birası daha ister misin, yoksa Hugo'yu karpuzlu kaçak içkisinden bir örnek vermesi için ikna etmemi mi istersin?" Lincoln kaşlarını oynatırken bana şöyle diyor.

"İşeyeceğim."

"Ezik," diyor Hugo'nun masasına doğru yürürken.

Del, "Haklıydın" demeden önce birkaç vuruş geçer.

"Hangi konuda?"

"Senin kızın bir hiç." "Benim kızım" demesine sinirleniyorum. Bir şekilde kendimi sadakatsiz hissetmeme neden oluyor, sanki şimdiye kadar ona neler olduğunu anlatmalıymışım gibi. Burada sağa sola sıcıyorum. "Öyle değil."

bir yerlerde sakın bir hayat yaşadığını düşünüyorum. Yani, dijital ayak izi yok. Son elli yılda Colorado'da doğmuş bir Laney, Elaine ya da Eleanor Young yok. Şuradaki kızınız" -başını sallayarak bas ve davulla birlikte hareket eden vücut kitlesini işaret ediyor- "kim olduğu ya da nereli olduğu konusunda yalan söylüyor."

Parçaları bir araya getirmek zor olmadı. Beni endişelendiren şey, onu hâlâ neyin kovaladığı.

"Poker oyunu dışında pek de suçlu birine benzemiyor."

Bir kahkaha attı. "WITSEC mi?" diye sordu. Ona U.S. Marshall'dan bahsetmedim, ama yeterince uzun süre polislik yaptı. Bilgi bulamamanın da bir anlamı olabileceğini biliyordu. "Eğer durum buysa, ondan almadığın sürece etrafı araştırarak hiçbir cevap bulamazsın."

Bunu zaten biliyordum. "New York'a bir kravata ne dersin?"

"Bilmiyorum Grant. Oradaki iş arkadaşlarımla ilgili bir şeyler oluyor. Herkes yüksek profilli bir şeylerin döndüğünü düşünüyor. Kimse fazla bir şey söylemek istemedi. Kayıp bir kişi, suçlu ya da Laney'nin tarifine uyan bir varlık hakkında hiçbir şey söylenmedi."

Bu hiç mantıklı değil. Eğer sistemde olsaydı ve Bea'ya bağlı olsaydı, Del onu bulurdu. Fiyasko turistler ve kasabalılar içindir ama o ikisi de değildi. Öyleyse neden burası? Yerleştirilebileceği binlerce başka yer vardı. Del'in sırtını sıvazladım. "Beni aradığın için minnettarım."

"Her zaman. Bunu biliyorsun." Boğazını temizliyor. "Ailenle yakınlaştığı için mi soruyorsun, yoksa başka bir nedeni mi var?"

"Dürüst olup şu anda buna nasıl cevap vermek istediğimi bilmediğimi söyleyebilir miyim?" Bu konuşmayı yapmaya hazır değilim. Del'le daha fazla şey paylaşmadan önce Laney'le bir konuşma yapmalıyım.

Parmak eklemlerini masanın üzerine vuruyor. "Pekâlâ. Hazır olduğunda buradayım o zaman. Perşembe günü görüşür müyüz?"

Uzaklaşırken ona başımla selam veriyorum. "Kulağa hoş geliyor, Del." Durumun böyle olmasını umuyordum. Hayatına devam ettiğim için bana kızmazdı. Birden daha rahat nefes alabileceğimi hissettim.

Arkamı döndüğümde Hadley dans pistinin ortasında ona bir şeyler soran iki adama doğru ilerliyor. Birbirlerine sürtünmeye başladıkları anda, Laney'nin sallanmasına neden oluyorlar.

tam da şarkı daha yavaş bir şeye geçerken. Daha derin bir davul ritmi ve dolambaçlı piyano riffi, etrafına bakarken rahatsız bir şekilde gülümsemesine neden oluyor.

Masaya yaslanıp ılık biramdan bir yudum alıyorum.

Lincoln yanıma geliyor ve benim hareketimi taklit ediyor.

İkimiz de Laney'i tek başına sallanırken izliyoruz, eşli gruplar etrafını dolduruyor.

"Dışarı çıkıp o güzel kadınla dans etmek üzereyim..."

Lanet olsun. Dans pistine dönmeden önce kardeşime ters ters bakıyorum. Ne istediğim ve bunu istememe izin verilip verilmeyeceği arasında kendimle savaş halindeyim.

"Geçen gece Waz'ı yere serdikten sonra Hooch'a gittim." Ona yan gözle baktım. "Fi'nin doğum günü olduğunu unutmuşum." Nefes alarak parmaklarımı çıtlattım. "Hatırlamadığım için kendimi bok gibi hissettim."

"Tanrım, Grant." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Birini hatırlamanın yaşamayı bırakman gerektiği anlamına geldiğini düşünüyorsun. Bunun kural olduğuna ne zaman karar verdin bilmiyorum. Sana hemen söyleyeyim, eğer Fiona ya da Olivia burada duruyor olsalardı ve kendi hayatlarını kaybettikten sonra senin hayatına ara verdiğini duysalardı, seni tokatlarlardı."

Bir kahkaha attım. Haklı, yaparlardı.

"Seçmek zorunda değilsin. Birini sevdin. Ama hala buradasın. Ne istersen yapabilirsin, artık büyük bir çocuksun." Yüzümden ayaklarıma bakıyor. "Kilo almışsın, bu kesin."

"Git kendini becer," diye gülüyorum.

"Ben de kendi çapımda berbat durumdayım ama Laney seni etkilemiş. O buraya geldiğinden beri farklısın. Ve kötü anlamda değil. Küçük kardeşimi neden sevdiğimi yeniden hatırlamaya başladığım bir şekilde."

Biramdan bir yudum alıp başımı sallıyorum. "Her ne saklıyor ve yalan söylüyorsa, Linc, ortalığı karıştıracak. Bunu hissedebiliyorum."

Nefes veriyor ve bana bakıyor. "Hepimiz bir şeyler hakkında yalan söylüyoruz Grant. Bunu bize dağıtılan kartların üstesinden gelmek için yapıyoruz. Sen de yıllardır Ace ve benim arkamı topluyorsun. Ne zamandan beri küçük bir dağınıklıktan korkuyorsun?"

"Sanki siz beni kolluyormuşsunuz gibi geliyor, tam tersi değil."

Kaçak içki olduğunu tahmin ettiğim berrak sıvı dolu küçük bardağından bir yudum alıyor. "Benim tanıdığım Grant bu değil. Benim tanıdığım dinler ve geri kalanımızın iyi görünmesini sağlar. O iletişimi bilen adam-

eve dönmek ihtiyacımız olan şeydi." Boğazını temizliyor. "Çözölmeyi durdurmak ve iyileşmeye başlamak için ihtiyacım olan şey buydu. Sen her zaman en iyimiz oldun Grant. Ve en iyimiz bunun için giderdi." Başını kaldırıp nehre bakıyor ve nefes verirken şöyle diyor: "Hayat ne kadar düzenli olması *gerektiğı* konusunda endişelenmek için fazla öngörölemez." Dirseğıyle kolumu dürtüyor. "Dağınık ol."

Kulağı basit geliyor. Devam et. Yaşa ve tadını çıkar. Düşerse parçaları topla, ama ben zaten onu kaybetmekten çok korkuyorum.

İçkisinden kalanları geri atıyor ve ellerini çırpıyor. "Ve hayat izlemek için çok kısa."

Ne söyleyeceğini biliyorum. Aynı şekilde düşöncelerimi tamamen ele geçiren bir kadına hamle yapmak üzere olduğunu da biliyorum ve bunun olmasına izin veremem. Biramın kalanını boşaltıyorum.

"Yani ben atışımı yapacağım-"

"Dibs," diye sözünü kestim ve arkama bakmadım. İhtiyacım olan tek itici gücün bu olduğunu biliyordu. Onunla dans etmesini izlememin hiçbir yolu yoktu.

Kararımı verdim. Dağınıklığı seçiyorum.

Dans pistinden birkaç adım uzaklaştığımda onu buldum. Gözleri aşağıya odaklanmış, tam pistin tahtasının çimlerle buluştuğı kenara çarpmak üzereydi. Ama oraya asla varamıyor, çünkü elimi onunkinin içine kaydırıyorum ve yürümeye devam ederken sıkıca tutuyorum. Momentum onu dans pistinin ortasına kadar beni takip etmeye yöneltiyor. Sallanan çiftler arasında yer olan küçük bir alanda duruyorum, yüzümü ona dönüyorum ve bedenini kollarıma almak için elini daha da yaklaşıtıyorum. *Tam ait olduğun yerdesin, tatlım.*

Gözleri benimkileri arıyor, ne yaptığımı ya da nereden gelmiş olabileceğimi soruyor. Elini daha sıkı kavırıyorum ve aramızda kalan boşlukları kapatıyorum. Başını arkaya yatırıp parmak uçlarında dururken biz de grupla birlikte sallanıyoruz. "Ortadan kayboldun," diyor, tam da olması gerektiğı gibi bana seslenerek.

"Biliyorum."

"Neden?" Kaşları çatılır.

"Beni korkutuyorsun, kadın." Nefesini içine çekiyor ve ben sadece birkaç santim öteden ona bakıyorum. "Ortaya çıktığın andan beri nefesimi tutamıyormuşum gibi hissediyorum. Verdiğim sözleri unuttum. Kendime verdiğim sözleri. Diğer insanlara. Yerleşik tutmaya çalıştığım her şeyi sarstı." Dudaklarım kulağının kabuğunun yanında oyalanıyor. I

kimsenin bunu duymasını istemiyorum. "Kim olduğun hakkında yalan söylediğini biliyorum."

Geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum. Sırtının alt kısmına doladığım kolum, önünü kendime doğru çekmeye çalıştıkça esniyor. Artık ne müziği duyabiliyorum ne de etrafımızdaki insanların kendi ritimleriyle hareket ettiklerini görebiliyorum. Sadece onu görüyorum. Onu hissediyorum.

"Sana bir şey borçlu olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun. Bir adama hak etmediği bir şeyi borçlu olma işinde değilim. Artık değil." Dişlerini gıcırdatıyor. "Bırak beni."

Onu kendime doğru çekiyorum. Ama o bunu kabul etmiyor. Söyleyeceklerimi duyabilmesi için başımı onunkine yaklaştırana kadar uzaklaşıyor.

"Kapa eneni ve bırak da bitireyim." Niyet ettiğimden daha sert ıkrsa da, bu onu durduruyor ve o mavi gözler benimkilere doğru kırbalanıyor. "Ama umurumda değil. Gerekirse yalan söyle. Eğer bu seni güvende tutacaksa, herkese yalan söyle. Ama bana değil, tatlım." Ona bu kadar yakın olmak çok iyi hissettiriyor, onu içime çekerken dudaklarım başının yanından geçiyor.

"Bana tatlım deme." Yumuşayan yüz ifadesiyle her türlü tavır boşa çıkıyor.

"Neden, benim küçük yalancım? Kukun karıncalanıyor mu?" Kulağına doğru alçak sesle ve sessizce homurdandım.

Bana karşı titrek bir nefes verince vücudu daha az gerginleşiyor. "Je- sus, beni kırbalıyorsun, kovboy."

Dudaklarım bakıyor ve bana tekrar baktığı anda kendimi tutamayacağım. Tüm kasabanın önünde onu öpeceğim. Üzerimizde bir sürü göz var, bu kadını nasıl arzuladığıma tanık olmasını istemediğim insanlar.

"Sana söylediğim ve başka kimsenin bilmediği şeyler var. Her şeyi bilmiyor olabilirsin, ama-" Ona daha sıkı sarıldığımda sözlerini kesiyor.

"Gerçek adının Laney Young olmadığını biliyorum. Colorado'dan olmadığını ve bir şeyler sakladığını biliyorum. Tıpkı benim de tek düşünemediğim şeyin sen olduğunu bildiğim gibi." Eğilip dudaklarımı çıplak omzunda gezdirirken bunu söylüyorum. Başımı kaldırıp tekrar ona odaklanmadan önce dans pistine bakıyorum. Müzikle birlikte kolunu yukarı çekiyorum ve dönmesine izin veriyorum. "Herkes görebilir," diyorum tekrar kuağıma geldiğinde. Dudaklarımı alnına yaslıyorum. "Sen yanımdayken hissettiğim bu ekim . . . Umurumda değil

Kim olduğun önemli değil Laney. Önemli olan tek şey şu anda benimle dans eden kadın."

Tutuşumun herhangi bir kısmına direnmek yerine, daha yakına eğiliyor ve kollarımın arasında eriyor. Parmakları ensemde geziniyor. Bu küçük dokunuş bile beni topraklanmış hissettiriyor. Duydum. Görülmüş . . .

Bana bakmak için geri çekildiğinde etrafımızdaki sesler tekrar odaklanıyor. Gözlerindeki maviler ve kahverengi beneklerin tepemizde asılı duran sarı ampulleri yansıttığını görüyorum. Onunla geçirdiğim bu an beni tam göğsümden vuruyor. Yüzgeçlerimin ucuna kadar sızan bir sıcaklık. "Peki seninle dans eden kadından ne istiyorsun?"

İşte o ateş. Damarlarımda beklenmedik sinirler dolaşırken ellerimi kollarında gezdiriyorum. "Düşündüğüm gibi değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun." Kafamı sallıyorum, bunu çıkarmaya çalışıyorum. "Bunu bir de

-" Kendimi durdurdum. Bu kadar dürüst olmayı planlamıyordum. "Neyle?"

Siktir et. "Seni o kadar çok istiyorum ki başka bir şey düşünemiyorum." Elim kalçasından beline doğru hafifçe sıkarak ilerliyor. "Tek düşündüğüm sensin. Söylediğin şeyler, bana bakışın. Bu ağız. Bu dudaklar. Onları kaç kez sikimin etrafına sarılmış olarak hayal ettiğimi biliyor musun? Senin için doğru lakabı seçip seçmediğimi bilmeye ne kadar ihtiyacım var."

Başını ağızıma yaklaştırırken mırıldanıyor.

Daha fazlasını duymak istediğini bildiğim için yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "Söyle bana Laney, tadın bal gibi mi, yoksa daha tatlı bir şey mi? Her iki durumda da, benim için yaptığın pisliğin her damlasının tadını çıkaracağım."

Ağızından sesli bir nefes çıkarken ürperdiğini hissediyorum, "*Grant* ..."

O nefes nefese, yalvaran ses tonuyla adımı söylediğinde, yeterince hızlı hareket edemiyorum. Elini tutuyorum ve az önce kasabadaki yeni kızla dans ederek yaptığımdan daha fazla olay çıkarmadan bizi dans pistinden çıkarıyorum. Emekli polis, yarı zamanlı münzevi ve Foxx'un kardeşinin bırakın birini, herhangi bir şeye ilgi gösterme ihtimali bile yok. Onu şu anda meraklı gözlerden uzak bir yere götürmüyormuşum gibi davranmayacağım, böylece onu tam olarak istediğim gibi öpebileceğim.

Elini tutuyorum ve yeşil alanın ana caddesinde yürürken onu arkamdan çekiyorum. Piknik masaları ve hus-

Gece için kapatılan el sanatları çadırlarına doğru ilerliyor. "Başka bir sırtta gezintiye ihtiyacın var mı?" Omzumun üzerinden söyledim.

"Ayaklarım bu botların içinde beni öldürüyor" diye gülüyor.

Aniden duruyorum ve onu sırtıma doğru koşmaya zorluyorum. Neredeyse kollarımın arasına girecek şekilde dönüp az önce bulunduğumuz yere bakıyorum ve yeterince uzaklaştığımıza karar veriyorum. Yolumuza bakan kimseyi görmüyorum, bu yüzden kolumu beline doluyorum ve onu yukarı kaldırıyorum, ayakları çimlerin üzerinde sallanacak kadar yükseğe. Küçük bir çığlık atıyor ve yaklaşık beş adımda, iki tekne çadırın arasına düşen karanlık gölgenin arasına gizleniyoruz.

Botları yere değsin diye onu birkaç santim aşağı indiriyorum ve "Artık yalan yok bebeğim" demeden önce gözlerinin bana baktığından emin oluyorum.

Nefes nefese cevap verirken göğsü benimkine çarpıyor: "Şimdi başlıyor."

Ben de ona kendi gerçeğimi gösteriyorum, o kollarımdayken ve bana özel bir şeymişim gibi bakarken düşünmek istediğim tek gerçeği. Daha yakına yerleşiyorum, dudaklarına yapışmadan önce burnunu burnumla ısıriyorum. Ciğerlerimdeki hava, onun da eşleştiği bir rahatlama iç çekişiyle boşalıyor. Ağzını üst dudağımın üzerinde gezdiriyor ve ben de dişlerimi onunkilerin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Yavaş ve çok seksi, parmaklarını saçlarımın arasına sokması ve alçak sesle inlemesi. Sanki birbirimizin ne istediğini biliyormuşuz gibi, dillerimiz keşfederken ve alay ederken okşuyor. Unutamayacağınız türden bir öpücük.

Ama uzaklardan gelen havai fişek patlamaları sersemliğimizi dağıtıyor. *Kahretsin*. Bir sonraki ilçe, ama bu yakında burada da başlayacakları anlamına geliyor. Yarattığım her santim boşluğa şapka çıkararak öpücükten ayrılıyorum. "Havai fişekler yaklaşık yirmi dakika içinde patlamaya başlayacak. Ve eğer onu gelecek gürültüye hazırlamazsam Julep çıldıracak."

"Seninle geliyorum," diyor geriye yaslanıp beni bir kez daha öperken ve bunu bir gülümsemeyle tamamlarken. Buna ve onunla geçirdiğim bu çalıntı ana gülümsememek neredeyse imkânsız.

Bizi az önce geldiğimiz yere, karanlığın dışına ve kalabalığa geri döndürüyorum. Piknik masalarının son sıralarına doğru ilerliyoruz, Hadley ve Ace bir tür yıldızlık yarışına girmişler. Laney'ye doğru eğildim. "Hadley'i seni eve getirmesi için ikna edebilir misin? Eğer şimdi benimle gelersen, bu yaz herkesin konuşacağı tek şey bu olacak."

Gülümseyerek gözlerini etrafta gezdiriyor. Fiasco'daki çoğu işgüzarın hakkını vermeliyim, izlediklerini ya da kulak misafiri olduklarını çok belli etmiyorlar. Tek bir kişinin bile buraya bakmıyor olması, biz gider gitmez konuşmaya başlamaya hazır olduklarından emin olmamı sağlıyor. Ve gerçekten umurumda olmasa da, Laney'nin bu tür bir ilgiyi istediğini ya da buna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. "Eve mi gidiyorum yoksa geliyor muyum-?"

Çok kolay. Sorusuna sırtıyorum, sözünü bitirmesine izin vermiyorum. "En az bir kere dilime boşalacaksın. Şanslıysam sikime de iki kez."

Gülümsemesinin yüzünü tamamen ele geçirmesini engellemek için alt dudakını ısıırıyor.

Ace'e biraz daha yaklaşmadan önce elimi kalçasında gezdirip bir kez kavıyorum. "Hey, dostum, havai fişekler başlamadan önce gitmeliyim."

Gözleri benimkilere dikildi. "Evet, iyi."

Kaba ses tonu onun için yeni bir şey değil ama her zamankinden daha sinirli görünüyor. Hadley bana gülümsüyor ve sonunda dikkatini ağabeyimden ayırıyor. "Laney, lütfen biraz kızarmış hamur bulabilir miyiz?"

Fiyasko yeşilinin kenarına park ettiğim yere doğru dönüyorum ve Laney'nin beni götürmek istediğini duyduğumda hevesli bir çocuk gibi gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

Bölüm 28

LANEY

"SONUNDA GÖRÜYORSUN."

Ağzıma bir parça şekerli hamur tıkıştırıyorum. Ne söyleyeceğini bildiğime dair bir his var içimde. Dans pistinde Grant'in içinde nasıl eridiğim gözden kaçmadı. "Neyi gördün?"

Bir parça daha hamur koparıırken diziyle yönlendiriyor. Bir süre çiğnedikten sonra, içki fabrikasına giden yolda ilerlerken müziğin sesini kısıyor. "Buraya geldiğinden beri o adam sana kur yapıyor. Senden almaya çalıştığı şey her neyse..." bana yan gözle bakmak için duraklıyor ve sırtıyor, "işe yarıyor."

Telefonum cebimde çalışıyor.

BEA

Giriş

yapıyorum.

O büyük bir kova su gibi. Burada sadece yeni bir başlangıç yapmadığımı, başka bir hayattan saklandığımı hatırlatıyor. Bir şeyin ya da birinin beni yakalayacağı endişesiyle yeniden başlamaya çalışıyorum.

LANEY

Merhaba! Burada
her şey yolunda.

İyiden de öte, Bea. Beni engellemeyi bırak.

Biraz temiz hava almak için camı indiriyorum. Bunun onun bu haftaki ikinci kontrolü olduğu gerçeğini fazla düşünmeyeceğim. Bunun yerine parmaklarımı nemli havada gezdiriyor, nemin parmak uçlarımda biriktiğini hissediyorum. "*Romantizm* de ne demek?"

"O bir Foxx, bu yüzden planının seninle yatağa girmek mi yoksa seni kendine aşık etmek mi olduğu belli değil. Ya da seni kendine aşık etmek. Her iki durumda da, senden istediğini almak için." Evlerimize yaklaştıkça yavaşlıyor. "Grant sessiz olandır. Ya da en azından öyleydi. İnsanlar unutuyor ama ben Grant'i önceden hatırlıyorum. Gözünü bir şeye diktiğinde çok ısrarcıdır."

"Ve o şey benim."

Gülüyor. "Ama sanırım o aptal herif asıl planının ne olduğunu unuttu ve sana aşık oldu."

Vizörü indirip kirpik çizgimin altına bulaşan siyah lekeyi siliyorum, sonra da çantamdan kırmızı rujumu alıyorum.

Yaptığımız şey bu, değil mi? Düşüyoruz.

Yanaklarıma biraz renk vermek için biraz kırmızı sürüyorum ve sadece tazelemek için alt dudığıma biraz sürüyorum.

"Bu arada harika görünüyorsun."

Araba durdu ve ben kapıyı açtım. "Burası Grant'in garaj yolu."

Bana sırtıttı. "Seni basamaklardan kurtarıyorum."

Gülümsememi engelleyemiyorum. Tıpkı daha önce onun gibi bir arkadaşım olduğunu hatırlamadığım gibi. Yargılayıcı olmadığı kadar anlayışlı da olan biri. Art niyetli olmayan ya da bir amaç uğruna çalışmayan bir insanla vakit geçirmekten keyif almak çok ferahlatıcı.

Kapıyı kapatıp pencereye yaslanıyorum. "Bu kötü bir fikir mi?"

"Sanırım bahsettiğin türden kötü bir fikir, sonunda en çok hatırladığımız türden." Aşırı agresif bir şekilde iç çekerek başını koltuk başlığına yasladı. "O iyi bir adam, Laney. Ve tanıdığım herkes arasında, kötü bir fikir olsa bile biraz eğlenmeye ihtiyacı var."

"Teşekkürler, Hadley."

"Yarın seni kaç kez zorladığını anlattığında bana teşekkür et-" Kornaya basıyor, sonra da gaza basıp yola çıkıyor.

Verandanın merdivenlerinden çıkıp kapıya vurmaya başladığımda hâlâ gülüyordum. Ellerimi elbisemin önünde gezdirirken birden

Altındaki iç çamaşırının sevimli olduğunun çok farkında, ancak gün ve dans nedeniyle oldukça terli.

Ama Grant, imzası haline gelmiş gülümsemesi ve otuz dakika önceki tişört ve kot pantolonuyla kapıyı açtığında bu düşünceler silinip gidiyor. Neden *şu anda* daha da seksi görünüyor? Belki de üzerindeki her şeyi çıkarma beklentisidir.

Tek kelime etmeden kapı aralığında onunla göz göze gelmemi izliyor. Ama tam sessizliği doldurmaya başladığımda, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

Bizi eşikten geçirip eve geri götürüyor. "Hadley sizi hemen ön tarafa bıraktı, değil mi?"

"Oldukça sezgisel biri. Beni adımlardan kurtardığını söyledi."

Saçlarımı omzumun arkasından tarıyor. "Hadley grubun dedikoducusu değil. Benim endişelendiğim Griz ve onun kızları."

Julep oturma odasındaki kanepeden havlıyor ve ona baktığımda gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Kulaklık mı takıyor?" Ona doğru yürüyorum ve yere uzanıp sırt üstü yuvarlanırken beyaz karnını okşuyorum. Rengi de büyük kişiliği gibi karmakarışık ve güzel.

"Bölgedeki en iyi polis köpeğiydi." Başını eğip bizi izliyor. "Ülkenin en iyisi olduğuna bahse girerim ama havai fişekleri duyduğu anda her şey biter. Bir köşe bulur ve onlar bitene kadar titrer. Bunlar ve küçük mağarası işe yarar."

"Eve zamanında gelmene sevindim o zaman." Gülümsüyorum, sonra Julep dikkatimi dağıtmadan önce söylediği şey aklıma geliyor. "Ne demek Griz'in bütün kızları?"

Grant mutfak dolaplarından birinden iki Glencairn bardağı ve bir şişe çıkarır. "Onun kitap kulübü kızları. Yarısıyla yattığını biliyorsun."

Başımı ona çevirirken çenem düşüyor. "Bu doğru değil. Aman Tanrım." Kıkırdarken ağzımı kapatıyorum. "Bu doğru mu?"

"Herkesin bildiği ama hakkında hiç konuşmadığı ortak bir bilgi. Muhtemelen kasabadaki tüm söylentileri kontrol edenler onlar olduğu içindir."

"Kes şunu!" Ama bunu söylerken bile, onu görebiliyorum.

"Griz, Foxx lanetini kendi lehine kullanmayı seviyor. Kimse arada bir eğlenmekten fazlasını istemez. Çoğu dul. Prue'nun hiç evlendiğini sanmıyorum. Ama evet, Griz ve kızları burada bir dedikoduyu başlatacak ve bitirecek olanlardır."

"Seninle birlikte gittiğimi öğrenmeleri onlar için kötü mü olur?"

Bu onu gülümsetti. "Kötü bir şey söylemedim." Yanımdan geçip giderken parmağını serçe parmağıma takıyor. "Sadece bu yaz herkesin konuşmak isteyeceği tek şey biz olacağız. Burası herkesin sohbetinin bir parçası olmak için en sevdiğim yer değil."

Elimi tutarak beni açık yaşam alanının uzak tarafına doğru çekiyor ve bir garaja açılacağını düşündüğüm bir kapıdan geçiriyor. Ama ışıkları yakıp eşikten içeri girdiğimizde, buranın arabalar ve spor malzemeleri için bir depodan çok daha fazlası olduğunu anlıyorum. Önce tatlı ve keskin bir koku çarpıyor burnuma.

"Bu aldatıcı."

Oda, oturma odasının iki katı büyüklüğünde ama rahat koltuklar ve sıcacık bir şömine yerine kirlilerden sarkan ağır bir torba ve büyük bir metal küvet var. İçki fabrikasındakilerden çok daha küçük ama aynı kalın sarı püreyi tutuyor. Sağ tarafımdaki duvarda tanımadığım pek çok şeyin bulunduğu bir çalışma tezgahı var ama fiçılar ve bakır, bu mekanın onun için ne ifade ettiğini ele veriyor.

"Arka tarafta havai fişekleri izlemek için iyi bir yer var."

"Bu fena bir hobi düzeneği." Burada ne olduğu konusunda ne kadar soğukkanlı olduğuna gülüyorum.

Bardakları yere bırakırken birkaç burbon fiçisinin önünde duruyoruz. "Sadece bir garajdı ama tadilat yaptığımda daha fazla alana sahip olmak istedim. O zamanlar ne için olduğundan tam olarak emin değildim, ama farkına varmadan bir sürü ekipmanım oldu. Belki de bir parçam başından beri burbona geri döneceğimi biliyordu. Böylece burayı "kaçış yerim" haline getirdim.

Parmaklarımı meşe fiçide gezdiriyorum. "Nereden?"

Ela gözleri benimkilerle buluştuğunda elimde olmadan dudaklarımı yalıyorum. Bu adam bana baktığında hissettiklerim değişiyor. Kendimi nasıl gördüğümü ve nasıl görülmeyi beklediğimi sonsuza dek değiştirdi. Beklentilerimi değiştirdi, çünkü aramızdaki bu akım, onun yanımdayken vücudumun her santimetrekaresinde hayat bulan bu inkar edilemez kimya beni değiştirdi. "Dedikodular seni henüz yakalamadı mı?"

"Bazılarının var." Başımı yana eğiyorum, tartışmak istediğinden emin olmadığım bir konunun etrafında nasıl dikkatlice dans edebileceğimi düşünüyorum.

Elimi bırakıyor ve çalışma tezgahına doğru ilerliyor. Yukarıdaki raftan, işaretlenmemiş bir şişe burbon indiriyor. "Bu her şeyden bir kaçış. Seçtiğim hayattan. Yaşayamadığım hayattan. Artık tanıyamadığım kişi. Ve sonra insanların bana şöyle bakması ..."

Başını sallayarak bana yaklaşıyor, boşluğu siliyor ve az önce çıkardığı şeyin bir kısmını bardaklardan birine döküyor.

Sessiz kalıyorum, izliyorum ve konuşmaya devam edeceğini umuyorum. Ama düşüncesini bitirmek yerine bardağı kaldırıyor, dudaklarıma götürmeden önce notaları koklamak için burnunu yana eğiyor. "Bu benim." Bardağın kenarını eğerken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve bunu benim için yapmasına izin veriyorum. "Benim yılım." Başım hareketle birlikte geriye gidiyor, dilim ilk ısırtığı yakalıyor ve dudaklarımı daha fazlasını içeri alacak kadar açıyor. Önce ılık vanilya ve tütülenmiş meşe aroması damağıma çarpıyor, ardından yanmış karamel daha da ilerleyerek dilimi ve boğazımı kaplıyor.

Dudaklarımdan birkaç damla kaçıyor ama silmek için hamle yaptığımda elimi durduruyor ve geri çekiyor. Öne doğru eğilip çenemden ağzımın köşesine kadar yalayarak içimin sıkışmasına neden olmadan önce kısa bir an için gözlerine bakıyorum. "Tadı sende daha da güzel," diye geveliyor sesi.

"Daha fazla mı?" Dilimi alt dudağımda gezdirirken soruyorum. Parmağımı bardakta kalana daldırıyorum.

İşaret parmağımı yukarı ve ağzına doğru çekip parmağımın ucunu dudaklarında gezdirerek burbonuyla ıslatmamı izliyor. Eğilip bıraktığım izi öpüyorum. Dillerimiz birlikte çok yavaş hareket ediyor, şehvetli bir itiş kakış, tempoyu sürdürmek için sabırsızlanıyorum.

Boğazından gelen gümbürtü dudaklarını titreştiriyor, bedenimden geçip göğsüme iniyor, karnımın içine giriyor ve altındaki her şeyi ateşe veriyor. Geri çekildiğimde, parmağını elbisemin ince askısına geçirip omzumdan aşağıya doğru sürüklüyor ve çenemi öpüyor. "Hâlâ susadım, tatlım."

"Durma," diye nefes veriyorum.

Uzakta tuttuğu her şeyi serbest bırakmak için ihtiyacı olan tek şey bu.

Askımın geri kalanını koparıyor ve elbisenin eteğinin altındaki arsız iç çamaşırlarıyla uyumlu pembe dantel sütyenimi ortaya çıkarıyor. Spanx'in sunacağı pürüzsüzleştirme çabaları yerine beni hafif bir şey seçmeye zorlayan neme teşekkür ediyorum.

Nasırlı parmaklarını göğüslerimin üst kısımlarında gezdirirken, "Kahretsin, şu haline bak," diyor. "Çok güzelsin." Meme uçlarımin üst kısımlarına dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oluyor. Daha fazlası için neredeyse nefes nefese kalıyorum. Övgüsü için istekli ve dokunuşu için açtım.

Boynunun arkasına uzanarak hızlı bir hareketle tişörtünü çıkardı. Onu daha önce de gömleksiz görmüştüm ama hiç dokunabileceğim bir akıntıya kapılmamıştım. Sadece bu gece için bile olsa, o benim. Parmaklarımı göğsünün ön kısmında, her iki omuzda başlayıp ortada birleşen dövmelemin arasında gezdirmeye başladığımin farkında bile değilim. Boğazında başka bir gümbürtü duyduğumda parmaklarım kalkıyor. Onu da aynı şekilde tahrik ettiğimi bildiğim için yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyorum.

"Şimdi sıra sende." Burbon şişesini kapar ve bir yudum alır. "Bakalım neyi emmeyi hayal ediyormuşum, Laney."

Tatlı ya da bayıltıcı değil, ama bu sözler beni tam olarak söylediği şeyi yapmak için çok istekli hale getiriyor. Elbisemin geri kalanını karnımdan aşağı yuvarlıyorum ve kalçalarımı geçerek parke zemine çarpıyor ve gözlerinin onu takip edişini izliyorum. Vücudumda geziniyorlar, tekrar gözlerime ulaşana kadar hiç durmuyorlar. Sütyenimin kopçalarına hafifçe vurup bıraktığımda dudaklarını yalıyor. "Seni hep böyle düşünmüştüm. Kendini bana sunman ..." Elini ağzının üzerinde gezdiriyor ve yüzündeki ifade tüm vücudumu karıncalandırmaya yetiyor.

Elimi uzatarak iki parmağının arasına sıkıştırdığı şişeye doğru bakıyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ve açtığında doldurduğu içki hariç neredeyse dolu olan ağır cam şişeyi bana uzatıyor. Ağzını dudaklarıma bastırıyorum ve en küçük yudumu alıyorum. Ağzımdan biraz damlamasına izin veriyorum ve sonra bardağı geri çekiyorum, göğsümün üstünden göğsümün eğimine ve meme ucuma doğru bir burbon yolu damlatacak kadar eğiyorum.

Dudaklarında dans eden gülümseme, bir sonraki sözlerimi cesaretlendirmek için ihtiyacım olan tek şey.

"İç bakalım, kovboy."

Sessiz bir hırıltı ve "Evet, hanımefendi" dedi. Alçalıyor, dili göğsümün üstünde geziniyor, burbon izlerini yalayıp geçiyor. Ama orada oyalanmıyor. Onun yerine dudakları aç bir öpücükle tekrar benimkine yapıyor. Elleri saçlarıma dalıyor ve beni tam olarak istediği yere doğru eğiyor. Ağzı boynumda gezinirken, kalçaları

Beni itiyor, bizi duvara yaslıyor. Başı birkaç dakika sonra aşağı iniyor, kulağımın hemen altından boynuma ve köprücük kemiğime doğru bir öpücük yolu izleyerek göğsümden havadar iniltiler çıkarıyor. Elllerinden biri hâlâ boynumda sabit, başparmağı dudaklarımın üzerinde bir yol çizerken çenemi kavırıyor. Dişlerimin arasından geçirip bekleyen dilime doğru bastırıyor ve sözsüz bir şekilde emmemi söylüyor.

"Bu güzel ağza yapmayı hayal ettiğim şeyler..." diyor, dizlerinin üzerine çöküp göğsümü avuçluyor. Dili diğerinin kıvrımında geziniyor ve sonra bir damla burbonun onu sabırla beklediği meme ucumu okşuyor. "Bu vücut." Bu yeterli değil, daha fazlasını istiyorum. Göğsümü gererek, bir tür sürtünme için kalçalarımı ona doğru itiyorum. Boştaki elimi saçlarının arasına sokuyorum, tırnaklarım kafa derisine sürtünüyor.

"Benimle dalga geçme."

"Daha fazla mı istiyorsun? O zaman dökmeye devam et, bebeğim." "Çok fazla israf edeceğim," diye gülüyorum.

"Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şişe. Ve bunun notalarla ya da yıllar hiçbir ilgisi yok, her şey onu nasıl içtiğimle ilgili." Eğilip iki göğsünün arasındaki vadiyi yalıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Şimdi doldur."

Ben de aynen onun dediğini yapıyorum, çünkü fark ettiğim bir şey varsa o da Grant Foxx'un bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlandığım. Hoşlanmaktan da öte. Neredeyse sadece onun sözleriyle tatmin oluyorum.

Göğsümün doruklarından ve vadilerinden aşağı, onu bekleyen dudaklarına doğru küçük burbon damlaları akıyor. Diliyle her bir göğsümün üzerinde gezinirken, karnımın eğiminden aşağıya doğru bir yol çiziyor. Külotuma yaklaştıkça göbeğimi ağzı açık öpücüklerle boğuyor. Parmakları pembe dantelin beline takılırken izin almak için yukarı bakıyor.

Dudağımı ısıyorum ve ona gülümseyerek başımı sallıyorum. Kalçalarımı öne doğru sallıyorum, o da külotumu kovboy çizmelerime ulaşana kadar yavaşça kalçalarımın altına indiriyor. Dışarı çıktığımda onları arkasında bir yere fırlatıyor. "Botlar üzerinde kalacak."

Elleri az önce geldikleri yoldan geri giderken mırıldanıyorum.

"Dilim bu seksi amcığı öptüğünde, güzel olacak mı?
ve benim için ıslanır mısın?"

Gergin kahkahamı tutamıyorum. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Sözleri içimde tamamen yeni bir cinsel güven seviyesini ateşledi, bunu kucaklamak istiyorum.

Elleriyle okşadığı tenimi öperken ve ısırırken bacaklarımı açıyor. Sağ iç uyluğumdan hareket ederek tam istediğim yere geldiğinde duruyor ve diğer tarafa geçiyor. Parmaklarımın ucunda zar zor tuttuğum şişeyi alıyor, yere koymadan önce bir yudum daha içiyor. Eğer ağzı biraz daha yaklaşıyorsa, kesinlikle düşürürdüm.

Bana doğru eğildiğinde, burnu yarığıma değiyor ve dudaklarımdan bir nefes çekiliyor. Bu çok iğrenç bir hareket, ama bir sonraki hareketle kıyaslanamaz bile. Geri çekilirken inliyor. "Çok sessizsin, tatlım." Ama dilini güzelce ve yavaşça açıklığımdan klitorisime doğru kaydırırken cevap vermeme izin vermiyor.

Hava bir anda ciğerlerimden çalındı. Sanki bunu beklemiyordum, geleceğini bilsem bile. Tekrar yapıyor, bu sefer daha da yavaş, derin bir inilti daha çıkararak tadımı çıkarıyor. "O zaman beni çığlık attır, Grant."

Geniş omuzlarının aralarına sığabilmesi için bacaklarımı daha geniş itiyor ve sonra ellerini kalçalarımın altına sarıyor. Onları sıkıca kavrayarak beni duvara doğru itiyor, öyle ki ayaklarım yere zar zor değiyor. Fazla düşünmüyorum, beni yakaladığını biliyorum. Kovboyum dilini klitorisimin üzerinde cezalandırıcı desenlerle gezdirirken tutunabildiğim tek şey onun kalın siyah saçları, o kadar ıslak ve şişmiş ki dudaklarımdan sızlanmalar ve inlemeler süzülürken sessiz olmak artık mümkün değil.

Havai fişeklerin gürültülü patlamaları arka planda gümbürdüyor. Beni baştan aşağı yalarken çıkardığı sesler ancak duyuluyor. Klitorisimi ağzına alıyor, sakalının ucu sıyrılıyor, tenimi yeterince uyuşturuyor, böylece sadece nefesinin sıcaklığını, dilinin kayganlığını ve uyarılmışlığımı hissedebiliyorum. Elleri kalçalarımı sıktığında, vazgeçmeyeceğini anlıyorum. Beni ayakta tutan her ayrıntıyı hatırlıyorum; oda ve alçak ışıklandırma. Sırtıma yaslanan duvarın pürüzsüzlüğü. Nasıl yayıldığımı ve onun merhametine nasıl bırakıldığımı. Hepsi unutuldu. Sadece nabzımın nasıl attığını ve nefesimi nasıl zorladığını düşünüyorum. Orgazmım arttıkça işitme duyum boğuklaşıyor ve beni hiç bu kadar yakın olmadığım bir sınıra doğru götürüyor.

Gerçekten çekiliyor ve az önce ağzının bıraktığı yere sıcak bir nefes üflüyor.

Baskıdaki değişiklik beni muhtaç hissettiriyor. "Benim için parçalandığını görmek istiyorum," diyor. Sonra dudakları bir kez daha bana yapıyor,

Klitorisimi ağızına alıyor ve dişlerini az önce kızdırdığı her hassas kıvrım boyunca sürüklüyordu.

Ağızım açık ve başım sadece duvarın izin verdiği kadar geriye eğikken, baskı ve hisler tarafından tüketildim. Kalbim hızla çarpıyor ve vücudum geriliyor, nefesim göğsümde sıkışıyor. Çok uzun zaman önce olmayan bir gecede verandasında, paravan kapının arkasında duyduğum üç kelimeyle, "İşte bu, tatlım" diyor. İki parmağını amıma soktu. "Bana bak." Gözlerimi açtım, onunkileri buldum ve çığlık attım. Serbest bırakılmam içimden geçerken vücudum öne doğru sarsılıyor, amım zonkluyor. O kadar yoğun ki, hiçbir düşünce ya da kelimenin geçmesine izin vermiyor, sadece tam ve mutlak cinsel sarhoşluk. Orgazmım yerçekiminin merkezinden ayak parmaklarımın ucuna kadar yuvarlanıyor ve beni nefes nefese bırakıyor, sonuncusunu çekerken beni hafif başlı ve ahlaksız bırakıyor. Beni beceren parmaklarının sesi ve benim inlemelerimin onunkilere karışması nefis bir şekilde iğrenç. Zevke tamamen yenik düşen kalçalarım karşılık olarak titriyor.

"Bu ..." Bir kahkaha attım çünkü sözcükler
Şu anki gücüm.

"Lezzetli," diyor dizlerinin üzerinden bana bakarken gülümseyerek. Yüzü hâlâ bacaklarımın arasında, dudaklarına ve bıyıklarına bulaşmış uyarılmışlığımla geziniyor. Bacaklarımı tuttuğu yerden indirerek ayaklarımın yere tam olarak basmasına izin veriyor. "Daha önce seksi olduğunu düşünüyordum ama seni böyle görünce, sakalımdaki kokun ve ağızımdaki tadınla ..." Çenesini kalçama dayıyor, yarı kapalı gözlerinde sırlı bir bakış var. "Şimdi sana nasıl aşık olmam?"

Chariea zç

Hibe

KELİMELELER ÇOK KOLAYCA ve belki de aptalca ağızımdan dökülüyor. Vücudunun gerilmesinden ve küçük bir kahkaha atmasından anlıyorum ki o da benim gibi düşünüyor: Bu çok cesurcaydı. Onu haftalardır tanıyorum, dansa giderken flört ettim, bacaklarının arasına girerken edepsizce konuştum ve şimdiden onu elde etmekle ilgili bir şeyler söylüyorum. Bu dikkatsiz ve tehlikeli, ama geri alacak değilim.

Ayağa kalktım, dizlerim çok kızgındı ama umurumda bile değildi. Eğer bana oraya geri dönmemi ve kalmamı söyleseydi, bunu yapardım ve acıya aldırılmazdım.

"Havai fişekleri izleyebilmemiz için sana çatı katını göstermeyi planlamıştım ama-"

Düşüncemi tamamladı. "Burada kendi havai fişeklerimiz vardı. Dışarıdakileri zar zor fark ettim."

Dişlerimi kalçasında gezdiriyorum. "Seninle işim henüz bitmedi."

Tırnağını ısıırıyor, o iri mavi gözleriyle bana bakıyor, sanki az önce söylediklerim tam da duymak istediği şeylermiş gibi. Aletim o kadar sert zonkluyor ki ağrıyor, bu yüzden sunağımış gibi önünde diz çökmekten ayağa kalkıyorum.

"Bana ne yapacağımı söylersen çok sevinirim kovboy." Elini kot pantolonumun önünü yukarı çekecek kadar ileri uzattı.

Yanıtım ilkel bir hırıltı gibi geliyor. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve biriyle bu kadar eğlenmemiştim. Bunun gibi değil.

"Ama beni taşıman gerekebilir. Hâlâ bacaklarımı hissedemiyorum."

İhtiyacım olan tek istek bu. Eğilip kışının hemen altından kavriyorum ve onu yukarı kaldırıyorum, bacakları belime dolanıyor, aynı anda kolları boynuma kilitleniyor. "Şu şişeyi al."

Yatağıma gidip onu deliler gibi becermeye niyetliyim ama nefesi kulağıma gıdıklayınca adımlarım duraksıyor. Dudakları kulağımın hemen altını öpüyor ve fısıldıyor: "Beni de o atını sürdüğün kadar iyi süreceksin?"

"Tanrım, bebeğim." Hâlâ oturma odasında yolumu bulmaya çalışırken dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

Biz yanından geçerken Julep tekrar tekrar havlıyor. "O iyi," diyorum çok endişeli köpeğime. "Gülümsüyor, gördün mü?"

Laney'i kendisine doğru çevirerek gülerek, "Babanı bir süreliğine çağırıyorum, Julep. İşim bittiğinde onu geri vereceğim."

"Sanırım bana havlıyor. Seni daha çok seviyor." Boynuna eğilip dişlerimi boynunun kenarına geçiriyorum, hâlâ evimin içinde ilerliyor, koridoru dönüyor ve kapı pervazına çarparak yatak odama doğru yürüyorum.

Yol boyunca kıkırdıyor, parmakları ensemden ve saçlarımda oynasırken küçük inilti çıkarıyor. "Ben de ondan çok hoşlanıyorum."

Yatağa yaklaşırken onu incitmek istemiyorum, bu yüzden onu yatağa bırakmak yerine dönüyorum ve kendimi bırakıyorum, böylece o üstte oluyor. *Vay canına, bu manzara.*

Parmaklarımı yumuşak teninde gezdirmek için eğildiğimde Laney dimdik oturuyor, göğüsleri dışarıda. Parmaklarımı esmer pembe meme ucunda gezdirirken, en küçük bir inilti çıkardığında sertleşmesini izliyorum. Elimi tutuyor ve boğazına doğru götürüyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor.

Onun tekrar ayrıldığını duymak istediğimde, sikim sürtünmeye başlayan kalçalarına sürtünüyorum. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum ama onu hissetmem gerekiyor. Parmakları karnımı okşuyor, hafifçe kot pantolonumun beline doğru ilerliyor.

"Çıkar onu."

Alt dudağını ağzına götürüp ısırtıyor. Sonra aşağıya bakıp kemerimi çözmesini, kot pantolonumun düğmelerini açmasını ve

fermuarı indirdi. Hiç vakit kaybetmeden parmaklarını boxer külotumun beline daldırıyor ve sikimin başını sıyrıyor. "Siktir," diye homurdanıyorum, başımı yatağa yaslayarak. Beş yılı aşkın süredir başka biri tarafından dokunulmamıştım ve bu çok iyi hissettiriyor. Geri kalanımı da çıkararak uzunluğumu yumrukluyor, avucu yukarı aşağı kayıyor.

Burbona uzandım ve bir yudum aldım. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, şişeyi yavaşça eğiyorum ve aletimin uzunluğu boyunca bir damla döküyorum. "Tadına bak."

Gözleri parlayarak bana en seksi gülümsemesini sunuyor. Vücudunu indirip başını eğmesi için yer açmak üzere bacaklarımın arasına doğru kayıyor. Dili şaftın aşağısını ve hâlâ beni kavrayan parmaklarının üzerini yalıyor. Tek seferde dudaklarını sikimin etrafına sararak emiyor ve dökülenlerin tadını çıkarıyor.

"Bana tadının nasıl olduğunu söyle."

"Sanki hâlâ susamışım gibi," diyor nazlı bir gülümsemeye. "Daha önce kimseyi bu kadar çok istediğimi sanmıyorum kovboy."

Ve lanet olsun, bunun doğru olmasını istiyorum.

Öne doğru oturuyorum ve kolumu ona doluyorum, onu kendime doğru kaldırıyorum ve bizi ters çeviriyorum. Pozisyon değişikliği beni üstte tutuyor, böylece pantolonumu yolun geri kalanında çıkarabiliyorum. Yan masamdaki çekmeceyi açacak ve arkaya itilmiş bir prezervatifi bulacak kadar uzun süre uzaklaşıyorum. Prezervatifi yatağın üzerine fırlattıktan sonra odağımı tekrar ona çeviriyorum, bir tür hediye gibi önümde uzanıyor. "Ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı Laney?"

Ben kalçalarının yumuşak kıvrımlarını, uyluklarının hafifçe ayrılma şeklini, böylece benim için hazır olan ıslak amını görebildiğim sırada kollarını başının üzerine uzatıyor, vücudunu geriyor. "Bana söylemekten çekinme," diyor küçük bir sırıtışla.

Ağırlığımı yatağa geri vererek bacaklarını daha fazla açıyorum. Kalçalarını kavrayıp ellerimi yukarı kaldırıyorum, amına doğru ilerlerken başparmaklarımı tenine batırıyorum. Bu sefer durmuyorum. Başparmaklarım tam olarak sikimi sokmak istediğim yerin dudaklarında gezinirken ellerimi kalçalarına doluyorum. "Seni ilk gördüğümde, o tişörtü kaldırıp parmaklarımı tam buraya sokmak istedim." İki parmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra aşağı doğru inerek açıklığını kızdırmalarına izin veriyorum. O kadar ıslaktı ki parmaklarım içeri doğru kayıyordu. Amciği parmaklarımı kavradığında hissettiklerim karşısında gözlerim pratik bir şekilde geri kayıyor. Sikim zonkluyor, o kadar kıskanç ki.

Başını arkaya eğiyor, iki parmağım içinde oynarken gözlerini kapatıyor. Parmaklarımı bir gelme hareketiyle öne doğru çekerken, başparmağım klitorisinin üzerinde daireler çiziyor. Kıvrılırken ondan en seksi iniltiyi çıkarıyor ve sonra altımda inliyor. "Bana o güzel gözlerini göster."

Çenesi bana bakmak için eğiliyor, gözleri açılıyor ve ona beklediği şeyi vermem için yalvarıyor.

Parmaklarımı gömülü tutuyorum ve diğer elimle sikimi iyice çekiyorum. "Tatlım." Ağzı açık ama hiç ses çıkmıyor. Parmakları dudaklarının etrafında dans ederken başını geriye yatırıyor. Sikimi daha sıkı kavriyorum ve iki kez sarsıyorum.

Nefes verirken inliyor, ellerini aşağıya doğru hareket ettiriyor, göğüslerini avuçluyor ve meme uçlarını çekiştiriyor. Bu manzara karşısında daha fazla bekleyemiyorum. Parmaklarımı dışarı kaydırıyorum, ama prezervatifi almadan önce onları ağızıma sokuyorum ve onu benden emiyorum.

"Aman Tanrım," diyor, her hareketimi izliyor.

Prezervatifi yırtıp açıyorum ve parmaklarımı amının dudaklarına sürterek tekrar ona buluyorum, böylece uzunluğum boyunca bulaştırabiliyorum. "Bacaklarını aç. Her yerini göreyim."

Gözlerini benimkilere kilitliyor ve tam olarak dediğimi yapıyor. Önünde diz çöküyorum, sikimi klitorisine vuruyorum ve sonra onu kızdırmaya başlıyorum. "İçine kayışımı izle bebeğim." Dirseklerini yukarı itiyor ve izlemek için başını eğiyor. Acele etmiyorum ve yavaşça içine giriyorum, sıcaklığından ve sıkılmasından, onu gördüğüm andan beri arzuladığım bir kadının içinde tamamen kaybolmanın ne anlama geldiğinin baskısına kadar her hissin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Kalçalarımı sallayarak onu kendime daha çok açıyorum, böylece içine tamamen girebiliyorum. Bedenime alışması için ona bir saniye veriyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki; burada nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Elimi göğsünden boynuna doğru uzatıyorum. Elimi boğazına kelepçeliyorum, o yatağa geri dönüyor ve ben onun üzerine yerleşiyorum, vücutlarımız arasında var olan boşluğu yeniden hareket ettiriyorum.

"Grant," diye nefes alıyor. "Çok doluyum, Tanrım-"

Onu öperken sözlerini kesiyorum ve dikkatini dağıtmak için kalçalarımı döndürüyorum. Dili, onu becerdiğim aynı şehvetli hızda benimkiyle dans ediyor. Derinlemesine. Tamamen. Her şeyi tüketerek. Bir sonraki inlemede, onun noktasını vurduğumu anlıyorum. Bu alçak ve uzun, sözsüz bir yalvarış, onun da beni öpmesini engelliyor. Ön koluma yaslanıyorum, yan tarafa doğru hareket ediyorum, böylece sikimin ona tekrar batışını izleyebiliyorum.

Eğilip boynunu öpüyorum, dişlerimi omzuna doğru sürüklüyorum. "Beni ne kadar iyi aldığına bak."

Daha bakmadan inliyor. Gülümseyerek nefes nefese, "Neden bu kadar ateşli?" diyor. İçine girmemi izliyoruz ve bu manzara, daha sonuna gelmeden onu daha sert sikmeme neden oluyor. Yavaşça geri çekiliyorum, amının sikimi ne kadar delice boğduğunu anlamaya çalışıyorum. Telaşsız bir şekilde birbirimizi beceriyoruz ve lanet olsun, hayal ettiğimden daha iyi hissettiriyor.

Aletim kabarıyor, ama yakın olduğunu söyleyebilirim. Onun etrafımda boşalmasını hissetmek için her türlü niyetim var, bu yüzden hızlanıyorum. Kıçını hafifçe kaldırarak onu daha derinden beceriyorum, ikimiz de orgazm olmak için can atarken kalçaları benimkilerle buluşuyor. Onu becerirken izlemeyi bırakmıyor, bu yüzden gözlerinin kapandığını, vücudunun gerildiğini ve sessizleştiğini gördüğümde, dikişleri boyunca tamamen parçalanmak üzere olduğunu anlıyorum.

Ve bunu yaptığında, dudaklarında bir kez daha benim adım ve tırnakları kaburgalarımın batarken ve beni yakın tutarken, nabız gibi atan amından her uzvuna gözle görülür bir şekilde yayılan tüm vücudu bir telaşla. Hızlı ve derin bir şekilde devam ediyorum, serbest bıraktığı her son damlayı çekmeye kararlıyım. Tekrar inleyip gözlerini açtığında pamuk ipliğine bağlıyım.

"Boşalacağım, bebeğim."

"Benden."

"Lanet olsun." Emin olup olmadığını sormadım, sadece içinden çıktım ve prezervatifi yırtıp attım.

Güzel göğüslerini birbirine bastırıyor ve bu, vücudunda yukarı doğru hareket ederken ve orgazmım içime çökerken sikimi sarsarken ihtiyacım olan tek yön. Göğsünün üzerinden geçerken inliyorum, onu güzel ve dağınık hale getiriyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey ve o sadece alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir şekilde izliyor. Tek yapmak istediğim onu tenine bulaştırmak ve benim olduğunu iddia etmek. Ama buna gerek yok çünkü parmağını alıp göğsüne sürüyor. Spermlerimin tenini kapladığını görmek, içimdeki bir şeyin kilidini açmış gibi hissettiriyor. *O benim.*

Uzanıp boxer külotumu buluyorum, o mırıldanıp yatağın içinde erirken göğüslerinin üzerinde yaptığım pisliği siliyorum. Doymuş bedenimi onunkinin üzerine örterek dudaklarını öpüyorum, sadece ona gülümsemek için kısa bir süre duruyorum. O da bana gülümsüyor. Sonra bir kez daha eğilip, "Gerekirse bana yalan söyle ama lütfen bunu tekrar yapacağımızı söyle" diyorum.

"Zorunda değilsin," diyor, ben üzerine uzanırken parmağını sırtımda gezdiriyor. "Benim de seninle işim henüz bitmedi."

Gözlerini kapatıyor ve az önce yaptığımız her şeyin etkisinden kurtulurken tembelce gülümsüyor. Çok güzel. Parmaklarımı kollarının ve omuzlarının kenarlarında gezdiriyorum, düşünceler içinde kayboluyorum.

Beni öptüğü an, bir daha asla başka birini istemeyeceğimi anladım. Hayatımda birinin olmasını planlamamıştım. Ama yer açmak istedim. Onun çıplak vücudu yanıma sokulduğunda, sonunda yerime kilitlendiğimi hissettim.

Bölüm 30

LANEY

GRANT FOXX KIRLI BİRİ. Birlikte duş aldıktan sonra bile, ikimiz de uykuya dalıp çıkarken kulağıma en kirli sözleri fısıldadı. *"Sikimin o güzel amına girdiğini hayal etmeden duramıyorum. Ve öyle" -parmakları dudaklarımda gezindi- "çok güzel."*

Bacaklarımın arasına geçtiğinde beni uyandırdı. Gözlerini gözlerime kilitleyerek ben boşalana kadar beni yavaşça yaladı. *"Boşaldıktan hemen sonra tadın daha tatlı oluyor."* Bana sarılırken dudakları omzumun arkasında gezindi. *"Dilimin üzerinde senin kadar lezzetli bir şey olduğunu sanmıyorum."*

Bu sefer vücudunu bana sarmış ve elini bacaklarımın arasına koymuş, tek parmağıyla yarığıma hafifçe dokunurken uyanıyorum. Neredeyse uyuduğunu, rüyasında benimle oynadığını düşünecektim ama omzumun üzerinden baktığımda gözleri kapalı sırtıyordu.

"Hâlâ aç mısın?" Dudaklarının daha da yukarı kalkışını inceliyorum. Bu çok güzel bir adam. Dağınık saçları ve şiş, yorgun göz kapaklarıyla yakından bile son derece seksi.

"Sana aç olmayı bırakacağımdan emin değilim." Kolu yukarı kalkıyor, beni daha yakına çekiyor. Bu sözlerin getirdiği gülümsemeye engel olamıyorum. Böyle hissetmem gerekiyordu. Biri tarafından tamamen sarılmayı istemek. Ve daha sıkı tutup daha fazlası için eğiliyorlar. Bu imkansız-

söylediği şeyi düşünmemek mümkün değildi: "*Şimdi sana nasıl aşık olmayayım?*"

Karnımdan öyle bir hırıltı geliyor ki başını kaldırıp yüzüme bakıyor.

"Karnın da aynı fikirde." Omzumu öpüyor ve sonra hızlı bir hareketle kalkıp yataktan çıkıyor. Zorlansam bile bedenimin şu anda o kadar hızlı hareket edebileceğini sanmıyorum.

Çoğunlukla loş olan odada dolaşüyor, güneş ufukta görünmeye karar vermeden hemen önce gelen o gri sabah tonu. Boydan boya pencereler, güzel bir arazi manzarası olduğundan emin olduğum şeyleri gösteriyor, ama bununla uğraşamam. Bu çıplak adamı seyretmekle meşgulüm, geniş sırtından dolgun kalçalarına kadar vücudunu inceliyorum. Isırılmaya değer.

V-kesiminin hemen üstünden sırtına doğru uzanan kaligrafi tarzı dövmeyle ilk kez gerçekten görebiliyorum. "Bunu merak ediyordum..."

Gözlerimin yapıştığı yere bakıyor ve bana gülümsüyor. "Kardeşlerim ve ben küçükken almıştık. Annemizi hatırlamak için iyi bir yol olduğunu düşündük. Bize ve babamıza böyle seslenirdi. Onun burbon çocukları." Başparmağını ulaşabildiği mürekkebin üzerinde gezdiriyor. "Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama bunu hatırlıyorum."

Bourbon Çocukları

"Ne zamandan beri-"

Bir çift eşofman giyiyor. "Onları kaybettiğimizde dokuz yaşındaydım."

Aman Tanrım. Anne ve babası olmadan büyümüş. Fark etmemiştim.

"Araba kazası. Birbirleri olmadan pek bir şey yapmazlardı. Bize anlattı.

Bu dünyada annemden başka birlikte olmayı tercih edeceği kimse yoktu. Onu çok severdi." Gülümsüyor, ellerine bakıyor. "Çok zordu. İkisini de bu şekilde kaybetmek hepimiz için zordu. Ama sadece annem ölseydi babamın uzun süre hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Bunun böyle olması gerektiğini anlamam çok uzun yıllarımı aldı."

"Dokuz yaşından beri seni Griz mi büyüttü?"

Başını sallıyor. "Ve büyükannem. Babam gençken Griz yeniden evlendi. Ve ben liseden mezun olduğumda onu kaybettik."

Yaşadığı kayıpları düşündükçe gözlerim doluyor. Ve daha fazlası olduğunu biliyorum. Önümdeki yatağa oturuyor, yanağımdan süzölmeye başlayan tek damla gözyaşımı anında siliyor. Ben de ona kendimden bir şeyler anlatmak istiyorum.

"Annemi hiç tanımadım. Ben küçükken babamı terk etmiş." Babamın ne kadar harika biri olduğunu düşündüğümde her zaman ortaya çıkan duyguyu yutuyorum. "Beni babam büyüttü. Ben sekiz yaşındayken en yakın arkadaşşıma terfi ettirdi. Ve onunla çok güzel yıllar geçirdim. Bu şekilde düşünmeye çalışıyorum. Onu çok özlediğimde, kendime ne kadar çok şeye sahip olduğumu hatırlatıyorum. Neleri kaçırdığımı değil."

Boynumda gezinen elinin avuç içini öpüyorum. "Bir ara bana ondan bahseder misin?"

Duygularımı bastırarak başımı sallıyorum. "Bir ara."

Çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bu bana verdiği en basit öpücük ama nedense farklı bir anlamı var. Bir söz gibi tadı olan bir şey.

"Julep'i kısa bir yürüyüşe çıkaracağım. Sanırım senin burada olduğunu unuttu, çünkü bir süredir kapıda sızlandığını duymadım."

"Beni gerçekten seviyor," diye gülüyorum.

Tam kapıyı açmak üzereyken duruyor ve bir şeyler daha söylemek ister gibi bana bakıyor. Bu ciddi bir bakış. Sanki odanın ağırlığı değişmiş gibi hissettiren bir bakış.

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Ne?"

Başını sallıyor. "Öyle. Sanırım sana fena aşık oluyor."

Ona her şeyi anlatmalıyım. Tekrar ayrılmak zorunda kalma ihtimalim olduğunu. Ona kim olduğumu söyleyerek kendimi ona, onu da kendime adanmış olacağım.

Kapıyı arkasından kapatırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kapıdan çıkarken Julep'le tatlı tatlı konuştuğunu duyarken az önce söylediği her şeyi tekrar tekrar düşünüyorum.

Onun tişörtlerinden birini bulmam, dişlerimi fırçalamam ve dağınık saçlarımı taramam sadece yirmi dakikamı alıyor. Banyo aynasına son bir kez baktığımda içimde bir parıltı beliriyor. Koridordan aşağı indiğimde, onun evinin rahatlığı benim küçük kulübemden bile daha sıcak geliyor. Evin tarzı ve eşyaları neredeyse aynı ama onun evinde yeğenlerinin ve kardeşlerinin fotoğrafları var. Çamurluktaki kapıya yaslanmış oltalar, çeşitli odalarda büyük boy köpek yatakları ve her tarafa asılmış burbonla ilgili çerçeveli sanat eserleri var. Erkeksi ama Grant'in zevki benimkinden çok da uzak değil - içinde yaşanmış bir ev.

Julep'i peşine takip içeri döndüğünde, ben çoktan yumurtaları yağlanmış ve ısıtılmış dökme demir tavada çırpmaya başlamıştım.

"Bana kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

Bunu duyunca gülümsedim. Julep havlayarak yanıma geliyor ama zıplamak yerine önümde oturuyor, poposunu oynatıyor ve dikkatimi ona vermemi bekliyor. "Neredeyse bitti, Julep. Bir saniye sonra tüm evcil hayvanları sana vereceğim."

Tepsiyi fırına koyup zamanlayıcıyı ayarladım.

"Merhaba güzel kız," diye mırıldanıyorum çok heyecanlı bir köpeğin önünde çömelirken. Kulaklarının arkasını ve boynunda biten kahverengi tüylerini okşuyorum. Grant'e baktığımda iki kahve fincanını tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Bize kahve getirdin mi?"

"Artık kahve cezvem yok." Eğildi ve bir öpücük çaldı.

"Ama onlar Crescent de Lune'dan."

"Seninkini nasıl sevdiğini henüz bilmiyordum ama pastanedeki kızlardan birinin hatırlayacağını biliyordum. Flat white'ın ne olduğunu öğrendiğimde bugün yaşıyordum." Ağzına bir ahududu attı. "Hadley birkaç hafta içinde Ace'in doğum gününün yaklaştığından bahsetti mi?"

"Evet, söyledi. Ben de orada olacağım. Ama yardım etmek için. Bana ne zaman ihtiyacı olursa yanında olacağımı biliyor."

"Öyle mi?" diyor sırtarak. "İşte ben de senin benimle çıkacağını düşünüyordum."

Ocağın üzerindeki zamanlayıcıya bakıyorum ve Hollandalı bebeğin hazır olmasına yaklaşık on altı dakika kaldığını fark ediyorum.

"Bir kıza böyle mi çıkma teklif ediyorsun? Onunla birlikte olduktan sonra sana katılacağını mı varsayıyorsun?" Hâlâ bu adamın benim için bu kadar zahmete girdiği gerçeğine takılmış durumdayım ve bunun için biraz suskunum. Ama onunla alay etmek de hoşuma gidiyor.

Tezgâha yaslanıyor ve "Bir kıza çıkma teklif etmeyeli uzun zaman oldu" demeden önce bir an tereddüt ediyor. Çoğu insanla pek ilgilenmiyor gibi görüldüğü için bu o kadar da şaşırtıcı olmamalı. "Ama beni yanlış anladıysan, tatlım. Dilimde senin tadın ve sakalımda senin kokunla uyandığımda, seni benim saydım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, çünkü bu adamın benimle konuşma şekli ön sevişme gibi geliyor. Ve tek düşünebildiğim onun olmak istediğim. Şu anda, onun bana yaptığı gibi ben de ona sahip olmak istiyorum.

"Julep'in birkaç dakikalığına arka bahçede oynamak isteme ihtimali var mı?"

Bana bakıyor, ben yaklaşıp parmaklarımı gri eşofmanının üzerinde gezdirmeye başlayana kadar isteğimi anlamıyor.

"Seni benim saymak isterdim, ama henüz dilimde tadının zevkine varamadım."

Yüzünü kaplayan gülümseme bulaşıcıdır.

Parmaklarımı bel kemerinin içine sokuyorum ve hemen orada sıkışmış sikiinin sert başıyla karşılaşıyorum. Yukarı bakıyorum ve onun şaşkınlığının benim hissettiğim açlığa dönüştüğünü görüyorum.

Sırtarak başını ona doğru eğiyor. "Seni benim tişörtümü giyerken gördüğümde zaten sertleşmiştim."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Vücudun hakkında ne kadar çok düşündüğümü hafife alıyorsun." Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor; bu hareketin onun en sevdiği şeylerden biri olduğunu fark ediyorum. "Ve şimdi o gömleğin altında ne olduğunu bildiğime göre ..." Nefesini dışarı üflüyor.

"İyi, çünkü bana kahve getirdiğini görünce ıslandım," diyorum önünde dizlerimin üzerine çökerken.

"Siktir," diye gülerek nefes veriyor.

Bel kemerini aşağı çekiyorum, siki benim için o kadar sert ki neredeyse serbest kalıyor. İstekli ve hazır. "Çok büyük kovboy," diyorum şakacı bir sesle. Ama gerçek şu ki, onun büyüklüğünü ve gerçekten ne kadar ağız sulandırıcı olduğunu henüz takdir etmemiştim. Eğilerek, sanki bir lolipopun tadını deniyormuşum gibi onu biraz yalıyorum.

Elimi tabanının etrafına doladığım da inliyor, ama dilimle bir kez daha geçmeden önce kirpiklerimin altından başımı kaldırıyorum.

"Bana bir şey mi söyleyeceksin?"

Başını arkaya eğip dudaklarını ayırarak, "Evet. Git. Elbette. Şu anda ne istersen söylerim." Dudaklarımı sikiinin başına doladığımda nefesi kesiliyor ve titremeye başlıyor.

"Bir polisten bilgi almanın bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi?" Dilimi döndürürken gülümsüyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Tatlım, ben artık polis değilim," diye inledi. "Ve sana istediğin her şeyi söyleyeceğim, ama hala polis olsaydım bunun ortak bir ercion olacağını farkında mısın?"

Dilimi ucunda gezdirdiğimde, yarık boyunca sızan heyecanının tadını alıyorum.

"Ne zamandır bunun hayalini kuruyorsun? Ağzım sikiinin üzerinde." Onu boğazımın arkasına kadar alıyorum.

Sıktığı dişlerinin arasından havayı itiyor. "Seni ilk gördüğüm an."

Onu yumruğumla iki kez pompalıyorum ve sonra dilimi sadece kenar boyunca sürükleyerek onu kızdırmaya odaklanıyorum.

"Siktir, tamam. Seni içki fabrikasında, kooperatifte tekrar gördüğümde. O kırmızı dudakların. . . Kahretsin, o kırmızı ruju sürmek, ağzını sikmek ve o güzel göğüslerini bitirmek istedim."

Bu sefer tekrar aşağıya iniyorum, dilimi şişmiş sikiinin yan taraflarında düzleştiriyorum. Sonra dudaklarımı sarıp emiyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve onu oraya götürmek için cezalandırıcı bir hız yaratıyorum. İçinden çıkardığı inilti beni inananını ödüllendiren bir tanrıça gibi hissettiriyor. Dudaklarımı daha sıkı büzerek, dilimin aşağı yukarı hareket etmesine izin veriyorum, yumruğumu onun tabanını kavrarken kovalıyorum. O yara bantlarını bıraktığımda ne hayal ettiğini bilmek istediğim için bir patlamayla onu çekiyorum. "Seni mutfağında duyduğumda mı?" Gözlerini açıyor, çok savunmasız ama devam etmem için hazır.

"Göğüslerini ve ağzını sikmeyi düşündüm." Onu tekrar ağzıma aldığımda başı geriye eğildi. "Bana ne kadar iyi hissettireceğini bilmek istedim. Dizlerinin üzerinde benim için ne kadar güzel görüneceğini." Başka bir inilti mırıldanırken, onu daha hızlı okşarken daha derine götürüyorum. "Siktir! Aynen böyle." Nefes alış veriş hızlanıyor ve ağzımdan çıkan ıslak sesler, dudaklarından çıkan kısık seslerle birlikte beni öylesine tahrik ediyor ki, kalçalarım sürtünmek için sıkılıyor.

"Bu mükemmel lanet ağız," diyor tüm vücudu gerilirken, parmakları saçlarıma dolanırken. "Beni boşaltacaksın."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, çenemden aşağı tükürük damlıyor ve o da sakinleşmek gibi bir planım olmadığını görüyor. Bana ne verirse içip bitireceğim. Bunu fark ettiği anda, "Dilinin üzerine boşalmamı ister misin?" dedi.

İznimi aldığını belirtecek kadar başımı sallıyorum. Sonra hızımı artırıyorum, öğürmeden sikini alabildiğim kadar geriye alıyorum. Eli saçlarımı daha sıkı kavrarken kalçaları titriyor, titrek bir nefes veriyor

nefes al. "İç, tatlım." Ve boğazımdan aşağı boşalıyor, yeni favori sesim olabilecek gırtlaktan bir inlemeyle onu takip ediyor.

Tam yutkunurken fırının zamanlayıcısı bip sesi çıkarıyor ve ağzımı onun boyundan kaydırıyorum. Vücudunda gözle görülür bir ürperti yayılıyor. Ağzımın kenarını silerek zamanlayıcıyı kapatmak için ayağa kalkıyorum.

Sanki onu ayakta tutan tek şey tezgahmış gibi arkasına yaslanıyor. "*Bu* sadece kahve için miydi?" Parmaklarını saçlarımın arasına sokarak yüzümü çerçeveliyor.

"Kimse neyi sevdiğimi öğrenmek bir yana, nasıl yemek yediğimi düşünmek için bile zaman ayırmadı. Ve eğer Ace'in doğum günü için Hadley'e yardım etmiyor olsaydım, partide benim eşim sen olurdun."

Kendini toparlıyor, geri çekiliyor ve elini koluma dolayarak beni kendine çekiyor, aradaki mesafeyi kapatıyor. Kelimeler kullanmıyor, sadece hareketleriyle karşılık veriyor. Bu adamın tüm vücuduyla öpüşmesi nefesimi kesiyor.

Bölüm 31

Hibe

"DUR, BİR BAKAYIM." Elimi uzatıyorum ve iki parmağının arasında dengelediği kırmızı ojeyi bana vermesini bekliyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve bir tutam saçını yüzüne savuruyor.

"Neden? Bunu benim için mi yapacaksın?"

"Evet."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, küçük bir sırtışıla birlikte.

Parmaklarımı ileri doğru sallıyorum. "Ver onu bana."

Gülüyor, yeni boyadığı katları kurutmak için parmaklarını açıyor. Julep ağzında ip oyuncağıyla geri dönüyor ve Lin-coln ve kızlarla yüzdüğümüz yerin yanındaki tarlaya serdiğimiz battaniyenin üzerine çıkıyor. Oyuncağı bir güzel savuruyorum ve deli gibi koşmasını izliyorum, sonra da Laney'nin ayağını kucağıma çekiyorum. "Şunlardan bir tane de ben alayım," diyorum, soğutucu çantamıza sakladığı çikolata kaplı jelibonlara başımı sallayarak.

"En son ne zaman birinin ayak parmaklarını boyadın?"

Fırçaya odaklanıyorum ve ayak başparmağı boyunca yavaşça kaydırıyorum. "Lark bunu kendi başına yapmaya çalıştı ve sonra bunun için üzölmeye devam etti.

iyi görünmüyordu, ben de bir YouTube videosu izledim ve onun için düzelttim." Göz ucuyla bana baktığını görüyorum.

Gülümsememi engellemeye çalışarak ağzım kıpırdıyor. Bu konuyu büyötmek isteyeceğini biliyorum. "Ne?"

"Söylemeni beklediğim şey bu değildi." Dönüp ona bakıyorum ama "ne beklediğini" açıklamak yerine, "Düşündüğüm gibi biri değilsin," diyor.

Küçük ayak parmaklarına konsantre oluyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak o kadar da zor değil. "Peki sen benim nasıl biri olduğumu düşünüyordun?"

"Omzunda çip olan bir pislik."

Bir kahkaha attım, neredeyse cilayı döküyordum.

Tepkimi izlerken gülümsüyor. Tüm bu olanlarda tutarlı olan tek şey bu - benden bir tepki almanın bir yolu var.

"Ama bu sen değilsin." İç çekiyor. "İstediğin zaman tam bir pislik oluyorsun, ama geri kalan zamanlarda benim gibi kızların at üstünde gelip her şeyi daha iyi yapmasını umduğu türden bir erkeksin."

Bunu duyduktan sonra resim yapmayı bıraktım. Bu kadın başka bir şey. "Senden hoşlanıyorum," diyor, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Tekrar aşağıya bakarak, ayak parmaklarını önceden keserek bitirmeye odaklanmaya çalışıyorum. Sırtarak, çünkü bundan sonra onu biraz kızdırmak zorundayım, "İyisin" diyorum.

Bir kahkaha attı. "Bakalım daha sonra senin aletini sürerken benim sadece 'iyi' olduğumu hissedecek misin?"

"Aman Tanrım." Konsantrasyonum bozuluyor ve tırnak fırçasını serçe parmağı boyunca kaydırıyorum.

"Özür dilerim!" Kıkırdarken küçük bir homurtu çıkarıyor ve eli ağzını ve burnunu kapatmak için havalanıyor. Gerçekten çok şirin.

"Konsantre olmaya çalışırken bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Öne doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Bence sen oldukça harikasın Grant Foxx."

Beni neden bu şekilde etkilediğini bilmiyorum, ama daha önce söyledikleriyle karışan bu birkaç kelime bir tür vindication gibi hissettiriyor. Kendimden bir parçayı tekrar birine gösterme hakkını kazandım.

Bu işe başladığımızdan beri çok zorlu bir hafta geçirdik ama en önemlisi de bu oldu. Kooperatifte ekibimdeki hemen hemen herkesin benden istediği bir şey vardı. Çok yorucu ve sıkıcıydı. Artık tam bir ekiple tipik görevlerimi daha fazla delege etmeye çalışıyorum. Lincoln'ün sınırlı sayıda yapmak istediği bir karışım için yeni fiçılara başladık, bu da yeni tostlar anlamına geliyordu-

zamanları. *Bir hafta*. Bu yüzden bugün onunla olmak ödöl gibi. Tembel bir gün. Her zaman kaçınmaya çalıştığım plansız bir gün. Meşgul olmak her zaman günlerin ilerlemesine yardımcı olmuş ve sessiz anların sarmal duygulara dönüşmesini engellemiştir. Ama şu anda, bugünkü temponun her saniyesini seviyorum. Huzur verici.

Laney'nin en sevdiği Little Debbie's pastaları ve Michael Douglas'la tanışırca ne söyleyeceği gibi rastgele şeyler hakkında konuşmasını dinlerken hava biraz serinliyor. Bu arazideki hemen her şey kır çiçekleriyle yıkanıyor ve altın saatin kalıntılarıyla renkleniyor. Eğer yaz sadece bir gün olsaydı, o gün bugün olurdu.

"Demek istediğim, o sadece viskiyi denemek için içki fabrikasına gelen bir adammış gibi davranabileceğimi sanmıyorum."

Derisini boyamadan bir ayak parmağına daha ulaştım. "Neden olmasın?" "Grant, Michael Douglas'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Sesinin tonuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sanki gülümsemesem delilik olacaktı gibi.

"Al. Aç" diyor.

Ağzımı açtım ve bir jelibon daha attı.

"Bunlar neden bu kadar iyi?" diye soruyorum. "Ve evet, Michael Douglas'ın kim olduğunu biliyorum. *Wall Street. Temel İçgüdü*."

"*Romancing the Stone*," diye ekliyor ağzına bir şeker daha atarken.

Diğer ayağını kucağıma alıyorum. "Ninem çok geç saatlere kadar oturup film izlerdi. Onun olayı buydu." Fırçayı daldırıp bir sonraki ayak parmağından başlıyorum. "Onunla birlikte romantik bir film izlememe izin verdi. B ü y ü d ü ğ ü m d e bunun komik olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum ama çocukken Michael Douglas'ın belalı biri olduğunu düşünürdüm."

Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor. "O baygın. Kaç yaşında olduğun umurumda değil. Bu adam sonsuza dek-"

"Bir baş belası."

"O filmde Kathleen Turner kadar değil," diye düzeltiyor ve ben de aynı fikirdeyim. "O kahramandı." Sonuncuyu bitirdiğimde ayak parmaklarına gülümsüyor. "Çok iyi iş çıkardın kovboy."

Şişeyi kapatıp bir kenara atıyorum. Yanına uzanıp kolumu altıma alıyorum. Bu anı hafızama kaydetmeye çalışıyorum. Saçının bir parçasını ağzından uzaklaştırıyorum. "Bana daha fazla tehlikede olmadığını söyle."

Başını eğiyor, gözleri benimkilere kilitlenirken kaşlarının arasında küçük bir çatılma oluyor. Belki de bu değişimi beklemiyordu.

konuşma. Ben de bunu planlamıyordum ama onunla konuşurken bazı şeyleri sansürlemeyecektim. Şimdi olmaz. Bugünkü gibi daha fazla gün geçirebileceğimizden emin olmalıyım. Soru havada asılı dururken öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Artık yalan yok demiştik, hatırladın mı?"

Bölüm 32

Hibe

"Artık yaşlı olduğunun farkındasın, değil mi?" Lincoln, Ace'e vurarak söylüyor.

"Bana on yıldır yaşlı diyorsun, Linc. Doğum günü partisi isteyen ben değilim. Bunların hepsi senin yüzünden," diye karşılık veriyor. Kaldırımında yürürken Ace bana bir bakış gönderiyor. "Arka verandada iyi bir şişe ve birkaç puro bana yeterdi."

Lincoln havlar, "Saçmalık, Ace. Bu boku seviyorsun."

"Hey, Grant."

Fırından geçip arka merdivenden gizli mekâna inerken Crescent de Lune'un sahibine el sallıyorum.

"Son zamanlarda bir sürü yeni arkadaş edinmiş gibisin." Lincoln kıvrılmış kollarını düzeltirken iğneliyor.

"Fırının sahibi olan kız kardeşlerden biri. Sabahları benim için Laney'nin kahvelerini yapıyor." Ve bunu söyler söylemez ne yaptığımı anladım.

"Sabahları ona kahve mi götürüyorsun?"

Bakışlarımı ona kaydırıyorum ve gözleri eğlenerek bir parça açılıyor. "Ben bana ait olanla ilgilenirim kardeşim."

"Bunu söylemenin zamanı gelmişti. O gün nehirde onu güldürürken çok belliydin. Ben de o dansın boşa gitmemesini umuyordum."

Ace arkamızdan seslendi. Orada olduğunu fark etmemiştim. "O senin için iyi." Linc'in kafasının arkasına bir şaplak attı.

"Kızlarınız izlerken onunla flört mü ediyordunuz?" "Ace, ben küçük prenseslerimden bahsederken onları bu işe karıştırma. kadınlar. Ve ne zamandan beri flört etmek kötü bir görünüm oldu?" Onu işaret ediyor. "Büyük, kötü Atticus Foxx ne zaman istediğinin peşinden gidecek?"

"Lincoln, kimi istediğimi düşünüyorsun?"

İkisi arasında sessiz bir alışveriş sürüyor, bunu çok iyi anlıyorum. İyi anlaşıyorlar ama çocukluğumuzdan beri aramızda dile getirilmeyen bir rekabet var. "Kendi tercihimle yalnız uyanıyorum." Ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokuyor ve dikkatini bizden ayırmıyor. "Pijama partileri çok dağınık oluyor."

Lincoln kıkırdıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Ace, dağınık olmak eğlencenin yarısıdır." "Bunu seksi dağınıklık söylüyor," diye mırıldanıyor Ace.

Başımı sallayarak sırtıyorum. Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Bir aile olarak bizim yaşadıklarımızı yaşayıp da başka türlü kurtulamazsınız. Bu bizim için asla bir seçenek değildi. Onlardan bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum, Laney'e karşı hissettiklerimden, yaptığım viskiden. "Sizinle daha sonra bir şey konuşabilir miyim?"

"Bugün büyük duygular mı yaşıyorsun Grant?" Linc omzuma vurarak alay ediyor.

Koluna vurup uzaklaştırdım. "Çekil üstümden."

Kapıdan çıkmadan önce Ace arkasına bakıyor. "Ne zaman hazır olursan, Grant."

Midnight Proof'un loş ana salonu, kalabalığın arasından süzülen pürüzsüz caz ile birlikte bizi selamlıyor. Servis elemanları içki dolu tepsilerle etrafta koşuşturuyor ve ana barın etrafı en az üç kişi derinliğinde istiflenmiş durumda. Kanepeler turistlerle dolu, muhtemelen at yarışlarından geliyorlar ya da sadece bir speakeasy'nin sunabileceği türden bir vibe ile burbon izlerini bitirmeye hazırlar. Merdivenlerden yukarı çıkıp ikinci kattaki özel alana doğru ilerlerken biraz izleyicimiz var. Üçümüz birlikte her zaman biraz dikkat çekeriz, ama Ace'in VIP alanında kendilerini rahat hissettiklerinden emin olduğum birkaç ünlü arkadaşı var.

Lincoln çift kapıyı açıyor ve odanın ortasındaki poker masasının etrafına toplanmış yaklaşık yirmi adamla özel parti tüm hızıyla devam ediyor. Chicago'nun ilk atıcısının Ulusal Lig'in MVP'sine el kaybetmek üzere olması umurumda bile değil. Vücudum Laney'i görmek için can atıyor. Benim olanı isteyecek bir oda dolusu erkek olduğunu biliyorum.

Kardeşim görüş alanımdan çıkar çıkamaz onu görüyorum. ilek sarısı saçlarını bir tarafa tutturmuş, boynunu ve çıplak omzunu gösteriyor. *ok güzeldi.* Barda dolaşıyor, bir yandan içkileri mikserine doldururken bir yandan da adamlardan birinin ona söylediklerine gülüyor. Dudakları, o ağızı ne kadar sevdiğimizi bir anda sikime hatırlatan o kırmızıya boyanmış, ama dikkatimin geri kalanını çeken giydiği şey. şeftali pembesi rengindeki transparan bluzu ten renginden sadece birkaç ton uzakta ve odada alçakta asılı duran avizelerin ışığını yakalayan kristallerle bezeli. Siyah styeninin incelikten görünmesi göğüslerinin ne kadar zarif olduğunu vurguluyor. Ona bakarken bile ağızım sulanıyor.

"Babam geldi!" Hadley mırıldanıyor.

Barda. "Mutlu yıllar!"

"Tanrım," diye mırıldanıyor Ace, Hadley'nin son zamanlarda onu ne kadar etkilediğini unutmaya çalışarak.

Kolunu benimkine dolayarak, "Kardeşinin gerçekten hiç espri anlayışı yok," diyor. "Lincoln, alt kattaki bardan bana bir şişe getirmeni istiyorum."

Ona gülümsüyorum. Hadley ne olursa olsun beni gldrebilen birkaç kişiden biri. Ve bu genellikle Ace'in aleyhine olur. "Sen bir kişkırtıcısın. Bu bokun onu kızdırdığını biliyorsun."

Elini havada sallıyor. "İnsanlar sadece bir şeyler evlerine çok yakın olduğunda sinirlenirler." Gözleri dramatik bir şekilde genişliyor. "Sence ağabeyin baba sapkınlığına mı düşkün?"

"Hads, kardeşimin neyin içinde olduğunu düşünmek istemiyorum."

Gğşm dürterek sırtıyor. "Ama ben senin neye, daha doğrusu kime bulaştığını biliyorum."

Laney biz bara yaklaşırken izliyor, alkaladığı şeyi döküyor ve garnitür olarak bir limon kabuğu büküyor. Hadley'nin sözlerini yanıtsız bırakıyorum, o da gğşm okşuyor ve arkamdaki poker oyununa doğru ilerliyor, "Ace, bugün doğum günün olabilir ama bu gece tüm paranı kaybedeceksin" diye alay ettiğini duyuyorum.

Laney'nin ne giydiğini tam olarak görebiliyorum ve dürüst olacağım, bu kadın kolayca epik fantezi seviyelerine ulaşıyor. Vintage bir pin-up kızının modern bir tanrıayla buluşması gibi görünüyor. st sadece bir başlangıçtı, üzerinde çalıştığı şeyle dalga geçme şekli, ama bacakları

güçlü ve kalın. Siyah şortunun çok kısa dikişinin yakınında bir yerde izimi bırakmadığım için pişmanım.

Sırtarak, yaklaşması için parmağımı kıvrıyorum. Gülümsüyor ve kimin baktığını görmek için hızla etrafına bakınıyor.

Umarım buradaki herkes öyledir.

"Ne alırsın kovboy?" diye soruyor. Ama içki siparişi vermek yerine, yeterince yaklaştığında barın üzerine eğilip işaret parmağımla çenesine dokunuyorum ve dudaklarını öpüyorum. Hafif ve tatlı. Bunu kimin gördüğüyle ilgili bir sorunum olmadığını anlatmaya yetecek kadar. Yavaşça geri çekiliyorum, gözleri hemen benimkileri buluyor.

"Sek burbon, tatlım."

Bunda rahatsız edici bir şey olmadığını bilerek bana nazlı bir gülümseme veriyor. Bourbon sırasına doğru geri dönüyor ve ben de onu yakından tanımanın keyfini çıkarıyorum. Dokunuşunun yumuşaklığı ve zekâsının ısırtığı gerçekten de bu gece içmek istediğim tek şey. Ama beklerken bour- bon içmek zorundayım.

Hadley sonraki birkaç saniye içinde bara geliyor ve bakışları kardeşime kayıyor. "Linc! İstedğim şişe nerede?"

Laney elinde bir şişe Foxx'la geri dönerken gülüyor ve bana bir yudum içki veriyor. "Ben alırım Hadley. Zaten tuvalete gitmem gerekiyor."

"Ne kadar sürecek?" Linc bana soruyor. Hadley onun adını haykırmasa, hemen yanımda olduğunu unutacaktım.

Hadley olduğu yerde kalır ve cevabı dinler. "4

Temmuz."

Lincoln'e elini uzatarak, "Öde bakalım. Sana yeni olduğunu söylemiştim."

Cüzdanını çıkararak, "İçeriden bilgi almışsın," dedi.

Beş tane yüz dolarlık banknot çıkardı. "Bahse mi girdin?"

"Tam da senin görmenin ne kadar süreceğini düşündüğümüz zaman. Lily ve Lark'la nehre gittikten hemen sonra olduğunu düşünmüştüm. Onu o lastik salıncakta iterken bana hançer saplama şeklin ..." Gülüyor. "Paha biçilemez."

Onu bulmak için odaya göz gezdiriyorum. Poker masası gürültülü, çünkü adamlardan biri dağıtılır dağıtılmaz kardeşime hepsini koymaya karar veriyor. Laney'nin muhtemelen onlara nasıl fark atacağını düşünerek gülümsüyorum. Lincoln'ün fişlerini kaybetmesi için üç el daha geçmesi gerekiyor, ama bunu büyütme yerine, "Pekala, ben

ama Hadley, hadi benim için sakladığın Pappy şişesini açalım."

Bara doğru dönüp baktığımda Laney'nin hâlâ gelmediğini fark ediyorum. Belki de aşağıda birine yardım etmekle meşguldü, ama içimden bir ses bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini söylediğinde kardeşimin yerine konuşup araya giriyorum. "Hads, Laney daha gelmedi mi?"

"Hayır. Gidip bulabilir misin-"

Çoktan çift kapıdan geçtim ve merdivenlere doğru ilerliyorum. Ana odada, bir caz şarkıcısı ses sisteminden eski ve romantik bir şeyler mırıldanıyor ve onu görüp görmediğimi görmek için barın arkasını tarıyorum. Hiçbir şey yok. Merdivenlerden inip kadınlar tuvaletinin yanından aşağı baktığımda onu duyuyorum.

"Bana yalan söyledin," diye bağıyor. Onun durduğu yere doğru yürüyorum. Önünde benden biraz daha uzun bir adam duruyordu. *Kim lan bu adam?* Daha zayıf, yani gerekirse onu buradan kolayca çıkarabilirim.

Gözleri benimkilere takılıyor ve başını hafifçe sallayınca bir adım daha atarken yavaşlıyorum. Dönüp omzunun üzerinden bakıyor. "Bu da kim Laney?"

Kaşları çatılıyor, burnu kıvrıyor. "Bunu sormaya hakkın yok. Biz birbirimiz için hiçbir şey değiliz Phillip."

Siktiğimin Phillip'i.

"Bunu nasıl söylersin?"

Hiç sanmıyorum. Laney'ye yaklaşırken onu işaret ediyorum. "Kızım ile konuşurken ağzından çıkana dikkat et."

Aralarında daha fazla boşluk yaratacak kadar öne çıktığımda ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve o da biraz daha yaklaşıyor.

"Burada ne işin var senin?"

"Ben de senin için aynısını söylemeliyim. Seni aradım ve mesaj attım." Sesini alçaltmaya çalışsa da, "Biz . . ." Titrek bir nefes alıyor. "Ortadan kayboldun."

"Sana bir şey söylemeliydim." Ona dik dik bakıyorum ve elime doğru biraz daha gevşiyor. Ellerini iki yanında kavuşturmuş gergin hali ve dik duruşuyla ondan rahatsız olmaktan çok daha fazlasını hissettiği belli oluyor.

Sanki bu beni durduracakmış gibi elini bana doğru kaldırıyor. "Bu ikimizin arasında," diyor, gözleri kısılmış.

Odanın önüne doğru bakıyorum ve Brady'nin dikkatini çekiyorum. Onun büyüklüğü bir yol açıyor.

Benim gözlerim kayınca onunkiler de kayıyor, başını eğip adamın omzunun arkasını görüyor. Barın yanında bu değiş tokuşu dikkatle izleyen birkaç adam var. "Bu senin bekârlığa veda gezin mi?" Ama onun cevap vermesine izin vermiyor. Onun yerine gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayatına geri dön. Git evlen ve bir sürü çocuk yap, umurumda değil. Ama bana bir iyilik yap, beni burada görmeyi unut ve kendi hayatımı yaşamama izin ver."

"Bunu kastetmiyorsun."

Sanki o birkaç kelimeyle bir düğmeye basmış gibi, çünkü tüm vücudu geriliyor ve bu sefer gergin değil. Kızgın. "Şimdi bana ne demek istediğimi mi söyleyeceksin? Peki ya ne istediğimi? Onu da söyleyecek misin? Sana ne istemediğimi söyleyeceğim. Seni. O gece. Ben-" Nefesini içine çekiyor, sözlerini sabitlemeye çalışıyor. "O kadar ileri gitmesini istemedim ve ..."

"Ne diyorsun sen?" diye karşılık verdi. "Benim seni istediğim gibi sen de beni istedin. İstememiş gibi davranma."

"Hayır, ben eskiden tanıdığım birini istedim ve sen de gidip başka birine söz vermeden önce bir şeyler hissetmek istedin. Ben bir hata yaptım."

Bıktım artık. Onun da canına tak etti. Ona doğru eğildim ve "Hadley'nin ofisi sağdaki son kapı." dedim.

Bana bakıyor, gözlerinden yaşlar akıyor. "O buna değmez." Haklı ama bu adamın son sözü söylediğini düşünmesine izin veremem. Ona uygun bir yan parça gibi davrandı. Benim için odaklanmak istediğim tek kişi o. "Ben sadece bu adamın çıkışa."

Elimi sallayınca Brady hemen gelip gitmesini istedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu benim bekarlığa veda partim."

Brady ona sırtıyor. "Görünüşe göre partiniz başka bir yere taşınıyor."

Merdivenlere bakıyorum ve Lincoln'ün tüm bu olanları izlediğini görüyorum. İhtiyacım olursa arkamı kollayacaktır. Ve şu anda, bu adamın Fiasco'dan neden bir daha geri dönmemesi gerektiğini hatırlatmadan ayrılmasına imkân yok. Brady, Phillip'e ön kapıdan ve fırından çıkarken eşlik ederken onu takip ediyorum. Ayakları kaldırıma değdiğinde durmadım.

"Şimdi sadece biz olduğumuza göre, tam olarak kim olduğum konusunda biraz daha açık olayım."

Omzumun üzerinden peşimde olan arkadaşlarına doğru bakıyor. Sayıca azım, ama böyle adamlarla başa çıkabilirim - hepsi konuşma, neredeyse hiç içerik yok.

Brady kapıdan, "İçeri dönmem gerek Grant," diyor.

"Hemen geliyorum. Lincoln'e burada olduğumu haber ver, olur mu?" O pisliğe geri dönüyorum. Vücudum öfke ve Laney'nin yanına dönme kaygısının karışımıyla titriyor. "Onun istediğini yapacaksın. Çünkü yapmazsan, New York'taki, özellikle de iş yerindeki bazı arkadaşlarınla senin yalancı bir dolandırıcı olduğunu paylaşmakta hiçbir sakınca görmem." Avuç içimi yanağımdaki sıyrıklara sürttüm. "Yakında kayınpederin olacak kişinin bu bilgiyi biraz ilginç bulabileceğini hissediyorum, sence de öyle değil mi?"

Dudakları onu şaşırttığımı anlayacak kadar aralandı. Sağ kroşeyi bekliyordu, ama onun gibi adamlarla, acıtan yerden vurmayı tercih ederim.

"Grant, burada iyi misin?" Lincoln kapıdan sesleniyor.

Tam zamanında.

"Her şey yolunda, sadece arkadaşımın eve dönüş yolunu bulmasını sağlıyorum."

Phillip'e dönüyorum, gözleri arkamda kayıyor, ona doğru ilerleyişimden tedirgin olduğu belli. "Onu unutacaksın. Onu burada gördüğünü unutacaksın. Kimseye bundan bahsetmeyeceksin."

Ellerini kaldırdı, yakınlığımdan ürkerek geri çekildi. "Dinle dostum, bela istemiyorum. O iyi mi?"

"O artık senin işin değil. O artık benim. Kasabamdan gitmeni istiyorum. Bu gece." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Eğer onun adını bir daha ağzına aldığını öğrenirsem -nişanına ne yaptığını söylemek için bile olsa- hayatını cehenneme çeviririm."

Hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini kocaman açarak verdiği yanıt ve bariz omurgasızlığı onun için bir sorun olmayacağını anlamasına yetti. Yine de Del'in New York'taki bağlantılarından birinin onu iş yerinde tam üniformayla ziyaret etmesini sağlayacağım, sadece bir hatırlatma olarak.

Lincoln'ü es geçiyorum. Şu anda tek ilgilendiğim Laney'i görmek ve iyi olduğundan emin olmak.

"Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye soruyor bana yetişirken.

"Hayır."

Merdivenlerde durur. "Yukarı geliyor musun?"

Onu görmezden geliyorum ve Hadley'nin ofisine doğru yürümeye devam ediyorum. Kapıyı arkamdan kapattığımda Laney küçük masaya yaslanmış parmaklarını karıştırıyordu. Onu bıraktığım zamankinden daha az sarsılmış görünüyor ama endişelenecek bir şey kalmadığını bilmesi gerekiyor. Kapının hemen arkasında ve koridorun sonunda tıklım tıklım dolu bir bar ve müzik grubu olduğu düşünülürse, küçük alan sessiz.

Ayağa kalktı ve "Yapmam gereken başka bir şey daha var-" demeye başladı.

Kapıyı kilitliyorum. "Bu iş bitti."

Gözleri kapıya kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Ne?"

"Onunla. O iş şimdi bitti." Onun başka bir

İkinci kez geçmişinin o kısmını düşünmek. Onunla yaşadığı şeyler yüzünden kendini parçaladı ve onu görmenin bunu tekrar ortaya çıkarmasından nefret ediyorum.

Dudağını ısırarak beni inceliyor. "Ona zarar verdin mi?"

"Uzak durması için onu tehdit ettim. Söylediğiniz her şeyi duyduğundan emin olmak için sırtına iyice vurdum."

Ellerine bakıyor. "Bunun için teşekkür etmek çok mu kötü?"

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve parmağımı çenesinin altına sokarak yüzünü yukarı kaldırıyorum. Güzel gözlerinde, masanın arkasındaki loş ışıktaki bana viskimi hatırlatan mavi benekler ve kahverengi kıvrımlar var ve bir şey söylememi beklerken suratını asiymiş gibi bakıyor.

Dudaklarına yaklaşıp fısıldıyorum, "Arkanı dön." Ne sorduğumu anlamak için gözlerimi arıyor ama görür görmez bana sırtını dönüyor. Ellerimi çıplak omuzlarında, pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Onu hissetmek, ona sahip olmak için duyduğum bu ihtiyaç çok büyük.

Saçlarını yana yatırıp eğilerek kulağının hemen altından, yeterince dikkatimi verdiğimde mırıldanmasına neden olan o noktadan öpüyorum. Başını arkaya yatırıp omzuma yaslıyor, ben de ellerimi üstündeki pürüzlü kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Dikişler boyunca ve teniyle buluşan kristallerin üzerinde geziniyorum. Kollarımda bu şekilde o kadar kusursuz görünüyor ki. Onu korumak, iyi hissetmesini sağlamak ve tam olarak kim olduğunu görmek için büyük bir ihtiyaç hissediyorum: güçlü, seksi ve tam olarak istediğim şey.

Burnumu boynunun kenarında gezdirecek kadar eğiliyorum. Evimin arkasındaki kır çiçekleri gibi yumuşak bir çiçek kokusu var ve

Dudaklarımdan bir miktar
burbon döküldü.
"Ayrılmamın sebebi o
değildi."

Daha fazlası olduğunu biliyordum ama zorlamayacağım. Şimdi olmaz.

Ona karşı başımı sallayarak, elimi vücudunun kıvrımlarından aşağıya ve kalçalarının arasına sürüklüyorum. Sertleşen sikimi kışına bastırırken, amını giydiği altlığın satenine sürüyorum.

"Kalmanın sebebi ben olabilir miyim?"

İşte orada, neden çoğunlukla kendime sakladığımın özünde. Onun hayatımıza girmesi ve karşımda yaşaması fikrinden neden nefret ettiğim. İstemekten korktuğum tek şey buydu, kimseden istemeyi bırak. *Kalmaları için.*

Elini ortasına doladığım kolumda gezdiriyor, bedeninden uzaklaştırıp ağzına doğru kaldırıyor. Avucumu öpüyor ve nefes nefese "Evet" diyor.

Dudaklarımı boynunun arkasında gezdiriyorum ve bunun bende yarattığı etkiyi özümseyebilmek için dudaklarımın oyalanmasına izin veriyorum. Birini gerçekten önemsemekten aciz olduğum çok uzun yılları bir kenara bırakmak gibi. O da karşılık olarak kalçalarını bana doğru çeviriyor ve bu çok iyi hissettiriyor. "Bunu tekrar yap."

Öne doğru eğilerek ellerini masanın üzerine koyuyor ve sonra kışını tekrar bana sürüyor.

Parmaklarımı, zar zor görünen memelerinin mükemmel kalçasının yanaklarıyla buluştuğu yerin kenarlarında gezdiriyorum. "Bana ne istediğini söyle." Başparmaklarım onu kızdırmak için dikiş yerlerinin hemen yanından geçiyor.

"Sen. Seni istiyorum."

Sözleri tenimin kenarlarında bir sıcaklık yaratıyor, tüylerimi diken diken ediyor ve aletimin pantolonumun altında kabarmasına neden oluyor. Bir adım geri atıyorum.

"Şunları aşağı çek de ne kadar olduğunu göreyim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, o güzel boyalı dudaklarında bir gülümseme var ve başparmaklarını beline geçirip kışının kıvrımını geçecek şekilde çekiyor. Jartiyer kemeri ve askıları, siyah sateni aşağı doğru sıyırırken duruyor. Elimde değil; ağzımı açmam için yalvarıyor, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp her iki elimle kışının yanaklarından birini tutarken ve onu ayırırken düşünmüyorum. Amı parlıyor, çok ıslak. "Lanet olsun tatlım, hepsi benim için mi?"

En seksi sesi çıkarıyor, nefes nefese kalmakla yumuşak bir inleme arasında bir ses. Yüzümü ona bastırıyorum ve dilimi düzleştiriyorum, dene-

klitorisine ulaşmak için. Aşağı doğru sürüklemeyden önce bir darbe veriyorum ve b         k   deliğine kadar geri d  n  yorum.

"L  tfen benimle dalga ge  me. Beni sikmesi i  in o koca yarağa ihtiya  ım var."

Yanaklarından birini ısıırıyorum        Tanrım, o ağız.
"Prezervatifim yok, bebeğim."

H  l   omzunun   zerinden bakıyor, parmaklarımı sırsırsıklam dudaklarında gezdirirken Şehvet dolu bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Seni istediğimi s  yledim. Şimdi sana s  yleneni yap kovboy."

Lanet olsun, bunu sevdim. Sikimi kotumun   zerine s  rt  yorum. O kadar sertleştim ki acıyor. Ger  ek şu ki, kullanmamanın sonu  ları umurumda bile değil. Ama hi  bir şeyden pişman olmasını istemiyorum. Benimleyken olmaz. "Evet, hanımefendi."

  ne doğru eğilip k  cını dışarı çıkarıyor. "Beni pislet."

Bölüm 33

LANEY

Kollarımı Hadley'nin masasına yaslıyorum. Neredeyse her yüzeye yapıştırılmış notlarda içki sevkıyatı ve babası için doğum günü hediyesi alma hatırlatmaları var. Dinlerken ve bir sonraki adımın ne olacağını tahmin ederken uyarılmışlığımın üzerimden damladığını hissedebiliyorum. Kemerinin tokası çözülürken şingirdiyor. Ve elimde değil, tekrar bakmam gerekiyor. Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirmesini izliyorum. Siyah boxer külotunun içine uzanıp kalın sikini çıkarırken dudaklarımı yalıyorum. Sert ve benim için hazır. Bir eliyle belimin etrafındaki materyali yumruklarken diğer eliyle kendini sarsmasını görünce amım karıncalanıyor.

Onunla göz göze geldiğim anda, Phillip karşımdayken kendimi daha güçlü hissettim. Güvende. Geçmişimde ne olduğu, ne yaptığım ya da beni seçmesini istediğimi düşündüğüm kişi umurumda değildi. İstedğim tek şey Phillip'in beni gördüğünü unutmasıydı. Ve yeni hayatıma geri dönmekti. Bea'ya söylemeyi düşünebildiğim zaman düşüneceğim. Ama şu anda yapabileceğim tek şey istemek ve hissetmek. Var olmak. Grant'i daha önce hiçbir şeyi istemediğim şekilde istiyorum. Yalvarmamı isterse, yalvarırım. Tüm kalbimle. Güvende olup olmadığımı tekrar sorarsa, her ayrıntıyı anlatırım.

Ellerine doyamıyormuş gibi her bir kış yanağını kavırıyor ve beni açıyor. Bakışları istediği şeye sabitlenmiş durumda - onun için eğilmiş ve kalkmış. Kıpırdattığımda dudakları yukarı doğru eğiliyor.

Okuyamadığım bir gülümseme. "Çok güzel amına koyayım," diyor öne doğru eğilerek ve sonra tam amıma tükürüyor.

Bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en kirli şey. Yavaşça merkezimden aşağı damladığı hissi, çekirdeğimin derinliklerinde bir tür yeni ateşi tutuşturuyor ve uzun, muhtaç bir inilti salıyorum.

"Hoşuna gitti mi tatlım? Benim olana istediğimi yapmak?"

Karnım çırpınırken mırıldanıyorum ve sonra boştaki elini sırtımdan yukarı itip yüzgeçlerini saçlarıma geçirirken "evet "in çarpıtılmış bir versiyonunu inliyorum. Bir avuç tutarak saç tellerimi gergin bir şekilde çekiyor, böylece başım geriye doğru eğiliyor ve sikiinin başını amımdan geçirerek içimize sokuyor.

"İşte bu, inlemelerini duymak istiyorum. Bütün barın duyması umurumda değil. Sessiz olma. Benim için değil." Ve sonra beni sonuna kadar itiyor, kalçaları kıcıma sıkıca bastırıyor. Beni doldurma şekli her seferinde ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

"Siktir, bu çok iyi." Başı geriye doğru eğilirken boğazından bir hırıltı kaçıyor.

"Çok dolu," diye nefes veriyorum, özünde tam ve mutlak zevk iniltileri olan başka bir saçmalık kombinasyonuylabirlikte. Kalçaları içimde yuvarlanıyor, yavaş ve derin, sanki yapabildiği her santimi hissetmeye ihtiyacı varmış gibi. Beni dikkatle, yoğun bir şekilde beceriyor, sanki benim onun ritminde kaybolduğum gibi o da bedenimde kendini kaybediyor.

Arkamdan çıkardığı sesler beni de aynısını yapmaya itiyor. "Grant."

"İşte bu, bebeğim. Söyle bana." Eli hâlâ saçlarımdayken, diğer eli ortama dolanıyor ve beni masadan kaldırıp göğsüne yaslıyor. Hareket etmeyi hiç bırakmıyor, kalçalarını içime sokuyor, beni zaten uzunluğunun etrafında sıkılaştıran vücutlarımızdan en kirli sesleri çıkarıyor.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve gözlerimiz buluşur buluşmaz dudaklarımı yalayıp yutuyor. Tüm duyularım ele geçirilirken dili benimkiyle dans ediyor. Orgazmımın henüz gelmesini istemiyorum; bu sarhoş edici duygu beni çok etkiliyor. Bu an. Onunla birlikte.

"Çok iyi hissediyorsun, tatlım. Hiç sanmıyorum."

Kalçalarını içime doğru her yuvarladığında vücuduyla buluşacak şekilde hareket ediyorum. "Daha sert, bebeğim. Bunu yakın zamanda unutmak istemiyorum." Yalvarıyorum. Gömleğine tutunmaya çalışıyorum, beni kendisine doğru tutarken, önü sırtıma gelecek şekilde bir şeylere tutunmaya çalışıyorum.

Tam olarak istediğimi yapıyor, cezalandırıcı derecede yavaş tempoyu artırıyor ve o kadar derin bir noktaya vuruyor ki bacaklarım titremeye başlıyor. Dişlerini ve dudaklarını boynumun kenarından aşağıya doğru sürüklediğinde, kolumu boynuna ve arkasına doluyorum. Ağır nefes alışları ve siki her derinlere süzülüşünde çıkardığı sesler beni bu kadar hızlı devirecek olan şey. Kelimeler ve etrafımızdaki dünya aniden sessizleşiyor. Vücudum geriliyor, hiçbir şeyin bu yeniden kiralamanın beni tamamen paramparça etmesini engelleyemeyeceği konusunda beni uyarıyor. Derimin yüzeyinde karıncalanmalar oluşuyor ve serin bir uyuşukluk hissi amıma doğru yaklaşıyor. Bir kolunu göğüslerimin altından geçirerek beni daha sıkı tutuyor ve diğer kolunu da felaketim olacak sinir demetine doğru uzatıyor. Arkadan gelen sert sikiş ve parmaklarının baskısı beni yalvartıyor ve tekrarlatıyor, "Durma. Durma."

Her an parçalanabilirim ve o bunu biliyor. *Hissediyor.* Beni daha sıkı tutarken, onun da kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyorum. "İşte benim kızım. Sana verdiğim her şeyi alacaksın, değil mi?" Kollarını kavriyorum, tırnaklarım cevap olarak onu kazıyor. *Her şeyi.* Başımı omzuna yasladığımda göğsü gümbürdüyor, ağzı boynumu kaplıyor ve tenimi ısıyor. Dudaklarından çıkan kirli bir zevk sesi, derin, nefes nefese bir ihtiyaç sesi ve beni tamamen darmadağın eden sözleri. "Benim için gel, tatlım." "İşte bu." diye fısıldarken dudakları tenimde geziniyor. Bu mükemmel amcık. Az önce sikimin her yerini kirletti."

İşitme duyum köreliyor ve sadece kendi iniltilerim ve onunkiler duyuluyor. Ancak ben memnuniyetten tamamen eridiğimde vücudu arkamda geriliyor ve saniyeler sonra benim orgazmımı kendi orgazmıyla kovalıyor. Benden ayrılıyor ve bedenlerimizin arasında sikini salladığında salıverilişinin tenime sıçradığını hissediyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor. Alnı omzuma yaslanırken beni hâlâ tam ortamdan sıkıca tutuyor. Göğsü benimkiyle aynı derin ve hızlı tempoda inip kalkıyor. "Senin için yeterince dağınık," diyor sırtarak, sikini belimin etrafına ve dölünün damladığı kıcıma sürterken.

"Şimdilik."

Eli boğazıma dolanırken kolu göğüslerimin arasından yukarı doğru kıvrılıyor ve beni öpebilmesi için başımı omzuma doğru çeviriyor. "Şimdi daha çok benimkine benziyorsun."

"Bilmiyorum kovboy, şu anda *benimkine* çok benziyorsun."

Bir kahkaha attı. "Haksız değilsin." Eğilip burnumu öpüyor. "Hadi seni temizleyelim."

Ben masanın üzerinde dinlenirken, Hadley'nin kapısının arkasına asılmış bir eşarpla pisliğini siliyor - umarım daha sonra arayacağı bir şey değildir. Eğilip dizlerini kırarak altımı bacaklarımdan yukarı çekiyor. Bunu yaparken kalçam boyunca bir öpücük yolu bırakıyor ve bu beni daha fazlasını istemeye itmemeli. Doymuş hissetmeliyim, ama gerçekte sadece iştahımı kabarttı. Ağzından çıkan bir sonraki sözcükler de pek yardımcı olmuyor.

"Ya partiye geri dönmek ve bu gece başkalarına hizmet etmeni izlemek istemiyorsam? Ya gecenin geri kalanını sana nasıl hizmet edebileceğimi düşünerek geçirmeyi tercih edersem?"

Arkama bakıyorum ve ellerini tekrar vücudumda gezdirmesini izliyorum. Kollarımı omuzlarına dolayarak ensesindeki saçlarla oynuyorum. Rahatsız olduğunda ya da düşündüğünde dokunmayı sevdiği yer. *Onun söylediği.* Bana doğru eğiliyor, burnunu çenem boyunca sürüklüyor ve ben bu hissin içinde eriyorum. Ona bu şekilde dokunmak ve bunun onu benim için nasıl yumuşattığını hissetmek.

Beni bir kez daha öperken, söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi bana bakıyor. Ve ben hepsini duymak istiyorum.

"Beni eve götür, kovboy."

Bölüm 34

LANEY

*ÜÇ RESİM. Annemi hatırlamak için sahip olduğum tek şey bu. Hatırlamak doğru kelime değil. Belki de bir annem olduğu ama onu hiç tanımadığım gerçeğini anmak içindir. Babama nasıl gülümsediğine, derme çatma gelinliği içinde nasıl mutlu görüldüğüne, arka plandaki Las Vegas Şapeli'ne ve elindeki şampanya şişesine bakıyorum. Her zaman bunun ucuz ve düşüncesizce olduğunu düşünmüştüm, ama bu kadar zaman geçirdikten ve planladığım düğünlere akıtılan parayı gördükten sonra, doğru yapıp yapmadıklarını merak ediyorum. Birbirinizi sevin ve söz verin. O sözünü tutamadı ama babam bana annemi sevmenin en güzel yanının beni elde etmesi olduğunu söylerdi. Gözyaşlarımı silerken onu düşünüyorum ve az önce olanlar için kendimden *n e* kadar öğrendiğimi.*

Fotoğrafları ahşap kutuya geri koyuyorum ve parmaklarımı Disney World'den kalma mıknaşın, 7. sınıfın son gününü kutladıktan sonra tahta yürüyüşünde çektiğimiz fotoğraf şeridinin ve Çin Mahallesi'nde Pell Caddesi'nde dolaşıp yemek yerken bana şans getireceğini söylediği minik Buda'nın üzerinde gezdiriyorum. Küçük biblolar ve kağıt parçaları, tüm depoda benim için bir anlam ifade eden tek şey.

"Birisi-"

Koridorda yankılanan ve içimi burkan çığlıktan önce duyduğum tek kelime bu. Böyle bir insan olduğumu bilmiyordum. Bir şey ya da biri tehlikeye girdiğinde savaşırmıydım, yoksa kaçarmıydım? Ama ben düşünmüyorum. Birimden çok hızlı çıktım, ama uzaklaşmak yerine

çıgıllıklara doğru koşuyorum. Telefonumu geride bıraktım. Çantamı ve cüzdanımı. Her ne oluyorsa ve kime oluyorsa yardım etmek için koşuyorum. Aydınlık köşeyi dönüp boynundan damlayan kanı, yırtılmış, parçalanmış derisini ve kirli yüzünden süzülen gözyaşlarını gördüğümde kalbim boğazımda duruyorum ama o durmuyor. Panikle miyorum. Anlık bir yardım etme, sorunu bulma ve düzeltme ihtiyacı beni ele geçiriyor.

"Lütfen! Tanrım, lütfen beni buradan çıkar. Gitmemiz gerek!"

Arkasına bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum. Döndüğümde yangın alarmını görüyorum. Plastik kapağı kaldırdım ve aşağı çektim. Ama hiçbir şey olmuyor. Çalan bir alarm ya da zil sesi yok, sadece çıkışların üzerinde yanıp sönen bir ışık var. Neden alarm yok?

İşte o zaman duyuyorum. Onu duyuyorum. "Sen benimsin, güzel hırsız."

Nefes alıyorum ve sanki göğsümde bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. Gözlerimi açar açmaz öksürmeye başlıyorum. Sırtım, göğüslerimin altı ve üst dudağım terden ıslanmış. Ön kolumdaki sıcak el beni rahatlatıyor. Uyanmama yardım eden de oydu. Kabusun kalıntılarını göz kırparak uzaklaştırıyorum. Küçük parçaları gerçekte olanlardan farklı ama yine de kaygımı artırıyor. Söylediğinin bu olmadığını biliyorum ama o sesi duymak midemi düğüm düğüm ediyor.

Belki de Phillip'i tekrar görmek işleri karıştırmıştı. Grant, Phillip'in sorun olmayacağından emin olsa da. Tahmin etmem gerekirse, Grant'in Phillip'in Manhattan'da kurduğu şişirilmiş hayatı havaya uçurmakla tehdit etmesi fazla ikna edici olmazdı. Bu onu uzak ve sessiz tutmaya yeterdi.

Ama rüyalarım Phillip'le ilgili değil. Phillip'ten sonra o depoda olan her şeyle ilgili. Son bir haftadır her gece bir kâbusun parçalarını hatırlayarak terli ve huzursuz bir şekilde uyanıyorum. Ve artık yeter. Artık üzgün bile değilim; sadece kızgınım. Bu duyguları, endişeyi, kovalanmanın verdiği adrenalini, sonu gelmeyen keşkeleri yeniden yaşamaktan nefret ediyorum. Odaya bakıyorum. Perdeler kapalı, merkezi havanın düşük uğultusu aşırı ısınmış bedenime rağmen sıcaklığı serin tutuyor.

"Sen iyisin. Sadece kötü bir rüyaydı," diyor Grant yumuşak bir sesle ve elimin üstünde küçük daireler çiziyor. Ne hakkında olduklarını bilmiyor ama yine de beni rahatlatıyor.

Doğruluyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Yatak kayar ve Julep sıçrayarak yatağın ayak ucunda tetikte bekler. "Ben iyiyim,

Tatlı kız," diyorum ve yaklaşması için parmaklarımı oynatıyorum.

Grant yüzüstü yattığı yerden doğruluyor ve kolumu öpüyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Ben-" Ne olduğumu bilmiyorum. Vücudumda doğru hissettirmeyen bir şeyler uğulduyor. Görmezden gelmek istediğim bir huzursuzluk.

Sabahki alçak sesiyle benim yerime cevap veriyor. "İyi değil misin?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Elimini yatıştırdığı yerden öpüyor.

"İyi olmadığım zaman ne yaptığımı sana göstermeme ne dersin?" Ben cevap veremeden ayağa kalkıyor, siyah boxer külotu deli gibi kışına yapışmış.

Bu adamın özellikle sabahları ne kadar eli sıkı olduğuna bakarken gülümsememi engellemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. Yumruğumu ısırarak kadar çekici. "Mutfağında çıplak olmanı da içeriyor mu?"

Yüzüme bir tişört fırlattı. "Giyin ve benimle çalışma alanımda buluş."

"TEKRAR VUR."

Neredeyse bir saat sonra nefes nefese kaldım. Yükselen enerjimi ağır bir torbaya atmak iyi hissettiriyor. Dişlerimi fırçaladıktan ve onun tişörtlerinden biri yerine spor sütyeni ve şort giymeyi tercih ettikten sonra, el sargıları ve bir çift boks eldiveni beni bekliyordu.

Tekrar çantaya vurdum.

Hâlâ sinirli bir ruh halindeyim. Kızgınım ve bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum ama yine de kızgınım. Birine yardım etmişim ve bununla ilgili tüm iyi duygularım, bildiğim her şeyi terk etmek zorunda kalmamla yok oldu. Ve hala Grant'e her şeyi anlatmadım. Belki de bunu ondan saklamak Phillip'in ortaya çıkmasından daha önemlidir.

Tekrar çantaya vurdum.

Taşınmak ve kaçmak, ne kadar akıllıca ya da güvenli bir hamle olursa olsun, bana kontrolün bende olmadığını hissettirdi. O gece kısırakları bana bazı şeylerin hala bitmemiş olduğunu hatırlatıyor. Cevapsız. Hikayenin tamamını bilmiyorum. Ve bu benim *lanet hikayem*.

Art arda üç yumruk atıyorum ve sonra torbaya yaslanıp ona bakıyorum.

"Neden sadece beni izliyorsun?"

"Devam et. Aynı kombinasyon, ama sonuna bir diz ekle." "Sen devam et," diye karşılık veriyorum, nefes nefese.

"Seni izliyorum çünkü o çantaya vururken çok iyi görünüyorsun."

Benimle flört etmesini istemiyorum. Terliyorum, kışımı yırtıyorum ve o sadece izliyor. Julep de öyle.

"Ben sadece senin seyir zevkin için buradayım, öyle mi?" İki yumruk ve bir sol kroşe attım.

Sırtıttığında, duruyorum.

"Bu işe yaramıyor." Eldivenleri çıkarıyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Başını yana eğdi, beni ölçüp biçti.

Yu

kar "Harika bir soru. Neden bana söylemiyorsun?"

1. Alt dudağını ısırıp kendini tutmaya çalışırken gözlerim kısılıyor. gülümsemekten. "Senin o ukala ağzına meydan okuyacak birini mi istiyorsun?"

"Senin sikinde boğulurken onun ukala bir ağız olduğunu düşünmedin."

Bir kahkaha attı ve ben de kendi kahkahamı yuttum. Bunu söylemeyi planlamamıştım.

Şu anda nasıl görüldüğümü hayal edebiliyorum. Saçlarım sarkmış at kuyruğundan kurtulmuş, göğüslerimin arasından kışımın kalçalarım ile birleştiği yere kadar uzanan bir dizi ıslak ter lekesi var. Terleyebileceğimi fark etmediğim yerlerim terliyor. Ve kavga çıkarıyorum.

"Son zamanlarda bana çok tatlı davranıyorsun. Bu yüzden mi? İçindeki tüm ateş nereye gideceğini bulmaya çalışmaktan mı kaynaklanıyor?"

Karnım şişerken bile oflaya puflaya tekrar ağırlık torbasına vuruyorum. "Bu da ne demek oluyor Grant?"

Geçen her dakika, gerçeğin bulutu başımın üzerinde daha da ağırlaşıyor. Bu noktada her yumruk kendimle yaptığım bir kavga gibi. Artık yalan yok demiştik ama sırrım ne olursa olsun saklanması gereken bir sır. Bize ne olursa olsun. Bu sırrı bildiği için benim kadar onu da tehlikeye atabilir. Bunu ona nasıl yapabilirim?

"Sana söylüyorum, neye ihtiyacın olursa olsun, ben buradayım." Yaklaşıyor ve sadece yakınlığı bile beni yumuşatıyor. "Eğer sabahın geri kalanında o çantayı yumruklayıp bazı şeyleri halletmek istiyorsan, o zaman

İyi. Ahırlara doğru yürümek istersen, atlar her zaman çok gürültülü şeyleri unutmama yardımcı olabilir. Eğer yalnız kalmak istediğin için seni yalnız bırakmamı istersen, bunu da yapabilirim."

Göğsüm sıkışıyor ve yaklaşması için onu dürtmek için kolunu tutuyorum. "O değil." Bu çöküşten kurtulmak için ne yapmam ya da ne hissetmeyi bırakmam gerektiği konusunda zihnimi kurcalayan onca şey arasında ondan uzaklaşmak bunlardan biri değildi.

Artık yalan yok.

Boğazımı temizliyorum ve ona bakmadan önce gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum. "Colorado'dan olmadığımı zaten biliyorsun."

Düşük bir mırıltı çıkarıyor ve ağır çantaya yaslanıyor. "Biliyorum."

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Ya da belki de doğru zamanda yanlış yerdeydim. Sana hikayedeki o geceyi anlatmıştım-Phillip ile yaş birimi."

Başını sallayarak parmağını serçe parmağıma doluyor. Bana dokunmak istiyor ama bana alan bırakıyor. "Devam et, bebeğim."

Ve sadece bu sözler bile uzun zamandır tuttuğum nefesi vermem için yeterli oldu. "Az önce olanlardan dolayı üzgündüm. Ama sonra, bir çılgılık duydum ..."

Ona tüm hikayeyi anlattım. Başka bir kadının kâbustan kaçmasına nasıl yardım ettiğimi ve sonrasında beni Ace'in verandasına götüren kaotik saatleri.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Güvende olup olmadığımdan bile emin değilim." Başımı sallıyorum. "Sadece hikayem konusunda sana güvendiğimi biliyorum."

"Seninki gibi bir sırrı saklamanın ne demek olduğunu anlıyorum. Bunu paylaşmak için bana karşı nasıl bir güven duyman gerektiğini de." Kulağımın arkasına düşen bir tutam saçı kıvrırarak yanağıma avucunun içine alıyor. Gözlerini gözlerime kilitleyerek söz veriyor: "Benimle güvendesin. Benimle güvendesin."

Dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerimle, "Biliyorum" diye nefes alıyorum. Kollarını ortama dolayarak beni kendine çekiyor. "Terliyim," diye gülüyorum, geri çekilmeye çalışıyorum. Ama bana izin vermiyor.

"Kapa çeneni," diyor bana daha sıkı sarılarak. Sonra boynumun yan tarafını yalıyor. Abartılı bir yalayış, terin damladığı tarafa doğru ve yemin ederim bacaklarımın arasında hissediyorum. "Sence biraz ter beni korkutabilir mi?" Ayaklarım yerden sadece birkaç santimetre yüksekte olacak şekilde beni kaldırıyor, dudaklarımı öpüyor ve dişlerini dudaklarımın dibinde gezdiriyor. "En sevdiğin şeker hangisi?"

Güldüm, "Ne?"

"Bana hangisinin en sevdiğin olduğunu söyle." "Bu kolay bir cevap değil."

"Yine de anlat." Gülümsüyor ve yan tarafıma küçük bir çimdik atıyor. "Kırmızı sarmaşıklar ve ekşi jelibonlar ve belki de şu Modjeska

şeyler. Birincilik için berabere. Oh, bir de çikolata kaplı jelibonlar."

Dikkatini verdi. Ekşi jelibonların en iyi tercih olduğunu zaten biliyor. Geçen hafta, atıştırmalık dolabında ve başucu masasında açılmamış poşetler buldum. Bana onların "acil bir durum için" olduğunu söyledi.

"Sen benim için bunların hepsisin. En sevdiğim tatlar." Dudaklarımı bir kez daha öpüyor. "Ağzın." Boynumu öpüyor. "Ter. Gözyaşları." Dudaklarını çeneme sürüyor. "Kukun. Benim için nasıl ıslandığını. Beni istediğinde tadının nasıl olduğunu. Beni elde ettikten sonraki tadı. Hepsini."

Sözlerine kıkırdayarak gülümsemekten kendimi alamıyorum. Beni yere indirip önümde diz çöktüğünde vücudum anında ısınıyor ve ona hazır hale geliyor.

"Teşekkür ederim," diyor usulca.

Yüz ifadesinden ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum ama bana öyle bir hayranlıkla bakıyor ki gözlerim doluyor. "Ne için bebeğim?" Gülümsüyorum.

Elimi kaldırıyor, bileğime bir öpücük konduruyor ve sadece "Senin için" diyor.

Beni buraya getiren her şey bir yana, arada bir yeniden düşünmeye ihtiyacım olsa da, hepsinin özü şu ki Ben buradayım. Kalmamın sebebi olmak isteyen bir adamın önündeyim.

Bana kendimi çok iyi hissettirmek için dizlerinin üzerine çökmüş bir adam.

Bölüm 35

Hibe

Turların başladığı ve bittiği yeri en iyi gören içki fabrikasının en uzak duvarına yaslandım. Tadım barının tam önünde. Hala tamamlamam gereken birkaç şey var, ama onun gülüşünü duyuyorum ve düşünce trenimi durduruyorum. Farkında bile olmadan küçük bir grup insanı büyülüyor. Ve tadım uçuşlarını doldururken ne hakkında konuştuğunu biliyor.

"Bu 1936 model. Çift namlulu olduğu için damağınızda o katmanlı, daha zengin tatları bırakacak," diyor Laney tur grubundan yeni inen yaşlı çifte. "Bu benim favorilerimden biri." En yeni karışımdan bir şişeyi çevirerek dolduruyor ve birkaç yuhalama alıyor.

Benimle güvende olduğunu söylediğimde ona bir söz vermiştim. Bu kendime de verdiğim bir sözdü, çünkü yapamayacağımdan korktuğum tek şey buydu. Daha önce bir kez başarısız olmuşum ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun.

"Aptal gibi baktığının ve gülümsediğinin farkında mısın?"

Bir şekilde yanıma gelmiş, aynı duvara yaslanmış olan büyükbabama bakıyorum. "Nereden geldin sen?"

"Son zamanlarda seni izliyordum."

Büyük bir nefes alıyorum ve nefesimi verirken işe geri dönmek için itiyorum. "Neden, Griz?"

"Ben her zaman dikkat ederim, Grant. Kardeşlerin her şeyin merkezinde olmayı seviyor, ama ikimiz de biliyoruz ki işleri devam ettiren şey varil yapmak, çalışmak, spot ışıklarının altında olmak zorunda olmamak." Kollarını kavuşturdu ve odayı, bugünkü haline getirdiği markayı inceledi. O her zaman büyük resme bakan biriydi. "Yeni elemanların kooperatife ayak uydurmalarına nasıl yardım ettiğini gördüm. Artık hepsi senin etrafında olmak istiyor," diye burnundan soluyor.

"Griz, burada arkadaş edinmekle hiç ilgilenmedim."

"Bahsettiğim şey dostluk değil. Saygıdan bahsediyorum. Soyadınıza, baş koç olarak başladığınızdaki rolünüze her zaman saygı duydular ama şimdi *size* saygı duyuyorlar. Onlara yaptıkları işten gurur duymanın ne demek olduğunu gösteriyorsunuz. İzin istemek zorunda kalmadan sorunları çözün. Çok çalışmak ve bunun önemli olduğunu hissetmek çok güçlü bir şey."

Bir süredir bu işi yapıyorum ve gelip bu işi yapıp gitmekten başka bir şey istemedim. Ailemin burbonunu dolduran kadına bakıyorum. Şimdi farklı hissediyorum. Artık farklı hissediyorum.

"Bunun Jimmy Dugan'ın bir işte geçirdiği en uzun süre olduğunu duydum. Hırdavatçı dükkânı sayılmaz. Babasının onu en az üç kez kovmaya çalıştığını biliyorum."

Buna gülümsüyorum. "Çok çalışıyor. Sanırım hırdavat dükkânından başka bir şey bulmaya ihtiyacı vardı. Farklı bir şeye alışmaya."

Griz Laney'ye bakar. "Bazen hepsi bu kadar. Yeni bir zeminde dengede durmak. Seni olduğun gibi değil, olduğun gibi görececek birini bulmak." Omzuma vuruyor ve sıkıyor. "Seninle gurur duyuyorum." Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak yanağımın içini ısııyorum. Ondan onay almak hâlâ iyi hissettiriyor. "Balıkların yine alacakaranlıkta ısırdığını duydum. Ne dersin, sen ve ben Laney'e buralarda başka neleri iyi yaptığımızı gösterelim mi?"

"Öğleden sonra yemi alırsan ben de oltaları alırım."

"Size şimdiden söyleyeyim çocuklar, aradığınız kişiyle tanışma vaktiniz geldiğinde bunu bileceksiniz," dedi Griz atışı yaparken. Uçuş şekli

Su sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Alabalıkların ısırması için yeterli bir dalgalanma. Gerçi yazın bu geç saatlerinde bunun yerine levrek veya sazan yakalamak daha olası olurdu.

Ace nehrin ortasındaki kayasından bağırdı. "Sadece burbonlu çocuklar olacak, Griz. Kızlar sadece gülmek ve sıkıcı şeyler yapmak ister."

Griz kendi kendine güldü ve ben de en az ağabeyim kadar onun söylediklerinin doğru olmadığını biliyordum. "Birkaç yıl içinde böyle düşünmeyeceksin, Atticus. Bunu sana garanti edebilirim."

Büyükbabam tanıdığım en zeki adamdı, bu yüzden bana bir şeyin doğru olduğunu söylediğinde ona inanırdım. Bu kadar basit. Ve eğer dünyamızı hayal ettiğimizden daha muhteşem hale getirecek biri olduğunu söylediye, o zaman ben de benimkiyle tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir anı. Griz bize hayatın nasıl işlediğini anlatırken tam da bu noktada durup nasıl güldüğümüzü.

"Bir erkekle ya da bir kadınla olması umurumda değil, ama biriyle-"

Linc araya giriyor, "Nana gibi, değil mi Griz?"

Griz gülümsedi. "Evet, Linc, tıpkı büyükannen gibi."

Elbette o kadar basit değildi ama yedi yaşındayken kuralları ve ipuçlarını takip etmek kadar kolay geliyordu. Bu konuda her zaman iyiydim.

Julep bir kurbağayı kovalarken sığ kıyıda su sıçratıyor. Normalde, bir akşam sinek balıkçılığının en eğlenceli yanı bu olurdu. Ama beni eğlendiren, kalça derinliğindeki suda duran, bir çift çok büyük galoş giyen güzel kadın. "Balıkların beni sevdiğini sanmıyorum. Solucan gibi bir şeye ihtiyacım yok mu?" Oltayı atmak için mükemmel bir açıyla tutuyor ama Griz hâlâ daha gevşek bir tutuşun misinanın su yüzeyini daha iyi sıyracağı hakkındaki konuşmasını sürdürüyor. Misinayı ilmeğin etrafına geçirip iki kez düğümlüyorum.

"Bunu kaç kere yapmam gerekiyor?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü Griz'in kulaklarından çıkan dumanı neredeyse duyabiliyorum. Gürültü yapıyor ve hiç kimse gürültü yaparken sinekle balık avlayamaz.

"Sana şu kabaklı çikolatalı keklerden biraz daha yapabilirim Griz."

Oltasını geri çekiyor ve neredeyse suya düşüyor. "Kabaklı çikolatalı da ne demek?"

"Yediğiniz kekler glutensizdi ve içinde kabak vardı."

"Oradaki yeşil şey bu muydu?"

Ama ona cevap vermiyor. Onun yerine bileğini salladı ve oltası kopup olta uçarken çoğu suya geri düştü. "Kahretsin, bu küçük pislik çadırı, üzgünüm lanet olası misina", kancasının solumdaki ağaç gövdesine takıldığını fark ettiğinde içten bir kahkaha attı.

Griz bir kahkaha atar. "Daha önce 'hıyar çadırı' diye bir şey duymamıştım. Bunu kullanmam gerekebilir."

Suyun içinden tünediğim yere doğru yürüyor. Saçlarını yukarı doğru yığmış, çilek ve altın rengi saçlarından birkaçı boynuna dökülüyor. Belki de güneşin ufuk çizgisine vuruşundan ya da o yaklaşırken suyun dalgalanışından, ama göğsüm ısınıyor ve ağzım sulanıyor. Birdenbire dünya, olan bitenin farkına varmamın zamanının geldiğine karar vermiş gibi hissediyorum. Belki şu ana kadar bunu fark edemeyecek kadar inatçıydım ama bunu unutmayacağım. Ya da onun için hissettiklerime ne diyeceğimi. Bana küfretmesi ve o olta arasında bir yerde ona aşık oldum.

"Yeteneklerimden etkilendin mi?" Başparmaklarını galoşlarının askılarının altından geçiriyor ve kaşlarını oynatıyor.

Kıkırdayarak boğazımdaki kuruluğu yutmaya çalışıyorum.

Bana ulaştığında kollarını boynuma doluyor ve dudaklarında rahat bir gülümsemeyle bana doğru eğilerek "İyi misin bebeğim?" diye soruyor.

Mmm. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum. Onu kendime çekiyorum, kollarımı beline doluyorum ve güzel dudaklarını öpüyorum. Dillerimizin yavaşça birleşebilmesi için dudaklarını ayırmak için herhangi bir ikna gerekmiyor. Vücudum onunkine bastırılmış halde burada oyalanmak istiyorum. Onu bu şekilde öpmek, sanki o benim her şeyimmiş gibi. Göz kırpmaktan korkuyorum. Kendimi bırakmaktan ve bu sadece rastgele bir akşamış gibi davranmaktan korkuyorum.

Bir su sıçraması ve tiz bir "Yeehaw" dikkatimizi çekiyor. Griz nehrin ortasında kahkahalar atıyor, su kalçalarına kadar yükselmiş, bir balık yakalamış. Bağırıyor, "Grant, bu yazın en iyi avı burada olabilir. Sen ve Laney orada kalın ki balıklar geri gelsin."

"Tamamdır, Griz," diyorum gülerek ve onu kucağıma alıyorum.

"Laney," diye bağırıyor Griz. "Görünüşe göre acemi şansın Sen torunumla sakso çekerken, onun yerine beni ödüllendir."

Gülümseyerek ona döndüğümde çenesini daha da yaklaşıtıyorum ve o mavi gözlere kilitlenerek "İyiden de iyiyim tatlım" diyorum.

Charlea 7h

LANEY

Ön kapımdaki çifte vuruş Julep'i havlattı.

"İçeri gel," diye bağıryorum, ellerim o günkü ev yapımı tarçınlı çörek yapma dürtüsünden dolayı yapışkan hamurla kaplıydı. Fırıncılık benim temiz alanım haline geldi. Aşırı endişeli düşüncelerle karıştırmıyorum. Bazı açılardan babama yakın hissetmeme yardımcı oluyor, bazı açılardan da sadece benim için olan bir işin tadını çıkarmamı sağlıyor.

"Hey, Laney." Kapıma gelmesini beklediğim Foxx değildi bu, teknik olarak onun kapısına gelmişti. Sabah çalan Ella Fitzgerald'ın sesini zar zor duyabiliyorum.

Çenemi çıkardım ve yanıma tünemiş küçük hoparlörümün sesine ulaşmak için eğildim. "Ace, burada ne yapıyorsun?"

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim," diyor tezgâha yaslanarak. Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş, yüzünde rahat bir gülümseme var.

Esmer şeker ve tarçını karıştırmayı bırakıyorum. "Kahretsin. Hoş karşılandığımı mı unuttum? Kira istemediğini söylediğini biliyorum ama istersin diye haftada birkaç yüz dolar kenara koyuyorum."

Başını hayır anlamında sallıyor. "Kiraya ihtiyacım yok. Sadece burada olacağını düşünmediğimi söyledim. Grant'in evinde vakit geçirdiğini düşünmüştüm."

"Oh." Buna ne demem gerekiyordu? Evet, aslında. Kardeşinin yatağında çok fazla zaman geçirdim. Bu sabah Grant ile yaptığım konuşmaya dayanarak merakının zamanlamasının ilginç bir şekilde doğru olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kirpiklerime rimel sürerken göz ucuyla baktım. Grant eşyalarımın çoğuyla kaplı banyo tezgâhını inceledi. "İşim bittiğinde hepsini temizleyeceğim."

"Yaptığın tek makyaj bu mu?" Diş fırçasına diş macunu sürdü ve kirpiklerimi kıvırmamı izlerken fırçalamaya başladı.

"Lütfen 'buna ihtiyacınız yok' diyen adam olmayın."

Diş fırçasının üzerinden gülümsedi ve dikkatini tekrar bana vermeden önce tükürdü. "Laney, ben hayatıma değer veririm. Sana neye ihtiyacın olup olmadığını asla söylemem." Göz kırptı.

Gülümsenmek imkânsızdı, özellikle de kalçasına sıkıştırdığı lacivert havluyu bu kadar aşağıya sarkıtmışken.

"Gözlerini buraya dik, bebeğim." Boğazını temizledikten sonra aynada bana tekrar bakmadan önce ensesini ovuşturdu. "Soruyorum çünkü belki daha fazlasını almalısın. Burada olması için."

Bu, yaptığım işe ara vermeme neden oldu.

Sıkı bir gülümsemeyle gergin görünüyordu. Grant, onun hakkında öğrendiğim onca şeye rağmen, herhangi bir durumda gergin görünmesi henüz tecrübe ettiğim bir şey değil. "Senden daha fazlasını almaya çalışıyorum."

Bu beni şaşırttı. Duymak istemediğim bir şekilde de değil. Daha çok, bu sözleri daha önce hiç duymamışım gibiydi. Hayatımda babamdan başka birinin benden daha fazlasını istediği bir zaman olmamıştı. Hep tersi olmuştu. Bu şaşkınlığın ve hafif de olsa paniğin bir kısmı yüzümden okunuyor olmalıydı.

Geride kalan diş macununu sildi ve daha da yaklaşarak eğilip omzumu öptü. "Senden biraz daha alayım."

Gerçek şu ki, ben de bunu istiyordum. Belki de hepsi yakında olacaktı. Belki de hayatımın en kötü kararına dönüşecekti -bana yalancı diyen bir adamla yakınlaşmak ve beni kendisininmişim gibi sahiplenmek.

"Burada senin için yer var. Üst çekmecedeyim, dolabımda yer var ve yatağın senin tarafındaki masa zaten boş sayılır." Dişlerini omzumda gezdirerek, "Bunu bir düşün," dedi ve sonra kışkırtıcı küçük bir şaplak atarak banyodan çıktı.

Tek düşündüğüm buydu. Bu nedenle, büyük bir granola partisi yaptıktan sonra bir paket skittles'ı çoktan bitirdim.

"Prue içki fabrikasında bir düğün yapmayı sordu. Torunlarından biri küçük bir mekan arıyormuş ve bunun bizim yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını merak ediyormuş. Ona bir şey yapmadan önce etkinlik sorumlumla konuşmam gerektiğini söyledim."

Esmer şekerli burbon karışımını açılmış hamurun üzerine serpmeyi bitiriyorum ve biraz tereyağı almak için küçük buzdolabına doğru ilerliyorum. Bu işe girişmeden önce benimle konuşmaya gelmesi gerçekten hoşuma gitti. Bu jest Ace'e ve onun iş yapış biçimine ne kadar saygı duyduğumu fark etmemi sağladı. İnsanlara davranış şekline. Özellikle de onun için çalışanlara. "Sanırım kışın ortasında ya da yazın göbeğindeyse ve dışarıda olmasını istiyorlarsa, hava şartlarından dolayı zor olacaktır. Ama belki sonbaharda olursa, sıcaklık kontrolü konusunda değil de sadece çadırli bir alan konusunda endişelenmemizi sağlar."

"Peki ya bu tür etkinlikler için özel bir alanımız olsaydı?"

Tarçınli çörekle çoklu görev yapmayı bir kez daha bıraktım. "İçki fabrikasının normal tur saatlerinde özel bir etkinlik için çok yoğun olduğunu söyleyebilirim. Ancak bu tür şeyler için özel bir yeriniz olsaydı, o zaman düzenli olarak sunabileceğimiz bir şey olurdu."

"Bu, burada kalmayı düşündüğünüz bir şey mi? Uzun vadede?"

Teklifi gururumu okşadı. "Neden?" Boğazımı temizliyorum. "Demek istediğim, eğer burada bir aile dostumuzun düğününe ev sahipliği yapmak başarabileceğimiz bir şeyse, elbette. Ama burada düğünler için bir destinasyon gibi hissettiren bir alan yaratmaktan bahsediyorsan, bence bu harika olur."

Başını sallıyor, başka bir şey söylemiyor. Sadece kırılmış bir baş sallama, o kadar.

"Pekala. O zaman Prue'nun sizinle doğrudan konuşmasını sağlayacağım. Maliyetlerle ilgili bazı rakamlar üzerinde çalışın ve torununun bütçesine uygun olup olmadığına bakalım."

"Tabii." Ellerimi hızlıca siliyorum. Kapıya varmadan hemen önce arkasından sesleniyorum. "Ace?" Ses tonumdaki soruyu duymuş olmalı.

"Görünüşe göre kalıyorsun. Bu yüzden burada bir şey almanı istiyorum. İstersen bu senin." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Laney. Ayrıntıları bilmiyorum ama kaçtığın şeyin çok çirkin olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Ve sana, katılaşmış bir kalpten diğerine söylüyorum, ne olursa olsun, iyi şeyler bulmaya hakkın var."

Zor şeyler yapabilirsiniz.

"Ve sen de kardeşimi geri getirdin." Sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor. "Onu tekrar tanıdım. Bunun seninle çok ilgisi olduğunu biliyorum."

Birkaç vuruş sonra ayrılıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Yüzümden aşağı yuvarlanırken tek bir tanesini bile uzaklaştırmıyorum. Kapıya bakıyorum ve bunu hissetmeme izin veriyorum. Burada bulduğum aidiyet ve ilgi duygusu, bağış olarak almayı planladığım bir şey değil. Küçük kulübenin etrafına ve köşede uyuyan Julep'e bakıyorum. Bir evim varmış gibi hissediyorum.

Bir atın yüksek sesli kişnemesi beni kendime getiriyor. Ön pencereden dışarı bakıyorum ve o lanet mavi beyzbol şapkasını ters takmış, Tawney'i fırçalayan Grant'in dış hatlarını görebiliyorum. Bu sabah kooperatife gitmiş, öğle yemeğinden sonra da gezintiye çıkmıştı. Bu onun için tipik bir Pazar günü, öğreniyorum. Öyle ya da böyle içki fabrikasında olmadığı gün yok. Orada olmayı seviyor ve ben de bunu anlıyorum.

Telefonumdan gelen bir kısa mesaj uyarısı hoparlörden çalıyor ve müziğimi bölüyor.

BEA

Laney, ara beni.

Fiasco'yu soran meslektaşlarım var. Birisi etrafı kurcalıyormuş.

Midem dibe vuruyor.

Grant'e baktım. Ve o an anlıyorum ki bu benim hatam. Ona söylemek için çok uzun süre bekledim. Tarçınlı çöreklerin zamanlayıcısını kapattım ve fırından çıkarıp bunun ne anlama gelebileceğini düşündüm. Bu iyi bir şey değil. O kadarını biliyorum.

Bea'yı geri çağırmak yerine dışarı çıkıp çimenlikte yürüyorum ve daha ona yaklaşmadan konuşuyorum. "Benim davamı mı inceliyordun? Sorular mı soruyordun?"

Tawney'i fırçalamaktan vazgeçiyor, yüzündeki gülümseme hızla kayboluyor. Beni yolumda durduran şey, bir farkındalığın beni ele geçirme şekli.

"Lanet olsun. Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum. Bunun ne anlama gelebileceğinin yansımaları-tehlike, yer değiştirme, ayrılma. Ellerim titremeye başlıyor ve ağzım kuruyor.

Fırçayı bırakıp yaklaşıyor. "Her şeyi berbat ettim." Bir adım geri çekiliyorum.

"Sen bana her şeyi anlatmadan önce ..." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bebeğim, Bea'nın adını mırıldandığın anda bir şeylere karıştığını anladım. Ace seni buraya getirenin o olduğunu doğrulayınca biraz rahatladım. Ama o gece Midnight Proof'ta Waz New York'la ilgili bir şeyler söylediğinde, sinirlerim gerildi. Böyle adamlar asla iyi bir şeyin peşinde olmazlar." Bana uzanıyor ama beni tutmasını istemiyorum. Konuşmasını istiyorum, o yüzden geri çekiliyorum.

Ellerini saçlarının arasında gezdirerek derin bir iç çekti. "Del'e biraz araştırma yaptırдым. FBI'da ve ABD Marshall servisinde kuzeydeki ofislerde pek çok arkadaşı var."

Kahretsin. Gözlerim açılıyor, neredeyse buna inanamayacaktım. Neden ona daha önce söylemedim ki? O lanet olası bir polisti, tabii ki bunu fark edebilirdi!

Arkamı dönüp kulübeme doğru yürümeye başladım. Boşluğa ihtiyacım var ve Bea'yı aramalıyım.

Beni takip ettiğini duyduğumda, bir şey adımlarımın durmasına neden oluyor. "Waz nasıl . . ."

"Bilmiyorum. Ama Del senin hakkında hiçbir şey bulamadı. Göze çarpan bir şey yoktu. Bu yüzden kendi haline bıraktı. Ben de hazır olduğunda bana söylemeni bekledim."

Aman Tanrım. Fiasco'nun kimsenin radarına girmesi için bir neden yok, tabii emekli bir polis rastgele ortaya çıkan bir kadını araştırmıyorsa. Gözlerimi kapatıyorum. İçimi bir endişe kaplıyor. Ona daha önce söyleseydim, araştırmaya çalışmazdı.

Bana "Tatlım, bekle!" diye seslendiğinde koştuğumu fark ettim.

"Bana şimdi öyle deme." Telefonumu kaldırdım. "Çok fazla insana çok fazla soru sordun ve bu beni tehlikeye atabilirdi Grant. Seni de tehlikeye atabilirdi. Ace, Griz, Lin-coln, kızlar," diye bağıriyorum, tüm vücudum içten dışa doğru titriyor. "Sadece sormak *bile herkesi* tehlikeye attı." Bana yaklaşıp sarılmaya çalışırken bir hıçkırık serbest kalıyor. İçimden mantıklı bir şey düşünemeyecek kadar çok duygu akıyor.

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve gözlerinin içine bakabilmem için dizlerini büküyor. "Bebeğim, anlat bana ne oldu?"

"Bana yalancı demeyi bıraktın. Sana her şeyi anlattım. Ama ne var biliyor musun?" Aramızı işaret ediyorum, adım atmaya devam ederken boşluk ekliyorum

ondan daha uzakta. "Bir şeyler paylaşan tek kişi bendim. Bana kendin hakkında hiçbir şey anlatmadın. Fiona hakkında. Senin ve ailenin Bea Harper'ı nasıl tanıdığınızı bile. Şansını deneyen ve sana güvenen bendim. Peki ne için? Ne için?"

Yüz ifadesi hissettiğim stres ve acıyı yansıtıyor ve kalbimi sızlatıyor. Tüm bunları hak etmediğini biliyorum ama burada kızabileceğim başka kimse yok. Julep havlayarak arkamdan geliyor ve bakışmalarımızı bölüyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama ben evime doğru hışımla ilerlerken onu yatıştıramayacak kadar sinirli ve gerginim.

"Lanet olsun, Laney, dur!"

Verandamın en üst basamağında durdum ve ona bakmak için döndüm.

"Konuş benimle, tatlım. Lütfen," diye nefes veriyor, elleri birbirine kenetlenmiş, başının üstünde duruyor. "Bana neler olduğunu anlat? Bea mi o?"

Başımı sallıyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum ve titremesini engellemek için elimden geleni yapıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var." Ona bakarken gözlerim doluyor. "Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir arama yapmam gerekiyor."

Kulübemin kapısını kapattım ve kapıya yaslanıp yere çöktüm. Yavaşça nefes alıp vererek yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum ve Bea'yı arıyorum.

Daha çalmadan telefonu açıyor. "Laney, iki meslektaşım bana Colorado'daki bir varlığı sordu. Ve Manhattan'dan birini radarın altında programa getirip getirmediğimi. Bu hiç iyi değil, evlat. Korumam gereken sadece sen değilsin, anlıyor musun?"

"Bilmiyordum," diyorum gözlerimi kapatarak.

"Grant?"

"Evet. Yakınlaştık ve ona daha önce söylemeliydim."

"Bu benim de hatam. Ona önceden haber vermeliydim. Önümüzdeki birkaç gün içinde size doğru yola çıkacağım."

Sormam gereken başka pek çok soru var ama cevabını bilmek istediğim tek bir soru var. "Gitmek zorunda kalacak mıyım?"

Çok uzun süre sessiz kalıyor. "Seni güvende tutacağıma söz verdim. Ace'e de bunun onun ya da ailesinin yakınına bile gelmeyeceğine söz verdim. Sözlerimi tutmayı planlıyorum, Laney."

Ve düşündüğüm tek şey Grant'e kalacağıma dair söz verdiğim.

Bölüm 37

Hibe

"SENDEN BİR ŞEY İSTİYORUM," diyorum Griz'e, ön verandalarına doğru yürürken.

Beni inceliyor. Enkaz gibi hissediyorum ve öyle de görünüyor olmalıyım, çünkü tereddütle "İyi misin?" diye soruyor.

"Gerçeği mi istiyorsun, yoksa bana istediğimi getirecek misin?" Ses tonum sert ama şu anda hiçbir şeyi yumuşatacak halim yok.

Ace ön kapıdan çıkıyor. "Grant, iyi misin?"

Ellerimi alnımdan enseme doğru sürüklüyorum. "Her şeyi berbat ettim."

"Bu çok açık," diye araya giriyor Griz. Ace onu işaret ediyor. "Yardımcı olmuyor."

"Senden soru sormamanı istesem, buna saygı duyabilir misin?"

Griz kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken Ace başını sallar. *Yeterince iyi.*

"İşteki payımı nakde çevirebilmem için ne kadar çabuk para aktarabiliriz?" Griz homurdanıp onaylamıyormuş gibi bir şeyler mırıldandığında onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Bu sorunun onu ne hale getirdiğini görmek istemiyorum. Bunun panikle yapılmış bir hareket olduğunu biliyorum ama seçeneklerimi bilmek zorundayım. Laney'nin hızlı hareket etmesi gerekiyorsa, o zaman neyle çalıştığımı bilirim.

Yalnız gitmesine izin vermeyeceğim. Ben de onunla gideceğim.

Ace bana bakıyor, kafasında bana neler olduğunu çözmeye çalışıyor. "Muhtemelen birkaç gün. Nakit paradan mı bahsediyorsun, yoksa offshore hesaplara geçebilir miyiz?"

"Sen söyle. Son üç aylık toplantıdaki rakamlara göre brüt gelirimiz 1,2 milyarın biraz üzerinde. Mülkleri de dahil edersek bunun varlıkların tam bir dağılımı olmadığını biliyorum, ama bunu dikkate almayacağım."

Ace ellerini ceplerine sokar. "Bundan emin misin?"

Başımı arkaya eğip verandanın tavanını kaplayan oluklu ahşabı inceliyorum. Bunu tasarlamasına ben yardım etmişim. "Hayatımda emin olduğum pek bir şey yok. Ama bu ..." Ağabeyimin gözlerinin içine bakıyorum ve ne kadar ciddi olduğumu görmesi için sessizce yalvarıyorum. "Emin olduğum tek şey bu. Burada sorduğum şey bir önlem. Ya da belki de kaçınılmazdır, ama o kısmı henüz netleştirmedim."

Ace telefonunu karıştırıyor, ne sorduğumu anlamaya çalışıyor. "Bu işi halledeceğiz. Elimden geldiğince eşit bir paylaşım yapacağım. Sonradan artarsa, her ihtimale karşı bir kenara koyarız."

"Bunu yapmana gerek yok. Eğer paraya çevirirsem, payımı sana satarım."

"Soyadın Foxx, bu da her şeyin üçte birine sahip olduğun anlamına geliyor. Her zaman," diyor Ace ses tonunda bir kesinlik ile. "Griz sonunda aklını yitirmeye ya da onun için hazırladığım ıssız adaya gitmeye karar verdiğinde bunu tekrar çözeceğiz."

Griz havlayarak karşılık verir: "Bu kadar pislik yetiştirdiğimi fark etmemiştim."

"İkiniz, lanet olsun..."

Onlara gülmemek elde değil, sürekli birbirlerinin gırtlığına sarılıyorlar ama biri olmadan diğeri de olmaz. Laney'i seçerek arkamda bıraktığım şey benim için hiç de kolay değil.

Bugün nemin etrafında dolaşan istikrarlı esinti, bu anın ağırlığını hafifleten tek şey. Dikkatimi Griz'e veriyorum ve ona bir not uzatıyorum. Bunu kardeşlerimle önceden konuşmak istemiyorum. Başkaları araya girmeden önce bunun benim ve Laney'nin ilk sözü olmasını istiyorum. "Bu sadece senin görmen için. Ama benim için çok şey ifade ediyor."

Notu açıp okuyor, başını kaldırıp bana bakarken gözleri sulanıyor ve başıyla onaylıyor. Kalın bıyıkları büzülmüş dudaklarını örtüyor. "Ona sahip olmasını isterdi." Elini omzuma atıp sıkıyor.

Lincoln neredeyse nefes nefese ön kapıdan çıkar. "Bu manyaklar az önce uyudular. Yatma *saatim* geçti, Tanrı aşkına." Ama

Sözlerini burada kesiyor. Önce bana, sonra da Griz'in eline baktı. "Ne kaçırdım?"

Aramızda konuşulmayan bir anlayış geçti. Sormak istediğinden emin olduğum binlerce soru yerine Lincoln yanıma geliyor ve sadece bir soru soruyor: "O da seni seviyor mu?"

Kelimeleri söylemedi ama ben hissediyorum. Geçmişini kurcalamama rağmen Laney'nin bana bakışından bunu anladım. Boğazımda düğümlenen duyguları bastırarak ona bir kez daha evet anlamında başımı sallıyorum. "Şu anda bana gerçekten çok kızgın ama evet, öyle."

Ama beni şaşırtan Ace oldu. "O zaman sen de onun gittiği yere git."

Ace bir adım öne çıkıp onunkine aynısını yaparken Lincoln diğer omzumu kavlıyor. "Ne olursa olsun."

"Nerede olduğunuzun bir önemi yok," diyor Griz hepimize tek tek bakarken, "siz benim burboncu çocuklarımsınız. Ve bundan gurur duyuyorum."

Döşeme tahtalarından gelen bir gıcırta beni uyandırıyor ve gelenin Julep olmadığını hemen anlıyorum. Hareketler onun için çok sessiz. Yatak önüme doğru eğiliyor ve Laney'nin yanıma yerleştiğini hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum ve parmaklarını saçlarımın kenarlarında gezdirirken yavaşça bulanıklığı yok ediyorum. İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz. Parmaklarının boynuma dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Eğer bu gece bana ulaşmanın bir yolunu bulamazsa, sabah şafak söktüğünde verandasına geri döneceğimi biliyordum. Onu bekleyebildiğim kadar bekledim. Gece yarısından sonra verandada oturdum ama o geri gelmedi. İçeride dolaştığını, müzik çaldığını, muhtemelen bundan sonra ne olacağını düşündüğünü görebiliyordum. Ama biraz yalnız kalmak istediğini açıkça belirtti. Ben de elimden geldiğince verdim. Ve planlar yaptım.

HİBE

Hazır olduğunda buradayım.

Beni dışlama, bebeğim.

Cevap vermedi. Oturdum ve gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar bekledim.

Tırnaklarını saç çizgimde gezdirirken gözlerimi kapatıyorum. Aramızda kelimeler olması gerektiğini biliyorum. Açıklamalar ve gerçekler. Ama bunu hissetmekten memnunum. Onun sıcaklığını, vücudunu çok yakınımda. Dudakları usulca dudaklarıma değdiğinde kolumu ona doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Bana neler olduğunu anlat," diye fısıldıyorum, gözlerimi kısıtırıp kapatarak.

"Özür dilerim" demeye başladı.

"Yapma." Gözlerimi açıyorum ve onun güzel maviliklerini bana bakarken buluyorum. "Yapma bunu. Burada özür dileyemezsin. Her şeyi berbat ettim. Bana söylemediğin şeylere o kadar takılmışım ki bazı alarmları çalıştırmayı düşünmedim. Enine boyuna düşünmedim."

Artık polis değilim ama daha iyi bilmem gerekirdi.

Vücudunu geriyor ve parmakları benimkilere değiyor. Gözlerinde anlayış ya da belki de bağışlanma arıyorum. "Geçmişinle ilgili bazı şeyleri atladın ama gerçek şu ki, sana güvenmemek için bir neden arıyordum." Sert bir yutkunmayla devam etmeden önce bir saniye duruyorum. "Seni istememem için bir neden." Elimi uzatıp bir tutam saçı kulağının arkasına doğru kıvırıyorum. Başparmağım hareketi takip ediyor ve çenesinde yumuşak bir çizgi çiziyor. "O zaman bunların hiçbir önemi yok."

Gözleri bulanık, sesim duygu dolu.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı öpüyor ve içindeki her duyguyu hissedebiliyorum. Onun hiçbir yere gitmesini istemiyorum. Burada söylediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Kalamayacağını. Ama içimde bunu duyacak tek bir parça bile yok. Onun için bu kadar derinden hissetmek, bir şeyi bu kadar çok istemek ve sonra da çekip gitmesine izin vermek? İsteddiği bu olmadığı sürece böyle bir şey olmayacak.

Yavaşça uzaklaşıp gözlerini tekrar benimkilere diktiğinde, avucunu ağzıma götürüp hafifçe öpüyorum. "Ben sana aşığım."

Bu sözleri duyunca yüzü kısılrken küçük bir nefes veriyor. Gözyaşları burnunun köprüsünde iz bırakıyor.

Avucunu tekrar öpüyorum ve sesimi yumuşatıyorum. "Beni terslediğin anda sana aşık olmaya başladığımdan oldukça eminim." Gülümsemeye çalışıyorum ama zorlanıyorum. Göğsüm ağırlaşıyor ve adrenalin pompalıyor, bu güzel kadına benim için tam olarak kim olduğunu söylerken ellerim titriyor. "Ama öyleyim tatlım. Sana o kadar aşığım ki. Benim için bu kadar."

Bölüm 38

LANEY

HİSETTİM. Bir süredir hissediyorum. Fiasco'ya geleli o kadar uzun zaman bile olmadı ama bu adamla bunu hissediyorum. Bileğimin üzerinde küçük daireler çizerken bu açıklamayı duyunca titrek bir nefes alıyorum. Buna inanmak istiyorum, çünkü ben de hissediyorum. "Bana aşık mısın?"

"Bunu bilmek zorundasınız. Ve sanırım bilmiyorsan, o zaman yeterince açık olamadım. Seni seviyorum, Laney Young." Dudaklarımı öpüyor, onunkinden daha ağır basabilecek sözcükleri benden çalıyor. "Her gün biraz daha fazla."

Başparmağı dudaklarıma sürtünüyor ve yüzgeçlerimi göğsünde ve çok hızlı atan yerde gezdirirken biraz daha yaklaşıyorum. Hepsi benim için. "Burası beni asılı bırakmaman gereken kısım."

"Shaw," diyorum ona, gözlerinde dans eden meraka gülümseyerek.

Başparmağı hareketini yavaşlatıyor.

"Laney Shaw. "Seni seviyorum, Laney Shaw." demelisin.

Bıyıkları titriyor. "Önce sen."

Gülümseyerek ve nefes vererek ilk ben başladım. "Ben de sana aşığım kovboy."

Lakabını duyunca sırtarak saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor. Dokunuşu her zaman sahiplenici ve güçlü hissettirir, ama şu anda takdir ediliyormuşum gibi geliyor. Grant ensemini avuçluyor ve parmaklarını saçları arasına sokuyor. "Seni seviyorum, Laney Shaw." Ve sonra aramızda kalan tüm boşluğu siliyor. Dudakları benimkilerle buluştuğunda

Eğer bir söz veriyorsak, aramızdaki çekimle kelimeleri mühürlüyoruz. Dili dudaklarımın kenarı boyunca yalıyor ve benimkiyle yuvarlanıyor, içimde derin bir sıcaklık yaratıyor ve bu sıcaklık tenimde titreşiyor. İkimiz de nefes alırken dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor. Ve yumuşak ya da basit gelen her şey, diğerine karşı hissettiklerimizi bedenlerimizle ifade etme arzusuna dönüşüyor. Parmakları saçlarımın derinliklerine batıyor ve daha sıkı çekiyor, beni üstüne kaydırıyor, böylece onun horozuna biniyorum. Bana doğru bastırıldığı sert boyu sadece birkaç ince katmanla ayrılıyor.

Doğruluyorum ve gözleri vücudumun kıvrımlarında gezinirken, ön sevişmenin en hınzır oyunu gibi geliyor. Kalçalarımı öne doğru yuvarlayarak atletimi çıkarıyorum. Bir kolunu başının arkasında kavuşturuyor ve diğer kolunu yukarı uzatıp göbeğimden göğüslerimin arasına doğru bir çizgi çekiyor. Bu adamın bana bakışında bulduğum güven duygusu hiç beklemediğim bir şeydi. Elini aynı yol boyunca boynumda gezdirmeye devam ederken başımı geriye doğru eğiyorum.

"Böyle çok güzelsin, ihtiyacın olanı almaya çalışıyorsun." dediğinde sesinin tonu tenimde geziniyor. İşte benim kızım." Sürtünmeyi arzularak kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum. Bileğini tutuyorum ve parmaklarını ağızma götürüp sert pedleri öpüyorum.

"İşte böyle, tatlım. Gözlerini benden ayırma."

Dilimle fiske vuruyorum, ıslatıyorum ve dudaklarımın etrafında gezdiriyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve ağızımın içine çekiyorum. Bunun üzerine siki zıplıyor ve ben de bu tepki karşısında sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Sıra istiyor," diye gülüyor.

İkimizi de hızla ters çevirdiğinde kahkahalarla gülüyorum, sırtım yatağa çarpıyor ve Grant üzerimde geziniyor. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde gülümsemem azalıyor ve ruh halim birkaç dakika önceki yoğunluğuna geri dönüyor.

Ona bakarken gözlerim sulanıyor, alçak, çakıllı fısıltı onları daha da bulanıklaştırıyor. "Bana öyle bakma."

"Sana bakmayı seviyorum. Çok yakışıklısın, biliyorsun." Gülümsüyorum, her şeyi nasıl katata- logladığımı görmesini engellemek için anı hafifletmeye çalışıyorum. Onun ağırlığını. Nefes alışını, saçlarımı koklayışını. Beni gıcıklayan sakalının kırıksıklığı. Bana bakarken gözlerinin nasıl yumuşadığını.

"Bana hatırlaman gerekiyormuş gibi bakma. Ben seninim, tatlım." Gözlerinde daha fazlasını, bir uyarıyı ya da istisnayı arıyorum. Ama yok.

Gel. Bu sakın, sessiz bir söz. Bir teklif. O benim, eğer istersem. Ve Tanrım, onu istiyorum. Onu tutmak için. Kalmasını. Onu sevmeyi.

Boynuma gömülmeden önce önce dudaklarıma, sonra alnıma kısa bir öpücük konduruyor. Kolları onu yeterince üstümde tutuyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Onu istiyorum. Her şekilde onu istiyorum.

"Benimle seviş."

Dişleri omzumda gezinirken isteğim anında karşılık buluyor. Geriye doğru diz çöküyor, bacaklarımı omuzlarına yaslamak için yukarı çekiyor. Parmaklarını pijama şortumun bel bandına sokuyor, başını çevirip ayak bileğimi öperken şortumu çıkarıyor. Bacaklarımı tekrar aşağı indirdiğinde dizlerimi aralıyor, başparmağı amımda aşağı yukarı kayıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece dudaklarımdan sessiz inilti çıkarırken başparmağının amımdan klitorisime ve geriye doğru oynamasını izliyor. Diz çöküyor ve yatarken giydiği boxer külotunu indiriyor, kalın ve sert siki tam olarak ne istediğini gösteriyor.

Aynen. Bir sızlanmanın kaçmasına izin verdim.

Başparmağını tekrar içimde gezdiriyor; bir, iki, üç, sonra öne eğilip başparmağını dudaklarımda gezdiriyor ve uyarılmışlığımı dudaklarımın etrafına çekiyor. Üstümde durup ağzımı yalıyor, ıslaklığı öpüp uzaklaştırıyor. "Burbondan daha iyi."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden, siki başparmağının olduğu yere sürtünüyor, klitorisime doğru hızla vuruyor ve benden bir nefes almamı sağlıyor. Tekrar diz çöktüğünde, kendini içime gömmeye başlıyor ve klitorisim boyunca küçük, ölçülü vuruşlarla kaydırıyor.

"Grant . . ." Nefes veriyorum.

Sanki bir şeyi ateşlemişim gibi kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru kaldırıp öpüyor. Dudakları ve dilleriyle cezalandırıcı bir öpüşme, ben ona doğru otururken, kalçalarımı döndürürken ve kalçalarının her itişinde onu daha derine çekerken kırbaçlıyor ve tüketiyor. Vücudumuzu kayganlaştıran ter ve onun inleme şekli, benim ya- gasm'ımı sabırla bırakmak için bekliyor.

"Laney . . . siktir."

"Biliyorum," diye nefes veriyorum. Ben ona tutunurken kolları beni sımsıkı sarıyor, yüzümü boynuna gömüyor ve dudaklarımı onunkinden boynuna ve omzuna doğru gezdiriyorum.

"Çok iyi, çok mükemmel hissediyorsun." Boynuma karşı inlediğinde, dudaklarımı bulacak kadar geriye eğiliyor. Öpücüğü zar zor biterken

Ağzını açıyor, beni ona karşı daha sıkı tutuyor, içime öyle derin giriyor, içimde beni titreten o noktaya dokunuyor. "Boşalacağım, bebeğim."

Onu daha sıkı tutuyorum, geri çekilmesine izin vermiyorum ve kendi orgazmımı kovalıyorum. "Gel."

Talebi anladığından emin olmak için başını geriye doğru eğiyor.

Bu yüzden açıkça söylüyorum. Her parçama sahip olmasını istiyorum. "Benimle."

Kalçalarını tam olarak eğiyor, böylece klitorisime sürtünüyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Tamamen düşmeden önceki son anda, "Eğer çekilmemi istiyorsan, bebeğim, bana şimdi söylemelisin" diyor.

Beni daha hızlı becermesine izin verirken başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Siktir, şimdi gel," diye inliyorum, çığlık atmadan hemen önce.

Eli saçlarıma dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, göğsünün derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. Aldığı zevkin sesi görüşümü bulanıklaştıran son parça oluyor. İçime boşaldığı anda tüm vücudum geriliyor, sıkılıyor ve nabız gibi atmaya başlıyor. Ağır nefesler ve ter art arda geliyor. Pislik ve sıcaklık. Şehvet ve tüm vücuduma yayılıyormuş gibi hissettiren bir aşk. Tenimin her santimetrekaresine.

Yana düşüp yatağın üzerine yığıldığında beni de yanına alıyor. Birbirimize sarılıp az önce paylaştığımız her şeyin etkisinden kurtulurken bacaklarımız ve örtülerimiz birbirine dolanıyor.

İkimiz de hareket etmeden dakikalar geçiyor. Ve onun içimden damladığını hissedebiliyorum.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. Gözleri kapalı ve dudaklarında küçük bir gülümseme var. Kare çene hattından burnunun belirgin eğimine kadar profilini inceliyorum. Ayı ayrı olsalar sert ve korkutucu olabilirlerdi ama gözleri ve dudaklarının saçlarıyla buluşma şekli onu güzelleştiriyor.

"Bana bakıyorsun ve sanki vedalaşıyormuşuz gibi beni beceriyorsun."

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabilir? "Ben de seni sevdiğimi söylüyorum-"

Gözleri açılıyor ve kocaman gülümsüyor, ama gözlerimden akan yaşları ve ona söyleyeceğim şeye gülümseyemediğimi görünce gülümsemesi bozuluyor. "Ama?"

"Ama kalabilir miyim bilmiyorum kovboy. Ailenizden kimseyi tehlikeye atamam. Seni riske atamam-" Bu itirafla birlikte dışarı çıkmak isteyen çığlığı yutuyorum.

Eğilip yüzümü avuçladı. "O zaman evlen benimle."

"Ne?" Gözlerini arıyorum, çünkü bu kelimelerin ağzından çıkmasını beklemiyordum.

"Evlen benimle. Eğer gitmen gerekirse, evli olduğumuz sürece seninle gelmeme izin verirler."

İçimdeki gülümsemeyi ve gergin kahkahayı gizleyemiyorum. "Bu çılgınca. Grant. Daha yeni başladık ..." Gerçekten ne dediğini düşünürken kaşlarım birbirine yaklaşıyor. Ayrıntıları bile bilmeden, bu adam evlenmemizi öneriyor. "Evlenmek istiyor musun ki?"

"Sana mı? Evet." Bunu o kadar kendinden emin söylüyor ki, sanki bu aceleye gelmiş bir karar değilmiş ya da onu tanıyalı neredeyse hiç zaman olmamış gibi.

"Ama senin hayatın burada. Ailen. Birbirimizi sadece-"

Çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlayarak sözlerimi yarıda kesiyor. "Ailem her zaman benim ailem olacak. Nerede olursam olayım, ben onları seviyorum, onlar da beni seviyor. Ama hayatım hakkında yanılıyorsun, tatlım. Suda debelenip duruyorum. İnsanları uzak tutmaya çalışarak zaman harcadım. Ama yeniden yaşamaya daha yeni başladım." Burnumun kenarına düşen gözyaşımı siliyor. "Hiçbir filtresi olmayan ve bana kovboy diyen bu kadın, hayatı birlikte yaşamak istediğim kişi. Zaten bildiğim bir şeyi bana söylemesi için daha fazla zamana ihtiyacım yok."

Karnım zil çalarak doğruluyorum ve gözlerinin benimkiler arasında dans edişini, ne düşündüğümü arayışını izliyorum. Ne söyleyeceğimi.

Saçlarımı omzumdan uzaklaştırırken derin bir nefes alıyor. "Griz'in annesiyle başladı. Sonra ilk karısına oldu, sonra da büyükanneme." Boğazını temizliyor. "Sonra annemle babam." Parmaklarını elimin üstünde gezdiriyor. "Fiasco insanların arkasından, nasıl incittiğini düşünmeden bir şeyler söylemeyi seviyor. Çocukluğumuzdan beri duyuyoruz: 'Foxy oğlanları lanetli'. Fiona'yı kaybedene kadar bu lafın üzerinde fazla durmamıştım. Sonra da Lincoln Olivia'yı kaybedince."

Bu olayın onu ne kadar derinden etkilediğini görebiliyor ve hissedebiliyorum. Sevdiği bu kadar çok insanı nasıl kaybettiğini anlamak mümkün değil. Ve sonra bunun bir şekilde onun hatası olduğunu düşünmek? Parmaklarımı onunkilere doladım.

"Fiona'yı çocukluğumuzdan beri tanırdım. Okula ve sonunda akademiye birlikte gittik. Ben ondan bir yıl öndeydim ama o Del'in yerini doldurmaya hevesliydi."

"Del onun babası mı?"

Başını sallıyor. "Ve Fi- asco PD için çalışmaya başladığımda en iyi arkadaşımды. Fi ile aramızdaki şey, uzun süreli bir aşk değildi. Çıkarları olan arkadaşlar olarak başladı. Sarhoş olup takılıyorduk. Yolun bir yerinde ona aşık oldum." Gülümsüyor. "Kimseye bizden bahsetmek istemedi. Söyledim ama onun için işlerin daha zor olduğunu biliyordum. Bölümdeki altı kadından biriydi. Ve ona saygı duyuluyordu; Del bundan emindi." Boğazını temizliyor. "Del benim üstümdü ve ona yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum."

Boynunun arkasını ovuştururken, bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum ve bunları hiç yüksek sesle söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

"Ona onu sevdiğimi söylediğim sabah, bir çağrıya gittiği geceydi ve" -yine boğazını temizliyor- "iyi bir çağrı değildi ama gitti. Sevk emrini duyduğum anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. İçimde bir his vardı; ona geri çekilmesini söyledim. Ve oraya ulaşamadım." Gözleri sulanıyor ve bana anlatırken gözlerinin düşmesine izin vermekle nasıl mücadele ettiğini izliyorum. "Ona destek olmak için yeterince hızlı gidemedim." Elimi daha sıkı tutuyor. "Ondan sonra artık işimi yapamaz oldum. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve her gün oraya gitmek bana birinin gerçekten yardımına ihtiyacı olduğunda, sevdiğim birinin, oraya zamanında ulaşamadığını hatırlattı." Boştaki eliyle gözlerini kapatıyor ama o kapatır kapatmaz ben de içeri girip kollarımı ona doluyorum. Kalbim onun ve taşıdığı bu suçluluk duygusu için kırılıyor.

Başını aşağı eğerek alnını omzuma dayıyor. "Ve bir Bir yıl sonra Liv bizi terk etti. Linc ve yeğenlerimin yanında olmak için acımı bir kenara bıraktım ama ondan sonra hiçbir şey hissetmek istemedim. Yıllarca hiçbir şey hissettiğimi sanmıyorum. Çalıştım, ağırlık torbasında çalıştım ve burbonumu yaptım. Hepsi bu kadar."

Bana bakması için arkama yaslanıyorum. Ona bunu söylerken beni görmesine ihtiyacım var. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, dudaklarına ulaşan bir damla yaşı siliyorum. "Ben.. Ben.. Şanslıyım."

Bir süre gözlerimi aradı.

"Bana neden şanslı olduğumu sor, kovboy." Gülümsüyorum ve gözlerindeki bakışla tüm vücudum ısınıyor.

Dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "Neden şanslısın, bebeğim?"

"Çünkü beni seviyorsun."

Söylediklerimi duyunca gözleri kapandı ve burnu kıvrıldı

o.

"Çünkü seni sevebiliyorum. Ve seninle evleneceğim."

Gözleri benimkilerle dans ederken elleri yüzümü çevreliyor.
"Evet mi?" "Evet." Çılgınca başımı sallıyorum, bir damla
gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Ellerim onun yüzünü sarıyor, yüzümü çerçeveleyiyor. Dudakları
dudaklarımı bulduğunda, sevdiğim adamı öpmekten daha fazlasını
hissediyorum. Eve dönmüş gibi hissediyorum. Bu karmaşık ve şefkatli
adam, kendisi için tek seçenek olduğu korkusuyla çok fazla kaybın
arkasına saklandı.

Başımı arkaya eğiyorum, söylediği ve şu ana kadar bir araya
getiremediğim bir şeyi düşünüyorum. "*Burbonunu yaptım* da ne
demek?"

Chariea 7ç

Hibe

"GERÇEKTEN KENDİ ATIMA BİNMIŞ GİBİ HİSSEDİYORUM," diyor sırtı önüme gelecek şekilde eğilirken. Ve lanet olsun, ona bu kadar yakın olmak iyi hissettiriyor. Dün gece burbonumu sorduğunda onu buraya getirmek istedim ama bir planım vardı. Ve gün ışığına ihtiyacımız vardı.

"Olabilirdi, ama ben seni burada seviyorum." Boynuna sokuluyorum.

"Sabahları erkenden gittiğin yer burası mı?" Etrafımdaki açık araziye bakıyorum ve ağustos böceklerinin vızıltısının sabahın alçak uğultusunu nasıl koruduğunu dinliyorum, Tawney ise son birkaç gündeki şiddetli rüzgârların savurduğu bluegrass polenlerine homurdanıyor.

"Her gün değil ama en azından her bir ya da iki haftada bir bu kadar uzağa geliyorum."

Onu görmeden önce duyabiliyor. "Bu da ne-?"

Tırmandığımız küçük tepeyi aştığımızda nefesi kesiliyor. Griz'le buraya ilk geldiğimde ben de aynı şeyi hissetmiştim. Burası Fiasco'da açık ara en sevdiğim yer. İçki fabrikası ya da ahırların ötesinde. Burası büyük ve önemli hissettiriyor. Her zaman öyleydi.

Çağlayan su, çıkıntısından otuz metre aşağıya doğru akar ve yuvarlanır, kayaların üzerinden sıçrar ve sonunda derin bir havuz oluşur. Şelalenin genişliği yüz metreden fazladır ve en basit şey olan suyu, beyaz pus ve ince sisten oluşan hareketli bir perde gibi gösterir.

Yılın bu zamanında nehrin hareket etmesini sağlayacak kadar yağış ya da kar olmadığı için o kadar yoğun değil ama yine de kükrüyor. Ve müthiş bir manzara.

Julep arkamızdan havlayarak geliyor. Birkaç mil geride bir tavşanın peşinden koştu, ne zaman burada olsak en sevdiği oyun bu oluyor. Onu sadece bir kez aramak zorunda kaldım, o da bir sıra tavşan bulup gitmediğinde. Tıpkı o lanet tavşanlar gibi o da Laney'de sevdiği bir şey buldu. Köpeğim biliyordu, ben fark etmeden önce bile. Kısa bir ıslık çaldım. "Jules. Devam et, kızım." İkimiz de bu kadar erken yola çıkarken geride kalmasına imkân yoktu. Zaten bunun için onu da yanımızda istiyorum.

Jules yanımdan geçerken Laney'nin gülme sesine ben de gülümsüyorum.

"Bu sana çok yakışmış."

Omzunun üzerinden ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Bana göstermek üzere olduğun şey her neyse, onun için heyecanlısın."

"Çok haklısın, öyleyim." Bir bacağımı aşağı eğip Tawney'nin sırtına doğru kaldırdım ve uzun çimlere vurdum. Dün gece ona evlenme teklif etmeyi planlamamıştım. Bunu burada yapmayı planlamıştım. Ona bir parçamı gösterecek, sonra da iyi kısma geçmek isteyip istemediğini soracaktım. Hayatımıza şimdi başlayalım, sonu nereye varırsa varsın. Kalabilsek de kalamasak da ya da gitmek zorunda olsak da. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istediğime karar verdiğimde, onun da aynı şeyi isteyeceğini bilmem gerekiyordu.

Uzanıp elimi uzatıyorum ama o inat ediyor ve bacağını tekmeleyerek kulplu beygire tutunuyor ve ayakları yere değerken bir çığlık atıyor. Sanki jimnastikte bir numara yapmış gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"Zarif."

"Doğal yetenek," diye şaka yapıyor.

Telefonumu çıkarıp saate bakıyorum, sonra elini tutuyorum. Son birkaç yıldır zamanımın çoğunu harcadığım şeyi ona göstermek için hâlâ bolca vaktim var. "Hadi gel."

"Şu anda güneş olmadan su donacak mı?"

Şelalenin yanında ilerlemeye devam ediyorum. "İçeri girmiyoruz. Arkadan gideceğiz."

Gülüyor ama sonra kaşları çatılıyor. "Ne?"

Onu ileri doğru çekmeye devam ediyorum ve Julep önden koşuyor. Patikalar kademeli, izlerle kaplı ve basit bir tırmanış. Sadece bulması kolay değil. Ben öyle istedim. Düşen su boyunca yukarı çıktığımızda-

ter, sis sanki hareket halindeki nem değil de kendi başına bir duvarmış gibi etrafımızda dans ediyor. Yan taraftan bakıyor. "Ne kadar derin?"

Omzunu geri çekiyorum. "Ace ve Lincoln koşup Tawney'nin bağlı olduğu yere yakın bir yere dalarlardı. Bunun için yeterince derin."

"Onlarla birlikte gitmedin mi?"

Yutkunuyorum ve aşağıdaki derin havuza düşen suya bakıyorum. Burayı seviyorum, gürül gürül akan suyun sesini, tarlanın bu köşede bambaşka bir şeye dönüşmesini. "Bir kere denedim. Sonunda göbek atmaya başladım çünkü düşmek hoşuma gitmedi."

Akan suyun üzerinden dışarı bakıyor. "Nasıl hissettirdi?"

"Sanki başıma gelecekleri kontrol edemiyormuşum gibi." "İşte." Ve bir fiske ile, dize ışıkları

Kaya duvarının yarıkları boyunca, şelalenin mağarasının içine yerleştirilmiş, devreye giriyor ve aydınlatıyor.

Yavaşça içeri girerken gözleri mekânda dans ediyor. Küçük bir çalışma tezgâhı ve burada olduğumda ihtiyacım olan birkaç alet; eldivenler, meşe teller, çingiraklar ve bir viski hırsız. Ama birkaç adım daha atınca bana dönüp bakıyor.

"Burbonun mu?"

Kulağa nasıl geldiğine gülümsüyorum. "Burbonum."

Her iki yanda istiflenmiş, dört fiçı yüksekliğinde ve nerede bittiğini görmek için biraz daha yürümesi gerekecek kadar derin fiçı raflarına bakarken dudakları aralanıyor.

"Buraya on üç ya da on dört yaşındayken Griz'le birlikte geldim. Bana eğer akıllıysam, beni belli bir şekilde hissettiren yerleri hatırlamamın iyi olacağını söyledi. Bunun neden aklımda kaldığını bilmiyorum ama kalmıştı. Büyükbabam yıllar önce bana çok belirsiz bir şey söylemişti." Serin ve nemli mekâna bakıyorum. "Bourbon'un güzelliği yaşlanma biçimindedir. Yaşlandıkça insanların daha çok takdir ettiği birkaç şeyden biridir. Ama bunun dışında Kentucky burbonu çok iyi iş yapar çünkü-"

"Aşırı hava değişiklikleri yüzünden," diye bitiriyor göz kırparak. "Ve su." Kooperatifte, buradaki suyun içinde ne olduğu konusunda onunla dalga geçtiğim o gün aklıma geliyor.

"İşte benim kızım." Bunu bilmesine bayılıyorum. Laney artık sadece temel bilgileri bilmiyor. Turların sonunda dökerken onu izliyor ve dinliyorum; tatlar hakkında fikirleri var ve

Lincoln'ün öğretmeye çok hevesli olduğu bilimi öğrendi. Bu da başka bir heyecan.

Eldivenleri, tornavida ve tokmakla birlikte aldım. "Meşgul olmak ve kafamı dağıtmak için bir şeye ihtiyacım var." Boğazımı temizliyorum, polis departmanından ayrıldıktan sonraki halimle gurur duymuyorum.

"Demek burbon yaptın."

"Demek burbon yaptım."

Onun birkaç adım ilerisindeki en alt sıraya çömelıyorum. "Yaşadığım bu kederi bir şeye dönüştürmek istedim. Hem hatırlamak hem de bir süreliğine unutmak için bir yol, eğer mantıklı geliyorsa."

Elini kolumda gezdiriyor. "Öyle."

"Sadece birkaç şeyde iyiydim." Yeni açtığım fiçıyı başımla işaret ediyorum. "Ve iyi burbon bilmek bu listenin en başında yer alıyor. Bunun için herhangi bir planım yok. Kimsenin haberi yok, kardeşlerimin bile."

"Ne?" Benimle alay ediyor, gözleri kocaman açılmış, sesinden inançsızlığı belli oluyor. "Bunu bilmiyorlar da ne demek?"

Uzun tıpayı açık yuvaya daldırıyorum. "Bu benim içindi. Ve şimdi ..." Sıranın aşağısına bakıyorum ve tüm fiçileri görüyorum. Bunu yapmak için harcanan ter ve zaman, onu buraya getirmek ve daha iyi bir şeye dönüşmesi için bir yer vermek beni gururlandırıyor. "Artık isterlerse onların. Benim artık buna ihtiyacım yok."

"Tüm bunları öylece bırakamazsınız. Hepsini buraya getirmek için neler gerektiğini hayal bile edemiyorum. Ve püreyi doğru yapmak için harcanan zamanı."

Ağzım açık kaldı. "Uygun bir dil kullanarak seni dinliyorum." Elini kalçasına koyarak, "Ben yaşıyorum, nefes almak ve Foxx Bourbon ile yatmak. Neden bahsettiğimi biliyorum." Bana sırtıyor.

"Çok seksiydi, olan buydu. Gel buraya," diyorum ona doğru uzanarak. Diz çöktüğüm yere doğru eğiliyor. Dizlerim her saniye beni öldürüyor ama lanet olsun, bu kadını öpmeye bayılıyorum. Yumuşak dudakları dudaklarımı içiyor ve eğer dikkatli olmazsam, onu tam burada becereceğim. Geri çekiliyorum ve tekrar yaptığım şeye odaklanıyorum. Uzun viski hırsızını tutuyor ve rengine bakıyorum - bu sırada koyu kehribar. "Tadına bak."

"En son seninle birbirimize viski içirdiğimizde çırılçıplak kalmıştık."

Bu anıya gülümsüyorum. "Aç," diyorum, uzun burbon tüpünü onun üzerinde tutarak.

Ağız açılıyor ve içine bir damla bırakıyorum. Yavaşça yutarken gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana küçük bir özür iniltisi veriyor. "Tatlı bir bitişi var. Bunu sevdim."

Şişelemek için bekliyordum. Hazır olmasaydı bile, sırf birazını yanıma alabilmek için şişelemek zorunda kalacaktım. Ama tadına baktığımda ve dilimi kapladığında, bunun iyi bir burbon olduğunu anladım. Bu fiçılarda biraz daha bekletilirse, bir kısmı harika bir burbon olabilir.

"Gerçekten öylece bırakacak mısın?" Dudaklarını büzerek rutubetli alana bakıyor. Şelalenin gürültüsü ve jeneratörün çalışması, yürüdüğü mesafeden neredeyse bağırmasına neden oluyor. "Tüm bunları buraya nasıl getirdiğini bile anlamıyorum."

"ATV ve arkaya bağlanan küçük bir römork. Sadece küçük partiler yaptım. Sonra buraya geldiğimde rayları indirdim ve onları yuvarladım."

"Peki tüm bunlara ne olacak?"

"Bunu bırakmak iyi olabilir. Küçük çiçeklerime miras kaldığında kullanmaları için verebilirim."

Bana gülümsüyor ve kollarını boynuma doluyor. Onu daha yakına çekerken eldivenlerimi çıkarıyorum. "Sen iyi bir amcasın. Kardeş. Büyük oğul. Sen iyi bir adamsın Grant Foxx."

"Benim de bazı anlarım oluyor," diye şaka yapıyorum.

Ama o başını sallıyor. "Nasıl öylece gidebildin?" Kaşları birbirine çarpıyor, her saniye daha ciddi görünüyor. "Gitmek isteyemezsin."

Onu öperim. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Bu kadar basit. Kimse benden seçim yapmamı istemedi, ama bu sensin bebeğim. Beklediğim şey sensin. Cesur. Akıllı." Dudaklarını tekrar öpüyorum. "Ateşli ve tatlı. Ve istediğim şey."

Çilek sarısı dalgaların oluşturduğu perdeyi omuzlarının arkasına itiyorum. "İki şişe alacağım ve ben evi özlediğimde içeriz. Nasıl olur?"

Başını pazuma yaslamış, yukarı bakıyor ve uzun zamandır ilk kez yeni bir şey için heyecanlandığımı hissediyorum. Bilinmeyen bir şey için.

"Bu doğru değil, biliyor musun?"

Ne sorduğunu anlamak için gözlerine bakıyorum.

"Sen birkaç şeyden daha fazlasında iyisin Grant." Parmaklarının ucunu saç çizgimde gezdiriyor ve ben de onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Julep'in havlaması mağarada yankılanıyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Gitme vaktimiz geldi."

Hiç soru sormuyor, sadece köpeğime kocaman gülümsüyor ve onu kulaklarının arkasından kaşıyor. Julep'in arka bacağının karnına vurmaya başladığını gördüğümde doğru noktaya çarpıyor. Kürkü sabahdan kalma çamurlu ve nemli ama Laney'nin umurunda bile değil; tüm ilgisini Jules'e veriyor.

"Burası çok güzel." Elini alnına koyuyor ve gökyüzünde yükselip sudan yansıyan güneşe bakıyor. Atın yanına döndüğümüzde, elimdeki şişeleri Tawney'nin heybesinde sakladığım ayakkabı kutusu büyüklüğündeki tahta kutuyla değiştiriyorum.

Kutuyu ona uzattım. "Tüm bu şeyler elime geçene kadar bunu yaptığımı bile fark etmemiştim-" Sözümü kestim. "Aç şunu."

Parmaklarını zımparalanmış ve parlatılmış ahşap tablanın üzerinde gezdirirken gözleri kutudan bana dönüyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Ellerimi arka ceplerime sokarak hızlıca başımı sallıyorum. "Fıçılar için kesilemeyen kusurlu meşe çıtalarından bazılarını kullandım. Doğru uyumu bulmak biraz zaman aldı. Ama yine de oldukça güzel bir şekilde bir araya geldi."

Aşırı büyümüş çimenlere oturduğunda, kır çiçekleri yer açmak için etrafında eğiliyor. Lark ve Lily ile birlikte saçlarına ördükleri kurutulmuş papatya ve mor koni çiçeği saplarını çıkarırken kutuyu bacaklarının üzerine koyuyor. Ace'in Midnight Proof'taki doğum günü gecesinde şeffaf gömleğine yapışmış olan kristallerden birkaçı. "Bazıları botumda ve cebimde kaldı." Gülümsüyorum.

Dudaklarında beliren sırıtiş, bunların neden gelişigüzel bir şekilde kim bilir nereye düştüğünü tam olarak hatırladığını gösteriyor. Griz ve benim onu sinekle balık tutmaya götürdüğümüz sabah kullandığı olta yemini tutuyor.

Ama Fiasco, Kentucky mıknaısını çıkardığında gözleri benimkilere kaydı. Babası ve hatıraları hakkında söylediklerini hatırladım. Hatta söylediği her şeyi hatırladım. Farklı gülümsemelerini ve tüm 'anlattıklarının' aslında anlatmak değil, sadece henüz ezberlemediğim tavırları ve alışkanlıkları olduğunu düşünmeye başlamıştım. Hepsini öğrenmek istiyorum.

"Burada yeni anılar biriktiriyorsun." Başımı eğiyorum. "Yeni bir hafıza kutusuna ihtiyacın var." Gözyaşlarını tutmaya çalışırken yüzünü kılması, dün gece yaptığı gibi, bana

Aynı duygular boğazımdan dökülüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, bulanık ve söylemek istediği çok şeyle dolu, ama ben kutuya bakıyorum ve devam etmesi için onu teşvik ediyorum. İçinde bir şey daha var. Onu bugün buraya getirmemin nedeni buydu.

Gördüğü anda anladım. Dudakları öyle bir açılıyor ki, bunu beklemediğini anlayabiliyorum. Üzerinde basit bir yuvarlak pırlanta olan ince altın bir yüzük tutuyor. Tam oturmayabilir ama bir yolunu buluruz.

"O büyükannemin yüzüğüydü. Griz'e senin almanı sorun edip etmeyeceğini sordum. Nereye gidersek gidelim ailemden bir parça bizimle olsun." Bu kez diz çöküyorum, tek dizimin üzerine, daha fazla zamanım olsaydı planladığım gibi. "Seni seviyorum Laney. Ben nasıl senin olacaksam, senin de benim olmanı istiyorum. O yüzüğü takmaktan gurur duymanı sağlayacağıma söz veriyorum. Aynı şekilde senin ailen olacağıma, seni güvende tutacağıma ve seni her gün biraz daha fazla sevmeye devam edeceğime söz veriyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve kollarını omuzlarıma atarken küçük bir hıçkırık çıkarıyor. "Biraz daha. Her gün," diyor usulca. "Sen de benimle güvende olacaksın kovboy."

Kollarımı ortasına dolayarak ayaklarını yerden kaldırıyorum. Güneşin ışığını alan gözlerindeki maviliğe bakıyorum. Tarihin tekerrür edeceğine dair süregelen korkuyu yutuyorum. İstedğim hayatı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bunu yeterince uzun süre yaptım. Dans pistindeki o geceyi ve ona nasıl bir kadın olduğunu sorduğum zamanı düşünüyorum. Ve sonunda ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu. Hiç kimseyi onu istediğim kadar çok istememiştim.

"Sana neyi sevdiğini sorduğumu hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor, dudakları kısa bir süre benimkilere değişiyor.

Dudaklarımı boynunun kenarlarında gezdiriyorum. "Göster bana."

Dudaklarında bir sırtışla bana bakmak için arkasına yaslanıyor. Kollarımdan sıyrıldı. Sonra küçük bir adım geri atarak açık alana göz gezdiriyor. Onu arzulamaktan ve ne yapacağını beklemekten içim içimi yiyor. Ne söyleyeceğini. Gözleri bana geri döndüğünde, vücudumun uzunluğuna bakıyor.

"Gömleğini çıkar."

Bunu sorgulamıyorum. Boynumun arkasından tutup gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

Gözleri dövmelerimin etrafında, g ö ğ s ü m d e ve karnımda dans ediyor.

"Şimdi kemer."

Şortunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı indirirken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Ben kemerimi çözerken o geri çekilmeye başladı. Aramızda bir metre mesafe varken, "Şimdi de kotun" dedi. Bu sabah dolabımdan aşırıldığı kolları kesilmiş Fiasco Bourbon tişörtünü çıkarıp atıyor ve üzerinde zar zor giyebileceği bir iç çamaşırı ve beyaz bir atlet kalıyor.

Yürümeye devam ediyor, ama arkasına baktığımda ne yaptığını anlıyorum. "Nereye gidiyorsun, Laney?"

"Düşmek ister misin, kovboy?"

Üzerimde sadece bir çift siyah boxer külotla onun peşinden koşuyorum. Onunla birlikte olduğum hiçbir gün rahatlık alanımın dışına itilmedim, ama bu beni hazırlıksız yakaladı. "Yapma!"

Ve bunu görmezden gelip yine de atlamak yerine, dik nehir kıyısının hemen kenarında durup bana gülümsüyor. "Benimle düş, Grant."

Cezalandırıcı, neredeyse yalvaran bir öpücükle dudaklarını dudaklarımın arasına alıyorum. Sinir ve heyecanın verdiği adrenalin, çıplak ayaklarımın altındaki şelalenin titreşiminden bile daha yüksek sesle içimde uğulduyor. Ben hazırım. "Pekâlâ bebeğim, sıkı sıkı tutun."

Yapıyor. Uçurumun kenarına gidip düşmeden önce kısa bir koşu başlıyor. Laney kollarımdayken aşağıdaki serin suya dalmadan önce sadece birkaç saniye geçiyor.

Çocukken kardeşlerimin atladığı yerle aynı yer. Her zaman çok yüksek görünürdü. Düştüğümüzden çok daha uzakta.

İhtiyacı olduğu kadar çabuk yüzeye çıkabilmesi için onu bırakıyorum. Nefes almak için yukarı çıktığımda, çoktan orada parlak bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için başımı sallıyorum ve "Wahooo!" diye bağırıyorum. Suyun ve etrafımızdaki toprağın yankısı sesi bize geri yansıtıyor.

Birbirimize doğru yüzerken gülüyoruz, ellerim onun kalçalarını bulurken bacakları ve kolları yeterince yakınlaştığımızda beni sarıyor.

Tek hissettiğim şeyin iyi olduğu bir zaman, bir gün, bir an hatırlamıyorum. Bu kadın söz konusu olduğunda beklenen tek bir şey bile yok ve bunun nasıl bir hayat olacağını düşündükçe gülümsüyorum.

Bölüm 40

LANEY

"LANEY!"

"Laney!" İkisi de ahıra doğru koşarken Lily, Lark'ın üzerinden bağırıyor. "Laney, saçın için sana en mükemmel çiçekleri yaptık."

Grant'in bahçesindeki kır çiçekleriyle örülmüş bir dantel parçasını tutuyorlar. "Bunları giyecek misin?" Lark soruyor, küçük kız kardeşinden çok daha sakın.

Lily ayakkabılarının içinde zıplıyor. "Lütfen? Lütfen mi?" "Sanırım Griz sana söyledi, öyle mi?"

"Grant Amca'yla evleneceğini mi? Evet. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Çok uzun zaman önce döndü."

Grant'in gözleriyle buluşuyorum ve gülümsüyorum, az önce birbirimizi kutlayarak geçirdiğimiz zamanı düşünüyorum. Burada bizi neyin beklediğini unutarak.

"Tabii ki bunları giyeceğim." Şaşırmış gibi yaparak ağzımı açıyorum ama kesinlikle etkileniyorum.

"Dantel büyükannemizin düğününden kalmaydı. Babam da annemizin bunu kendi düğünlerinde giydiğini söyledi, o yüzden artık senin olmalı."

İkisinin de annelerinden bahsettiğini ilk kez duyuyordum ve bu parçayı benimle paylaşmak istemeleri beni tam göğsümden vurdu. *Bunu nasıl bırakabilirim? Onları nasıl bırakacağım?*

Griz beni kucakladı. "Kırk yaş daha genç olsaydım ..."

Grant gülerek, "Çek ellerini, Griz." der.

Gitmeme izin vermeden önce bana fısıldıyor: "Aileye hoş geldin hayatım." O gün çok yoğun olan duygularımı yutuyorum. Bu aileye katılmak ve bunun tadını çıkarmak için burada olamayacağımı bilmek.

Hadley kızların arkasından yaklaşıyor ve kollarını belime dolayarak bana doğru atılıyor. "Bir Foxx yakaladın, seni baş belası!"

Burnumu kıvrırken bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Biliyorum."

"Anlıyorum Grant. Ben de onu elimde tutmak istiyorum." Grant arkamdan gelip önce başımın yanını, sonra da dudaklarımı öperken ona sırtıyor. Hadley'e doğru eğilerek, "Benim." diyor. Başka bir şey değil, sadece benim.

Adam Lily'yi kucağına alıyor ve ana eve doğru yürürlerken Lily kıkırdamaya başlıyor. Ona "Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi küçük çiçeğim?" diye sorduğunu duyuyorum.

Hadley kolunu benimkine doladı. "Bunlar savaş sözleri, umarım bunu biliyordur."

"Oh, o biliyor." Çok iyi hissettiriyor - bu kadar çok insan arasında bu kadar çok sevgi.

Kolumu Lark'a doladım. "Bu güzel danteli saçıma bağlamama yardım eder misin?"

O kadar parlak gülümsüyor ki, on yaşındaki bir çocuğun olabileceğini hayal ettiğimden çok daha olgun. "Gidiyor musun?"

"Gideceğimi nereden çıkardın?"

Evin yanından yürüyüp arka verandaya geldiğimizde, "Ace Amca'yla kavga eden kadın senin için geldiğini söyledi," diyor.

Başımı kaldırdığımda Ajan Bea Harper'ı görüyorum ve midem bulanıyor, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Ace'le konuşurken elleri bir mil hızla hareket ediyor. Biz yaklaştıkça Grant'in kucağında Lily ile önümden yaklaştığını fark ediyor. Tıradını kesiyor ve ellerini kalçalarına koyup gözlerini benimle kilitliyor. Mutlu değil.

"Lark, amcaların ve ben burada birkaç dakika kalabilir miyiz?"

Ama cevap veren Hadley'dir. "Hadi kızlar," diye şarkı söyleyerek onları içeri yönlendiriyor.

"Bea," diyor Grant başını sallayarak. Ama sonra bana yaklaşıyor, parmaklarını benimkilerle birleştirirken dimdik duruyor. İsteddiğimi fark etmediğim bir koruyucu.

Bana odaklanıyor, sol elime bakıyor, biraz önce elime takılmış olan altın kordona bakıyor.

"Onunla evlendin mi?" Bea, Grant'e bakarak sorar.

Önce bana baktı ve gülümseyerek sakince "Henüz değil, ama yapacağım" diye cevap verdi.

Bir süre bana baktıktan sonra bakışlarını Ace'e çeviriyor, sanki bu onun suçuymuş ya da o durdurmalıymış gibi.

"Bana bakma, Bea." Ellerini kaldırdı. "Ben de yeni öğrendim."

Ace, Grant'e gülümsüyor ve sonra bana göz kırpmıyor.

Dikkatim Bea'ya geri döndüğünde, çözemediğim bir şey var. Foxx ailesiyle olan ilişkisi. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Anlamıyorum-"

Grant çenesini yukarı kaldırıyor, sanki geri tepmeye hazırlanıyormuş gibi.

Elimi sıktı. "Bunu almak ister misin, Bea?"

Ruh halinin Bea'nın hayal kırıklığından, bilmeyen tek kişi benmişim gibi görünen bir sırra dönüşmesi beni şaşırtmıyor. Gümüş karanfil kutusunu çıkarıp bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırıyor, bir yandan da ceketinin cebinde çakmağını arıyor.

Lincoln, Griz'le birlikte yolumuzda dolaşıyor. Foxx'un tüm adamları gerçeği dinlemek için burada.

Grant bana küçük bir adım daha yaklaşarak sessizliği dolduruyor. "Hala anlayamadığım şey, neden burası? Onu neden buraya getirdin, Bea?" Bana bakıyor ve tuttuğu eli öpüyor. "Bunun için mutluyum ama anlamıyorum. Meşru bir WITSEC yerleştirmesi olsaydı asla bu konuda izin alamazdın."

Karanfilini yakıyor, derin derin içine çekiyor ve parmağını ağzına götürüyor.

"Bekliyorum," diye itiyor Grant.

Ancak gün ortasındaki nemde asılı kalmış gibi görünen büyük bir duman bulutunu dışarı üfledikten sonra cevap veriyor. "Çünkü onun güvende olacağı bir yere ihtiyacım vardı."

Grant dişlerini gıcırdatıyor. "Ama neden burası? Gidebileceğin pek çok yer var. Neden Fiasco?" Yere işaret ediyor. "Neden burası?"

"Çünkü ona borçluyum!" diye bağırdığında sözünü bitirmesine ancak izin veriyor.

Ne demek istediğini anlamak için yüzüne bakıyorum. *Ona borçluyum. Bana borçlu mu?*

Lincoln, "Ne demek istiyorsun-"

Eli havaya kalkıyor, sonra yanına düşüyor. "Çünkü Fiona'yı öldüren kişiyi durdurdu."

Kalbim duracak gibi oluyor ve Grant yanımda geriliyor.

Bu doğru olamaz.

"Çünkü lanet olası bir canavarla yüz yüze geldi. Kızımın canını alan canavarla."

Söyledikleri aklımı başımdan alıyor. Gerçekten anlamam bir dakikamı alıyor. Erkeklerden de aynı tepki geliyor.

"Bir kurbanı kurtardı. Tehlikeye doğru koştu, lanet olası bir yangın alarmını çalıştırdı ve sonra onu ortadan kaldıracak kapalı bir ifade verdi."

Grant sorar, "Ne demek isterdin?"

Elini bıraktım, tüm bunları çözmeye çalışırken huzursuz hissediyordum. "Sen Fiona'nın annesi misin?"

Grant mırıldanıyor, "Zar zor."

"Siktir git Grant. Kızımla nasıl bir ilişkim olduğu hakkında en ufak bir fikrin varmış gibi davranma," diyor karanfilini ezerek.

"İpuçlarından daha fazlası vardı, Bea," diye ona karşılık veriyor.

Bir an için gözlerini kapatıyor, bunun bir tartışmaya dönüşmesini engellemeye çalışıyor. "İçgüdülerimi dinledim. Yıllardır Fiona'nın katilinin profilini çıkarıyordum. Tıpkı senin gibi Grant, bunun yanlış zamanda, yanlış yerde bulunan bir meth kafası olmadığını biliyordum. O tür bir bıçak hassasiyetiyle değil. Ve sırtından kopan o parça ..." Başını sallıyor. "Sürünerek geçebileceği *hiçbir şey* yoktu ki buna sebep olsun."

Hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz, hepimiz dikkatle dinliyoruz, daha söyleyecekleri olduğunu biliyoruz.

"New York'ta kadınları alıkoyup sonra da parçalarını saklayan bir seri yakaladığımda, içimden bir ses bakmamı söyledi. Araştır." Yutkundum. "Ben de öyle yaptım." Çenesini yukarı kaldırarak duygularının kaçmasını engellemeye çalışıyor. "Sakladığı hatıra eşyaları vardı. Ve Fiona'nın DNA'sıyla eşleşen bir deri parçası vardı." Bir nefes daha duman çekiyor. "Kız burada çünkü adamın bir ismi yoktu. Parmak izi yok mu? Olsun. Onları yakan ya da kesen bir sürü psikopat var." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Ama hiç parmak izi yoktu."

Geçmiş. Dijital ayak izi yok. NYPD ya da FBI'ın bulabileceği bir aile ya da akraba yok. Onlar görmedi ama ben gördüm. Başka hiçbir şey yapmadığım kadar uzun süredir ABD'de görev yapıyorum. İçimden bir ses onun WITSEC'ten olduğunu söylüyordu."

Grant ensesini ovuşturuyor, kafası inançsızlıkla titriyor. "Laney'nin tanık koruma programına girmek zorunda kaldığı adamın tanık koruma programında bir varlık olduğunu mu söylüyorsun?"

Bea gözlerini etrafındaki dinleyicilere çeviriyor ama bunun özel olmasını istese bile sonunda bu dört adam arasında konuşulacağının farkında olmalı. "Yıllar içinde programda kaybolan sınırlı sayıda varlık oldu. Çoğu zaman, eski hayatlarına geri dönmek isteyen ve sonra ortadan kaybolan insanlar oluyor - kaçtıkları her neyse büyük olasılıkla onları yakalıyor. Ama nereye bakacağımı bildiğimde parçaları birleştirmeye başlamak çok da zor olmadı."

Griz sallanan sandalyelerden birine otururken, Lincoln verandanın bu kısmına çıkan merdivenlere oturur. Ama hem Grant hem de Ace ayakta dikilmiş, kollarını kavuşturmuş, gerisini duymayı bekliyorlar.

"İlk olarak Montgomery'ye yerleştirildi. Yaklaşık 20 mil buradan. Bu, herhangi bir ekibe liderlik etmeden ya da ana teması olmadan önceydi. Bu adam akıllıydı. Eyalet kanıtlarını teslim ettiğinde ne yaptığını biliyordu. Hem New York hem de Chicago'daki suç ailelerinin muhasebecisiydi. Hesaplıydı. Ama onun "-boğazını temizliyor-" "suç dışı faaliyetlerini bildiklerini sanmıyorum. Bu yüzden ispiyonculuk yaptı ve kendini yenilmez kıldı. Pek çok insanın hapse atılmasına yardım etti. Fonların ne için kullanıldığı, nereye gittiği ve kimden geldiği konusunda tanıklık etti. Son on yılların en büyük organize suç tutuklamalarından biriydi. Uzun lafın kısıası, Başsavcı suç ailelerini çökertecek bu tür tarihi tutuklamalar yaptığında, bunu tersine çevirmek için yarım kalmış işler olmayacaktır. O depoda tutuklandığında ve onu hapse atacak tanıklar bulunduğunda, bu durum bağlantılı suç ailelerine temyize gitmek ve potansiyel olarak bozmak için cephane verdi."

"Başsavcı bunun olmasına izin vermeyecekti, değil mi?"
Griz soruyor.

"Hayır." Bir süre Grant'e bakıyor, bunun yarattığı duyguyu içinde tutmaya çalışıyor. "Onu koruduk. Ve onlar da hâlâ bunu yapıyor."

Ace derin bir nefes vererek, "Şimdi ne olacak Bea?" diye sorar. "Del biliyor mu?" Grant araya girer.

"Henüz değil. Onu güvenli bir yere götürmeliyim."

Lincoln elini kaldırdı. "Bekle. Bana bu adamın gitmesine izin verdiklerini mi söylüyorsun?"

"Size bilmediğimi söylüyorum. Duruşma mahkeme programından çıkarıldı ve Başsavcılık ofisinden bana doğru dürüst bir cevap verecek kimseye ulaşamıyorum. Tutuklu ya da yakın zamanda nakledilmiş bir John Doe da bulamıyorum."

"Tanrım," diyor Lincoln, parmaklarını saçlarında gezdirirken.

Grant, Bea'yi Ace ile aynı sert bakışlarla izliyor ve ben dakikalardır nefes almamış gibi hissediyorum.

"Sana verdiğim sözleri tutmayı planlıyorum." Grant'e ve bana bakıyor. "Artık ikinizle birlikte işler biraz daha karmaşık olacak."

"Ve bir köpek," diyor Grant.

Başını sallıyor. "Hayır."

Omuz silkiyorum, sonunda bu konuda konuşuyorum. "Tartışmaya açık değil."

Bölüm 41

Hibe

İKİ GÜNÜMÜZ VAR. Fiasco'dan temelli ayrılmama 48 saat var. Buradan nefret ettiğim zamanlarda bile -çok fazla insan bana yardıma muhtaç biriymişim gibi baktığında ya da saçma sapan bir dedikodunun konusu olduğumda- burası yine de evimdi. Burada yaşlanmayı hiç hayal etmemiştim ama sanırım sonumun Griz gibi olacağını varsaymışım. Burbon ve yalanlarla hayatta kalmak. Sahip olduğumuz birkaç değişmezle yaşamak: zaman ve onun cezalandırıcı bir şekilde yavaş ve hızlı ilerleyişi. Ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin sonsuza dek sürmeyeceğinin iç burkan hatırlatıcıları.

Varsayımlarımın yanlış olduğu ortaya çıktı. Bir tür uyanış, evimin büyüdüğümde inandığımdan tamamen farklı bir şey olduğunu fark etmemi sağladı. İlle de bir yer değil, bir insandı. Ailem her zaman ailem olarak kalacaktı ve onları her gün özleyecektim ama Laney'e baktığımda, daha önce hayal etmeme izin vermediğim bir hayat ve bir aile gördüm. Müthiş bir manzaraydı.

Elimi sıcak gümüş sapın üzerine koyuyorum, bunun buraya son adım atışım olacağını biliyorum. Bu, gecikmiş bir konuşma borçlu olduğum bir arkadaşımın son kaburga yemeği olacak.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve ızgara et kokusu ile eski meşe panellerin tuzlu tadı Hooch's'un duvarlarını yıkıyor. İlçede pek çok restoran var ama burası her zaman değişmeyen bir yer oldu. Burayı özleyeceğim. *Onları özleyeceğim.*

Marla ön tezgahın arkasından bağıyor, "Bu akşam pırzola mı istersin, hamburger mi, Grant?"

Havlusunu omzuna atıyor ve az önce içeri girmiş olmama rağmen siparişe geç kalmışım gibi davranıyor. Kaşları bana doğru kalkıyor çünkü Marla hakkında kesin olan tek şey pek fazla şeye sabrı olmadığı. Özellikle de beklemeye.

"O ne alıyorsa ben de ondan alacağım." Tezgâhın en ucundaki Del'e başımı salladım.

Kahvesinden bir yudum alır. "Bu akşam pırzolanın yanında kaşık ekmeği yapıyor."

Arkadaşıma gülümsüyorum. "Ambrosia?"

"Marla, bana ambrosia yaptığını söyle," diye bağıyor ona.

Mutfaktan bağıyor, "Bir kurbağanın kıcı su geçirmez mi?"

Tanrım. Restorana bakıyorum, içeride sadece bir avuç insan var ama Perşembe akşamı geç bir saat ve aile yemeği kalabalığının çoğu evde çocuklarını yatırıyor. Bugünkü sıcağın sonra klima çalışıyor.

Kentucky'de Ağustos ayının ölü merkezi, dışarıda kalırsanız cildinizin terden sırlıslık olmasını sağlayabilir. Şu anda güneş olmasa bile hava ılıktı. Burbon için iyi, geri kalanımız için zor.

"Bunun evet olduğunu tahmin ediyorum."

Bana bakıyor. "Bu kadar gergin görünmenin nedeni bana o kıza aşık olduğunu söylemek istemen mi?"

Yanağımdaki kaslar seğiriyor ve ensem ısınıyor. Aramızda çok fazla geçmiş var. Çok fazla aşk da, ama bunu yüksek seviyede tutuyoruz. Bu hep böyleydi, Fiona'dan önce bile. "Bunun onunla bir ilgisi var." Boğazımı temizliyorum.

"Diğer nedenin karanfil tüttüren engerek olma ihtimali var mı?" Bea ve Del'in geçmişi burada dedikodusu yapılmayan tek ilişkiydi. Ama Bea gittikten sonra Del'in hiç çıkmadığını biliyorum. Ayrıntı vermedi, ben de sormadım.

Marla onun kahvesini doldurmak ve benim için yeni bir tane doldurmak için geri döndüğünde "Öyle," diyorum. "Teşekkürler, Marla."

"Yemekler birazdan çıkar," diyor ve bir sürahi suyla kabinlere doğru koşuyor.

"Sana senin adına mutlu olduğumu söylemeye çalışıyordum ama pek başarılı olamadım. Sonuna kadar sen ve Fi'den haberim yoktu. Onun için birini seçebilecek olsaydım, bu sen olurdun Grant. Ama o burada değil." Bir an duraksıyor, yutkunuyor.

Dibly. "Onu her gün özölüyorum ama onun mutlu bir hayatı vardı. Ne mutlu ki sen de bunun bir parçası oldun."

Bu gece gerçekten ağlamak istemiyordum ama yemin ederim bir şey daha söylese kendimi kaybedeceğim.

"Buna ihtiyacın yok ama her zaman dualarım seninle. Kimi seçersen seç."

Lanet olsun. Kollarımı tezgâha dayayıp başımı eğiyorum ve aşınmış muşamba zemine bakıyorum. "Kimseyi seçmeyi planlamamıştım."

"Aşkla ilgili komik olan da bu, değil mi?" Marla'nın ambrosia'sını kaşıkladığı mutfak penceresine bakıyor. "Planlarınızı görmezden gelme eğilimindedir. Ve biri seni gülümsettiğinde ancak bu kadar uzun süre aptalca davranabilirsin."

Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırmış olacaktım. Marla'yı izlerken ağzının kenarının yukarı kalkışını. *Lanetleneceğim*.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kahvesinden bir yudum alıyor, yüzünün yan tarafına baktığını görmezden geliyor. "Neden buraya bu kadar sık geldiğimi hiç düşünmedin mi?"

Başımı eğiyorum. "Yemekten olduğunu düşündüm." Gülümsüyor, kıkırdıyor.

"Öyle başladı."

Güldüm, "Pekâlâ." Başımı sallıyorum, en yakın arkadaşımın az önce bana biriyle birlikte olduğunu söylediğini ve nasıl oluyorsa tek bir kişinin bile bunu bilmediğini düşünüyorum.

Marla mutfağın sallanan kapısından hızla içeri giriyor. "Senin için orta pişmiş var," diyor ön kolundan kaburga tabağını indirirken. "Ve senin için de az pişmiş var, Del." Diğer kolundan kaşık ekmeği tabaklarını kaydırıyor ve sonra birdenbire, hindistan cevizi ve maraschino kirazlarıyla süslenmiş iki fincan limon yeşili ambrosia'yı kaydırıyor. "Aus jus'ı getireyim, bir saniye çocuklar."

"Kaşık ekmeği bu akşam çok güzel," diyor bir lokmanın üzerinde. İkinci ısıriktaki kulaklarım dikiliyor.

"Burada sudan başka bir şey servis etmiyoruz," dedi Marla, sesi hafifçe yükselmişti. Etten bir parça daha kopardım ve tezgâhın en ucundaki turiste baktım. Uzun boylu ve zayıftı, göze çarpan hiçbir özelliği yoktu. Arkaya doğru kaymış siyah saçlar, gümüş rengi yanları kaplıyor. Ama bu saçlar

Ensemde öyle bir his var ki, Del'in bacağını dürtüyorum. Beni geçip gittiğini görüyorum; kısa bir bakış ve daha fazlası değil.

"Görünüşe göre pirezola servis ediyorsunuz," diyor kuzeyli aksanıyla. "Dediğim gibi, menüde sizin için sadece su var," diyor Marla

geri ısıtır.

Serçe parmağındaki kalın ve altın yüzüğe bakarak ona bir kez daha bakıyorum. Tezgâhın üzerindeki tutucudan bir kürdan alıyor, sonra bu tavırdan hoşlanmamış gibi kısık bir kahkaha atıyor. "Kız kardeşimi buradan geçerken gördünüz mü acaba?"

Televizyonda çalan haberler dışında buradaki herkes sessiz ve bu konuşmayı dinliyor.

Marla ona en iyi bakışlarından birini atar: "*Benimle dalga mı geçiyorsun?*" "Eğer sana benziyorsa, o zaman hayır. Buralarda yeni biri yok."

"Daha çok annemize benziyor. Sarışın küçük şey. Laney ya da Eleanor ismine uyuyor."

Nefesimi dengede tutup pirezoladan bir parça daha ağzıma atıyorum ama bunu yaparken kendimi hasta hissediyorum. Düşünebildiğim tek şey telefonumu arabada unuttuğum. Ağzımı peçetemle silerek Del'e diyorum ki, "İşemem lazım. Bakalım bunu benim için paketleyecek mi?"

Marla'ya bakmıyorum. Sadece ikisinin yanından geçip arka taraftaki tuvalete doğru yürüyorum. Köşeyi döndüğümde Marla'nın "Dediğim gibi, buralarda yeni kimse yok" dediğini duyuyorum. Arka çıkıştan geçip kamyonetimi park ettiğim yere doğru olabildiğince hızlı ilerlerken başka ne söylendiğini anlamıyorum.

Arabayı vitese takıp Laney'i arıyorum ama cevap vermiyor. Tekrar aradığımda, birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja düşüyor. "Bebeğim, beni dinle. Julep'i al ve ana eve git. Ben seni almaya gelene kadar orada kal."

Kalbim boğazımda, Bea'ya bir mesaj gönderdim.

HİBE

911. O burada.

BEA

Arıyorum. Onu al ve oradan çıkar. Neresi olduğu umurumda değil.

Del'i aradığımda, daha çalmadan açıyor. "Senden birkaç dakika sonra çıktı."

"Arayın." Telefonu yüzüne kapattım ve yere bıraktım. "Siktir!" Direksiyona vurarak bağıriyorum.

Nabzım hızla atıyor, adrenalinim yükseliyor ve özel yolda gaza basıp aracı park ediyorum. Kamyonundan inip koşarak içeri girdiğimde kamyon zar zor durmuştu.

Yeterince hızlı hareket edemedik.

Ön kapıyı açtığımda Julep kuyruğunu sallayarak beni bekliyordu. Eğer bekliyorsa, Laney burada değil demektir. "Bebeğim, burada mısın?" Hâlâ Ace'le rickhouse'da olmalı.

"Jules, Laney nerede?"

Bana havlıyor. Laney'nin kim olduğunu biliyor ve benim dışımda onu koruyacak bir şey varsa o da Julep'tir.

"Git bul onu kızım." Ona bir ısıklık veriyorum. Ve uzun zamandır benden duymadığı bir emir. "Jules, git! Korum."

Arka köpek kapısından şeytan gibi koşuyor, çok hızlı, nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi.

Laney'nin telefonunu tekrar arıyorum ama o sırada mutfak tezgahının üzerinde vızıldadığını duyuyorum. "Lanet olsun."

Kapıya koşup arkamdan kapattım. Onun olabileceği sadece birkaç yer var, bu yüzden rickhouse'dan başlayacağım ve sonra Ace'in yerine gideceğim. Ama Hooch's'tan gelen yabancı, ben verandadan inerken eski Chevy pikabının önünden dönünce adımlarım duraksıyor.

"İyi akşamlar, efendim."

"İzinsiz giriyorsunuz. Burası özel mülk. Rica etmek yok." Ateşli silahım kamyonetinde ve bir av tüfeğim de atölyemde ama şu anda elimde tek bir silah bile yok.

Ellerini kaldırdı. "Sadece yanlış yerleştirdiğim bir şeyi arıyorum. Bulmama yardım edebileceğinizi düşündüm, Bay Foxx."

"Dediğim gibi-"

"Ve kendimi çok iyi ifade edebildiğimden emin değilim." Belinin arkasına uzanır ve bir Glock çıkarır, nasıl kullanılacağını çok iyi biliyormuş gibi nişan alır. "Çok özel bir isteğim var. Ve sanırım neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Sen ve ben benzer zevklere sahibiz gibi görünüyor."

Düşünmeden ileri atılmama neden oldu. Bir nefeste sağ baldırıma dayanılmaz bir acı saplanıyor. Ama bu beni ona doğru ilerlemekten alıkoymuyor. Burada savaşmadan yenilmeyeceğim. Acele ediyorum.

ve beklenmedik bir şekilde sağ kroşeyle çenesine vuruyor. Ama bu hareket dengemi bozdu. Silah tekrar patlıyor ve bu sefer kurşunun yan tarafımı sıyırdığını hissedebiliyorum. Anam avradım olsun, beni yere serecek kadar acıyor. Acı uyluğuma yayılırken bir gümbürtüyle yere düşüyorum. Ama bacağımın arkası daha çok yanıyor. Çıkış yarası.

Yan tarafım kanarken ve kalçam zonklarken üzerimde geziniyor. Uzaktan Julep'in havlama sesini duyabiliyorum. Başını sese doğru çevirip bana bakarken gülümsüyor. Silahın namlusunu kalçamdaki yaraya saplıyor ve kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle bağıryorum. Kuruluğu yutuyorum ve göz kırpyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. *Siktir, sakın bayılma*. Hareket etmem lazım.

"Sana bir kez daha soracağım. Nereye?"

"Git kendini becer," diye tükürüyorum ona ama görüşüm bulanıklaşmaya başladığı için zayıf kalıyor.

Kanıma bulanmış silahın namlusunu gömleğimin omzuna sildi ama ben hissetmiyorum bile. Bilincimi korumak için savaşıyorum.

"Bunu çok yaptım," diyor ürkütücü bir şekilde. "Şimdi benim güzel küçük hırsızıyla oynamayı çok istiyorum."

Ama onu uyarmak için hareket edemem. Onu kurtarmak için savaşamam. Ya da bu pisliği ondan uzak tutmak için ona herhangi bir zarar veremem. Julep'in ona zamanında ulaştığını biliyorum. Birbirlerinin icabına bakacaklar. Bunu biliyorum.

"Hiç yardımcı olmadınız." Ve sonra her şey kararır.

Bölüm 42

LANEY

"BU İYİ BİR FIKIRDI." Ace rickhouse'un önünde yürürken gülümsüyor. Burası eski bir burbon deposu değil de daha çok rustik bir düğün resepsiyon alanı gibi görünüyor.

"Şuraya birkaç varil koyabilirsin." Yan çıkışı gösteriyorum. Orayı misafirleriniz için bir selfie noktası olarak kullanın, böylece dolu rafların harika bir arka planını elde edersiniz. Ve gün boyunca, çift kapı açıkken, ışıklandırma iyi olacaktır.

Nereden bahsettiğime bakıyor. "Griz'i buraya göndereceğim. Sıraların sonunda gizlenen başka yılan olmadığından emin olun. İhtiyacım olan son şey bu, lanet olası bir çingiraklı yılan görüntüsü. Sen ve Grant'in burada olmayacak olmanız yeterince kötü." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Onu özleyeceğim. Ve seni de. Ama o yalnız kalmak için yaratılmadı. Bu şekilde kalmaya çalışarak kendini yeterince cezalandırdı, ama kardeşim her zaman senin gibi biriyle birlikte olmak için yaratılmıştı, Laney."

En büyük Foxx kardeşe "kendi tavsiyeni dinlemelisin" dercesine gülümsüyorum ve sonra kollarımı omuzlarına doluyorum. O da karşılık vermiyor ama geri de çekilmiyor. "Hiçbirinizin yalnız kalması gerektiğini düşünmüyorum. Burada çok fazla sevgi var."

Arkasına yaslandı ve omzumu sıktı. "Sen ailedensin. Bu da demek oluyor ki artık bizimlesin. Ne olursa olsun."

Belki de bunu söyleme biçimidir, sanki bu zaten kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi. Ya da Foxx'un o lanet omuz tutuşuyla söylüyor.

Ama bu göğsümün ağırlaşmasına ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor. Eğer başka duygusal bir şey söylerse, gözyaşlarına boğulabilirim.

"Pekâlâ, Twerk'ü ahıra geri götürmem gerekiyor."

"Twerk mü?"

"Kimin safkanı olabileceği konusunda sana bir tahmin vereceğim," diye kestirip atıyor.

"Birazcık bile şaşırmadım." Gülümsüyorum.

"Sir Twerks-a-Lot. Üçlü tacı kazanmak için yetiştirilen bir ata bu adı vermişti."

Onun tarafından bu kadar kolay kızdırılmasına gülüyorum. "Zeki pazarlamacı. Böyle bir ismi olan bir ata bahse girerim."

"Zeki insanlar her zaman biraz akli dengesi bozuk olur, sanırım bu da onu takip ediyor." Çenesini kaldırmadan önce kapıyı çalıyor. "Arkandan yaklaşayım mı?"

Başımı sallıyorum ve ışıkların içinde geldiği son ambalajı da bir araya getiriyorum. "Oh, ve Laney, ne olursa olsun. Seni buraya getiren şeyin çirkin olduğunu biliyorum ama yine de bize ulaştığın için mutluyum."

Siktiğimin Ace'i. Gözlerim bulanıklaşıyor ve dudaklarımı dişlerimin arkasına sıkıştırıyorum. Kendimi kaybetmeden önce onun gözden kaybolmasını bekliyorum. Yanaklarımı şişirerek, sakinleşmemi sağlayacak kadar yavaş bir nefes veriyorum. Sonra atının kişnemesini duyunca kendi kendime kıkırdıyorum. Kovboy olmayabilirler ama Grant atlı ve bour- bon çocuklar derken haklıydı.

Julep'in havladığını duyduğumda açık çift kapıya doğru dönüyorum. Biraz daha yaklaştığımda, uzaktaki ana evin ışıkları dışında pek bir şey göremiyorum.

"Buradayım Jules," diye sesleniyorum ve dudaklarımı ılık çalmak için büzüyorum. Grant'ınki kadar gürültülü ve gösterişli değil ama işe yarıyor çünkü neredeyse tam yanımdan geçerek rickhouse'a giriyor. Neden bu kadar geciktiğimi görmeye geliyor olmalı. Bu sefer havladığında, benimle konuşuyormuş gibi yüksek sesle ama her zamanki selamlamasından daha agresif.

"Neyin var kızım?" Az önce geldiği yerden karanlığa bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum. "Baban nerede? Dönmedi mi daha?"

Ama aynı yerde duruyor, poposunu kıpırdatmıyor ya da göbeğini okşamak için sırtına dönmüyor, bu garip. Bunun yerine, olduğu yerde dimdik oturuyor, yüksek sesle ve inançla bana havlıyor.

"Pekâlâ. Gidelim," diyorum ışıkları kapatırken ona.

Bir havai fişegin gürültüsü beni durdurdu. Kalbim küt küt atarken vücudum geriliyor. Karanlık, açık alana tekrar bakıyorum ve uzaktaki diğer rickhouse'lar kapalı, ışıkları yanmıyor. Ana evin ışıkları yanıyor ama Griz ateş yakıyor olsa gökyüzünden görebileceğim kadar uzakta. Su şişemi bıraktığım tezgâha bakıyorum ama telefon yok. *Kahretsin.* Grant'in yerinde tezgahın üzerinde bırakmıştım.

Julep durduğum yerin yanında oturmuş, bir karar vermemi bekliyor. Sesi takip et ya da bekle ve dinle. Bir tane daha patladı. Işıkları tekrar yakmak için uzandığımda, kısık hırıltısı içimde kıpırdanan sinirleri dürtüyor. *Bu bir havai fişek değildi. Fişekler birden fazla kez, art arda patlar ve gökyüzünü aydınlatırdı. Küçük olsa bile.*

Buna neden olan soğuğu bile hissetmeden önce tüylerim diken diken oluyor. *Doğru olmayan bir şeyler var.* Ahırlara doğru bakıyorum ve ahırları aydınlatan ışıklardan başka bir şey göremiyorum. Sadece sarı park lambaları yanan eski bir kamyonet yavaşça yanaşırken sinirlerimi bastırıyorum. Garaj yolunun kenarında durdu.

Adam sürücü koltuğundan atlarken Julep yanımda homurdanıyor. "Dave? Sen misin o?"

Ama cevap veren Dave, Tim ya da rickhouse çalışanlarından biri değil. Onun yerine, hatırlamak istemediğim bir ses duyuluyor. Sadece bir kez duyduğum bir ses ve sadece birkaç kelime. Ama o birkaç kelime peşimi bırakmadı. "Seni arıyordum, benim küçük hırsızım."

Midem bulanıyor ve anında başım dönüyor. Ama uyanıp uyanmayacağımı görmek için beklemiyorum. Işıkları söndürüp ortalığı gece gibi karartıyorum ve fısıltıyla "Julep, gel" diye bağırarak aceleyle rickhouse'a geri dönüyorum. Ana koridorda, kapıdan en uzak raf koridoruna kadar beni takip ediyor. Işıkları tekrar açsa bile burası hâlâ en karanlık nokta.

Julep burnunu geriye çekerek bir kez daha alçak sesle mırıldanıyor.

Başını okşuyorum ve elimi yavaşça burnuna doluyorum. Sessiz kalması gerekiyor. Yavaşça, "Sessiz ol, Jules." diyorum. Dinliyor. Ve bekliyoruz.

Alçaktan çömelirken sessizlik yüksek bir parazite dönüşüyor. Dinlemek için mücadele ediyorum. *Lütfen git buradan.*

Işıklar yanmadan önce sadece birkaç dakika geçti. "Böyle saklanman tam olarak beklediğim şey değil. Avlanmak benim en sevdiğim kısımdır, küçük

Hırsız." "Bu umduğumdan daha eğlenceli olacak" derken sesi fazla sakın çıkıyor. Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Seni bulacağım. Ve bulduğumda *çok* tatmin edici olacak." Sesi geniş alanda yankılanıyor. "Woowee! Ben de seninle uzun bir süre oynamayı planlıyorum."

Elim hâlâ Julep'in ağzında, onu olabildiğince sessiz tutmaya çalışarak geri çekiliyorum.

"Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık, güzel küçük hırsız."

Sinir ve adrenalin birbirine karışırken ellerim ve kollarım titriyor. Eğer binanın diğer tarafına, bulunduğumuz yerden uzağa doğru yürürse, yan çıkıştan çıkabiliriz. Julep kısık bir hırıltı çıkarıyor, elim onu bastırıyor ama yine de mırıldanıyor. Tehlike olduğunu biliyor.

"Son küçük oyuncağımı da aldın. Ve diğerlerinin en sevdiğim parçalarını." Ana koridorda ilerlerken sesinin yankısı daha da yükseliyor. "Bir süredir çok özel bir et parçasını fileto haline getirip salamura ediyordum. Senden almayı planladığım küçük parçalarla birlikte gerçekten güzel olurdu."

Bu adamın ne kadar canavar olduğunu hafife almışım ama söylediklerinin içime işlemesine izin vermeyeceğim. Buradan çıkmam gerekiyor. Koridorun diğer tarafına geçmeye çalışıyorum. Sadece yan kapıya gitmem gerekiyor. Ama ayağım bir şeye çarpıyor ve betona vuruyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Birinin burada bıraktığı bakır bir viski hırsız. Başka bir şey yoksa ve yeterince yaklaşırsa, onu bir sopa gibi kullanacağım. Eğildiğimde, bütün yaz gürültü yapan ağustos böcekleri gibi hafif bir vızıltı duyuyorum. Parmak uçlarım serin bakıra değiyor, ama vızıltı daha yüksek sesle duyulan ayakkabı sesiyle bastırılınca donup kalıyorum. *Olamaz.*

"Awww," diyor alaycı bir tavırla. "Bunu çok zor yapmadın, benim güzel hırsızım." Buzlu suyla ıslatılmış gibiyim. Tek bir kasımı bile oynatmıyorum ama kendi kendilerine titriyorlar. Parmaklarım uzun bakır boynu sararken daha da sıkılaşıyor.

Uzun, sırık gibi boyu koridorun girişinde duruyor ve yavaşça yaklaşmaya başlıyor. Sol elinde bir silah var, namlusunu bana doğrultmuş, bir daire çizerek rahatça hareket ettiriyor. "Ses çıkardın," diye bağılıyor, sanki bir psikopattan nasıl saklanılacağına dair yaptığı testte sınıfta kalmışım gibi. "Saklanırken tek kural budur. Sessiz kalacaksın. Bundan daha akıllıca davranacağını düşünmüştüm." Başını eğerek

beni tepeden tırnağa inceliyor. "Bir FBI ajanının kızı ve hepsi."

Sanki beni tanıyormuş gibi hakkımda konuştuğunu duyunca vücudum kıvrılıyor. Sanki buna hakkı varmış gibi bana bakıyor. Boğazımı tıkayan sinirleri yutuyorum.

"Zor şeyleri başarabilirsin, Laney. Bunu asla unutma."

Julep'in kayışına tutunuyorum. Bu canavar beni tanımıyor. Sadece gerçekleri okuyor. Gerçek adımı bilseydi birkaç dakikalık bir Google aramasında bulabileceği yüzeysel detaylar. Ki biliyordu. Ama silahı bana doğrulttuğunda nefesimi tutuyorum. Gerginleştım ve parmaklarım Julep'in har- ness'inde yeterince gevşedi. Ve o bunu hissetti. Komutu beklemeden hızlı ve kesin bir hamleyle ona saldırıyor ve onu tamamen hazırlıksız yakalıyor.

Temas ettiğinde çığlık attım. Elindeki silah düşüyor ve betona çarparak ateş alıyor. Julep'in çırpınan kafa hareketleri bir ses çılgınlığı yaratıyor. Kadından hırıltılar, adamdan ulumalar. Onu yere yatırıyor, bağırıp küfürler savururken ön kolunu geriye doğru çekiyor. Ağzımı kapatıyorum, bir sonraki hamlem için panikliyorum. Kaçmam gerekiyor. Ama köpeğim olmadan buradan ayrılmamın imkanı yok.

Silah.

Ona doğru yeterince hızlı hareket etmeye çalışırken tökezliyorum.

Julep'in haykırışı dikkatimi çekiyor ve onun bir yerine tekme atmayı başardığını ve Julep'in onu serbest bıraktığını izliyorum. Sızlanıyor, indiği yerdeki arka bacağına zarar veriyor. Ama bu onu durdurmuyor, bir ısırik daha almak için geri dönmeye çalışıyor.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Silah, bana zarar vermekten başka bir planı olmayan bir adamın feryat eden ve kanayan canavarından beş adım ötede dururken, kaçmaya başladım. Elimdeki uzun bakır viski hırsızını kavrarken, ayaklarım daha fazla tereddüt etmeden betonu tokatlıyor.

"Hiç sanmıyorum!" diye bağırarak omzunu karnıma saplıyor ve ikimiz de yere düşerken nefesim kesiliyor. Bakır viski hırsız çarpmanın etkisiyle yere düşüyor ve bir burbon fıçısının olması gereken boş, zemin seviyesindeki bir rafa kayıyor.

Nefes almaya ve hareket etmek için aklımı toplamaya çalışıyorum. Vücudumu ana koridora doğru yuvarlıyorum ve çarpıştığımız yerden uzaklaşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum, ama ancak bu kadarını yapabiliyorum, çünkü iki şey oluyor-

Kalem. Neredeyse aynı anda. Ağustos böceği sandığım şeylerden duyduğum vızıltı aslında vızıltı değil, çingirak sesiydi. Kıvrılmış, çok kızgın bir yılan dışarı fırladı ve mon-ster'in ayak bileğine bir, iki kez yapıştı ve sonra üçüncü bir ısırık için geri döndü ve orada kilitlendi.

"Orospu çocuğu," diye tükürüyor. Başka bir iniltiyle, "Lanet bacağımı hissedemiyorum!" diye bağırıyor.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor. Benden sadece birkaç metre ötede olanları görünce neredeyse afallıyordum. Buradan çıkmam gerekiyor. Ama bir alevin titremesi ve sıcaklığı beni sarsıyor ve sonunda hareket etmemi sağlıyor. Yanımdan kalkıp dizlerimin üzerine yuvarlandım ve olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı çıktım. Silah sesi ve yüksek derecede yanıcı alkolle dolu bir odanın çok ölümcül bir şeye neden olacağını bilmeliydim. Ve çoktan başladı. Aceleyle Julep'in yanına dönüyorum, çünkü hâlâ inlediğine ve zar zor hareket ettiğine bakılırsa artık bir tehdit oluşturmuyor. Şu anda dikkatimi çeken şey, yaklaştıkça beni yalayan sıcaklık.

Vücudum öne doğru sarsılırken aynı anda sağımdan bir patlama sesi geliyor. Eğer şanslıysam, buradan çıkmak için sadece birkaç dakikam olacak. Ayağa kalkıyorum, beton zemine tekrar çarpmanın etkisiyle kaburgalarım ağrıyor. Julep'e ulaştığımda bilinci yerindeydi ve ayağa kalkmaya ve ayakta kalmaya çalışıyordu, ama sırtı onu bırakmaya devam ediyordu. Elimi yan tarafında gezdiriyorum. "Buradayım, tatlı kız. Buradayım. İyi olacaksın."

Odadaki ısı daha da arttı ve meşe çatırtılarının sesi, rafların ve fiçilerin her an çökebileceğini gösteriyor.

"Gitmemiz gerek Jules." Kolumu ortasına doladım ve sonra onu kucakladım. Doğru kavramak için onu kaldırdığımda mızmızlanıyor ama koşmam gerekiyor ve bunu şimdi yapmalıyım.

"Duramayız. Kaçmalıyız-" diye bağırды bana. Kanlar içindeki vücudu kontrolsüzce titriyordu ama soru sormanın sırası değildi. Koştuk ve yangın alarminin çalışmasını umduk.

"İyi olacağız." Bacaklarım yan çıkışa doğru ilerlemeye devam ederken aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyorum. Tıpkı o geceki gibi. *"İyi olacağız."*

Başka bir patlamanın sesleri çınlarken omzumla kapıyı açıyorum. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım.

Şu anda düşünebildiğim tek şey Grant'e ulaşmak. İkimizi de ona ulaştırmak. Ciğerlerim yanıyor ve kollarım onu tutmaktan çığlık atıyor, ama onu bulana kadar bir saniye bile durmayacağım.

Hızlı gümbürtüler ve bir atın kişnemesiyle karanlıkta görmek için zorlanıyorum, ta ki onun sesini duyana kadar ve bu varlığımı sarsan bir sarsıntı gibi. Tekrar nefes alabiliyorum.

"Laney! Lanet olsun, LANEY!" Arkamda yanmaya başlayan ateş karanlığı yeterince aydınlatıyor ve bana doğru hızla geldiğini fark etmemi sağlıyor.

"Buradayım," diye zar zor çıktım. "Ben buradayım. Buradayız!" Aceleyle nefes verdiğini duyuyorum. "Laney!"

Beni savaştırmaya iten, koşmaya iten tüm adrenalini yükseliyor ve ben çatlıyorum. Gözlerimi sıkarken hıçkırıklara boğuluyorum. "Grant!"

Julep'i elimden geldiğince kollarımda tutuyorum. O şerefsiz ona zarar verdi. Ona, "Hayatımı kurtardın tatlı kız," derken sesim titriyor, beni bulmaya geldiğini nasıl bildiğini düşünmemeye çalışırken çenem sallanıyor.

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz bağılıyor, "Bebeğim, hareket etmeliyiz! Burası havaya uçacak."

"Julep yaralandı. Götürün onu."

Ben onu daha yukarı kaldırmaya çalışırken o eğiliyor. Onu iyice kavıyor ve atın alt boynu boyunca önünde beşik gibi duracak şekilde manevra yapıyor.

"Bana elini ver," diyor bana dönerken. Uzanıyorum ve pazumu kavıyor, beni çoktan hareket ettirmeye başladığı atın üzerine kaldırıyor. Kendimi onun arkasına sıkıştırıp sıkıca tutunuyorum. Bir elimle dizginleri kavrarken diğer elimle Julep'i tutarak yola çıkıyoruz. Twerk hızla dörtlüyle koşuyor ve saçlarım gözyaşları içindeki yüzüme savruluyor. Saniyeler sonra, arkamızda, rickhouse patlıyor. Patlamanın sıcaklığını ya da sıcaklığını hissedemeyeceğim kadar uzaklaşmıştık. Ve biliyorum ki Grant o anda ortaya çıkmasaydı, başaramayacaktım.

İtfaiye araçları sirenlerini çalarak bizim gittiğimiz yönün tersine, dar yoldan patlayıcı yangına doğru uçuyor. Başımı çevirip arkama bakıyorum ve tüm zengin evinin büyük bir alev alev yandığını görüyorum. Kükreme karşısında gözlerim bulanık-

alevler içinde. Grant'e daha sıkı tutunuyorum, ama o seğiriyor, bir sorun varmış gibi yan yatıyor.

Ana eve çıkan tepenin zirvesinde Twerk'ü durduruyor. "Dikkat et bebeğim, o kadar sıkı değil," diyor, yüzünü buruşturarak ve ben yaralı ve kanaması var.

Yanı ıslak ve yapış yapış. Ellerim yapış yapış oldu ve bunun kan olduğunu hemen anladım - bunu daha önce de hissetmiştim. Bu iyi bir şey değil ve paniğim tekrar harekete geçiyor.

"Ben iyiyim bebeğim. Yaralandın mı?" diyor omzunun üzerinden, bana bakmadan bile korktuğumu biliyor.

Ama onu görmezden geliyorum. "İyi *değilsin*." İyi olmaya yakın bile değilim ama kanamam da yok. Hem Grant hem de Julep yaralı ve yardıma ihtiyacımız var. Duygularımdan sıyrılarak attan aşağı kayıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Yola doğru döndüm. "Kanaman var. Yardım getiriyorum." Kollarımı başımın üzerinde sallamaya başlıyorum, yaklaşan polis arabalarının ve ambulansın dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Hey! Buradayız," diye bağıriyorum. Bir dizi ışık yavaşlıyor. *Şükürler olsun*.

Geri döndüğümde kalçasını gördüm. Kemeriyile bir turnikeye sarmış. "Ne oldu?" Kaçmak isteyen bir hıçkırığı daha tutmaya çalışıyorum. Henüz değil. Onlar iyi olana kadar olmaz.

Ama bana cevap vermiyor. Julep'i vücuduna yaslıyor ve attan iniyor, sonra onu çimenlere götürüyor ve başını saygıyla okşuyor. "İyi iş çıkardın kızım. Çok iyiydin Jules."

Hâlâ onun üzerine çömelmiş, bana doğru dönüyor, ayağa kalkıyor ve yürümeye devam ediyor. Kollarını bana dolayana kadar durmuyor. Başımın tepesini, saçlarımı, sonra alnımı öperken ve sonra yüzünü boynuma gömerken onu içime çekiyorum. "Oraya ulaşmaya çalıştım. Çok uğraştım."

"Ama yaptı," diyorum Julep'e başımı sallayarak. Acı çekiyor ama onu rahatlatmak için aşağı indiğimde kuyruğunu sallıyor. "Beni buldu, uyardı ve sonra silahını kaldırdığında onu iyice kavradı. Yangını başlatan buydu. Silahı düşürdüğünde patladı," diyorum, şimdi tamamen alevler içinde kalan rickhouse'a bakarak.

"Siktir." Başını tekrar okşamak için elinden geldiğince eğiliyor.

"Sanırım ona tekme attı ve o da sertçe yere çarptı. Arka tarafına hiç ağırlık veremiyor."

"Benim cesur kızlarım." Grant beni kendine yakın tutarken bir elini göğsünde tutuyor. Başımın yan tarafını öpüyor ve dudaklarının orada oyalanmasına izin veriyor.

Yanına çömelıyorum, o da geri çekilip gözlerime bakıyor. Elleri yüzüme doğru ilerliyor, çerçevesiyor ve dudakları dudaklarıma çarpana kadar beni yaklaştırıyor. Sanki ikimiz de bunu bir daha asla yapamamaya ne kadar yaklaştığımızı biliyormuşuz gibi birbirimizi öpüyoruz.

Bu kez geri çekildiğinde, gözyaşları yüzüne dökülürken, "Sana zarar verdi mi?" diye soruyor. İyi olduğumdan emin olmak için yüzüme ve vücuduma bakıyor. "Sana ulaşamadım." Beni tekrar öpüyor. "Ah lanet olsun," diyor, ağırlığını kaydırıp ayakta durmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Bacağına bakıyorum ve jüri üyeliğinin gerçekliği karşısında gözlerim açılıyor. "Aman Tanrım. Grant? Bacağın."

Küçük bir omuz silkmeye aşağıya bakar. "Temiz bir atıştı. Tam içinden geçti."

"Bacağında bir kurşun deliği varken benimle öpüşüyor musun?"

Kıkırdıyor ama tekrar hareket etmeye çalıştığında hâlâ yüzünü buruşturuyor. "Bu, yan tarafımı sıyıran kadar yoğun hissettirmiyor." Ona bakmak için döndüğünde, bu küçük hareket bile dışlerinin arasından tıslamasına neden oluyor.

Bana sırtıyor. "Görünüşe göre bir süre sırtıma binmek yok."

Bir kahkaha atıyorum ama gözlerim sulanıyor. Alnımı omzuna yasladığımda, ikimiz de bizi ayakta tutan ve tamamen dağılmamamızı sağlayan adrenalini kaybetmeye başlıyoruz.

"Ace evimdeki silah seslerini duyar duymaz atına atlayıp geldi. Yüzüme attığı tokatla uyandım. Hızlı bir turnike yaptık, kan kaybından ölmemiştim, yani bir atardamara isabet etmemişti. Ve sana ulaşmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Atı aldım ve senin olduğunu söylediği yere doğru bağırarak sürmeye başladım."

Ayaklarımın üzerinde kayarken yan tarafımı tutuyorum, yangını izlerken her nefes alışımında kaburgalarım acıyor. Başka bir patlama sesi

d u y u l u r k e n Julep havlıyor. Bu yangının kontrol altına alınması ya da kurtulması mümkün değil. Karanlık gökyüzü daha da koyu bir dumanla doluyor, hızla ve güçlü bir şekilde yükseliyor.

"İtfaiye yanana kadar bir çentik bile açamayacak. kapalı."

"Bütün o burbon," diye fısıldıyorum.

"Bana bak," diyor, dikkatimi en büyüleyici manzaradan başka yöne çekerek. "Bunların hiçbirisi bir şey ifade etmiyor."

Sen iyisin. Biz iyiyiz. Benim için önemli olan tek şey bu."

". . . ama ailen. Onca zaman ve-"

Yüzümdeki sıcak elleri beni çözüyor, dudaklarıma yapışan terden sıılsıklam olmuş ıslak saç parçalarını sıyrıyor. "Sen benim ailemsin. Ve artık güvendesin. Sana sahibim."

Alnını benimkine yaslıyor.

"Bilmiyorum kovboy. Bana yaslanma şekline bakılırsa, şu anda sana sahipmişim gibi hissediyorum."

Gülümsüyor. "Evet, sanırım öyle." Parmaklarını başımın kenarında gezdirerek bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Çok cesursun."

Bana bunu söylediğini duyunca çenem titriyor ve burnum tekrar karıncalanıyor.

"Ve seni seviyorum cesur kızım," diyor alnını alnıma bastırarak. "Sana çok aşık oldum. Ve düşündüm ki-" Duraklıyor ve bitirecek kelimeleri bulmadan önce derin bir nefes alıyor. "Bunun tekrar olacağını düşündüm. Sana zamanında ulaşamayacağımı. Ve seni kaybedeceğimi sandım" -gözyaşları yanaklarından süzülürken beni öpüyor- "seni kaybedeceğimi sandım. Tatlım, seni kaybedemem. Lütfen benimle kal. Bunu istiyorum. Bizi." Titrek bir nefes daha üflüyor. "Hayatımdaki her şeyden daha çok istiyorum."

Parmaklarımı saç çizgisinin arkasında gezdirirken göğsüm özlemle sıkışıyor. Eğer erkekler mırılayabilseydi, burası Grant'in özel noktası olurdu. Beni duyduğundan emin olmak için gömleğinin önünü yumrukluyorum. "Senin olduğumu söylemiştin. Yani bana sadece bir replik vermediysen, ben tam olarak buyum. Benim için bu kadar basit. Sen nasıl benim olmayı seçtiysen ben de senin olmayı seçiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum kovboy." Ona ağlamaklı bir gülümseme veriyorum.

Dudaklarını sıkıca bastırması, kaotik bir kâbusun ardından yeni bir dizi yemini mühürlüyormuşuz gibi hissettiriyor. Dudaklarıma gülümsüyor, eli göğsümde kalbimin hemen üzerinde sıkıca duruyor.

Arkasında ateş yanmaya devam ediyor ve ben onu izlerken, hayatlarımızı kontrol etmesine izin verdiğimiz geçmişlerimizden gelen korkuları yakıp yok ettiğine inanmak istiyorum. Bu fikir midemdeki düğümlerden geriye kalanları yavaşça çözüyor. İkimizi de kısıp alan şeyler. Bir an ve bir lanet. Alevlerin o binanın üzerinde dans ettiğini görmek, kollarının beni sıkıca sardığını ve dudaklarının tenime değdiğini hissetmek, bunun bir son olduğunu açıkça gösteriyor.

"Oradan canlı çıkabileceğini sanmıyorum." O patlamadan hiçbir şey kurtulamazdı.

Grant omzumun üzerinden alevlere bakıyor. "Ben de öyle."

"Julep ona bir numara yaptı, ama asıl çingiraklı yılan-"

Sağlık görevlileri geldi ve Grant'in yaralarını değerlendirmeye başlamak için bizi ayırdılar. Onlara iyi olduğumu söylemeye başlamıştım ki, "Yine de ona bir bakın" dedi. Başını geriye attı ve ondan önce ne söylediğimi hatırladı. "Dur, dur, dur. Çingiraklı yılan mı?"

Başımı salladım. "Onu üç, belki de dört kez ısırılmış olmalı. Julep'i alıp kaçabilmemin tek yolu buydu." Ona bakıyorum, sadece bizi izliyor. *Benim koruyucum*. Hayatımı kurtardı. Ve bu tehdit ortadan kalktığına göre, gitmemiz için hiçbir neden kalmayacak. Bunu fark edince içime bir rahatlama çöktü.

Ona yürüyüp yürüyemeyeceğini soran sağlık görevlisini duymazdan geliyor ve onun yerine elini enseme dolayarak beni hızlı ve ani bir şekilde kendine çekiyor, ağzı benimkiyle birleşirken bana doğru fısıldıyor: "Karım."

Alt dudağını ısırıyorum. "Neredeyse."

Bölüm 43

LANEY

Yangının sönmesi dört gün sürdü. Beş ilçe ve ölçülebilir sayıda itfaiyeci yangını kontrol altına almak için mücadele etti. Foxx arazisinin o kısmındaki diğer rickhouse'lara asla ulaşmadı ki bu da başlı başına bir mucizeydi. Yangın o kadar sıcaktı ki öldürdüğüm canavardan ve yaşadığım kâbustan geriye sadece dişleri ve kemik parçaları kalmıştı.

Silinmişti. Bunda bir hüznün aradım ama asla bulamadım. Hayatımın iki gecesi beni asla tamamen terk etmeyeceğini biliyordum ama bitmişti. En azından bunda teselli buldum. Bir keresinde babama iyi olup olmadığını sorduğumu hatırlıyorum. Seyahat etmesi gereken bir davadan sonraydı - o yıl açılış gününü kaçırmasına neden olan bir davaydı. Geri döndüğünde, zor bir gün olduğunu anlamıştım.

"İyi misin baba?"

Bana o sıkı dudaklı baba gülümsemesini verdi. Arkasında mutluluktan çok, duymaktan hoşlanmayacağım bir şeyin önsözü gibi hissettiren bir gülümsemeydi bu. 22'nci Cadde'deki lokantadaydık ve çikolatalı milkshake'ini bitirmemişti. Her zaman hamburgerlerimiz gelmeden önce shake'ini bitirirdi. Ben hamburgerimi bitirmiştım ama o hala bir yudumdan fazlasını almamıştı. Uzaktayken yapması gereken her neyse, bir kısmının onunla birlikte eve geldiğini biliyordum.

*"Sadece zor bir vaka,
ufaklık." "Bir canavarı
durdurmak zorunda
mıydın?"*

"Bu sefer, evet. Bir canavarı durdurmak zorundaydım."

Kabinde arkama yaslandım, disko kızartması ve çilekli shake ile doymuştum. O anda ne demek istemiş olabileceğine dair olasılıkları biliyordum. Ayrıca birine zarar vermesi gerekiyorsa, bunun diğer insanları güvende tutmak için olduğunu da biliyordum. "Bence sen cesursun baba. Canavarları durdurmak için cesur olmalısın."

Daha sonra çikolatalı milkshake'ini bitirdi.

Tüm bunlardan sonra da bana cesur olduğumu söylediler.

Yangın gecesini ve depodaki geceyi bir terapistle gece boyunca uyuyabilene kadar defalarca tekrarlamıştım. Waz'ın bir şeyin ya da birinin benim için geldiğini nasıl bildiğine dair net bir cevap yoktu. Ya da New York'tan geldiğimi nereden bildiğinin. *"Ama Hadley'nin babası ve ortaklarıyla ilgili çoğu şeyde olduğu gibi," dedi Ace. "Gardımızı asla düşürmememiz gerektiğini biliyoruz."* Bu konudaki konuşma burada sona erdi ve yetkililer daha derine inmediler.

Takip eden haftalar zordu, ancak her şeyde olduğu gibi, zaman beni uyandıracak kabusların endişesini hafifletmeye yardımcı oldu. Hiç pişmanlık duymadım. Ama bu süreçte sevdiklerimin başına gelenlerle ilgili pek çok duygum vardı. Öncelikle, Grant bacağındaki kurşun yarasının hasarını onarmak için bir ameliyat geçirmiş ve epeyce bir fizik tedavi görmüştü.

"Nereye gidiyorsun?"

Bir ayağı eyerinin üzengisinde olduğu halde olduğu yerde durdu. Ahıra sadece tımar ve Tawney ile vakit geçirmek için gelmediğini biliyordum.

"Doktor yerde yürümeni istediğini söyledi, ata binmeni değil."

Diğer bacağını kaldırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Gezintiye çıkması gerekiyordu. Yürüyüş yapmıyorum, ata biniyorum. Ben iyiyim."

O gerçekten en kötü hasta. Grant uzun süre oturmayı bilmiyor. Ben de rüşvete başvurdum. "Bir gezintiye çıkmam lazım."

Sırıtarak elindeki dizginlere bakıyor. "Şimdi böyle mi oynuyoruz, bebeğim?"

"Anlaşma böyle, kovboy. Bir seçeneğin var, ya ben gideceğim ya da Tawney. Sen seç." Topuklarımın üzerinde döndüm ve Julep'i de yanıma alarak eve doğru yürüdüm. Babasından çok daha iyi bir hasta.

Julep havlıyor, Grant'e "Hadi gidelim!" deme şekli. Başını okşuyorum ve arka ayaklarına bağlı tutamağa tutunuyorum. Julep'in kalçası ve

Arka bacaklarından biri kötü durumdaydı, ancak dün itibariyle alçıdan çıktı ve kalça desteği, tekrar koşabilecek kadar güçlenene kadar ek destek için orada duruyor. Grant'le birlikte sabah sürüşlerini en az onun kadar özlediğini biliyorum, bu yüzden ikisi de geri dönene kadar onun yerini ben dolduruyorum. Benim kızım, Julep artık buydu. Grant'in olduğu kadar benim de. Uzun zaman önce de böyle hissetmiştim ama özellikle hayatımı kurtardıktan ve beni sevdikten sonra böyle hissetmeye başladım. Julep ve ben her sabah kafeye doğru yavaş bir yürüyüşe çıkıyoruz ve benim için bir flat white, Grant için bir sade kahve ve onun için de bir puppuccino alıyoruz.

"Hadi tatlım, ben zor kısmı hallettim," diye bağıyor bana, sanki bir saniye düşünmüş gibi. Bu beni kıkırdatıyor.

"Sanırım işin *zor* kısmını anlamıyorum."

Kendi kendine küfrettiğini duyabiliyorum ama Julep ve benden yaklaşık on dakika geride kalacağını biliyorum. Bu adamın benim için iştahı kabarık. Ama benimki de öyle.

"Hala onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

Kafamı kaldırdığımda Bea'nin evimizin önünde park etmiş kamyonetine yaslandığını görüyorum. "Onu seviyorum, yani evet, onunla evlenmeyi planlıyorum. Sen de gelecek misin?"

Başını sallıyor ve gümüş çantasını çıkarıyor.

"Şehirde olduğunu fark etmemiştim."

Boğazını temizliyor. "İyi iş çıkardın evlat. İyiden de öte. Depondaki eşyaların artık kanıt olmadığını söylemeye geldim. Eski hayatından bazı şeyleri geri isteyebileceğini düşündüm." Bana küçük altın bir anahtar ve bir anahtar kartı uzattı. "Onları Montgomery'nin hemen dışında, buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir yere taşıttım."

Duygularımı bastırırken anahtarı elimde çeviriyorum. "Teşekkür ederim."

"Sen babanın kızıydın, Laney. Bu kesin." Kamyonetinin kapısını açtı.

"Yani bu kadar mı?"

"Söz konusu her konuda aklandınız. Onun ölümündeki rolünüz nefsi müdafaa olarak değerlendirildi. Herhangi bir suçlamada bulunulmayacak. Zaten teknik olarak WITSEC'te değilsin, yani evet. Hepsi bu kadar."

Arabasına binmeden önce durup yere bakıyor ve söylemek istediği her ne ise ona dair kelimeler arıyor. "Sonunda kendini kurtardın. Tekrar söylüyorum. Bu çoğu insana doğal gelen bir şey değil - hayatta kalmak için yapılması gerekeni yapmak."

Derin bir nefes çeker ve nefesini verirken şöyle der: "Bir dahaki sefere hayat zorlaştığında ya da hayatta kaldığın boktan şeylerin anıları seni yutacakmış gibi hissettiğinde bunu hatırla, sen bir baş belasısın Laney."

Zor şeyler yapabilirsiniz.

"Ne halt istiyordu?" Grant birkaç metre öteden soruyor. Bea'nın kamyonunun lastiklerinin arkasındaki toprak uzaklara savruluyor.

Beni bu noktaya getiren şeyin ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. Ne kadarı beni Manhattan Eleanor baksa tanıyamayacağım birine dönüştürdü.

Gülümseyerek ona döndüm. "Sadece hayran olduğumu söylemek istedim." Adımlarında hafif bir aksama olsa da kendinden emin bir şekilde orada duruyor. "Görünüşe göre hangi ata binmek istediğine karar vermişsin, ha kovboy?"

Bana doğru koşuyor ve ben bir çığlık atarken beni belimden tutup kaldırıyor. "Her zaman sen, bebeğim. Her zaman seni seçeceğim."

"ŞİMDİ bize neler yaptığını anlatmak için iyi bir zaman olabilir Grant." Grant'i dürttüğü sırada Griz'e bir bakış atıyorum. 100. yıl kutlamalarına sayılı günler kala, binlerce telefon, medyanın ilgisi ve kutlamamızın en önemli olayının gerçek anlamda alevler içinde kalmasından endişe duyan burbon severler var.

Grant'in elini sıkarak burada olduğumu belli ediyorum.

Ace'e bakar ve şansını dener. "Ya 100. yılınızı beklenmedik bir şeyle kutluyor olsaydınız?"

Ace o yangından beri stresli ve zar zor uyuyor. Bu şirketi yönetmek çok zor ve Ace bunu neredeyse zahmetsizmiş gibi gösteriyordu. Ancak bu onlar için büyük bir darbe oldu - kaybettiklerinden çok daha fazlasını kaybedebilirlerdi, ancak Grant'in paylaşacak bir çözümü vardı.

Ace kollarını kavuşturup masasına yaslanıyor ve Lincoln mesaj yazmayı bırakıyor.

"Fiona ve Olivia vefat edince, ben de parti yapmaya başladım. Kendi püre faturam." Avuçlarını kot pantolonuna siliyor. "Bunun zamanı hareket ettirmenin bir yolundan başka bir şey olmasını planlamıyordum. İsmimin vaat ettiği tek şeyi yapmaya çalışmak istedim - çok iyi bir burbon yapmak."

Etrafımdakilerin yüzlerine bakıyorum. Üçü de soğukkanlı, şaşkın ve eğleniyor.

"O partiler hazır." Gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum. "Ve oldukça da iyi."

"Nerede?" As araya giriyor. "Nerede ve siktir vardır sen yaşlandırma fiçileri?"

Griz gülmeye başlar.

Grant ona ters ters bakıyor. Ama derin gürültüsü devam ediyor. "Ne? Kimsenin bunu daha önce anlamadığına inanamıyorum. Şimdiye kadar anlamadıysanız aptalsınız demektir." Bana göz kırparak bakıyor. "Sen hariç, sevgilim."

"Şelalenin yakınındaki mağaralar."

Lincoln, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" der. Grant başını sallar.

"Size hiç söylemedim, çünkü amacım asla markaya bir şeyler katmak değildi. Ya da ayak parmaklarına basmak. İkinizin de kariyerlerinizi inşa etmek için harcadığınız şeyi devralmak istediğimi düşünmenizi istemedim."

Usta damıtıcının ve markanın CEO'sunun Grant'in az önce söyledikleri karşısında şaşkın bakışlarını izliyorum. Böyle hissedeceklerini hiç sanmıyorum.

"Kariyerimi yaptım ve bıraktım. Varil yapmak beni hareket ettirdi. Bize öğretileni yaptım. Nesillerdir kanımızda olan şeyi." Ace'e başımı salladım. "Bunu benim için sen yaptın. Burbon yaptım, sürecin, kimyanın ve nüansların içinde kayboldum. Değerli bir şey bulana kadar küçük partiler halinde, farklı varyasyonlarla yaptım. Bu bana yeniden bir amaç verdi. İnsanlardan oluşan bir ekibi nasıl yöneteceğimi geliştirmek uzun zamanımı aldı." Kooperatifin son zamanlardaki işleyişine gülümsüyorum. "Ama ben bunu istiyorum. Çok iyi bir burbon."

"Burada ne kadar varilden bahsediyoruz

Grant?" "Aşağı yukarı 250 varil."

"Ciddi misin lan sen!?" Lincoln havlıyor. "Ama öyle bir yerdeki sıcaklık çok yüksek olmalı. Gerçekten aşırı uçlar mı? Yoksa soğuk mu? Kanıtın saati kaç? Henüz en iyi noktasına ulaşmadı mı?"

Grant hafifçe gülüyor, yüzü ve boynu sinirden pembeleşmiş. "Sanırım öyle, ama bana söylemen gerekecek."

Ace, Lincoln'e bakar ve aralarında sessiz bir konuşma geçer. "Kaybettiklerimizin yerine mi koymak istiyorsun?"

Griz söze giriyor, "Gerçek şu ki, o rick- house'da yananların çoğu nostaljikti. Bir sürü fazla pişmiş fiçinin tadına baktım. Belki de oradakilerin yarısı zaten çöpe gidecekti."

Ace'e bakar. "Bence her birinizin kendi burbonunuzu içmenizin tam zamanı. Ve ben sizin yıllarınızdan bahsetmiyorum. Sizin için özel olan bir karışımdan bahsediyorum. Bu yaşlı kıza hayat verecek farklı bir şey istiyorsanız, cevaplar için bana bakmayı bırakmalısınız."

Ace elini uzatıyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Önerilerini sunuyorsun Griz. Onları duymazdan gelmek zor."

Bunu görmezden gelerek Grant'e döner. "Tadına bakmam gerekecek." Ağzı yana doğru açılır. "Bunu yapabilirim."

"Laney, burada ne düşünüyorsun?" Ace kaşlarını hafifçe çatarak soruyor. Ama o bu işin içinde, bunu söyleyebilirim.

Adının ne olacağı, nasıl piyasaya sürüleceği ve en önemlisi yıllardır konuşulan bir şeyin nasıl hayata geçirileceğine dair fikirler ve tasarımlarla dolu küçük bir paket çıkardım.

"Bunu çevirmenin pek çok yolu var. Ama eğer düşündüğün şey, Griz, çocuklarının kendi zanaat karışımlarına sahip olmaları gerektiğiye, o zaman bunun için tek bir isim var."

Bölüm 44

Hibe

Bir ay sonra.

"Tamamen tükendi."

"Biletler tükendi de ne demek?"

Ace'in gözleri Lincoln'den benimkine dans ediyor ve sonra tekrar geri dönüyor.

Lincoln bir kahkaha attı. "Üçümüz arasında en zekinin ben olduğumu biliyorum ama bunun gizli bir anlamı yok Ace." Ayrıntıları tamamlamam için bana başını salladı. Ne de olsa benimdi.

"Foxx Bourbon'un Kovboy Sürümü tamamen tükendi. Bir hafta sonu içinde tamamen yeni ve orijinal bir karışımın koleksiyoner baskısını yarattık!"

Ace kocaman gülümser.

Griz mırıldanıyor, "Sana söylemiştim."

"Kapa çeneni ihtiyar," diyor Ace, yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle. "Kaç şişe sakladık?"

"İki kasa. Geri kalan her şey bir saat içinde başlayacak olan tadımlar için talep edildi" -Lincoln saatine bakıyor- "Yaklaşık bir saat. Geri kalanlar da katılımcılar için. Yirmi dört saat içinde şişelerini almazlarsa, bekleme listemize girecekler.

"Sence bunu yapmaya devam etmeli miyiz? Bu baskı bizim özel baskımız olsun ve sonra şişeleri değiştirelim mi?"

Önce kardeşlerime, sonra da Griz'e bakıyorum. "Bana mı soruyorsun?" Ace omuz silkiyor. "Burbon senin, karar senin."

Laney'nin Lily ve Lark'la birlikte yürüdüğü ahırlara doğru bakıyorum. Kollarını sallayarak bir şeyler konuşuyorlar ve kızlar gülüyor. Büyük partiler düzenlemekte çok iyi olduğu konusunda yalan söylememiş. İçki fabrikasının önünde çocukların ve ailelerin eğlenebileceği karnaval oyuncakları var. İçki fabrikasının arkasındaki ana sahnede yerel gruplar tüm gün sahne alıyor. Ve sonra VIP konuklar ve biletli burbon severler tesis boyunca süzülüyor. Bourbon Brunch'ı için tüm karışımlarımızla eşleştirilmiş yerel şeflerin tadımları. Bu gece, Crescent De Lune her şeyi tamamlamak için bir VIP tatlı tadımı hazırladı. Yetişkinlere özel tadımda Romey's Kenevir Çikolataları da yer aldı ve Marla Hooch's'u sadece bir günlüğüne "gerçek bir Kentucky yemeği" denemek isteyen turistlere açtı.

"Hadi yapalım."

Lincoln boğazını temizliyor. "Yani bu, ekibime bir mas- ter tadımcısının daha katıldığı anlamına mı geliyor?"

"Sadece sen istediğin zaman. Bu iş tamamen sana ait, ağabey." Omzuna vurup sıkıyorum.

"Seni orada istiyorum. Nokta."

"Sizinle gurur duyuyorum çocuklar," diyor Griz günün büyük bölümünde tünediği tabureden kalkarken. İçki imalathanesinin tam ortasında yer alan bu tabure, etrafındaki çift kapıların açık olması sayesinde her açıdan görülebiliyor. Bourbonun kendisi kadar ilgi çekici olduğunu söylemişti. Bu doğru.

Ace ona defolup gitmesini söyledi ama insanlar elini sıkmak ve onunla büyümenin ve ailesinin bu işte gelişmesini görmenin nasıl bir şey olduğunu konuşmak için sıraya girdi.

Lincoln'ün omzunu kavırıyor ve bana sırtıyor. "O kızın bizim için iyi olacağını biliyordum."

Ace bardağını boşaltır. "Grant, artık bunun gibi sırlar yok. Bizim işimiz olarak başlamamış olabilir ama o rickhouse'u kaybettikten sonra bu yıl neredeyse bizi batmaktan kurtarıyordun." Elini diğer omzuma atıp sıkıyor. Sonra aynısını Griz'e yapıyor. Uzun zamandır ilk kez kurulmasına yardım ettiğim şeyle gurur duyuyorum.

"Daha fazla sır olmamasına." Lincoln kadehini kaldırıyor ve biz de kadehlerimizi tokuşturup alkışlıyoruz.

"Ne oluyor be, ben nasıl bu çemberin dışında kalıyorum?" Hadley kapı aralığından gülerek çıkar.

Griz kıkırdamaya başladığında Ace sadece homurdanır ve bir yerlere sapmak için arkasını döner.

Griz ona, "Hadley Jean, kıcını kaldır da buraya gel," diyor.

Lincoln, ahırdaki kızlarımızı bulmak için benimle birlikte ayrılırken ona yıllardır yaptıkları aptalca bir el sıkışma hareketi yapıyor.

"Baba! Laney'nin bizim için aldığı kruvasan dolmasını denemelisin," diyor Lily biz yaklaşırken.

Laney beni tatlı gülümsemesiyle selamlıyor. Bunu her yaptığında göğsüm ısınıyor ve elimde olmadan ona yaslanıyorum. Bacağım iyileşirken yanımdan ayrılmayı nasıl reddettiğini, veterinerden kırık arka bacağı için alçıyla eve geldiğinde Julep'in üzerine nasıl titrediğini. Laney'nin komik ve güzel olmaktan çok daha fazlası olduğunu keşfetmiştim. Seksi ve kibardı. Şefkatli ve arsızdı. Her yönden ortağım oldu. Ve onu her gün biraz daha fazla seviyorum.

Ben kollarımı beline doladığımda o da kollarını boynuma doluyor. Onu öpmek için yerden yeterince kaldırıyorum.

Lincoln ve kızlar gecelerini tamamlamak için tatlı bir şeyler aramaya koyulurken Lark, "Siz iğrençsiniz," diyor.

Birbirimizin dudaklarına karşı gülümsüyoruz. Başını arkaya yatırdı. "Şapka iyi bir seçimdi."

Bugün benden tek isteğinin dün gece eve getirdiği siyah kovboy şapkasını takmam olduğunu söyledi.

"Ne zamandır bunu giymemi istiyorsun?"

Tek gözünü kısıyor, düşünüyormuş gibi yapıyor. "Kelimenin tam anlamıyla seni ilk gördüğümde."

Yanağına yaslanıyorum, böylece sonraki birkaç kelimeyi sadece o duyuyor. "Bunu daha sonra üzerinde görmek isterim."

Gülümsemesini ensemde hissedebiliyorum. "Sadece şapka mı?" O gülümserken ben de yavaşça başımı sallıyorum.

Kahretsin, bana öyle bakmasına bayılıyorum.

"Başka ne var söyle kovboy."

"Sana göstermeme ne dersin?" Ona bilmiş bilmiş sırtıyorum. Ama onun için ne planladığım hakkında hiçbir fikri yok.

Gözleri parlıyor. "Evet, lütfen."

Parmaklarımızı birleştiriyorum ve onunla birlikte içki fabrikasının en üst katına doğru yürüyorum. Burası yirmili yaşlarıma kadar varlığından haberdar olmadığım bir yerdi. Pek çok insanın varlığından haberdar olduğu bir şey değildi. Bu

sadece Foxxes ve paylaşmak istediğimiz diğer kişiler içindi. Ve ben her şeyi bu kadınla paylaşmak istiyorum.

Dudakları hâlâ o çok sevdiği kırmızıya boyalı olan Laney ısırıyor ve bende de aynısını yapma isteği uyandırıyor. "Nereye gidiyoruz? Burada ofislerden başka bir şey olduğunu sanmıyordum." "Grant, Ace'in masasının üstünde benimle sevişecek misin?" diye gülüyor.

İzlerimde durdum. "Bu gece gündemimde yoktu, ama şimdi sen söyleyince ..."

O kadar yüksek sesle gülüyor ki ben de aynısını yapıyorum.

Koridor boyunca sergilenen sanat eserleri eski ve yeninin bir karışımıdır. Çok değerli tablolar ve Griz'den daha eski fotoğraflar. Ama küçük galerinin solunda bir Foxx Bourbon logosu var. Ace'in işleri devraldığında yeniden markalaştırdığı en yeni versiyon. Bir tilki taslağıyla iç içe geçmiş dövme demir *F* sadece gösteriş için orada değil; başka bir amacı daha var.

Logoyu yukarı kaldırıyorum ve duvar gizli bir kapı gibi açılıyor.

Laney heyecandan çenesi düşerken bir kahkaha atıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

İkimizi de loş alana götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyorum, ama avizenin ışıklarını biraz daha yükselttiğimde, işte o zaman görüyor.

Nefes nefese kalırken elleriyle ağzını kapatıyor. "Grant, bu-"

"Doğru olanı bulmak biraz zamanımı aldı. Piyasada çok sayıda var ama doksanlı yıllarda Coney Island'da kullandıkları versiyon biraz farklıydı. Bu Zoltar makinesini bulmak biraz daha uzun sürdü."

Yaklaşmasını izlerken elimi boynumda gezdiriyorum. Umarım hoşuna gider. Sessizce etrafında dolaşarak, çekeceği kolu inceliyor. Karşılık olarak hiçbir şey söylemediği için kendimi sorguluyorum. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

"Bir şey söyle."

Sırıttır. "Ne zamandan beri sessizlik seni rahatsız ediyor?"

"Nişanlımın, bunun harika bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini ya da tahminler bölümünde başarısız olup olmadığımı ele veren hiçbir şey söylememesini izlediğimden beri."

Başını eğerek saçından bir tutamı parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Kendime gülümsüyorum. İyi iş çıkardım.

"Bana nasıl çalıştığını göster." Gözlerini yaşlar bürüyerek gülümsüyor.

Cebimden tam da bu anı bekleyen bir jeton çıkarıp yuvaya yerleştiriyorum. Pazarlık yaptığım kişiye göre bu özel Zoltar makinesi Manhattan'daki bir müzedeymiş. Çalışması için paraya ihtiyacı yoktu ama Zoltar'ın ağzına atması için bozuk paraya ihtiyacı vardı. Sonra bilet geliyordu.

Laney, madeni para ray boyunca yerleştirilmişken Zoltar'ın ağzını açıp kapattığı zamanı inceliyor. Ama parayı bırakmadan önce, "Bu hiç beklenmedik bir şey-" diyerek sözünü kesiyor ve yüzeye çıkan duyguyu yutmaya çalışıyor. "Ve bunun için seni çok seviyorum." Kollarını boynuma dolayarak beni sertçe öpüyor. Geri çekildiğimizde, dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondurmadan önce alınlarımız bir anlığına birleşiyor ve sonra tekrar falcıya ya da onun deyimiyle "gelecek anlatıcısına" dönüyor.

"Bir dilek tut, bebeğim."

Bu şeyin amacı da buydu. Bu onun için nostalji ve anılar barındıran aptalca bir karnaval oyunuydu, bu da ona geride bıraktığı geçmişin bir parçasını vermek için her şeyi yapabileceğim anlamına geliyordu.

Biletini almak için kapalı yuvaya uzanıyor ve gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Bu özel makineyi nereden aldığınızı söylemiştiniz?"

"Ben yapmadım. Griz'in tanıdığı bir adamla çalıştım." Gülmemek için kendini zor tutarak yüzünün çatlamasını izliyorum. "Neden?" "Neden? Griz'in adamlarından birine güvenmemem gerektiğini biliyordum.

"Coney Island'daki Zoltar biraz daha az detaylıydı. O gelecekler daha çok dünyayı ne zaman gezecekleri ya da ufukta mutlu bir kavuşma olup olmadığı ve ardından bazı şanslı sayılarla ilgiliydi."

Elimi uzattım ama o geri çekildi. "O kartta ne var?"

Alt dudağını ısırtıyor ve boğazını temizliyor. "İşler zorlaştığında" - bana bakıyor ve gülümsüyor- "dizginleri ele almak sana kalmış. Bazen en iyi kontrol türleri boyun eğdiğinde ortaya çıkar. Bu seferki ceza daha çok bir kefaret olacak. Elle ya da kemerle beş şaplak yemeyi kabul et."

"Tanrım, Laney." İnleyerek ellerimi saçlarımda gezdirdim. Utandım.

Elini kaldırıyor. "Geleceğimi okumayı bitirmedim. Atlarını tut, kovboy."

"Komik." En azından eğleniyor.

"Zevk sonsuza dek senin lehine olsun. Şanslı numaralarım 6 ve 9." Karttan başını kaldırıp arsızca gülümsüyor. "İyi sayılar."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Tatlım, söz veriyorum ben-"

"Dürüst olmak gerekirse, bu yavrunun kirli işlerle dolu olduğunu bildiğim için şimdi daha da iyi bir sürpriz." Lanet Zoltar'ın hâlâ ağzının açık olduğu ma- kinenin kenarına yaslanıyor. Aşağı uzanarak uzun eteğini iki avucunun arasına alıyor ve beni izlerken yukarı kaldırıyor.

"O *geleceği* şimdi tahsil etmek istiyorum, kovboy."

Eteğinin alt kısmı ısırılmaya değer kalçalarının üst kısmına değdiğinde sikim sertleşmişti. Geriye doğru, gizli kapının kayarak açıldığı duvara doğru yürüyorum ve kilide basıyorum. "Kemer mi, el mi tatlım?"

"Satıcının seçimi." Eteğini külotunu görebileceğim kadar yukarı kaldırıyor.

Sağımdaki kahverengi deri kulüp koltuğuna oturuyorum. "Karım onun küçük tatlı kıcını kızartmamı mı istiyor?"

"Henüz karın değil, bebeğim."

"Pratik yapmayı sevdiğimi biliyorsun. Şimdi bana şaplaklanmayı düşünürken ne kadar ıslandığını göster."

Külotunu yana doğru çekerek lezzetli amını ortaya çıkarıyor.

Tadının nasıl olduğunu düşündükçe salyalarım akıyor. "İki yüzgecini o güzel dudaklarında gezdir ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster, tatlım."

Tam olarak istediğimi yapıyor. Parmaklarını uzatırken uyarılmışlığıyla parlıyor.

"Tadına bak."

Yaklaştı ama onu durdurdum. "Ben değil. Sen. Tadına bak."

Eteğini bir eliyle kıvrımış ve beyaz atletinin askısı bir omzundan düşerken parmaklarını yalamasını izliyorum. *Çok seksi.*

Kemerimi çözüyorum ve bana gelmesi için parmağımı kıvrıyorum. Yaklaştığında, o kadar iyi bir kız ki, bir sonraki adımda ne yapacağını söylememi bekliyor. "Arkanı dön."

Sırtını bana dönecek şekilde vücudunu çeviriyor ve o büyük mavileriyle omuzlarının üzerinden bakıyor. "Ayak parmaklarına dokun."

Boynundaki kırmızının alevlenişine ve gözlerinin hafifçe açılmasına bakılırsa, bunu beklemiyordu. Ve lanet olsun, onu şaşırtmaya bayılıyorum.

Duruşunu genişleterek öne doğru eğiliyor ve külotunu dolgun kışının çatlağına kadar çıkmaya zorluyor. Parmaklarım bel bandının etrafından dolanıyor ve bacaklarından aşağı yuvarlıyor. Kulağına doğru eğilip fısıldıyorum, "Ellerini sandalyeye koy, bebeğim."

Biraz baskıya ihtiyacı olacak. Taleple birlikte sesli bir nefes çekerek söyleneni yapıyor. Eteği hareketle birlikte hafifçe düşüyor, ben de beline doluyorum ve dudaklarından en ufak bir ses çıkaran kışına sert bir şaplak atmadan hemen önce küçük bir daireyi ovuyorum. O noktayı ovalayıp tekrar yaptığımda, bu sefer sessiz kalıyor.

"İyi misin tatlım?"

Nefes alıyor ve nefes verirken gülüyor, "İyiden de öte." "Güzel," diyorum ve ardından üç güzel tokatla devam ediyorum.

Onu pembeleşmiş bir yanakla bırakacağım ve buradaki işimiz bitene kadar çoktan gitmiş olacak. Ve şimdi, acıktım.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu açıyorum, dilim yarığını kaydırırken içine doğru hırlıyorum. Başparmaklarımı kış yanaklarının her iki yanında kaydırıyorum ve onu daha da açıyorum, böylece dilimi klitorisine ulaşıp yuvarlayabiliyorum. Etrafında döndüğüm anda, uzun ve alçak sesle inliyor, kış daha fazlası için geri kıpırdıyor.

Şu anda sikimi içine gömmek ne kadar kolay olsa da, bu doğaçlama fanteziyi bitirmek istiyorum. Ayağa kalkıp bir adım geri çekiliyorum, sandalyenin üzerine eğilmiş ne kadar mükemmel görüldüğüne hayranlıkla bakıyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Nereye gittin kovboy?"

Buraya geldiğimizde masanın üzerine fırlattığım siyah şapkaya bakıyorum. Işıklar loş ve sıcak, kırmızıya boyanmış o güzel dudaklarını her zamankinden daha da somurtkan gösteren bir renk tonuyla yıkıyor onu. Vücudunu bükerek kulüp sandalyesine oturuyor ve bana bakıyor. "Şimdi de şu şanslı numaraları denemek ister misin?" Kaşlarını oynatıyor.

Kıkırdayarak şapkayı iki parmağımla masadan kaldırıp elimde döndürüyorum. "Hayır, tatlım." Ağzını kendime doğru eğiyorum ve onu öpmek için eğilip başparmağımın alt dudağına sürtünmesine izin veriyorum. Sonra kırmızı rujun çenesinin kenarına bulaşmasını izliyorum. Kahretsin, onu hep böyle görmek istemiştım -messy ve ondan ne istersem yapmaya istekli.

Elimi çenesinden boynuna doğru götürüyorum ve omzunun üzerinden geçiriyorum, parmaklarım kolunda ve bileğinde parmakları benimkilerle aynı hizaya gelene kadar kayıyor. Elini kaldırıyorum ve sandalyeden kalkması için ona rehberlik ediyorum. Ayağa kalktığında şapkayı başına yerleştiriyorum. Ağzının sağ tarafında beliren küçük, bilmiş bir sırıtışla bunu yapmamı izliyor.

Bana bakışını asla unutamayacağım.

Beyaz atletinin diğer askısını aşağı çekiyor ve bu hareket atletin yeterince kaymasını sağlıyor, böylece göğüslerinin üst kısımlarıyla beni kızdırıyor. Onun cazibesi neredeyse ona sahip olmak kadar tatmin edici. *Neredeyse*. Eteğini tekrar tutarak yukarı çekiyor ve bana amının kenarlarını gösteriyor. "Beni gezmeye mi götürüyorsun?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum.

Bunu yaparken beni inceliyor, başka ne istediğimi duymak için sabırsızlanıyormuş gibi dudağını ısırtıyor.

"Çıkar şunu," diyorum. Şapkanın siperliğinin altından gözlerini göremiyorum ama eli ne kadar sert olduğumu fark ettiğinde nefesinin kesildiğini duyabiliyorum.

Kahretsin, egom için iyi.

Kulüp koltuğuna geri oturdum. "Sanırım bu ders için iyi bir zaman. Nasıl binileceğini mi öğrenmek istiyorsun? Benim uslu kızım ol ve bana bin."

Hiç tereddüt etmiyor. Yaklaşıyor, bir bacağını açık kalçalarımın üzerine atıyor ve sonra üzerime biniyor, tam sikimin üzerinde duruyor ve amını tam hizalıyor. Eteğini güzelce ve yukarıda tutarak, iç çekerek uzunluğumun üzerine çöküyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini asla hafife almayacağım. Tam doğru noktayı bulmak için kalçalarını öne doğru yuvarlıyor. Çıkardığı tatlı sesler onu sıklamak için can atmama neden oluyor, ama bana binmesi gerekiyor ve bunun sürmesini istiyorum.

"Bunun gibi mi efendim?"

Gözlerim onun sırttan yüzüne kayıyor ve elimi ağzıma götürüyorum. O da bana ayak uyduruyor. "İşte böyle. Omuzlar geride, memeler dışarı bebeğim." Bu küçük rol yapma anındaki gülümsememi bastırıyorum, başparmağımı sert meme ucuna sürüyorum. "Şimdi hareket etmeye hazır olduğunda sık."

Arkama yaslanıp, elinden düşen eteğinin önünü kavriyorum ve yukarı ve sıkıca çekiyorum. Onu görmek istiyorum. *Sikeyim*. Kalçalarını yavaş ve derin bir şekilde yuvarlaması beni çok iyi çalıştırıyor. "Birbirimize nasıl uyduğumuza bak, bebeğim."

Bakışlarını karşılıyorum ve sonra bağlandığımız yere bakarak onu da aynısını yapmaya teşvik ediyorum. Onun içinde nasıl bu kadar derin olduğumu ve nasıl hareket ettiğini görmek için, böylece ona tam istediği şekilde vurabilirim. Başparmağımın ucunu yalıyorum ve klitorisine götürüyorum. Bir iniltiyle bana doğru bastırıyor ve kalçalarını daha hızlı çeviriyor. Çok yaklaştım ama o yapana kadar bırakmayacağım. "İşte benim kızım, erkeğinin sikinin üzerinde kendini iyi hissettiriyor."

"Tanrım," diye inliyor ve sonra nefes nefese adımı söylüyor.

"Grant." "Bu am benim, değil mi?" Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Kahretsin, ben çok

Kapat.

İçinden hızla geçtiğini bildiğim orgazmının peşinden koşuyor. "Evet," diye cevap veriyor, tam vücudu gerilirken ve oraya ulaşmak için ihtiyaç duyduğu her şeye vurmaya çalışarak eğiliyor. Haykırıyor, vücudu eğiliyor ve parçalanıyor, amı beni sıkıyor ve o kadar sıkı atıyor ki ben de onunla birlikte düşünüyorum. İçine dökülmenin, her parçasına sahip çıkmanın gerçekliği beni bitiriyor. Terli alnı benimkiyle buluşuyor ve bedenlerimiz sırayla geriye kalanı boşaltmaya çalışıyor.

"Nasıldım?"

Gülümsüyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Birkaç derse daha ihtiyacım olabilir. Bir an için biraz vahşileştin." Yan tarafımı çimdiklemesine gülüyorum. "Laney, bu hayatımın en iyi sürüşüydü."

Yabani çilek rengi saçlarından bir tutamı parmağımın etrafında kıvrıp kulağının arkasına sıkıştırırken yanağını dokunuşuma sokuyor. İç çektiğinde, çıkardığı ses göğsümün daha da ısınmasına neden oluyor. Kendime hiç böyle bir anı düşünme izni vermemiştim. Böyle bir hayatı. Bir partnerle paylaşabileceğim bir hayat. Bir insanı sevebilmenin tüm yollarını keşfedeceğim kısmı. En zor günümüzde bile onun yanında mutluydum.

"Her gün biraz daha."

Parmaklarımı saçlarında ve sırtında gezdiriyorum. "Her gün biraz daha" diyorum ona. Ondan sonsuza dek istediğimde verdiğimiz bir söz.

Göğsümü öpüyor, tam kalbimin üzerinden, "Şimdi sıra sende. Bana iyi bir burbon doldur, kovboy, ve bir gezintiye çıkalım."

SONSÖZ

LANEY

"Yapma," dedi Grant, ses tonu ciddiydi ama bunu söylemeyeceğimi biliyordu, bu yüzden söylerken gülümsedi. Yüzümdeki sırıtıştan onu dinlememin mümkün olmadığını biliyordu. Seyirciler varken ve elimde bir parça burbonlu vanilyalı kek varken olmazdı.

Bu gece planladığımı seksen dördüncü düğündü. Ve hepsinin içinde en sevdiğim düğündü, çünkü benimdi.

Grant, düğün pastamızdan bir çatal dolusu önümde dururken, "Aç," diyor.

"Mmm, şimdi tadı daha da güzel," diyorum ağzıma bir lokma atarken. Ben çıplak ayağımla altındaki çimenleri sıyrırken hamak hafifçe sallanıyor. "Katılıyorum, çünkü," diyor bir ısırığın üzerine, "aldığım ilk parça burnuma o kadar çok soktular ki, tadını gerçekten aldığımı sanmıyorum."

Başımı öperken içimden yükselen kahkahayı durduramıyorum.

Elinde bir parça vardı ve iyi bir koca gibi en az karışıklıkla bana uzattı. Hatta başparmağındaki kremanın bir kısmını elimden geldiğince gizlice yaladım. Ama aynı şeyi onun için yapma zamanı geldiğinde, ben de aynısını yaptım. Ağzına götürdüm ve tam ağzını açtığı anda elimi daha yukarı kaldırarak bıyığına ve hafifçe burnuna sürdüm. Beni geri aldı. Beni belimden yakaladı ve öptü.

İtalyan tereyağı kreması ağzımın etrafından boynuma doğru kayarken o da devam etti. Küçük düğün partimizden gelen yuhalamalar ve bağırışlar bunu teşvik etti. Bugünden beni asla terk etmeyecek düzinelerce anıdan biriydi.

Bir çift beyaz kovboy çizmesi ve o güne kadar gördüğüm en güzel krem rengi elbiseyle koridorda Grant'e doğru yürüdüm. Evimizin arkasındaki kır çiçekleri tarlasında evlenebilmek için beklemek istedim, bu yüzden Loni's'ten kısa, dökümlü bir elbise, New York'taki bir tasarımcıdan bir çift özel kovboy çizmeleri ve rehberim olarak belirli bir Alman Kısa Tüylü Pointer seçtim. Julep'in bana eşlik etmesini doğru buldum; o benim koruyucumdu. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Ve onun ailesine katılacak kadar şanslıydım.

Hadley'nin bu sabah bana verdiği yuvarlak gümüş şişeden bir yudum alarak, "Artık o kadar güçlü bir koku almıyorum," diyorum.

"Hava aynı kokmuyor. Öyle ama sanırım artık o kadar alıştım ki fark etmiyorum."

"Çünkü artık bir Foxx'sun," diyor o derin sesiyle, beni tam karnımdan vuruyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Öyle bir şey yok."

"Çok fazla burbon kokluyorsunuz, yeni şeyler tadıyorsunuz, duyularınız şartlanıyor. Bu gerçek bir şey. Bu sadece bizden biri olduğun anlamına geliyor."

Buna gülümsüyorum, hamağımızda yavaşça sallanıyorum ve günü düşünüyorum.

Grant önümde durdu, elimi tuttu ve büyükannesinin yüzüğünü taktığı parmağıma pırlanta bir yüzük taktı. Yeminini ederken gözleri parlıyordu. "Seni seveceğime söz veriyorum. Hem bu hayatta, hem de öbür dünyada. Sen benim hiç inanmadığım yanımsın. Anlayamadığım türden bir ortak. Sen buraya gelene kadar, bilmiyordum. Ama artık bildiğime göre, her zaman senin yanında, destek için arkanda ve koruma için önünde duracağıma söz veriyorum."

"Griz o dans pistinde sizi nasıl kırbaçlayacağını biliyor gibiydi," diye gülüyor.

"Beni döndürürken belini incitmiş olabilir," diyorum, biraz irkilerek."

Baba-kız dansı olması gereken yerde hoparlörlerden Doobie Brothers çaldı ama babam en sevdiği grup çalarken oradaymış gibi hissetti. Griz harika bir dublördü. Her pazartesi sabahı ben işe gitmeden önce kahvaltı randevumuz var.

ve her öğleden sonra orayı görmek için oraya gidiyor. Grant ve kardeşleri bunun Griz'in kontrolleri elinde tutma yöntemi olduğunu düşünüyorlar ama bence bu onun çok sevdiği bir şeye bağlı kalma yöntemi.

Kocam biraz Fleetwood Mac mırıldanmaya başladı. "Go Your Own Way" tipik bir düğün şarkısı değil ama bizim hikâyemiz de pek tipik değil.

"Hayatımın en mutlu günü Bayan Foxx," diyor Grant bir lokma kekle birlikte.

Gülümsüyorum ve göğsünden başımı kaldırıyorum. "Şimdiye kadar ..." "Evet, bebeğim. Şimdiye kadar ..."

Hibe

Nem nihayet dağıldı ve gerçekten de öyle hissettiren ilk sonbahar gecesi. Isı lambaları içine her böcek girdiğinde çıtırdıyor ama bizi sıcak tuttukları için verandada akşam yemeğinin tadını çıkarabiliyoruz.

Ace muzlu krebi az önce masanın ortasına yığıldığı yığının üzerine çeviriyor. "Bu sefer çikolata parçacıklı yapmadım. Tarçın ve muz yeterince tatlı olur gibi geldi."

Hadley araya giriyor, "Şurubu da atlamamızı mı istiyorsun Atticus? "Atticus?"

"Kırklı yaşlara gelince böyle mi oluyor? Kreplere eğlence katmayı bırakıp insanların söylediklerini tekrarlamaya mı başlıyorsun?" Masanın etrafına bakıyor, Griz başlarında gülüyor.

Griz kulağını tutuyor. "Tekrar söyler misin?"

Ace hariç masadaki herkes buna güldü.

Hadley önündeki havaya vuruyor. "Her neyse, eğlenceli haberlerim var." Etrafına bakınıyor. "Az önce bir burlesk dansçısı işe aldım."

"Ne için?"

Hadley, Lincoln'e sorduğu için aptalmış gibi bakar. Alaycı bir şekilde, "Canlandırıcı sohbetler için." der. Gözlerini deviriyor. "Midnight Proof için tabii ki. Eğlence için caz grubundan daha fazlasını istiyorum. Bu çok iyi bir fikir. Aslında Laney'nin fikri."

Karım ona gülümsüyor.

"Ayrıca, şu anda tam bir duman altı. Ona vurulmuş gibiyim." Bunu elinin tersiyle itti. "Her neyse, eminim onu buralarda göreceksiniz."

Hadley, Lily ve Lark'ın nereye gittiğini görmek için masanın üzerinden eğilirken gözleri açılıyor. Görüş alanını takip ediyorum, iki kız da kanepede, tabletlerinde bir şeylere dalmışlar bile. Lincoln'ü işaret ederek fısıldıyor: "Tekrar ediyorum, yeni kızımı bir tur attırmayacaksın."

Sırtarak arkasına yaslanır. "Ciddi misin, Hads?"

Önce bana, Ace'e, sonra Griz'e baktı. "Senin sürtük esprilerin Midnight Proof'un yanına bile yaklaşamaz. Yeterince açık konuştum mu? Onun iyi bir küçük kasaba karşılaşmasına ihtiyacı var, hoş geldin hediyesi olarak HPV'ye değil."

"Her şeyden önce, siktir git. Kimseye HPV bulaştırmayacağım." "Bildiğiniz kadarıyla ..."

İkisi bir şov programı gibiler, her zaman da öyleydiler ve bazen Linc ve Ace'e yaşattığı üzüntüden dolayı onun gerçekten kız kardeşimiz olup olmadığını merak ediyorum.

"Bekle, ne demek 'o şimdi bir smokeshow'? Fiasco'dan mı?" Linc soruyor.

Kollarını kavuşturup ona ters ters bakıyor. "Hayır. Bundan hiç bahsetmemeliydim." Onu işaret ediyor. "Onun hakkında konuşmuyoruz çünkü onu geri aramadığın için nasıl istifa etmek zorunda kaldığını ya da gelmemek için hangi geceler çalıştığını bilmen gerektiğini ya da aptalca şeyler duymak istemiyorum." Suyunu yudumlarken, hafifçe nefessiz kalarak bardağı yere çarptı.

"İyi misin?" Ace ona tereddütle sorar.

Ona gözlerini deviriyor. "Evet, baba, gayet iyi."

Lark onu çağırırken, "Tanrım," diye homurdanıyor.

"Ace Amca, Wi-Fi çalışmıyor," diye mırıldanıyor yan odadan.

Hadley masaya doğru eğilir ve gülümser. "Uyuşturucu gibi bir şey. Onunlayken kendime engel olamıyorum. Bu, "Ne kadar rahat edebilirim?" olimpiyatları gibi."

"Altın madalyalı iş, Hads," diyor Linc.

Onu selamlıyor. "Cidden, yeni kızdan ellerini çek. Siz burboncu çocuklar ve taze etler ..."

Laney başını omzuma yaslıyor ve dizimi sıkıyor. "Çekiciliği bu muydu?" Kaşlarını oynatıyor. "Taze et mi?"

Dudaklarından öperim. "Sen gelmeden önce yıllardır hiç et yememiştim. Hepsi sendin, bebeğim."

Bana gülümsüyor.

Hadley, "Siz ikiniz çok tatlısınız, sanırım ikinize de sebepsiz yere gülümsüyordum," diyor. "Şimdi yüzüm acıyor."

"Sakin ol, Hadley Jean. Senin de zamanın gelecek. Hemen telaşa kapılma." Griz burbonunun üzerinden ona gülümsüyor.

"Sorun da bu, Griz. Kimse donuma giremez."

"Sizin için küçük bir dedikoduya ne dersiniz? Kimin biraz alacağına dair iyi duyumlarım var," diyor Griz dirseklerini masaya dayayarak.

"Bulaşık!" diyor ayağa kalkıp masanın etrafında dönerken.

Ace içeri giriyor ve ona disiplin dolu bir bakış atıyor. "Neden onu cesaretlendiriyorsun?"

Kirpiklerini ona doğru kırıştırıyor. "Buralarda ilginç bir şeyler olan tek kişi o."

"Bir süre için yeterince 'ilginç' değil miyiz?"

Gülüyor, sanki çok komik bir şeymiş gibi ellerini çırpıyor - ki dürüst olmak gerekirse, kardeşlerime haddini bildirmeye çalıştığında bu çok komik oluyor. "Evet, artık resmileşti, sıkıcı kardeş sen oldun. Grant'in seni yendiğini sanıyordum ama sonra gidip Laney ile seviye atladı."

Hadley'in bu ters iltifatına gülümsemekten kendimi alamadım. Her Cuma akşamı ailemle yemek saatinde kahvaltı için bir araya gelmek küçük bir şeydi. Bazı haftalar bir nedenden dolayı bunu atlamak zorunda kalıyorduk ama çoğu zaman herkes bunu bir öncelik haline getiriyordu. Benim olduğu kadar Laney'nin de ailesi olmuşlardı.

Benimle birlikte olmadığı zamanlarda Hadley'le birlikte başını belaya sokardı ama bunun dışında kardeşlerimle birlikte çok çalışırdı. Sanki hep oradaymış gibi aile şirketimizi kurdu. Ancak artık kendi personeli vardı, içki fabrikasında ve y a n a n çiftlik evinin yerine inşa edilen yeni ahırda gerçekleştirdiğimiz küçük etkinlikleri yönetmesine yardımcı olan birkaç kişi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bana. Ve ben ne demek istediğini anlıyorum. "Bir aile için."

Başının yan tarafını öpüyorum, parmaklarımı eteğinin kalçasıyla birleştiği yerde tembelce gezdiriyorum. Kahretsin, buna bayılıyorum.

Kadın. Ona doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Buradan çıkıp pratik yapmaya ne dersin?"

Gözlerimle buluşmak için başını geriye yatırıyor.

"Pratik mi?" Sırıtıyorum. "Daha büyük yapmak için pratik yapmak ister misin?"

Kucağıma bakıyor. Yüzünü kaplayan ve gözlerine ulaşip onları yanlardan kırıştıran gülümseme, tüm gün boyunca aldığım en iyi gülümseme.

"O mu?" diyor dudağını

ısırarak. "Ailemizi

kastetmiştim-"

"Görünüşe göre işleri büyütme konusunda şimdiden çok iyiyim kovboy."

Elimi ağzıma götürürken "Tanrım" diye mırıldanıyorum.

Sandalyesini iterek peçetesini masanın üzerine bırakıyor ve sonra yakınıma eğiliyor. "Ve bu sefer yalan söylemiyorum" diye fısıldarken o güzel dudaklarına bakıyorum.

"Ne hakkında, tatlım?"

"İç çamaşırı giymiyorum" diye fısıldadığında dudakları kulağının hemen altından geçiyor.

SON

Grant ve Laney'den daha fazlasını ister misiniz?

Genişletilmiş Epilog için aşağıyı tarayın.

Bourbon & Lies'in Genişletilmiş Sonsözü

Bourbon ve Sırlar

Kim bekar bir babanın romantik gerilimine hazır?
Lincoln'ün hikâyesi Aralık 2024'te başlıyor.

[ŞİMDİ ön sipariş verin](#)

Teşekkür

Teşekkür etmek istediğim çok önemli bir kişi var. Bunu sadece zaman doğrusal değilse ve bir şekilde buna rastlarsa görecek. **Dadı**, beni çok sevdiğin, her zaman *romantizmi* desteklediğin VE seninle *Romancing the Stone*'u izlemek için geç saatlere kadar uyumama izin verdiğin için teşekkür ederim. Kathleen Turner ve Michael Douglas arasında tokat gibi bir şey var. Ne zaman favori filmim olduğuna karar verdiğimi hatırlamıyorum. Sanki hep öyleymiş gibi geliyor. Belki de en sevdiğim kişiyle izlemenin verdiği nostaljidir. Bu seriye ilham verdi ve takma adıma bu şekilde karar verdim.

Editörüm **Mackenzie**'ye, sen inanılmaz bir editör ve arkadaşsın. İçgörün, bu kurgusal karakterlere duyduğun sevgi ve bu hikâyeleri daha iyi hale getirmem için beni zorladığın yollar olmasaydı bu kitap bu hale gelemezdi. Heyecanınız ve desteğiniz için teşekkür ederim. Köşemde olduğun için sana sonsuza dek minnettarım.

Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı resimli kapağı yaratan yetenekli sanatçıya. **Loni**, yeteneğin ve tarzın çok güzel. Bulmam gerektiğini bilmediğim yaratıcı ruh sen oldun. Çalışmaların beni ateşledi. Bundan sonra yapacaklarımız için sabırsızlanıyorum!

Beta okuyucularım, benim için inanılmaz derecede değerlisiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Amy, yeni tanıştığın karakterler hakkında inanılmaz bir kavrayışın var. Beni her adımda daha iyi olmaya itiyorsun - kuş bakışı bakıştan en sevdiğim sahnelerden bazıları olan detaylara kadar. Tek kelimeyle harikasınız! Size çok teşekkür ediyorum.

Jill, biraz viski açıp bu hikâyeyi okuduğun için teşekkür ederim. Her kitapta seninle çalışmaktan çok mutluyum. Doğru etiketlere ve tetikleyicilere sahip olduğumdan emin olmak önemli bir parça, ama lanet olsun, Grant'in kirli ağzı yüzünden çılgına dönmene bayıldım.

Çok teşekkür ederim, **Kate**. Daha önce bir DM'den sonra hiç bu kadar tıkanıp tıkanmadığımı hatırlamıyorum ama sen bunu başardın. Bakış açınız ve anlayışınız için teşekkür ederim. En önemlisi, bu seride kelepçe kullanılmayacak.

Sierra, bu öyküde benim için beta okuması yapman büyük bir zevkti. Geri bildirimin ve neyin işe yaradığını ve neyin daha fazla dikkat gerektirdiğini bulmak için gösterdiğin özen için teşekkür ederim. Bunun bir parçası olduğun için çok mutluyum.

Blair, elini coşkuyla kaldırarak, "Bir araba çaldık!" Kaotik fikirlerimin çılgınca akmasına izin verdiğiniz ve göbek kahkahaları ve abartılı el hareketleriyle onları dizginlememe yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

ARC Takımı Kızlarıma! Sizler insanoğlunun en muhteşem ekibisiniz. Okuduğunuz ve zaman ayırıp sadece bu hikâyeyi heyecanlandırmakla kalmayıp tüm sosyal paylaşımlarınıza yaratıcılığınızı kattığınız için teşekkür ederim. Hikâyelerimin yeni okurlar bulmasına yardımcı olanların sizler olduğunu asla unutmayacağım. Bir şans verdiğiniz ve yeni bir denizde benimle kaldığınız için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Pamela'ya, benimle birlikte Kentucky uçağına atladığın, yaratıcı yönümü şımarttığın ve araştırma adına bir tekne dolusu burbon içtiğin için teşekkür ederim.

Bu kitabı bir oturuşta yutacak olan anneme ve sadece ithaf ve teşekkür bölümleri için kıracak olan **babama** (böyle kalsın Charlie): en büyük hayranlarım ve kaç yaşında olurlarsa olsunlar her çocuğun hak ettiği türden amigolar olduğunuz için teşekkür ederim.

Bay Wilder'a, her hikayede sizden bir parça var. Siz en iyi şeysiniz.

Ayrica VICTORIA Wilder

Riggs Romantik Serisi

Everly & Jack

Henry & Giselle

Michael & Grace

Law & Tessa

Yazar Hakkında

Her zaman umutlu bir romantik olan yazar Victoria Wilder, lezzetli esprili ve vahŖi karakterlerle çağdaŖ romantizm yazıyor. Hikâyeleri küçük kasabalı, baygınlık geçirmeye değer erkeklerden son derece güçlü ailelere ve istediklerini istemekten korkmayan baş karakterlere kadar uzanıyor.

Kocas1, iki çocuğu ve Yorkie'si Linus ile güney Connecticut'ta yaşayan bir doğu yakası kızı. Her zaman bir sonraki mevsimi kovalıyor ve yol boyunca yapabildiğiniz her Ŗeyi ro- mantikleŖtirmeye inanıyor. Onu her zaman kitap okurken, yazarken ya da kitaplar hakkında konuşmaya hazır bulursunuz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.